

Giới thiệu Trọn Đời Em Nuôi Anh

Trọn Đời Em Nuôi Anh câu chuyện ngôn tình của tác giả Nghiêu Tam Thanh mang đến bạn đọc những tình huống có phần trớ trêu, nhưng vẫn chứa đựng tình cảm.

Truyện xung quanh về cuộc sống của hai nhân vật Mạc Tùy và Tùy Kỳ, cô đã phải mang anh về nuôi khi mùa đông lạnh giá mỗi năm kéo đến.

Hai người bắt đầu cuộc sống sống chung bởi thế luôn nảy sinh những bất đồng, cãi vã có lúc cô đã không thể chịu nổi anh được nữa, liệu xung đột có khiến cô bỏ anh??

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Gặp mặt và đi theo

Editor: dipM

Beta:mèo mỡ

Mấy năm gần đây, phía Nam thường có tuyết rơi, chỉ có điều không bao giờ rơi lớn. Một tầng mỏng chưa kịp nhìn rõ đã tan, ngay cả màu cũng không trắng được như tuyết.

Mạc Tùy ghét mùa đông, đặc biệt là mùa đông sau khi tuyết rơi, đường thì ướt rượt, phủ đầy tuyết bị vô số vết chân nhuộm thành màu vàng sẫm như bùn, bẩn thỉu không biết rửa đến bao giờ cho hết. Chẳng bằng mưa phớt đi cho rồi, rửa qua là trôi, ít ra là không thấy lầy lội.

Cô bước xuống xe, nhìn dòng người ngược xuôi trên đường mà buồn bực thở ra một hơi, hơi nước trắng xóa bay lên làm mờ tầm mắt cô trong giây lát. Bông tuyết đang rơi nhẹ nhàng bông bay lên không trung, gió thổi chúng nhảy múa khắp mọi phương, cho dù có che ô cũng chẳng chắn được bao nhiêu.

Vội vàng chạy vào gầm cầu đèn đuốc sáng trưng, hòa vào làn đường đi bộ vẫn đông đúc kể cả trong ngày tuyết. Đường dưới cầu này có hai đoạn, chỗ gần cửa ra trước mặt có một người vô gia cư dọn ổ ở đó, Mạc Tùy rào nhanh chân đi ra ngoài.

Tiếng nhạc đầy sức sống từ KTV vẫn vang lên rõ ràng giữa sự ồn ào của lối đi bộ. Vừa đi tới lối vào điện thoại di động lại vang lên, cô lấy ra xem một cái rồi nhận.

“Giục cái mông, có một đoạn đường mà nhận bao nhiêu cuộc của cậu rồi, không thấy phiền à.” Cô lên tầng, chào nhân viên lễ tân trong sảnh, nói số phòng, “Cúp đây, đến nơi rồi.”

Cửa phòng vừa mở, đập vào mặt luồng khí nóng ngọt ngat xen lẫn mùi thuốc lá nồng nặc khó thở.

Mạc Tùy nhũn chặt mày, khó chịu sai bước đi vào. Phạm Tư Nhiễm thấy cô mắt liền sáng lên, ném mic cho người khác chạy thẳng đến.

“Sao cậu chậm thế? Chờ mỗi cậu thôi đấy.”

“Thời tiết thế này chị đây ra ngoài đường cho là tốt lắm rồi, ý kiến cái gì?” Mạc Tùy cời mũ lưỡi trai bằng nhung lông xuống cầm trên tay, mắt thì lờm sang Phạm Tư Nhiễm, “Chị nói thật chứ mùa đông thế này mà cậu còn mặc áo voan được hả?”

Phạm Tư Nhiễm bị ồ ừn ẹo lắc lắc vòng eo thon, khiêu khích nhìn cô, “Đây thích vậy đấy.”

“Con nào.”

“Ài, đừng nói chuyện này nữa, chúng mình nói chuyện quan trọng.” Phạm Tư Nhiễm xua tay, ôm cổ Mạc Tùy kéo cô lại gần một chút, ri tai cô: “Vừa nãy Trần Lương Sinh cũng đến, mình đang định nói trước với cậu, kết quả mình chưa kịp nói cậu đã cúp rồi, không trách mình được đâu!”

Mạc Tùy nhìn con bé già vờ vô tội trước mặt mà cắn răng, ánh mắt lại không tự chủ được liếc nhìn vào trong. Giữa một đám trai thanh gái lịch, cô lập tức phát hiện Trần Lương Sinh đang ngồi yên tĩnh trong một góc, trên sống mũi cao là chiếc kính không gọng, vẫn đáng vẻ nhã nhặn lịch sự như bình thường.

“Triệu Yến Phi không đến à?” Triệu Yến Phi là bạn gái của anh ta nhiều năm nay, tình cảm rất tốt, bây giờ hai người đã đi làm rồi nhưng vẫn như hình với bóng.

“Ừ, hình như là về quê.” Phạm Tư Nhiễm trả lời không chắc chắn lắm.

Mạc Tùy trầm ngâm gật đầu, lại nhìn Trần Lương Sinh. Đúng lúc ấy anh cũng nhìn sang đây, ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung, anh cười, gió tay vẩy cô.

“À... Minh sang chỗ anh ấy.”

Phạm Tư Nhiễm bật cười. “Không có tiền đồ.”

Mạc Tùy thô lỗ đẩy mấy người ôm ôm áp áp chắn đường trước mặt, ngồi xuống cạnh Trần Lương Sinh. Trong bầu không khí chẳng lấy gì làm sạch sẽ mà cô vẫn có thể ngửi được hương vị nhẹ nhàng thơm mát của anh. Có một khoảnh khắc, cô cho rằng mũi mình thực sự thính hơn cả chó, chỉ có điều, sự thính nhạy này chỉ xuất hiện với anh mà thôi.

“Anh tưởng hôm nay em sẽ không đến.” Trần Lương Sinh cầm một ly đồ uống gần đấy đưa cho cô, “Tư lượng không tốt thì hôm nay đừng uống rượu.”

Mạc Tùy nhận lấy, đầu ngón tay chạm đến cổ tay áo của anh, không khỏi run lên nhẹ nhẹ.

“Đã tìm được việc chưa?”

“Rồi, vừa tìm được hai hôm trước.” Mạc Tùy nhấp một hớp đồ uống lạnh lẽo.

Trần Lương Sinh hơi nhíu mày, “Không thấy mệt chứ? Nếu như thực sự không ổn anh có thể sắp xếp cho em một chân.”

“Không cần, em thấy rất ổn.”

Anh dừng một chút, nói sang chuyện khác, “Hôm qua anh gặp chú, anh nghe chú nói em chuyển ra ngoài, đang yên lành chuyển ra làm gì?”

“Học cách sống tự lập không phải rất tốt sao? Em thích ở riêng.” Mạc Tùy thần nhiên nói.

“Nhưng con gái một thân một mình ở ngoài không an toàn, chú cũng lo lắng, mấy hôm nữa chuyển về đi!”

“Không thích.”

Về nhu hòa trên mặt Trần Lương Sinh tắt dần, “Em có thể đừng tùy hứng như vậy được không?”

“Vậy anh có thể đừng nhắc đến chuyện này được không?” Mạc Tùy không nhịn được lên giọng. Tình cảm thâm kín của cô với Trần Lương Sinh ai có mắt đều thấy, hai đương sự cũng đều biết, chỉ đề nén không vạch trần mà thôi. Ở trước mặt anh, Mạc Tùy vẫn luôn cố giữ gắng hành xử sao cho tốt nhất, nhưng thường chỉ được một hai câu là sẽ nổi xung.

“Vi sao không thể nhắc? Anh chỉ muốn tốt cho em mà thôi.” Trần Lương Sinh nghiêm túc nhìn cô, nhấn mạnh: “Đã bao nhiêu năm rồi sao em vẫn còn cư xử ấu trĩ như thế? Để cho bố mẹ mình được an tâm có gì không tốt?”

Mạc Tùy đặt mạnh cốc thủy tinh xuống bàn đứng dậy định đi, Trần Lương Sinh giữ cô kéo giật lại, “Anh còn chưa nói được hai câu em đã định bỏ đi hả? Em nói xem đã bao lâu rồi chúng ta không gặp? Có cần thiết phải thế không?”

Trần Lương Sinh đi thực tập mấy tháng ở thành phố khác, cứ một thời gian lại về một lần. Mạc Tùy luôn trốn anh không chịu gặp mặt, hôm nay nếu không phải anh nhận được tin từ trước thì có lẽ cũng không gặp được cô.

Cô nhớ anh, chỉ là đang ần ần mà thôi. Con người có lúc bi ai vậy đấy, đôi khi chỉ một tình cảm đơn giản nhất thôi cũng không thể biểu đạt.

“Em cũng thấy không cần, nhưng anh có thể đừng cố chọc vào em được không? Ngồi cạnh anh em luôn thấy khó chịu, đứng ngồi không yên, anh hiểu không?”

Mạc Tùy từ trước đến giờ rất không thích người khác ra vẻ người lớn dày dạn kinh nghiệm mà xen vào chuyện của cô. Trần Lương Sinh lại hết lần này lần khác chọc vào điều này. Là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau Mạc Tùy nhìn anh không phải một hai lần, sự khoan dung của Mạc Tùy đối với anh là lũy thừa tính tiến, nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó.

Hai người không nói gì nữa, Mạc Tùy xì mặt ngồi một lúc rồi chuẩn bị rời đi. Phạm Tư Nhiễm thấy không giữ được người bèn cầm áo khoác của mình chạy đến, Trần Lương Sinh cũng theo đằng sau.

“Anh đưa em về.” Trần Lương Sinh đón một chiếc taxi nói với Mạc Tùy.

“Không cần, em và Tư Nhiễm định đi dạo bộ một lát, anh đi trước đi.”

Phạm Tư Nhiễm và Trần Lương Sinh không hẹn mà cùng nhìn cô, một người kinh ngạc, một người lạnh lùng. Hai người đều biết Mạc Tùy có độ ỳ cao đến mức nào, cô mà cũng muốn đi dạo bộ á?

Vớ vẩn.

Tài xế taxi đã giục mấy lần, Mạc Tùy thần nhiên nói, “Đi đi!”

Cánh tay đặt trên cửa xe của Trần Lương Sinh giật giật, sau đó anh xoay người lên xe. Chiếc xe nhanh chóng biến mất ngoài tầm mắt của họ.

Phạm Tư Nhiễm huých huých người vẫn đang xuất thần này giờ, “Có về nhà không? Hay là đi với mình qua chỗ A Phàm?”

“Không có hứng thú, không muốn làm bóng đèn.”

“Sặc, làm như đây hoan nghênh cậu lắm ý.” Phạm Tư Nhiễm lấy từ trong túi ra một cái hamburger đưa cho cô, “Cầm lấy rồi biến về nhà đi!”

Chạm vào một cục lạnh ngắt rần đanh, Mạc Tùy bóc ra nhìn nhìn, “Cậu để dành cái của này từ bao giờ? Chưa lên mốc chứ?”

“Yên tâm, không độc chết được đâu.”

Phạm Tư Nhiễm cũng lên xe đi, Mạc Tùy kéo kín áo khoác rùng mình một cái đi đến bên kia đường. Lúc đi qua gầm cầu người vô gia cư kia còn ở đó, cô tiện tay ném cái hamburger lại, sau đó tiếp tục sai bước đi.

Coi như số cô đen, người ta gọi xe thì nhanh ào ào như xe từ trong gara nhà mình lái ra, vậy mà đến lượt cô là y như rằng giống bị tảo bón, cả nửa tiếng đồng hồ không có động tĩnh gì.

Mạc Tùy giậm chân lâu bầu chửi thề vài tiếng, xoay người định sang chỗ khác xem sao.

Kết quả là hết hồn đến mức sững cả người. Một người đàn ông trần truồng đang đứng sau lưng nhìn cô chăm chăm.

Mạc Tùy lùi lại một bước, cảnh giác mặt đối mặt với anh ta, “Ông anh, có việc gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Gặp mặt và đi theo (2)

Editor: mèomỡ

Anh ta chớp chớp mắt, cúi đầu nhìn những ngón tay đang xoắn xuýt vào nhau của mình, đáng vẻ có chút đáng thương.

Nhưng Mạc Tùy từ trước đến nay không phải người dễ lừa, nhất là khi cô đang vô cùng hối hận về việc ném cho người này chiếc hamburger để rồi anh ta leo theo cô. Đây chẳng phải tự tìm phiền toái sao? Cô vừa nhìn chăm chăm đối phương vừa lùi về sau, thấy anh ta định đi theo liền gào lên: “Đứng lại, anh muốn làm gì?”

Anh ta dường như cũng hốt hoảng, bước chân hơi khựng lại, nhưng sau đó vẫn dè dặt đi tiếp vài bước, không nhiều không ít đúng bằng số bước Mạc Tùy lùi.

Tay này đỡ hơi à!

Mạc Tùy kinh ngạc nhìn anh ta, sau đó lại vội vàng nhìn bốn phía người đi đường tấp nập, nhưng nhìn mãi cũng không thấy ai có khả năng ra tay giúp đỡ.

“Ông anh này, anh đừng đi theo tôi nữa nhé? Anh vẫn còn đói bụng à?”

Anh ta sờ sờ bụng, “Còn đói.”

“Nhưng tôi còn chưa ăn gì đây này.” Cô giơ hai tay lên vẫy vẫy, “Thấy không, trên tay tôi không còn gì đâu.”

Anh ta cũng sờ nhìn cô nhưng dường như không hiệu quả lắm.

Mạc Tùy thử xoay người, anh cũng hơi thay đổi góc độ, lại xoay người, anh ta lại đổi góc độ, thử một lúc lâu, cuối cùng im lặng.

Mạc Tùy chấp nhận số mệnh dẫn anh ta đi tới cửa hàng KFC gần nhất, mua hai cái hamburger thật bự cho anh ta. Đưa Phạt phải đưa đến Tây Thiên, phải cho người này ăn no.

Nhưng . . . . . “Sao anh vẫn còn đi theo tôi?”

Mạc Tùy lạnh đến phát run, cô đi trong gió tây bắc mùa đông gần nửa tiếng rồi, vậy mà người kia vẫn không bị tụt lại phía sau. Cô theo bản năng cảm

thấy như mình bị lừa, nhưng nhìn dáng vẻ của anh ta lại không giống lắm.

“Anh đừng có nói với tôi là anh còn chưa ăn no đấy nhé?”

“No rồi.” Giọng nói nhẹ nhàng khoan khoái mạnh mẽ, nghe cũng không giống chết đói.

“Vậy anh có ý gì?”

Anh ta mấp máy môi, “Cô có thể thu nhận tôi không, tôi cho cô tiền.”

Mạc Tùy thấy lời này thật vớ vẩn như thể anh ta vừa nói ‘trăng đêm nay thật đẹp, ngày mai tôi tặng cho cô nhé’ vậy.

“Có tiền còn cần ngủ gầm cầu?” Cô cười châm chọc, “Ông anh này, anh tưởng mình là thần tiên đấy à, anh có bản lĩnh như vậy thì đừng ăn hai cái hamburger vừa rồi!”

Sắc mặt anh ta cứng đờ, có vẻ hơi xấu hổ. Thấy vẻ mặt ấy trên mặt một người ăn xin, Mạc Tùy gần như đã cho rằng mình gặp ảo giác.

“Thôi, tôi không chấp với anh, tôi cảnh cáo anh đừng có mà đi theo tôi nữa.” Cô quơ quơ điện thoại trước mặt anh ta, “Bằng không tôi sẽ báo cảnh sát, nếu anh muốn đến cục cảnh sát.”

Ánh mắt đối phương tối lại, có vẻ nản chí, còn Mạc Tùy thì sải bước nhanh chóng hòa vào đám người.

Ngày hôm sau Mạc Tùy không có ca làm, ngủ đến khi mặt trời chiếu đến tận mộng. Kéo rèm ra, ánh mặt trời ảm áp chiếu lên người, thoải mái vô cùng. Cô ngáp một cái vươn vai, duỗi căng tay chân, sau đó động tác của cô cứng lại. . . . trong vòng xanh hóa dưới tầng có một người quần áo bẩn thỉu rách nát, rõ ràng là tay cuồng theo dõi ngày hôm qua.

Mạc Tùy lo lắng, cô nào ngờ một cái hamburger lại khiến cho cô ăn ra một người, còn là một người dính như keo chuột nhất quyết không buông. Cô gọi cho ông chủ nhện nọt xin đến muộn một tiếng, sau đó báo cảnh sát.

Cảnh sát đến nhanh hơn cô tưởng, nhìn người dưới lầu bị túm lên xe cảnh sát mang đi, Mạc Tùy nở nụ cười, “Này thì theo.”

Lúc Mạc Tùy ngoan ai gặp cũng thích, lúc điên thì ai gặp cũng sợ. Cô không phải người cổ hủ theo khuôn phép. Lúc đi học chẳng ngoan cũng chẳng hư, giáo viên muốn mắng lại không tìm thấy lý do, muốn mặc kệ thì lại cảm thấy cô vẫn còn cơ hội tiến bộ. Cho nên mới nói sự tồn tại của cô khiến người ta thật rối rắm.

Cô không có chí hướng lớn lao gì, sau khi tốt nghiệp một trường đại học hạng ba thì đi làm ở vài công ty xí nghiệp nhỏ. Cô thường xuyên đổi công tác tìm thú vui mới nên cô không có lòng cầu tiến, cũng chỉ quan tâm đến cảm giác của bản thân mà mặc kệ người khác. Tổng kết lại thì đúng là một kẻ ích kỷ, không tiền đồ, không ý chí, người gặp không muốn gặp, chỗ gặp chỉ muốn sửa.

Quản lý đầu hói nhìn nhân viên của mình mà bó tay, “Tôi nói này Tiểu Mạc, tôi không bắt cô bê hàng xếp hàng mà chỉ bảo cô báo tên hàng, vậy mà cô vẫn có thể nhầm thìa với bao cao su được, sai lầm này cũng lợi hại quá đáng lắm.”

Ông ấy chỉ xuống đất: “Giờ đồng thìa này xử lý thế nào?”

Thìa là hàng hóa cung ứng không phải hàng hóa tích trữ, bọn họ chỉ mong sao tổng khứ được ra ngoài chứ nào có chuyện cho trả về. Hơn nữa hàng cũng được nhập từ nơi khác, cho dù đồng ý trả hàng thì bọn họ cũng không tiêu thụ được.

Mạc Tùy mặc bộ đồng phục màu da cam, hai tay đút trong túi, dùng giày đi đi lớp bụi xi măng mỏng, khẽ nói: “Còn làm thế nào nữa, chẳng lẽ bảo cháu ăn sống.”

Mấy ngày nay cô ngủ không ngon, cả ngày lơ đãng, cấp trên hạ lệnh cũng không nghe rõ. Thật ra lúc báo tên hàng cô cũng có chút thắc mắc, dù sao lúc trước cũng đâu có nghe nói muốn nhập thìa. Nhưng vì lười không muốn đi xác nhận lại nên cứ báo như vậy . . . Aiz. Tóm lại là xong rồi.

Quản lý hói đầu vút từ đơn hàng sang bên cạnh, ngồi lên lan can, rầu rĩ rút một điếu thuốc ra, khóe mắt không ngừng lườm cô, trong lòng bắt đầu tính toán xem nên giải quyết việc này thế nào.

Hai người làm cùng nhau đã được một thời gian, Mạc Tùy là người thế nào ông cũng hiểu, tốt nhất là đừng coi cô ta như phụ nữ.

Ông giật giật cằm, “Hút không?”

Tay Mạc Tùy đút trong túi hơi động đậy, do dự liếm đôi môi khô khốc, sau đó cũng nhảy lên lan can, nhận lấy điếu thuốc Đại Hồng Ưng giữa ngón tay ông ta, lưu loát ngậm vào miệng. Cô bật lửa, thoải mái rít một hơi rồi nhả ra một vòng khói hoàn mỹ, hút thuốc mà còn đàn ông hơn cả đàn ông.

Vương Triệu Tường lắc đầu nhìn dáng vẻ bất cần đời của cô, một lát sau liền ném đầu thuốc xuống đất, nhảy xuống phiêu lãng, “Ở lại đây tự kiểm điểm, hút thuốc xong thì đến chỗ lão Triệu vậy xếp mấy thùng Tây Khiết Tinh.” Ông ấy cảm thờ hóa đơn chỉ vào cô, gào lên: “Nghe thấy không.”

Mạc Tùy dùng hai ngón tay chỉ vào thái dương, “Đi làm việc của chú đi!”

Trưa hôm nay Mạc Tùy ngay cả thời gian uống qua quýt miếng nước cũng không có, mấy thùng khuyến mãi này sắp khiến cô vẹo cả lưng rồi. Vốn định ra kho hàng sẽ làm biếng, sau lại nghe nói quản lý đáng thương của bọn họ bị cửa hàng trưởng mắng té tát một trận mà vẫn phải tươi cười sang cửa hàng khác tiêu thụ đồng hàng đó, cô liền không còn mặt mũi đâu mà lười biếng nữa, đành ngoan ngoãn chăm chỉ làm hết ca.

Đến lúc tan tầm, cô cúi gằm mặt đi ra bãi đỗ xe đầy xe hàng, lại gặp phải cấp trên cũng đang mặt mũi xám xịt. Cô đi tới gần, “Quản lý Vương, nghe nói buổi chiều chú bị mắng?”

Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.”Thế mà cũng hỏi, cô là nhân viên của tôi? Cô gây họa không mắng tôi thì mắng ai?”

Vương Triệu Tường thật sự nổi giận, quản lý ngành ở các cửa hàng vốn quen nhau cả, bình thường lên tổng bộ họp còn dẫn nhau đi tụ tập ăn uống. Vốn gọi một cuộc điện thoại nhờ vả là xong, khổ nỗi cửa hàng trưởng mới được điều tới này ăn nói đúng là khiến cho người ta phải nổi giận. Còn trẻ mà không hiểu biết, chỉ giỏi nói mồm một đồng lý luận, ném vào thực tiễn xem, mẹ nó, ngay cả rắm cũng không phải, còn phải nín giận nghe dạy dỗ, thực uất ức quá mà.

Mạc Tùy cười gượng mấy tiếng nhưng cũng không tức giận. Cô rút từ trong túi ra một bao Trung Hoa nhét vào tay ông. Đây là lần trước cô cuỗm được từ chỗ người yêu Phạm Tư Nhiễm, chẳng nào cũng không hút, thôi thì mang đi báo đáp. Cô biết Vương Triệu Tường thích hút thuốc, đúng hơn là nghiện nặng.

Quả nhiên đối phương vừa thấy bao thuốc sắc mặt liền dịu xuống, vỗ vỗ vai cô, trong mắt như muốn nói ‘nhóc con cũng thông minh lắm’.

Hai người lại tán dóc vài câu, Mạc Tùy liền xách xe đạp đi về. Đây là xe cũ cô mua lại từ chủ nhà, đạp một cái là kêu inh ỏi như thể sẽ ‘chia năm sẻ bảy’ bất cứ lúc nào, ngay cả chuông cũng gì đến mức không kêu nổi, nhưng dù sao cũng nhanh hơn ‘xe căng hải’.

Cô vào chợ gần đó mua ít thực phẩm chín và hoa quả rồi về nhà. Nơi này cách chỗ cô ở không xa, đi khoảng mười phút là đến, rất tiện.

Sau khi chào hỏi ông lão ngoài cửa, đi vào khu nhà qua khỏi vòng xanh hóa cô liền ngừng bước. Cô kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt, “Sao anh còn ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Gặp mặt và đi theo (3)

Anh ta cúi đầu chẳng ho he lấy một tiếng, cũng không biết đã ở ngoài này bao lâu rồi mà mặt với tay hờ ra ngoài lạnh cóng đến tím tái. Chỗ này là khu dân cư cũ, người sống ở đây đều là các ông cụ bà cụ mấy chục tuổi cả, không ai rảnh rỗi để ý đến tên ăn mày rách rưới như thế. Đương nhiên Mạc Tùy cũng không muốn để ý, với điều kiện là người này không đến tìm cô!

Cô phát tay không nhịn được gào lên: “Làm phiền anh nhường đường. Tôi phải về nhà!”

Thế mà anh ta lại nghe lời lẳng lặng lùi vào bên cạnh thật, chỉ có điều không hề có ý rời đi, vẫn duy trì khoảng cách nhất định lò dò đi theo Mạc Tùy!

Có ai ăn no bụng mỡ nhạt một tên ăn mày lạ hoắc về nhà không? Ít nhất Mạc Tùy chắc chắn không phải người đó, cô quăng cái xe xuống bậc thang phía dưới, dờ dờ xuống, mắt tròn trắng lạnh lùng nhìn anh ta!

“Anh nói xem, anh có ý gì nào?” Cô nhìn quanh rồi đi tới bên bệ hoa của khu nhà ngồi xuống, chỉ sang bên cạnh, “Nào lại đây, ngồi đây, hôm nay anh nói cho rõ ràng xem nào!”

Cô không thèm hỏi vì sao anh ta lại đến đây, dù sao người này cũng chẳng gây ra chuyện gì. Anh ta chỉ ngồi trước khu nhà cũng không thể coi là quấy rầy dân cư được. Muốn gán cho anh ta tội gây rối cô cũng không tìm được chứng cứ, hơn nữa đi vào mấy ngày thấy không làm ăn được gì sẽ lại đi ra thôi, cô cần gì phải hỏi!

Có đôi khi cảnh sát ấy à, mà nó, cũng không phải siêu nhân, không phải anh cứ nhò và là cái gì cũng làm được!

Mạc Tùy lấy thịt bò nguyên miếng to vừa mới mua trong túi bóng ra, tay không xé thành hai nửa, đưa một nửa cho người kia, “Này, ông anh! Tuy tôi thực sự không muốn gặp anh, nhưng cũng không thể bắt anh ngồi nhìn tôi ăn được!”

Người đàn ông kia nhận lấy, “Cảm ơn!”

Mạc Tùy hừ một tiếng, đối với một tên ăn mày đang bám mình như đĩa thế này dù anh ta có lễ phép thế nào đi nữa cô cũng chẳng sinh ra được tí cảm tình gì. Cô chậm rãi nhai thịt, gió mùa đông phát vào mặt hai người, được một lúc cũng thấy đau đầu!

Cô run run tay ném miếng thịt gặm dở vào túi, đứng lên, giậm chân. Người đàn ông kia cũng ngậm miệng ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt đề phòng như thể sẽ đứng lên chạy theo cô bất cứ lúc nào!

“Anh đừng có nhìn tôi chằm chằm như thế, có nhìn nữa thì cũng không có tác dụng gì đâu. Cái thân tôi còn chưa lo xong, đừng nói là anh, dù là một con chó tôi cũng không nuôi nổi, anh bỏ ngay cái ý định trong đầu đi, tìm nơi khác mà sống!”

“Tôi có thể cho cô tiền!”

Mạc Tùy vung tay chỉ công chính, “Ra khỏi cổng rẽ trái đi thẳng đến cuối đường rồi rẽ trái tiếp sẽ có một khách sạn giá rẻ, anh đi thông thả!”

“Không phải tiền mặt!” Người đàn ông cầm miếng thịt bỏ còn một mẩu trong tay nhét tất vào miệng, nhai rệu nhai rạo giữa đầu nuốt chửng, “Là thế chấp!”

Anh ta đứng dậy giờ tay vén ống tay áo lên, lộ ra cổ tay trắng nõn hoàn toàn khác biệt với màu quần áo, “Là cái này này, cô thấy không? Coi như tiền cô cho tôi ở nhờ một thời gian!”

Trong gió rét Mạc Tùy thậm chí có thể thấy rõ cánh tay anh ta nổi lên một đám da gà, nhưng thứ hấp dẫn ánh mắt cô nhất là một chiếc đồng hồ bằng bạc sáng lấp lánh trên cổ tay. Cô không nhịn được dí sát vào nhìn, rồi ngược nhìn anh ta, nhỏ giọng hỏi: “Anh trộm được à?”

Anh ta nhú mày, buông ống tay áo xuống: “Đây là của tôi!”

“Mang đồng hồ hàng hiệu đi làm ăn mày?” Mạc Tùy đứng thẳng người dậy, đầy nghi vấn nhìn anh ta, “Đây là sở thích gì à?” Không bị ám đầu chứ!

Ánh mắt soi mói nhanh chóng nhìn một lượt từ đầu đến chân anh ta, không khó phát hiện quần áo trên người anh ta có giá trị không thấp, chỉ là bản quá nhìn không ra, cho nên lúc trước cô không phát hiện thôi!

Cho nên phải nói đây là một quý công tử cắt vàng đi ăn xin, sau đó rảnh rỗi bám lấy cô, việc này ... hình như quá hoang đường thì phải?

“Anh là ai?”

“Không biết!” Anh ta nói.

“Không phải chứ, anh ngay cả mình là ai cũng không biết?” Mạc Tùy tròn mắt nhìn anh ta, “Rốt cuộc anh bị làm sao? Đừng nói với tôi là bị người ta cầm gậy phang cho một cái rồi mất trí nhớ nhé, tôi không tin đâu!”

Anh ta mím môi, buồn bã nói: “Tôi mất trí nhớ! Có điều không phải bị đánh, là bị xe tông!”

Cụ thể là tông ra sao, ai tông, anh ta cũng không biết. Khi tỉnh lại thứ đầu tiên nhìn thấy là trần bệnh viện trắng xóa, tiền chữa bệnh cũng nợ, đến lúc có thể xuất viện thì cuốn gói đi thẳng, chỉ loáng thoáng nghe y tá nói cả người anh ta đều là hàng hiệu, tiếc là không tìm được cách liên lạc với người nhà!

Mạc Tùy ngơ ngác nghe anh ta nói xong, cũng không biết nên tin hay không, cuối cùng thì lắc đầu chửi thề một tiếng, rồi quay đầu nhìn anh ta, “Lúc đó anh không lái xe, không mang giấy tờ sao? Thời buổi này chẳng lẽ anh không dùng điện thoại đi động? Anh ra viện xong không lẽ không biết đi tìm cảnh sát? Người nhà anh chẳng lẽ cũng không đăng báo tìm anh?”

Hàng loạt câu hỏi đưa ra chỉ nhận được những cái lắc đầu, người đàn ông kia vô tội đáng thương trả lời: “Tôi cũng không biết!”

Lại đứng một lúc, trời cũng đã tối sầm, những người đi qua lại cứ tò mò nhìn sang. Mạc Tùy vừa lạnh vừa đói tâm trạng càng ngày càng tụt dốc đành dựa vào ánh đèn phát ra từ trong nhà người khác, nhảy lên nhảy xuống ở gờ bồn hoa cho ấm!

“Sao lại đi theo tôi? Anh đi lạc đâu phải chuyện mới xảy ra, sao trước đây không đi theo người khác?”

“Cô là người đầu tiên chủ động cho tôi đồ ăn. . .”

Anh ta cúi đầu thật thấp, “Tôi nghĩ cô không phải người quá xấu!”

Mạc Tùy vỗ mạnh vào gáy mình, ai bảo mày xen vào việc của người khác cơ!

Cô gào lên, “Đó là vì đồ ăn nguội ngắt rồi nên tôi mới không cần! Đồ còn nóng tôi còn lâu mới ném cho anh!”

“Nhưng sau đó cô lại đưa tôi đi mua hai cái nữa!”

Mạc Tùy gặm nhấm: “Tôi xin anh, đó là vì anh bám theo tôi, không phải tôi ăn no rồi hơi đi mua cho anh.”

Anh ta không nói gì nữa, cúi đầu buồn bã nhìn xuống mặt đất, tấm lưng cong xuống vùi như một cái bóng. Giữa cảnh đêm đông rét mướt càng tôn lên vẻ tội nghiệp bi thương đến đỉnh điểm!

Mạc Tùy thấy anh ta đáng thương, nhưng cô cũng không phải là người không cảnh giác. Có quỷ mới biết anh ta nói thật hay nói dối, quần áo và đồng hồ có khi cũng được chuẩn bị từ trước, giả vờ mất trí nhớ ai hỏi gì cũng bảo không biết, thực sự quá đơn giản!

“Không bằng tôi đưa anh đến đồn công an xem thế nào nhé, dù sao tôi cũng không thể thu nhận anh được!” Đây là giới hạn lớn nhất Mạc Tùy có thể làm.

“Không có tác dụng đâu, tôi đi rồi!”

“Đã đi báo án rồi? Không có chút tin tức gì sao?”

“Ừ!”

Mạc Tùy vò vò tóc, nhìn anh ta chăm chăm, “Tôi cũng hết cách rồi, thân con gái như tôi sao có thể để cho một người đàn ông lạ mặt vào nhà được, anh đừng ngây thơ như vậy, tìm cách khác đi!”

“Tôi có thể đưa cô cái đồng hồ!”

“Tôi không thiếu tiền!” Mạc Tùy gào lên.

“Tôi đảm bảo sẽ không làm chuyện xấu, cũng sẽ tìm cách kiếm việc làm, tiền lương đưa cô thay tiền thuê nhà, đến khi tìm được người nhà của tôi rồi tôi có thể cho cô một khoản tiền xem như hậu tạ!” Anh ta nghĩ hết cách tìm đủ lý do để thuyết phục Mạc Tùy. Có lẽ vì là công tử con nhà giàu được nâng niu quen, thế cho nên anh ta thực sự không muốn trải qua cuộc sống lưu lạc trước đây nữa. Nếu đã phải mở lời thì phải tuôn như xả nước kéo người ta chạy mất!

Điều kiện sống của Mạc Tùy bây giờ cũng không tốt. Đối với một công dân bình thường, còn là một công dân không có chí hướng vươn lên, cuộc sống hiện giờ tạm gọi là đủ để không chết. Tiền lương hàng tháng phát được vài ngày là tiêu hết sạch, những ngày còn lại phải thắt lưng buộc bụng mà sống, cô cũng không thể xin tiền người nhà. Cho nên điều kiện người đàn ông này đưa ra đúng là rất hấp dẫn, nhưng sự hấp dẫn ấy vẫn chưa đủ để cô mất lý trí!

“Tôi nói một lần cuối, tôi sẽ không cho anh ở!” Cô lấy ví, rút ra mấy tờ, nghĩ nghĩ, lại rút thêm một tờ nữa, “Này, cầm đi, tôi cũng không cần tiền của anh, anh cứ từ từ tìm một chỗ mà ở, đừng có lãng vãng trước mặt tôi nữa, sự nhẫn nại của tôi thực sự có hạn!”

Người kia nhìn mấy tờ giấy đỏ trên tay cô, cô đơn cúi thấp đầu không nhận. Dù sao cũng là ăn xin, không ngờ còn có ăn xin cốt khí thế đấy!

Mạc Tùy bĩu môi, “Đây là chính anh không nhận đấy nhé, đến lúc đó đừng có hối hận!”

Lại đợi một lúc, thấy anh ta thật sự không định cầm, cô nhanh chóng nhét lại vào túi. Thật ra cô cũng không muốn đưa thật, nói cũng đã nói hết lời rồi, cô cũng không nghĩ ra cái gì mà nói nữa!

Cô lắc lắc túi bóng trong tay, “Này anh, anh đi tìm chỗ nào mà ngủ đi, tôi đi đây!”

Người kia ai oán nhìn cô một cái, tay sờ sờ lỗ thủng trên đầu gối, không có vẻ gì là sẽ ngăn cản. Phản ứng thế này lại rất hợp ý Mạc Tùy, cô nhếch miệng, không tìm không phải chạy lên nhà, không hề quay đầu lấy một lần!

Sau đó mấy ngày liền tên ăn mày này đóng đô ngay trong khu nhà, ngủ thì chắc là hành lang, ăn là cơm thừa các cô các chú xung quanh bố thí cho. Trên lý thuyết nếu có chuyện như vậy hẳn phải mời người phụ trách khu dân cư đến giải quyết, chỉ có điều tên ăn mày này dường như rất khéo. Có một cụ ông ở nhà A, từ sau khi người bạn già của ông qua đời cách đây mấy năm chỉ còn lại mình ông. Thằng con trai độc nhất đi làm ở tỉnh khác rất ít về, ông cụ ngày ngày phải đi sớm về khuya bán những thứ linh tinh kiếm chút tiền.

Lần đó đúng lúc có mưa to, trời thì lạnh, người lớn tuổi không tránh khỏi có chút hoa mắt, đi xe ba bánh về nhà mà không nhận ra có một cục đá to trên mặt đất, cuối cùng ngã lăn ra. May là người không sao, chỉ có điều hàng hóa rơi hết xuống đường. Nghe đâu cuối cùng là anh ăn mày kia đội mưa nhặt giúp. Có người nhìn thấy, một truyền mười, mười truyền trăm, mọi người cũng xắn tay giúp đỡ anh ta một chút!

Mạc Tùy đi làm luôn nhìn thấy anh ta, người ăn xin này hình như đã coi cô là người quen, lần nào cũng phải đi theo cô một đoạn đường, may là không có kiểu ngăn cản như trước nên cũng không sao!

Khu nhà cô ở là khu cho tầng lớp trung lưu của thành phố, khá là cũ rồi, trị an cũng không tốt lắm, thường xuyên nghe tin có nhà bị trộm bị cướp. Chỉ có điều nghe thì cứ nghe, còn đến khi nó vạ vào mình lại là chuyện khác!

Mạc Tùy nhìn một tên choai choai vừa nhìn đã thấy không phải dạng lương thiện gì vọt ra từ trong ngõ nhỏ. Cô nào ngờ chuyện xui xẻo tám đời như bị cướp này sẽ xảy ra với mình, biết thế đã không đi đường nhỏ làm gì!

Cô nhìn ra sau, bây giờ là buổi tối, lối ra cách đó hơn 10 mét hoàn toàn tối thui, ngay cả cái bóng ma cũng chẳng thấy đâu.

“Đừng nhìn nữa, nhanh chóng đưa đồ cho tao, mùa đông lạnh thế này, để mọi người còn về nhà!” Tên giặc con khép chặt vạt áo khoác da, tay lạnh đến run rẩy nắm một con dao rọc giấy, “Con người phải biết nghĩ thoáng, của đi thay người, đưa tiền cho tao mày cũng đỡ tiền đi bệnh viện, coi như tiền xem bệnh đi!”

Mạc Tùy nghĩ, so sánh thế cũng không sai. Tên này chính là khối u ác tính, người mà bị u ác tính thì cũng chết thẳng cẳng. Bình thường tính cô kiêu ngạo, nhưng đến khi gặp chuyện thật thì hoàn toàn khác. Nói sao cũng là con gái mà, mẹ nó, dù hung hãn cũng đâu đột nhiên xuất hiện dị năng được?

Trên trán cô bắt đầu lấm tấm mồ hôi, miễn cưỡng cười nói: “Người anh em, cậu cần bao nhiêu?”

“Cần mấy bỏ toàn bộ đồ có giá trị lại!”

Bàn tay dút trong túi của Mạc Tùy đã có chút ẩm ướt vì mồ hôi, từ đầu đến chân tổng cộng có 10 đồng, chính cô cũng không dám xòe ra. Mẹ nó, nhờ đầu tên cướp bị chọc giận cướp tiền không đủ còn muốn cướp sắc thì chẳng phải chết không nhắm mắt sao?

Tên cướp này tuy phách lối nhưng vì làm chuyện thất đức nên trong lòng cũng có chút không yên, thấy Mạc Tùy cứng ngắc đứng đó hồi lâu không phản ứng, giọng ác ôn thúc giục, “ĐM đừng có mà làm trò, đưa tiền đây, nhanh!!”

Gió tây bắc thổi ào ào, ngõ nhỏ âm u càng có vẻ quanh quẽ thê lương. Mạc Tùy nhắm mắt yên lặng móc tiền trong túi ra, “Đây, có từng này thôi!”

Người nọ tròn tròn mắt ốc lên nhìn, có chút không dám tin cổ dụi dụi, sau đó giận dữ hét: “Mày đùa bỏ à?”

“Không dung ai thêm đùa cậu? Vui lắm chắc!” Mạc Tùy cũng theo bản năng gào lên cãi lại!

Người nọ tức giận phát run, “Ra đường mà mang có 10 đồng mày tưởng bỏ ngu lắm à? Tao thấy mày thích ăn đòn rồi đúng không!”

Không phải là tôi thích ăn đòn mà là cậu quá ngu!

Mạc Tùy cảnh giác nhìn cậu ta, thấy cậu ta chuẩn bị nhào lên, cô tóm chặt đầu xe vung lên, tranh thủ thời gian chạy ra ngoài. Kết quả có người còn nhanh tay nhanh chân hơn cô, hoảng cái đã đến trước mặt cô rồi!

Một bộ quần áo rách rưới, một quả đầu bù xù như tổ quạ, còn đứng đầu gió tỏa ra mùi chua lè. Mạc Tùy bịt mũi nhìn lưng anh ta, nhỏ giọng yếu ớt nói: “Anh giờ cũng biết đến đón tôi rồi đấy!”

Lúc đi ra cửa là đi theo cô đến tận cổng khu nhà, giờ về lại theo cô đến hành lang, phạm vi hoạt động cũng chỉ bó gọn trong một khoảng không gian đó, hôm nay lại bước ra tận ngoài này cơ đấy!

Tên trộm thấy một tên ăn mày tự đứng xuất hiện thì lại càng kinh hãi, lùi một bước đề phòng nhìn anh ta. Một lát sau, có vẻ cảm thấy đối phương không có tính uy hiếp nên lại nhào lên!

Mạc Tùy hét lên, “Mau tránh ra!” rồi quăng xe đập tới!

Nhưng động tác này mới thực hiện được một nửa vòng quãng thì kẻ vốn đang hung hăng khí thế kia “ồ ồ” mấy tiếng ngã sấp xuống đất rồi lăn lộn, mà người ăn xin vẫn duy trì động tác khi nãy như thể không hề động đậy!

Mạc Tùy kinh ngạc, cao nhân kia, cao nhân mặc đồ cái bang! Trước đây đúng là không nhìn ra đâu nhé! Mấy giây sau cô lấy lại tinh thần vội vã báo cảnh sát. Trong lúc đợi, tên trộm định chạy, bị anh ăn mày cho một đá lại lăn về đất mẹ, lần này cô thấy rõ, chỉ là một phát đá vào sườn thôi!

Xe cảnh sát đến rồi ba người cùng lên đồn lấy lời khai. Tên trộm bị tạm giam, Mạc Tùy và bạn ăn mày cùng đi ra!

“Ai nha, thật sự không ngờ hóa ra anh có tài thể cơ đấy!” Mạc Tùy cười ha ha nói.

“Tôi cũng không biết!” Người ăn xin khẽ động ngón tay, giọng nói yếu ớt, khác một trời một vực với dáng vẻ khi nãy!

Mạc Tùy nuốt nước miếng một cái, cười gượng, “Cũng phải nhỉ, mất trí nhớ mà! Có lẽ là động tác vô thức!”

Anh ta gật đầu, rất nhanh liếc nhìn Mạc Tùy, “Lần này cô có thể thu nhận tôi được không?”

Người này vẫn còn ô mồm hão hão sao! Mạc Tùy cứng ngắc nhìn anh ta, sao lại có người cố chấp đến thế nhỉ? Nhưng bây giờ mà tiếp tục kiên quyết từ chối như trước thì có vẻ không hay, dù sao mấy phút trước anh ta còn giúp mình mà, vô tâm không có nghĩa là thực sự không có tim!

Mạc Tùy đi di mũi chân trên nền xi măng, “Tôi nghe nói lúc trước có đại gia nào định cho anh ở nhờ rồi mà, sao anh không đến nhà ông ấy?”

Anh bạn ăn mày bĩu môi, “Không thích!”

Mạc Tùy trừng mắt, mẹ nó anh chỉ thích chỗ tôi thôi đấy à? “Sao lại không thích?”

Anh ta mím môi không lên tiếng, cúi đầu thấp thê vừa làm chuyện gì sai vậy! Đứa bé này thật ra cũng chỉ cố chấp mà thôi, người đầu tiên đối xử tốt với anh ta sẽ để lại ấn tượng đặc biệt, nói tới nói lui vẫn đều tại cử chỉ vô tâm của Mạc Tùy gây họa!

“Anh sẽ không cố chấp chỉ chấp nhận mình tôi thôi đấy chứ!” Một lúc lâu sau, Mạc Tùy hỏi lại!

Như cô đoán, anh ta gật lấy gật để, đôi mắt trên khuôn mặt bản thủ sáng kì lạ!

Cô đột nhiên cảm thấy khóc không ra nước mắt, đây là tạo loại nghiệt gì vậy!

Theo như tác phong của người ăn xin này thời gian gần đây, cũng không khó để nhận ra rằng anh ta là một người chính trực lương thiện, ít nhất là không có nguy hiểm, điểm này có thể khẳng định. Hơn nữa anh ta đã quên hết mọi chuyện trước đây, gián tiếp cho thấy chỉ số thông minh của anh ta không cao, một tên ngớ ngẩn tương đối dễ khống chế hơn!

Mạc Tùy cân nhắc một lúc lâu mới chấp nhận: “Muốn tôi cho anh ở cũng được, có điều sau này mọi việc đều phải nghe lời tôi, đương nhiên tôi sẽ không bảo anh làm chuyện trái đạo đức trái pháp luật gì đâu, anh cứ yên tâm! Nhưng anh cũng phải làm như những gì anh đã nói, ra ngoài làm việc kiếm tiền, tiền kiếm được đưa hết cho tôi coi như tiền thuê nhà và phí sinh hoạt của anh!”

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tìm kẻ sinh nhai

Sau khi anh ta không có ý kiến gì, gật đầu, cô lại nói: “Vậy chúng ta tới đồn cảnh sát đã, chẳng may có gì xảy ra còn dễ thương lượng. Cái mạng nhỏ của tôi tuy không đáng tiền nhưng cũng không muốn tôi đòi trong tay anh đâu!”

Sau khi quay lại đồn cảnh sát, Mạc Tùy trước hết nhờ cảnh sát xác định chuyện anh ta từng báo án là thật, sau đó lại trình bày rõ ràng chuyện hôm nay một lượt. Anh chàng cảnh sát trẻ tuổi mặc đồng phục phẳng phiu ‘múa bút’ ghi lại, còn không quên cảm thán, “Đồng chí, lá gan cô cũng lớn lắm đấy, nhất hẳn một người về nhà, không sợ gặp phải cướp à!”

Mạc Tùy cười, “Sợ chứ, sao lại không sợ, thế cho nên mới phải tới tìm các anh. Có đồng chí cảnh sát làm chỗ dựa, lá gan nhỏ như hạt vừng của tôi cũng phình to ra đấy!”

Anh chàng cảnh sát trẻ bất đắc dĩ cười cười lắc đầu!

Lúc quay ra hai người đã biến thành hai con châu chấu trên cùng một cái dây thừng. Mạc Tùy còn chưa ăn cơm, anh ta đương nhiên cũng chưa ăn, về nhà làm nhất định không kịp. Cô vốn định đưa anh ta ra quán gần đó ăn tạm chút gì, nhưng nhìn quần áo anh ta thế này sợ rằng chưa kịp ngồi xuống đã bị người ta cầm chổi đuổi ra rồi. Cuối cùng cô mua mấy gói mì ăn liền ở một cửa hàng nhỏ chuẩn bị trở về nấu ăn tạm, qua chợ đem lại thuận tay mua thêm hai bộ quần áo giá rẻ!

Về nhà Mạc Tùy bảo anh ta đi tắm, kêu gào nói: “Anh tốt nhất là tắm cho kỹ vào, lúc ra mà còn có mùi gì khiến tôi ăn không ngon thì ra ngoài đường mà ngồi nhé!”

Anh ta bị cô nói cho đỏ cả mặt, xoay người nhanh chóng chạy vào nhà tắm!

Mạc Tùy đi đến phòng bếp nấu mì ăn liền, đồ ăn chín dự trữ trong nhà còn một ít, lại bỏ thêm chút gia vị vào trong nồi, mùi thơm dần tỏa ra. Cô nuốt nước miếng vớt mì sợi lên chia làm hai bát mang ra. Trong phòng tắm tiếng nước ‘ào ào’ không ngừng, cô liếc mắt nhìn cánh cửa khép chặt, ngồi xuống tự ăn trước!

Khi cô sắp ăn đến đáy bát cũng là lúc anh ta tắm xong, cơ thể còn hơi ẩm ướt, mặt cũng đỏ bừng, mái tóc ướt sũng còn bốc lên hơi nóng, quần áo sạch sẽ chỉnh tề tôn lên thân hình cao ráo, đôi mắt trong veo nhìn Mạc Tùy, khuôn mặt thanh tú ngượng ngùng kia đúng là đẹp trai ngoài dự kiến!

Mạc Tùy nhú mày huyết sát kiểu lưu manh, “Chắc, mặt mũi không tệ nha, lúc trước đúng là nhìn không ra! Anh mà dùng cái mặt này đứng trên đường cái thì sẽ có cả đàn phụ nữ muốn nuôi anh cho mà xem. Cũng không biết trong hai chúng ta số ai xui hơn, mèo mù vớ chuột chết anh lại bị tôi nhặt được!”

Không đề ý đến vẻ mặt mất tự nhiên của anh ta, cô hất cằm, nói tiếp: “Đừng đứng ỳ ra đấy, ăn mì đi, nguội rồi!”

Người đàn ông kia ngồi xuống đối diện cô. Cũng không biết là bởi vì tắm xong nhìn thuận mắt hơn hay là có người đã cho anh ta ăn cái gì lót bụng mà lần này nhìn anh ta ăn không thấy nuốt lấy nuốt để nữa, trái lại còn chậm rãi dè dặt, lễ nghi trên bàn ăn xuất sắc như được tập luyện!

Mạc Tùy nhẹ nhàng gõ ngón trỏ lên mép bàn, “Anh tên gì?”

“Tôi quên rồi!”

Cái này mà cũng quên được à, Mạc Tùy xoa cằm, “Vậy anh muốn tôi gọi anh là gì?”

Anh ta suy nghĩ rồi nói: “Tôi thế nào cũng được, cô thấy thoải mái là được rồi!”

Lúc nói chuyện anh ta cũng ngừng nhai, hai tay đặt ngay ngắn ở hai bên, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Mạc Tùy nhìn bộ dáng đứng đắn này của anh ta mà vô cùng không thoải mái, xua tay, “Anh không cần nghiêm trang như vậy đâu, trông chẳng khác gì đi dự hội nghị cả. Tôi không hay để ý nên anh cũng đừng có nề nếp quá, thoải mái một chút, thích thế nào thì cứ làm thế nấy! Biết chưa?”

Anh ta im lặng một lát rồi gật đầu, lại cầm đũa lên ăn, nhưng lúc nghe thấy Mạc Tỳ nói vẫn sẽ theo bản năng dừng tay!

“Tôi họ Mạc, tên Mạc Tỳ, Tỳ trong Tỳ Đường!”

Anh ta nhép miệng khẽ nhấm lại một lần, Mạc Tỳ lại nói: “Lúc gọi tên tôi không cần quá tròn tiếng đâu, phiền lắm! Hay cho anh họ Tỳ đi, tôi nhớ là có họ này, vừa khéo có liên quan đến tôi, nhưng tên thì đặt là gì nhỉ?”

Cô ngược cảm lên suy nghĩ, “Tỳ Triều? Tỳ Đường? Tỳ Đường không được, nghe như tên ngôi sao nữ ấy. Tỳ Khát? Tỳ Kỳ!” Cô vỗ bàn một cái, “Tên này, Tỳ Kỳ, hai họ này nghe khá thoải mái, vừa khéo anh cũng từng làm ăn xin một thời gian. Về sau tìm được người thân, khôi phục trí nhớ, giữ lại làm kỉ niệm cũng không tệ!”

Tỳ Kỳ không hề có ý kiến, chỉ gật đầu đồng ý!

Nhà Mạc Tỳ là kiểu nhà độc thân tiêu chuẩn một phòng ngủ một phòng khách một nhà vệ sinh một nhà bếp. Minh cô ở thì vừa, hiện giờ lại có thêm một người bỗng biến thành chật chội!

Cô ôm chần bông dự phòng ra phòng khách, “Chăn anh tự trải, không thừa phòng chỉ có thể ngủ phòng khách, cho dù anh ngủ không thoải mái cũng đành chịu, tôi tuyệt đối sẽ không nhường giường cho anh!”

Tỳ Kỳ ôm chần ngoan ngoãn nghe cô nói, xoay người tìm chỗ thích hợp để trải chăn bông. Phòng khách nối liền với phòng ăn, một bộ bàn ghế là kín chỗ. Anh ta đi một vòng, cuối cùng dịch cái bàn vào bên trong, kéo ghế dựa ra kê song song rồi đặt chăn lên ngủ tạm. Anh ta rất cao, chỉ có nửa người trên là được ở trong chăn, nửa người dưới cho dù anh ta có cố thì cũng khó mà đắp được!

Mạc Tỳ đứng bên cạnh nhìn anh ta thử nằm lên, bộ dáng khó khăn rất buồn cười, cho dù hơi tàn nhẫn đối với đương sự đang chật vật kia!

“Được rồi, anh tự nghĩ cách mà nằm thoải mái nhé!” Cô ngáp một cái, vươn vai, “Tôi ngủ trước, ngày mai còn đi làm!”

“Khoan đã!” Tỳ Kỳ vội vã lao đến trước mặt cô, tháo đồng hồ trên tay xuống đưa cho cô, “Cô cầm đi!”

Mạc Tỳ nhún mày liếc anh ta một cái, “Cho tôi?”

“Ừ, làm tiền thế chấp!” Anh ta đưa lên, “Thế chấp tiền thuê nhà!”

Mạc Tỳ cầm lấy, đeo vào tay mình trước mặt anh ta, to gấp đôi tay cô, không đeo được, nhưng vẫn bỏ vào trong túi, “Cho tôi cũng đừng nói cái gì mà tiền thế chấp, không biết chừng ngày nào đó tôi dùng với mục đích khác, hoặc là dùng cho nữa, anh tự mình cân nhắc đi!”

Tỳ Kỳ nhìn tay cô dúm vào trong túi, lắc đầu, “Không sao, cô cầm đi!”

***

Mạc Tỳ ngày hôm sau làm ca sớm, khi cô thức dậy trời còn chưa sáng hẳn, ánh sáng bên ngoài rèm cửa sổ là màu xanh lạnh lẽo. Lại nằm nường mấy phút mới rời giường đi ra ngoài, Tỳ Kỳ giật mình dụi mắt ngồi dậy, mê mang nhìn cô!

Rửa mặt đánh răng xong lại hấp hai cái bánh bao ném cho anh ta một cái, nói: “Tôi đi làm, anh muốn ra ngoài hay ở nhà dọn nhà cũng được, giữa trưa tôi về!”

Rầm! Đóng cửa lại đi thẳng!

Qua vài ngày, Tỳ Kỳ vẫn không ra ngoài tìm việc mà ở trong nhà nấu cơm, quét dọn, giặt quần áo cho Mạc Tỳ, nghiêm nhiên thành dâu ngoan nhà Mạc Tỳ. Anh ta không có chứng minh thư, chuyện trước kia cũng đã quên sạch không biết mình có thể làm gì, những đơn vị chính quy nhất định sẽ không nhận anh ta!

Mạc Tỳ cũng không thể nuôi một người mãi được, với đồng lương còm cõi của cô thì sớm hay muộn cũng phải ra đường hít khí trời mà sống. Cô đành gọi cho Phạm Tư Nhiễm!

“Lão Phạm, tìm cho chị đây một công việc đi, tiền lương bao nhiêu cũng được!”

Chỗ Phạm Tư Nhiễm có chút âm ỉ, sau đó cô ấy đòi một chỗ yên tĩnh, “Chắc, công việc của cậu mới làm đã đổi rồi? Chị đây cũng không phải trung tâm giới thiệu việc làm, cậu muốn là có đâu nhé!”

Công việc trước giờ của Mạc Tỳ đều nhờ Phạm Tư Nhiễm tìm cho cô, thông qua cửa nào vận dụng cách gì thì không rõ, nhưng thời gian khoảng cách đều ngắn, có thể nói rằng hiệu suất làm việc của lão Phạm quá cao!

“Không phải mình, là có người nhờ, mình thuận tiện giúp một tay!”

“Cậu quan tâm đến chuyện của người khác từ bao giờ vậy? Cậu cứ lo cho cái thân cậu đi đã nhé, chị đây không rảnh lo chuyện bao đồng thay cậu!”

“Sao mà lăm mồm thế!” Mạc Tuy không kiên nhẫn nhủ mảy, “Mặc kệ, mấy ngày nữa phải tìm được cho mình!”

Bên kia im lặng một tẹo, sau đó truyền đến tiếng cười làm người ta sợ hãi, “Nam hay nữ?”

“Nam!”

“Mặt mũi thế nào? Đừng nói là tình yêu của cậu đấy nhé!”

“Nghĩ linh tinh cái gì đấy! Người quen thôi, cậu lập tức tìm cho mình!” Đừng một chút, lại bổ sung: “Về phần mặt mũi ấy à, thực sự rất xinh đẹp, nếu cậu thích có thể tới đón đi!”

“Cậu đừng hại mình, A Phạm kia mà ghen lên thì không ai đỡ được đâu!” Bên trong có người bắt đầu gọi cô, “Aiz, cúp đây, vài ngày nữa sẽ báo lại cho cậu!”

Cúp điện thoại, Mạc Tuy quay đầu nhìn người đàn ông đang phơi quần áo trên ban công, thờ dài, cảm thấy mình bắt đầu giống mẹ già nhiều chuyện rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trộn Đồi Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tìm kế sinh nhai (2)

Buổi tối hai ngày sau Phạm Tư Nhiễm gõ cửa nhà Mạc Tuy. Mạc Tuy ngậm quả táo ngồi khoanh chân dưới đất, hai tay ấn nút nhoay nhoáy điên cuồng, ánh mắt nóng rực như sắp bốc hỏa nhìn chằm chằm vào những bóng người sặc sỡ nhảy nhót trên ti vi, nhỏ táo gào lên: “Ra mở cửa!”

Tùy Kỳ ngồi cạnh đang theo dõi trận game, nhặt quả táo cô vừa nhỏ ra để gọn gàng xong rồi mới đứng lên!

Phạm Tư Nhiễm không ngờ ra mở cửa lại là một người đàn ông lạ hoắc, không những thế còn là một người đàn ông lạ hoắc vô cùng đẹp trai. Cô lùi lại một bước, ngo lại biên số nhà, chắc chắn là mình không nhầm rồi mới cẩn thận nhìn từ đầu đến chân anh ta mấy lần, “Anh là ai?”

Đúng lúc ấy, một tiếng hét bực dọc từ trong phòng truyền ra, sau đó là tiếng kêu của Mạc Tuy: “Lão Phạm, vào đi!”

“Mạc Tuy!” Phạm Tư Nhiễm đáp lại một tiếng, sau đó vẫn mang vẻ mặt khó hiểu, tránh qua Tùy Kỳ đi vào.

Mạc Tuy đã ném tay cầm điều khiển, nhàn nhã ngồi trên chiếu găm nửa quả táo, tròn mắt nhìn Phạm Tư Nhiễm, nhồm nhoàm nhai: “Ăn cơm chưa?”

Phạm Tư Nhiễm gạt đầu ngồi xuống cạnh cô, nhỏ giọng hỏi: “Ai đấy? Cậu bắt đầu mang đàn ông về nhà rồi đó à?”

“Nói ra thì dài lắm! Chuyện mình nhờ thế nào rồi?”

“Xong rồi, không thì mình đến đây làm gì!” Phạm Tư Nhiễm quay đầu liếc nhìn người đứng trong bếp một cái, “Này, cậu nói mình nghe một chút về anh ta đi, đừng bảo công việc đó là tìm cho anh ta đấy nhé?”

“Tìm cho anh ta đấy!” Mạc Tuy ném hạt táo qua một bên rồi rút giấy ăn lau miệng, “Anh ta sẽ ở lại nhà mình một thời gian, nên tiện tìm cho anh ta một công việc luôn!”

Mạc Tuy kể lại toàn bộ chuyện đã xảy ra cho Phạm Tư Nhiễm. Phạm Tư Nhiễm trừng mắt rất bất bình nhìn cô, “Cho một tên đàn ông ở nhà mình thì còn ra thể thống gì nữa! Trần Lương Sinh mà biết sẽ băm cậu ra là cái chắc!”

Mạc Tuy giơ một ngón tay. “Cho nên cậu nhớ khóa cái mồm cậu lại!”

“Muốn mình không nói cũng được, nhưng chuyện này đáng nghi lắm! Ngay cả...” Cô đột nhiên dừng lại, chờ Tùy Kỳ đặt hoa quả lên trước mặt các cô rồi đi, mới nói tiếp: “Ngay cả người ta có xuất thân thế nào cậu cũng không biết mà đã cho ở rồi, to gan quá đấy. Cậu không sợ anh ta có ý đồ khác à?”

“Rồi rồi, đừng nghĩ nhiều, mình đến tận đồn cảnh sát báo án rồi. Hơn nữa anh ta cũng đã ở đây hơn một tuần, nếu có ý đồ thì đã ra tay lâu rồi, sao phải chờ đến tận bây giờ?” Mạc Tuy vỗ vỗ vai Phạm Tư Nhiễm, “Yên tâm, mình còn chưa ngu ngốc đến mức bị người khác lừa đâu!”

“Cậu mà không ngu á!” Phạm Tư Nhiễm lầm bầm.

Mạc Tuy coi như không nghe thấy, “Cậu tìm được cho anh ta việc gì rồi?”

“Phục vụ trong quán bar, vốn đang lo việc đó không hợp với bạn cậu, dù sao hoàn cảnh công việc cũng hơi rắc rối. Nhưng bây giờ nhìn lại cũng thấy hợp

lắm, đúng là kiểu việc cho người không có cái gì như anh ta!”

“Quán nào vậy?”

“Quán của bạn A Phàm, mới mở ở gần chỗ rẽ đường Tân Giang đó!”

Mạc Tùy nghĩ ngợi rồi gật đầu, “Tốt lắm, có người quen chiếu cố cũng tốt!”

Phạm Tư Nhiễm ở đó khoảng hai tiếng mới bị bạn trai gọi điện bắt về. Đến lúc ấy Tùy Kỳ mới từ ban công quay về phòng. Anh rất lễ phép, từ khi Phạm Tư Nhiễm đến cho đến khi cô đi anh đều tự giác tránh qua chỗ khác cho hai người có không gian riêng nói chuyện thoải mái. Ánh mắt Mạc Tùy lướt qua cái mũi bị lạnh đỏ bừng và hai chân đút trong dép lê của anh.

“Ngày mai anh bắt đầu đi làm, phục vụ trong quán bar. Đến lúc đó sẽ có người dạy anh, anh cũng phải khiêm nhường một chút, gặp khách hàng ghé gắm thì cố mà nhịn, làm phục vụ không tránh được những chuyện như thế đâu!” Mạc Tùy nghĩ lại thôi, “Thôi quên đi, đến lúc đó anh tự cân nhắc, một hai câu cũng không giải thích hết được. Anh linh hoạt một chút là ổn!”

Tùy Kỳ gật đầu, “Tôi biết rồi!”

Thời gian làm việc của quán bar kéo dài đến tận khuya. Mạc Tùy đánh cho anh một cái chìa khóa cửa ngoài, còn treo thêm vào móc khóa một con gà màu vàng đầu tròn xoe. Ngày đầu tiên anh đi làm, Mạc Tùy gọi cả Phạm Tư Nhiễm và người yêu cô ấy đến cổ vũ. Họ tìm một cái ghế đệm để ngồi, kệ Tùy Kỳ đi theo quán lý.

Vì còn sớm, trong quán cũng không đông người, ba người chơi xúc xắc, thỉnh thoảng nói chuyện đôi câu. Thời gian dần trôi, đến buổi tối, tiếng nhạc ồn ào bắt đầu vang lên, những ngọn đèn nhiều màu cũng điên loạn xoay chuyển. Mạc Tùy hí hóp mắt hơi cúi người, bị đèn chiếu vào mắt rất khó chịu!

Người anh em của Tư Phàm biết bọn họ ở đó nên có ý sang hỏi thăm. Nhìn anh ta khá trẻ, nhiều lắm cũng chỉ tầm 30, nhìn cách ăn mặc là biết dân ăn chơi. Anh ta trêu đùa trò chuyện với họ vài câu rồi gọi quản lý đưa Tùy Kỳ tới gặp mặt một chút, để sau này có gì cũng tiện chiếu cố.

Tùy Kỳ nhanh chóng được quản lý dẫn ra, theo bản năng, anh đứng ở bên cạnh Mạc Tùy. Anh đã thay đồng phục, quần tây, áo sơ mi trắng, cộng với một cái áo gile màu đen, cổ đeo nơ màu bạc, dáng người nho nhã cao ráo như trúc, hơn nữa gương mặt lại đẹp trai, nhìn cực kỳ thích mắt!

Anh lễ phép chào hỏi ông chủ của mình, anh ta vỗ vai anh cười khích lệ vài câu, rất khách khí, rất quy cách, nhìn không ra cái gì bất thường. Nhưng không biết có phải Mạc Tùy nhầm hay không, cô mơ hồ cảm thấy ông chủ trẻ tuổi kia vừa nhìn thấy Tùy Kỳ hai mắt đã phát sáng, dường như vô cùng hưng phấn!

Tùy Kỳ nhanh chóng quay lại với công việc, hội Mạc Tùy ngồi một lúc liền đi về. Dù sao quán bar phải mở đến rạng sáng, ngày mai họ còn phải đi làm, không thể về muộn thế được!

Mạc Tùy kéo chặt áo khoác co ro đứng ở cửa đợi xe, hai người kia đứng cạnh cô đang ngọt ngào ôm ôm ấp ấp sưởi ấm cho nhau, nói với nhau câu nào thì buồn nôn câu đó!

“Tôi bảo này, hai người chọn thời điểm chút đi, không thấy tôi còn đứng đây à, mẹ nó chứ giữ hình tượng giùm cái!”

Phạm Tư Nhiễm lườm cô một cái, hừ lạnh: “Chị đây cứ thích thể đấy, cậu ghen tị chứ gì! Không thì cậu bảo tình yêu bé nhỏ của cậu ra đây ôm cậu đi!”

Mạc Tùy tròn mắt, từ khi nhìn thấy Tùy Kỳ đến giờ bà chị này đã tự động xem anh là người yêu của cô rồi. Trong đầu con gái đang yêu trừ mấy thứ vớ vẩn này ra thì đúng là không chứa được gì khác nữa mà. Cô cũng lười đính chính, có loại người người khác càng nói thì lại càng hăng!

Phạm Tư Nhiễm đột nhiên chọc Mạc Tùy một cái, nhỏ giọng: “Lão Mạc, mau nhìn kia, Trần Lương Sinh!”

Mạc Tùy hai mắt sáng ngời quay đầu nhìn lại, xa xa ở một lối ra khác Trần Lương Sinh đang ôm Triệu Yến Phi đi ra bãi đỗ xe. Anh ta theo bản năng nhìn sang hướng này, ánh mắt hai người chột gặp nhau. Anh ta sững sờ hơi khựng lại, sau đó thì thầm gì đó với Triệu Yến Phi rồi đi sang đây!

Mạc Tùy cười lạnh, nhảy lên xe taxi vừa hay dừng lại, nghênh ngang rời đi!

Trần Lương Sinh chạy vài bước rồi dừng lại, yên lặng nhìn chiếc xe lướt qua người. Người sau cửa sổ xe không thèm liếc nhìn anh ta đến một cái, anh ta không nhìn được hí hóp mắt lại!

Phạm Tư Nhiễm ôm eo Tư Phàm, ti trước ngực anh nhỏ giọng thăm thi, “Con khốn này dám chạy thật!”

Tư Phàm vỗ vỗ vai cô, nhìn Trần Lương Sinh đến gần, cười chào hỏi trước: “Thật khéo quá, hai người cũng đến chơi sao?”

“Ừ, hôm nay vừa hay có buổi tụ hội ở đây!” Anh ta im lặng một chút, rồi mới nói: “Mạc Tùy hôm nay không đi làm sao? Nó cũng bắt đầu đi bar từ khi nào vậy?”

Phạm Tư Nhiễm tiếp lời, “Vừa hay hôm nay nó không có ca thôi. Bình thường cũng không đi bar bao giờ, hôm nay cơ bản là vì có một người bạn đi làm ở đây ngày đầu tiên, nên bọn em tới cổ vũ một chút!”

“Vậy thì tốt, Mạc Tùy tùy hứng không hiểu chuyện, sau này hai người cố gắng khuyên bảo nó, đừng để nó tới mấy chỗ như thế này. Dù sao những nơi vắng thau hỗn loạn như thế cũng nhiều cấm dỗi, mà nó thì lại đúng là kiểu người không kháng cự được sức hấp dẫn!”

Phạm Tư Nhiễm và Tư Phàm nhìn nhau, đều gật gật đầu!

Trần Lương Sinh lại nói: “Mạc Tùy giờ đang ở đâu? Có thể cho tôi biết địa chỉ được không?”

Phạm Tư Nhiễm khó xử: “Không phải là em không nói, mà tính nó anh cũng biết rồi đấy, nếu em nói cho anh không chừng nó lại giận dỗi cả em, thôi tự anh gọi điện hỏi nó đi!”

Khúc mắc giữa Mạc Tùy và Trần Lương Sinh không phải một hai câu có thể nói rõ. Phạm Tư Nhiễm cũng biết một chút ít, cô càng không thể đồng ý tiếp tay làm việc xấu, miễn tai họa về sau!

Trần Lương Sinh cũng hiểu, gật đầu “Vậy chào hai người nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bỏ thuốc

Tùy Kỳ bắt đầu cuộc sống ngày đêm đảo lộn. Mấy ngày đầu thì còn có chút không quen, lúc nào cũng mệt mỏi, may là gần đây đã đỡ hơn rất nhiều.

Mạc Tùy làm theo ca luân phiên, ngày nào phải làm ca sáng cô cũng cố gắng nhẹ tay nhẹ chân để khỏi đánh thức anh. Nhưng đôi khi nhìn đôi chân thẳng rần chắc kia rũ xuống đất cô vẫn có chút bồn khoăn. Nói thế nào thì anh ta bây giờ cũng đã có việc làm, về sau tiền lương đều sẽ bay vào túi của cô. Cứ để anh ta ngủ cả ngày cũng không được ngon thế này, lương tâm ít ỏi của Mạc Tùy rốt cuộc cũng có chút xiu lung lay!

Trong siêu thị có rất nhiều hàng ế hoặc hàng tồn, nhân viên làm việc trong siêu thị có thể mua theo giá chiết khấu, Mạc Tùy cho rằng đây là ưu điểm duy nhất khi làm ở siêu thị!

Cô cầm mấy chai dầu gội và sữa tắm chuẩn bị về nhà, quay đầu lại bỗng thấy một chiếc giường gấp đặt ở hàng lang. Đây là hàng trưng bày ở tầng hai. Cô túm lấy Vương Triệu Tường đang định cầm tiền, “Chú quản lý, cái giường này cũng thanh lý à?”

“Đúng vậy, cô muốn à?”

“Vâng, rẻ thì cháu lấy, bao nhiêu vậy?”

“30 tệ, muốn thì lấy đi!” Đối diện lại có nhân viên hỏi mua, Vương Triệu Tường vội vàng quay lại!

Mạc Tùy ngồi xổm xuống lay lay kiểm tra một lượt, ngoại trừ góc phía dưới bên trái thiếu một cái đinh ốc, góc trên bên phải thiếu một thanh dất giường thì những linh kiện khác còn đủ cả. Cô ấn thử lên phía trên. . . còn chắc chắn!

“Được rồi, cháu lấy cái này!” Cô hí hục dọn dẹp giường, sau đó trả tiền cho lãnh đạo rồi vác ra ngoài!

Nhìn thì không lớn mà lúc vác lên lại nặng trĩu. Cô dựng thẳng giường, đặt lên phía trước yên xe. Cô nhìn quanh một lượt. . . Muốn đạp xe về là bất khả thi rồi, chỉ có thể chậm chạp dắt cẩn thận. Cô buồn bực ‘chặc’ một tiếng, hơi hối hận vì đã mua chiếc giường này, thật phiền toái!

Mua đồ ăn là nhiệm vụ của cô, lúc tan tầm sẽ thuận tiện mua đồ dự trữ vài ngày mang về. Phía trước đặt cái giường kènh càng đi vào khu chợ tấp nập rất khó khăn. Cô khó nhọc mua được một ít rau củ, xong lại đi mua cá trích. Quầy hàng thủy sản ẩm ướt, mặt đất trơn trượt, cô vừa đi vào trong thùng nói: “Lấy cháu hai con này!” thì đã ngã ‘rầm’ xuống đất.

Cả xe lẫn giường thép đều đè lên bụng cô, tóc ở sau gáy dính xuống đất ướt nhẹp. Mạc Tùy vừa buồn nôn vừa xấu hổ, vội vàng đứng lên nhìn những ánh mắt hóng hớt xung quanh, không nhìn được gào lên: “Nhìn cái rầm, chưa thấy ai ngã bao giờ à!”

Máng xong ngay cả cá cũng không cần, xì mặt, kéo giường thép hi hục vội vàng chuồn mất!

Đi đến cửa khu trọ cô lại gặp được ông cụ nhà hàng xóm. Mạc Tùy chào một tiếng rồi đi vào nhà, đột nhiên bị ông gọi lại, “Aiz, Tiểu Mạc à, quần cháu sao lại thế này?”

“À, cháu vừa vấp ngã, không sao đâu!”

“Không phải!” Ông ấy chỉ vào mông cô, “Còn có con cua đang treo lủng lẳng kia kia!”

Mạc Tuy sững sờ, kéo quần quay đầu lại xem. Giữa mông cô có một con cua, hai cái càng to oành kia đã kẹp chặt lấy rãnh quần cô. Thảo nào cô thấy mông nặng nặng, vốn tưởng do dính nước, ai dè là tại con cua không biết xấu hổ này. Mặt Mạc Tuy tái mét, đưa tay định bắt!

“Aiz, đừng bắt!” Ông cụ vội la lên, “Cua mà đã kẹp thì nó không thả đâu, cháu đừng kéo, kéo không khéo là rách cả quần đấy. Cứ để vậy mà về nhà rồi lấy nước đổ vào, nó sẽ tự thả ra thôi!”

Mạc Tuy cứng ngắc buông tay, cúi gằm mặt đi vào!

Cô phi lên tầng như bay, ném cái giường gấp xúi quẩy này xuống đất rồi về phòng thay quần. Sau đó cô nghe theo lời ông cụ, bắt được con cua thả ra. Mạc Tuy cầm đũa hung dữ chọc chọc mai cua cứng rắn, hai cái càng cua siêu bự giơ lên để lộ ra phần bụng phẳng, “Này thì hung, này thì mạnh, tôi nay tao ninh sống mày. Lại dám kẹp mông tao điều khắp phố, mặt mũi tao bị mày làm mất hết rồi!”

Nói xong, lại hung hăng chọc chọc cho hả giận!

Tùy Kỳ rạng sáng trở về thấy giữa phòng khách đặt một chiếc giường xếp gãy liền từng đốt. Mạc Tuy luôn thờ ơ với anh, nói chuyện cũng hay nói móc châm chọc, không ngờ cô sẽ lo lắng đến vấn đề nghỉ ngơi của anh như vậy. Anh bắt giắc nhìn sang cửa phòng đóng chặt, cô gái này. . . . . Thật ra vẫn rất tốt bụng!

Quãng thời gian anh nằm màn trời chiếu đất cũng coi như nằm trải hết đắng cay ngọt bùi. Mạc Tuy không phải người hiền lành nhất, nhưng là người duy nhất chủ động giúp anh. Cho dù xuất phát từ điều kiện gì đi nữa thì điều này vẫn khiến anh ghi nhớ trong lòng. Anh sống chết quẩn lấy cô cũng xuất phát từ bất đắc dĩ và quyết tâm đập nổi đim thuyền [1], cuộc sống như vậy anh thật sự không thể nào sống tiếp được nữa, cũng may lần đặt cược này anh đã đặt đúng cửa!

[1] Đập nổi đim thuyền – Phá phủ trăm chu: Dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì đim hết thuyền, đập vỡ nổi niều để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

Ngày hôm sau Tùy Kỳ có ý nhắc tới chuyện này để cảm ơn cô. Mạc Tuy vừa thấy cái giường gấp kia liền nghĩ ngay đến con cua không biết đã tiêu hóa đến đâu rồi. Mặt cô lập tức đen lại, hung dữ trợn mắt nhìn anh, xoay người đi vào toilet, để Tùy Kỳ vô tội đứng sững sờ ở đó không biết mình đã làm sai chỗ nào!

Trong siêu thị, số nhân viên luôn thay đổi rất nhiều. Thứ nhất là do công việc thì vừa bận vừa mệt, thứ hai là do tiền lương khấu trừ bảo hiểm xong thì cũng chẳng còn lại là bao. Người mới tới làm một ngày đã bỏ chạy cũng không hiếm, đúng hôm nay thì một thằng oắt mới đi làm bên khu thực phẩm bỏ việc, cấp trên đành gọi người từ khu khác sang!

Quản lý khu thực phẩm Lư Khải vì chuyện chuyển người đã đứt mất mấy dây thần kinh não. Lần nào cũng vậy, vất vả bồi dưỡng ra một đứa là lại chạy mất, tâm huyết đều đổ sông đổ biển cả!

Anh ta và Mạc Tuy cũng khá thân, biết cạnh cô có nhiều anh em bạn bè, không nịn được than thở với cô: “Tiểu Mạc, em giúp anh tìm đứa nào đáng tin một chút nhé, cứ thế này thì anh chưa già đã bạc đầu mất!”

“Được thôi, để em xem, tìm được em sẽ báo cho anh!” Mạc Tuy lập tức đồng ý, về phần cụ thể khi nào thì có thể tìm được rồi hẵng hay!

Chủ quán khu thực phẩm và khu gia dụng bình thường có chút tranh hơn thua. Mạc Tuy là người của khu gia dụng, tuy rằng giúp anh ta tìm một người đáng tin cũng không phải chuyện gì to tát, nhưng cô cũng lười làm những chuyện như vậy. Chẳng may lão đại nhà mình nghe được tin tức trong lòng có vướng mắc, thì cô biết sống sao?

Hôm nay cô làm ca tối, bởi vì sắp phải kiểm kê kho cho nên mấy ngày nay các khu đều đang làm chuẩn bị, thời gian tan tầm cũng muộn hơn bình thường!

Lúc cô về đến nhà thì xương sống từ cổ xuống đều đã cứng đờ rồi. Lục tục xoa cổ mở cửa, ánh sáng đột nhiên đập vào mắt làm cô hơi bất ngờ. Bình thường giờ này Tùy Kỳ không thể nào ở nhà được!

Cô bỗng cảnh giác, lùi lại một bước, ánh mắt cẩn thận nhìn từng góc trong không gian phòng vốn chẳng rộng là bao, cuối cùng tìm được một bóng đen ở góc cửa phòng bếp. Quần áo màu đen lấp ló ở ngoài hơi hơi lay động!

Khi cô đang do dự không biết có nên vào hay không thì người kia khẽ rên rỉ một tiếng. Âm thanh trầm thấp mềm mại như tiếng đàn cello. Mạc Tuy trợn mắt chạy vào, lúc lao tới cửa phòng bếp lại thấy Tùy Kỳ đang cuộn người nằm trong phòng bếp, quần áo trên người vẫn là đồng phục quán bar, nhưng dường như đã bị lôi kéo nên vô cùng xộc xệch. Khuôn mặt tuần tú đỏ ửng, hai mắt mờ mịt nhìn chằm chằm Mạc Tuy!

“Tôi. . . . .!” Cô cũng không biết phải nói gì. Nhìn là đã thấy anh ta bị bỏ thuốc. Mẹ nó, đám súc sinh!

Bạn đang đọc truyện *Trộn Đồi Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Giúp đỡ lung tung

Giờ có hỏi lại xem chuyện gì đã xảy ra cũng vô dụng. Mạc Tuy cố dìu anh đứng lên, kết quả lại bị ôm vào lòng. Cô dùng sức đẩy anh ra rồi cho anh một cái tát, “Mẹ nó, anh tỉnh táo lại cho tôi!”

Tùy Kỳ rên rỉ, thở hỗn hển, nhưng ánh mắt đã có thần hơn một chút. Mạc Tuy dìu anh vào buồng tắm, vừa đi vừa mạnh tay tát vào mặt anh, “Tốt nhất là anh hãy tỉnh táo cho tôi, anh mà dám làm gì tôi, tôi bóp chết anh!”

Tùy Kỳ nắm chặt lấy áo Mạc Tuy, ánh mắt không ngừng giãy giụa giữa u mê và tỉnh táo, nhiệt độ cơ thể càng lúc càng cao, từng dòng nhiệt không ngừng đi thẳng xuống dưới bụng, nóng lòng tìm một đường nào đó để thoát ra. Nhưng anh không hoàn toàn mất lý trí, anh hít mắt nghiêng đầu nhìn Mạc Tuy, khuôn mặt thanh tú không mềm mại như những người phụ nữ khác nhưng rất sạch sẽ, đôi môi mỏng lạnh lẽo không ngừng khép mở. Anh nhắm mắt lại cố gắng đè nén ngọn lửa khao khát trong cơ thể. Anh tuyệt đối không thể đụng vào cô gái này!

Mạc Tuy ném anh xuống dưới vòi sen, không chút lưỡng lự mở vòi nước. Dòng nước lạnh lẽo lập tức phụt ra, ướt sũng cả hai người. Mạc Tuy vội vàng nhảy ra một bước, vòi sen trong tay vẫn nhắm thẳng vào người rúc trong góc tường. Hai tay Tùy Kỳ ôm lấy mình, thân thể run rẩy, đồng phục mỏng tang dán chặt vào người, răng anh lập cập đánh vào nhau, tạo thành tiếng động rất rõ ràng trong gian phòng chật chội này.

Mạc Tuy nhìn khuôn mặt đỏ bừng bất thường của anh, “Ông anh này, anh cố nhịn một chút nhé. Mai bị cảm cùng lắm thì truyền mấy bình nước thôi, nhưng lửa này mà không dập thì cả hai chúng ta đều chết, anh chịu khổ một chút, cố nhịn đi!”

Tùy Kỳ chỉ biết cô đang huyền thuyên gì đó nhưng cụ thể là gì thì anh hoàn toàn không rõ. Trong người anh cứ chột nóng rồi lại chột lạnh làm anh sắp phát điên rồi. Hai tay anh ôm chặt đầu gối, các đốt ngón tay vì quá dùng sức mà trắng bệch, dường như chỉ cần mạnh hơn một chút nữa thôi là máu sẽ xé lớp da đỏ mà trào ra!

Hai người đều không biết tác dụng của loại thuốc này kéo dài bao lâu và mạnh đến mức nào, chỉ đành cố hết sức khống chế được hiệu. Mạc Tuy hỏi hộp theo dõi từng cử động của anh, sẵn sàng lao ra chạy trốn bất cứ lúc nào!

Cũng may, Tùy Kỳ ngoại trừ phát ra những tiếng rên rỉ ngắt quãng không quy luật thì cũng không có hành động quá khích nào khác, đôi môi đỏ rõ ràng đang từ từ biến thành trắng bệch, lưng cong lại thành một hình dạng quái dị. Sau một đêm như thế không biết sẽ để lại hậu quả đến mức nào nữa. Cảm giác đau lòng càng lúc càng đậm hơn trong lòng Mạc Tuy, mẹ nó, thẳng khôn nào ra tay hiểm độc thế hả!

Đợi một lúc mặt Tùy Kỳ tái nhợt hẳn đi, Mạc Tuy bỏ vòi sen xuống chạy đến, nâng cái đầu ướt sũng của anh lên, lo lắng nói: “Này, anh sao rồi?”

Mắt anh không còn tiêu cự nhìn người trước mặt, run rẩy không nói ra được một lời, như thể sẽ ngất đi ngay lập tức. Mạc Tuy cũng hơi sợ, này, đừng có chết rét đấy chứ, giờ cô mới chột nhớ ra đang là mùa đông!

Cô vội vàng chạy vào phòng lấy quần áo sạch đặt bên cạnh, rồi lại mở vòi sen đổi thành nước ấm xối lên người anh, tay vừa liên tục xoa xoa người cho anh, “Sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi, anh cố chịu một chút nữa là lại ấm lên rồi!”

Phòng tắm vốn chẳng rộng nhanh chóng mù mịt hơi nước vì nóng, Tùy Kỳ cũng dần bớt run, sắc mặt cũng hồng hào trở lại. Mạc Tuy không quan tâm đến người mình cũng đã ướt, vỗ vỗ vào mặt anh, “Này, bây giờ anh thấy thế nào? Có đỡ hơn chút nào không?”

Anh thở hỗn hển, không ngừng cọ đầu mình lên vách tường gạch lạnh lạnh, cổ áo bị kéo lộ ra một mảng da thịt trơn mịn, cật lực mới thốt ra được một chữ, “Nóng!”

Có thể thấy là thuốc vẫn chưa hết tác dụng. Ngay lúc Mạc Tuy không biết phải làm sao, anh đột nhiên đưa tay xuống kéo khóa, vội vàng móc cây bảo bối ra bắt đầu lên xuống cọ xát, tiếng hít thở bỗng càng trở nên dồn dập nặng nề!

Mạc Tuy còn chưa kịp phản ứng, nhìn chằm chằm chỗ đó vài giây mới vội quay đầu đi, mặt đỏ bừng, bên tai còn vang tiếng thở ồ ồ của anh. Cô chỉ nói được một câu, “... Mẹ kiếp.”

Cô là con gái nhà lành đấy nhé, mặc dù ăn nói thô thiển nhưng đã bao giờ trải nghiệm thực chiến đâu? Giờ còn chẳng cho người ta chuẩn bị đã nhảy ngay đến bản 3D chân thực âm thanh nổi thế này thì ai mà đỡ được!

Có lẽ Tùy Kỳ đã muốn làm thế này từ lâu rồi, chẳng qua lúc này bị nước lạnh làm công người không cử động được thôi. Thân nhiệt vừa trở lại đã hoạt động tích cực như thế, cũng chẳng thêm đề ý rằng Mạc Tuy đang đứng ngay cạnh!

Mạc Tuy cũng dán cả người lên tường, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà ngẩn ngơ, bên tai là tiếng rên rỉ gọi cảm không ngừng của Tùy Kỳ. Trong không gian chật chội hai người bị ép vào cùng một chỗ, Tùy Kỳ chỉ hơi mạnh tay một chút là sẽ đập phải người cô. Mạc Tuy rất muốn chạy, nhưng cô bị anh chặn, ngoại trừ núp sâu vào góc thì chẳng làm được gì nữa. Vòi sen trên tay cô vẫn còn đang xả nước ấm lên người anh!

Cũng không biết qua bao lâu, Tùy Kỳ gào nhẹ một tiếng, tay dấn vào tường, quay đầu nhìn Mạc Tuy, trong mắt là màu đỏ ghê người như máu, kèm theo tiếng thở dốc phập phồng rối loạn như một con mãnh thú đáng sợ đang nổi giận muốn ăn thịt người!

Mạc Tuy gặp ánh mắt của anh, trợn mắt, gào lên: “Mẹ nó, anh tỉnh táo lại cho tôi!”

Giờ nếu Tùy Kỳ không khống chế được làm ra chuyện gì, cô cũng không dám chắc mình có thể chống cự được. Dù mạnh mẽ đến đâu cô cũng chỉ là một cô gái, làm sao có thể cản được một người đàn ông đang rơi vào tình dục?

Cơ mặt Tùy Kỳ không ngừng co rút, khuôn mặt nhả nhận anh tuần trở nên gọi cảm một cách tà ác nguy hiểm, ánh mắt của anh liên tục quay cuồng giữa tỉnh và mê, một hồi lâu mới khàn khàn nói: “Giúp tôi!”

“Giúp thế nào?” Mạc Tùy vội vã tiếp lời, cứ thon thót cả đêm thế này là giảm thọ đấy!

Anh đưa tay kéo tay Mạc Tùy đặt lên cội nguồn dục vọng của mình, kinh quyết nói: “Giúp tôi ra!”

“Mẹ anh...” Sắc mặt Mạc Tùy thay đổi xoành xoạch, bàn tay bị anh nắm vội siết lại, nhưng ngón tay lộ ra vẫn chạm đến chỗ đó. Cảm giác ấy khiến cho da đầu cô tê rần, nổi cả da gà. Mẹ kiếp, lần đầu tiên sờ chị muốn giữ lại cho chồng chị đấy!

Tùy Kỳ một tay ôm cổ Mạc Tùy, tựa đầu mình lên vai cô cố vùi vào đó hít sâu hương vị của cô, tay kia cầm tay cô đặt trên dục vọng của mình không ngừng ma sát, giọng nói rồi loạn vang bên tai cô: “Giúp tôi! Mạc Tùy, giúp tôi ra, tự tôi không làm được! A! Uhm!”

Tiếng rên rĩ cuối cùng làm Mạc Tùy giật mình suýt thì nhảy dựng lên. Cô cúi đầu nhìn thứ to lớn hùng vĩ, màu sắc có vẻ rất không ổn, có chút tím như sắp nghẹn chết. Vừa nãy anh ta tự làm lâu như thế mà không hề có hiệu quả gì sao?

Hô hấp ồ ồ bên tai vẫn tiếp tục, hai người áp sát vào nhau, rất dễ cảm nhận được là anh đang run rẩy. Mạc Tùy cắn răng, nhắm mắt, chấp nhận số phận mở năm ngón tay ra cầm. Nhiệt độ nóng bỏng khiến hai người đang da thịt chạm vào nhau bất giác cùng run lên!

“Mẹ nó, từ khi gặp anh tôi chẳng bao giờ được may mắn cả, coi như tôi xui xẻo, sau này anh liệu mà trả ơn gấp bội đi!” Vừa nói tay cũng bắt đầu dùng sức chà sát. Mạc Tùy không có kinh nghiệm, trước đây cũng chưa bao giờ gặp phải chuyện như thế này. Tay cô chỉ biết làm theo sự hướng dẫn của Tùy Kỳ, bộ phận cứng rắn trong bàn tay cô không ngừng qua lại cố gắng cọ cọ, từ gốc đến đỉnh, ngay cả mạch máu bên trong cũng không tha!

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chữa trị lung tung

Hơi thở của Tùy Kỳ càng ngày càng nóng, phả sau tai Mạc Tùy khiến cô run lên bần bật, ngay cả nhiệt độ cơ thể cũng tăng dần!

Cô thở hắt ra mấy hơi, tự điều khiển năm ngón tay thon dài. Tùy Kỳ lập tức phát ra một tiếng rên rĩ vừa đau đớn vừa sung sướng, đồng thời càng dâm mãnh phần dưới vào tay Mạc Tùy hơn. Khi dâm đến tận cùng, đỉnh đầu sẽ ma sát đến quần jeans của Mạc Tùy, vài giọt nước hơi ẩm kích thích tăng tăng khoái cảm trong anh, tiếng thở dốc trong cổ càng lúc càng dâm dăng, càng lúc càng thường xuyên. Cho đến khi ngón tay Mạc Tùy vô tình chạm đến thịt non trên đỉnh đầu cái miệng nhỏ của anh, thân thể anh bỗng co rút, lưng gập lại, chất lỏng đậm đặc màu trắng mang theo nhiệt độ nóng rực từ đỉnh đầu phun ra, bắn lên người cả hai!

Hai người thở dốc nhìn nhau, sau đó kiệt sức đổ vật sang hai bên. Mạc Tùy liếc nhìn thứ dính dáp trong lòng bàn tay và quần mình, cảm giác hoang đường như đang mơ vậy!

Nhưng đêm nay còn chưa có kết thúc, Tùy Kỳ bị hạ thuốc rất mạnh, gần như còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì cái thứ vốn mềm nhũn kia đã hồi phục rồi. Sau khi có kinh nghiệm lần đầu tiên động tác của Mạc Tùy thuần thục và to gan hơn rất nhiều, chủ yếu là vì cô cũng đã ôm tâm tình ‘lộn chết không sợ nước sôi’. Dù sao đã đến nước này rồi thì còn dè dặt cái rắm!

Lại liên tục bắn hai lần nữa mới coi như được yên. Tay Mạc Tùy run đến mức không cử động được nữa, ngay cả sức để lấy xà phòng rửa cũng không có. Tùy Kỳ cũng không khá hơn là bao, nơi đó sưng đỏ kinh khủng, Mạc Tùy thật sự lo lắng về sau khéo anh sẽ bất lực mất!

Hai người mệt mỏi dọn dẹp qua loa rồi tự leo lên giường đi ngủ. Lúc này mặt trời đã ló rạng ở phía chân trời, một ngày mới đã bắt đầu!

Mạc Tùy ngủ say như chết, ngay cả sáng hay tối cũng không phân biệt được. Cô cảm điện thoại ở đầu giường lên thấy liền mấy cuộc gọi nhờ. Cô đau đầu day trán, gần đến ngày kiểm kê rồi, cửa hàng bận tối tăm mặt mũi mà cô lại dám nghỉ không phép. Thế nào cũng bị mắng cho xem!

Cô đứng dậy đi ra ngoài. Tùy Kỳ còn đang ngủ, nửa gương mặt vùi vào chăn, chau mày, tiếng thở cũng nặng. Mạc Tùy vỗ vỗ mặt anh lại thấy nóng ran. Cô phát hoảng, lúng túng và xấu hổ trong lòng cũng biến mất hết!

“Này, anh tỉnh lại đi!” Mạc Tùy vỗ vỗ mặt anh, “Anh phát sốt rồi!”

Tùy Kỳ khó chịu cử động, mắt nhắm lại nhìn Mạc Tùy, chỉ nói đúng hai chữ, “Khó chịu!”

Mạc Tùy xúc chấn của anh lên, ném quần áo đặt bên cạnh cho anh, “Mau, lập tức đến bệnh viện!”

Tùy Kỳ ôm đầu chậm rì rì ngồi dậy, lại tiếp tục mệt mỏi mặc quần áo vào. Mạc Tùy đá anh một phát, “Nhanh cái tay lên, tôi muốn làm rồi đây này. Hôm nay thế nào cũng bị mắng!”

Tùy Kỳ uất ức nhìn cô, “Tay không có sức!”

Mạc Tùy lườm anh, “Anh là đàn bà đấy à?”

Anh cúi đầu xuống nhìn hai chân mình, “Không có sức thật mà!”

“Aiz! Tôi sợ anh rồi!” Mạc Tùy rất hận bộ dáng uất ức này của anh, đành giúp anh mặc quần áo, “Coi như tôi nợ anh, trong sạch của bàn tay cũng bị anh chiếm hết rồi. Rốt cuộc sao tôi lại đen đui vậy nhỉ!”

Càng nói càng tức, cô không nhịn được lại đập anh một cái. Đầu Tùy Kỳ cúi càng thấp, có vẻ rất uể oải!

Lúc xuống tầng bước chân anh cũng lao đảo. Mạc Tùy mắng thầm ‘phiền toái’ rồi đưa tay đỡ anh. Đến bệnh viện đo nhiệt độ quả nhiên là sốt gần 40 độ. Mạc Tùy tặc lưỡi, cũng không biết người này bắt đầu sốt khi nào!

“Sốt cao thế này rất nguy hiểm!” Bác sĩ mặc áo blouse đẩy kính trên mũi, “Ý vào tuổi trẻ nên chủ quan, chờ đến khi sốt đến mức này! Nào, đi tiêm đi!”

Mạc Tùy đỡ anh đi ra ngoài, giọng nói già nua phía sau tiếp tục truyền đến, “Còn nữa, mùa đông đừng quá buông thả dục vọng!”

. . . . . Mặt Mạc Tùy đen như đất nồi, vội bỏ người lại chạy mất dép. Tùy Kỳ hơi dựa vào người cô chặt vật lao đảo một chút, ngẩng đầu nhìn bóng lưng vội vàng đi xa không nhịn được thở dài!

Phòng truyền dịch kín người, bọn họ xếp hàng chờ y tá đến cầm kim. Mạc Tùy thừa dịp đi ra ngoài gọi điện thoại cho Vương Triệu Tường xin phép!

Điện thoại vừa thông liền truyền đến tiếng gào và tiếng ồn xung quanh, “Tôi nói đồng chí này, cô có còn vô trách nhiệm hơn được không? Cô có biết bây giờ là lúc nào không? Kiểm kho đấy, mẹ nó lại còn dám chơi trò biến mất, khu của cô để đấy cho ai làm? Cô chơi tôi đấy à?”

“Lão đại lão đại à! Đừng kích động!”

“Lão đại cái rắm, tôi phải gọi cô là lão đại thì có!” Ông quát!

“Cháu cũng bắt đắc dĩ mà, hiện giờ bọn cháu còn đang ở bệnh viện truyền nước! Sốt tận 40 độ đấy, có thể thức dậy đến bệnh viện đã gọi lắm rồi!”

Wang Zhao Tuo nửa tin nửa ngờ, “Thật không?”

“Lừa chú làm gì? Không tin chú nghe!” Mạc Tùy đưa điện thoại di động tới bên cửa sổ đăng ký, tiếng máy móc thu phí của bệnh viện đứt quãng truyền ra, “Chú tin chưa?”

“Hừ, cô nghỉ ngơi đi! Sáng mai tặng ca cho tôi!”

Cúp điện thoại Mạc Tùy liếc nhìn phòng truyền dịch một cái rồi sang quán ăn bên cạnh mua đồ ăn sáng. Người sốt cao chỉ có thể ăn nhẹ, cô lại không muốn ăn nên chỉ tùy tiện mua hai bát cháo xương!

Trở về Tùy Kỳ đã được truyền nước. Mạc Tùy ngồi vào bên cạnh anh, đặt một bát lên tay vịn, tức giận nói: “Ăn đi!”

Anh không cầm, “Mệt!”

“Hừ!” Mạc Tùy không kiên nhẫn lườm anh, nghĩ đến cái vẻ uể oải của anh suốt từ sáng đến giờ liền bốc hỏa. Chủ yếu là vì cô không có kinh nghiệm, gặp chuyện tồi qua đến bây giờ còn chưa tỉnh lại thì có!

Cô lớn tiếng mắng: “Anh có còn là đàn ông không thế, sốt một tý mà ngay cả sức ăn cháo cũng không có? Anh tưởng mình là trẻ con à!”

Tùy Kỳ hé miệng cúi đầu không nói!

Mạc Tùy thấy cái dáng vẻ nhẫn nhặn này của anh lại càng tức, không nhịn được đề cao âm lượng: “Không muốn ăn thì nhịn, phiền chết tôi!”

Nói xong một cô bé ngồi phía đối diện đột nhiên khóc òa lên đình tai nhức óc. Mạc Tùy còn chưa lấy lại tinh thần, cô bé kia đã kéo áo mẹ khóc thét: “Mẹ, chị kia là người xấu!”

Ngón tay ngắn ngắn mập mạp chỉ vào Mạc Tùy. Cô vốn đã khó chịu lại càng khó chịu hơn!

Người mẹ trẻ tuổi vội vàng ôm con vào trong lòng, xấu hổ xin lỗi Mạc Tùy, “Ngại quá, trẻ con không hiểu chuyện!”

Mạc Tùy có thể nói cái gì? Cô có kếm còi cũng không thể cãi nhau với một đứa trẻ được. Cô cảm thìa nhựa chọc chọc xương trong cháo, cuối cùng bực dọc ném vào thùng rác bên cạnh!

Tùy Kỳ luôn nhìn cô, lúc này nói:”Ăn của tôi này!”

Mạc Tùy dùng khước mắt liếc anh một cái, lạnh nhạt nói:”Không có hứng thú!” Nghiêng đầu nhắm mắt!

Tùy Kỳ truyền ba bình nước cũng hết cả ngày. Đi ra cửa lớn bệnh viện Mạc Tùy liền nhận được điện thoại của Tư Phàm!

“Lão Mạc, bạn em không sao chứ?”

“Anh có ý gì?”

Tư Phàm ấp úng, nói:”Anh cũng biết thằng đó thích đàn ông, nhưng không ngờ nó dám ra tay với cả Tùy Kỳ. Anh cũng vừa mới nhận được tin, rất xin lỗi, bạn em không sao chứ!”

Mạc Tùy kinh ngạc nhìn về phía Tùy Kỳ đang nghi hoặc nhìn mình, chợt nhớ lại khổ sở tối qua. Giờ nhắc lại, cô tức mắng to:”Thuốc này cho anh uống thử xem có sao không? Tên đó ăn no rừng mỡ à? Ra tay với ai không ra lại dám đụng đến Tùy Kỳ? Nếu xảy ra chuyện thì ai phụ trách? Người bị hấn chà đạp rồi hấn bồi thường được không? Lần sau đừng để em nhìn thấy hấn, bằng không em đánh chết hấn!”

“Phải phải phải! Anh đã mắng nó rồi, nó sấm hối rất thành kính, cam đoan sẽ không có lần sau nữa!”

“Mẹ nó, hấn mở quán thì trai bao nào mà không có, lại còn dám có ý đồ linh tinh. Không sợ đoạn tử tuyệt tôn à!”

“Lão Mạc!” Tư Phàm ở bên kia kêu:”Em kiểm chế một chút, dù sao cũng là con gái, bên cạnh còn có người!”

Mạc Tùy nhìn đám người đi qua, thờ dài, vỗ vỗ mặt tức đến nóng rực, “Mặc kệ có lần sau hay không, dù sao anh ấy cũng sẽ không đi làm ở đó nữa. Tiền lương mấy ngày nay cùng phí bồi thường tinh thần đưa cho anh ấy em sẽ bỏ qua chuyện này. Bảo thằng súc sinh kia tốt nhất về sau đừng có đụng vào người khác, bằng không thì cứ liệu hồn!”

Mạc Tùy tuy độc miệng tay chân yếu ớt, nhưng không có nghĩa là cô sẽ để người ta dè dặt cười cợt. Ngày trước cô cũng đã từng nổi loạn, cho dù hiện giờ không còn liên hệ với đám người đó nữa nhưng muốn triệu tập lại cũng không khó!

“Rồi, anh biết rồi, em đừng suốt ngày ăn nói như nữ lưu manh thế nữa, bị Trần Lương Sinh nghe thấy lại ăn mắng cho xem!”

Mạc Tùy đột nhiên ngượng ngùng, “Liên quan gì đến anh!”

“Giúp anh chuyển lời xin lỗi đến bạn em, thật ra chủ yếu cũng tại cậu ta đẹp trai quá thôi!”

“Cút!”

Mạc Tùy cất điện thoại di động vào túi, người bên cạnh đã sớm đứng sững đó như tượng đá. Quán bar vốn hỗn loạn, hôm qua thấy anh như vậy cô đã đoán được một phần. Nhưng vốn tưởng là phú bà nào đói khát không nhịn được bỏ thuốc định xxx anh, ai ngờ lại là một tên đực rựa, Tùy Kỳ có thể chạp thoát coi như cũng giỏi!

Mạc Tùy rất muốn hỏi sao anh chạy được, nhưng nhìn sắc mặt anh trắng bệch lại có chút không đành lòng. Dù sao đối với một thằng nam, chuyện đó vẫn rất khó nói!

Cô néo néo cánh tay anh như trấn an, “Đi, về nhà thôi!”

Suốt cả ngày hôm nay mãi đến lúc này thái độ của Mạc Tùy đối với anh mới tốt hơn một chút!

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Loanh quanh lại thành đồng nghiệp

Ngày hôm sau Mạc Tùy làm thông ca tổng cộng 10 tiếng, đến tối về tay chân vừa sưng đau vừa rệu rã. Hôm nay cô cố tình sang khu thực phẩm lượn lờ, Lư Khải còn đang bận công nông xếp giá hàng.

Cô ghénh cái cốc đi tới, “Quản lý Lư anh đã tuyển được người chưa?”

Anh ta ngửa đầu nhìn Mạc Tùy, “Chưa, vẫn trống! Sao?”

“Em có một người bạn vừa thất nghiệp hôm qua, nếu không mai em đưa đến anh xem thế nào nhé?”

Anh ta vui vẻ nói: “Được, mai đưa đến đây! Ôi chào ôi, anh bận ngập đầu đây này!”

Mạc Tùy cười cười, “Em đi đây, anh tiếp tục bận đi nhé!”

Cô về đến nhà Tùy Kỳ còn chưa ngủ, đang ngồi trên ghế xem thời sự buổi tối, thấy cô về anh liền đứng dậy: “Tôi đun lại canh gà cho cô, cô uống chút rồi hãy ngủ!”

Mạc Tùy xua tay, “Không cần, tôi không thích dầu mỡ!”

Tùy Kỳ hơi dừng bước, cuối cùng vẫn cứ vào bếp bung canh gà nóng ra, “Cái này không mỡ đâu, tôi còn lọc qua rồi đấy, cô thử xem!”

Mạc Tùy nhú mày, giờ cô mệt chết được chỉ muốn ngủ thôi, nào có tâm trạng mà uống canh!

Cô cố nhin con buồn bực nhận lấy một hơi uống hết, cô chép miệng, kinh ngạc nhìn anh, “Mùi vị không tệ đâu, ngon hơn tôi từng uống nhiều, anh làm thế nào vậy?”

Anh hơi ngượng ngùng cười cười, “Tôi cũng không biết, chỉ cho vài thứ, cảm thấy phải nấu thế nào thì nấu vậy thôi!”

Không ngờ người này làm theo cảm tính, còn lấy cô làm vật thí nghiệm. Mạc Tùy nhìn cái bát súp còn hơi ấm trên tay, đừng nói người này không phải công tử mà là đầu bếp đấy nhé. Nếu thế thì cô lỗ to, tiền hậu tạ đã thỏa thuận từ trước cũng sẽ bốc hơi mất!

Lúc Mạc Tùy tắm rửa xong đi ra đã sắp nửa đêm rồi. Tùy Kỳ đang cúi người trải giường chiếu, cô ngáp một cái bước đến, “Anh lại đây, chúng ta thương lượng một chút!”

Tùy Kỳ dừng tay, nhìn cô. Mạc Tùy nói: “Mai đi làm với tôi, nhân viên xếp hàng siêu thị, anh thấy thế nào?”

“Cùng chỗ với cô sao?”

“Phải!”

“Vậy tôi không có ý kiến gì hết!”

“Ồ!” Mạc Tùy gật đầu, rồi liếc nhanh anh, cân nhắc nói: “Chuyện đó anh đừng để bị ám ảnh tâm lý nhé! Qua rồi thì cho qua đi!”

Tùy Kỳ hơi sùng sốt, sau đó mặt bỗng đỏ lên, khẽ nói: “Tôi biết, may là cũng chưa xảy ra chuyện gì!”

Mạc Tùy nhú mày, nhìn bộ dạng ngại ngùng của anh mà da đầu tê rần, vội ho một tiếng, “Muộn rồi, đi ngủ đi! Chuyện cần quên thì đừng nhớ nữa!”

Nói xong quay người về phòng ngủ!

Ngày hôm sau dậy sớm hơn bình thường, hai người đến chỗ Phạm Tư Nhiễm lấy chứng minh thư. Xuống dưới nhà, Mạc Tùy bảo anh dắt chiếc xe đạp cà tàng ra, “Anh biết đi xe không?”

Tùy Kỳ sai bước đi tới, cẳng chân dưới lớp quần căng ra để lộ đường cong mạnh mẽ xinh đẹp, chân đạp một cái, “lọc cọc lọc cọc” đi một vòng rồi trở lại, vững vàng đứng trước mặt Mạc Tùy!

Cô cười, “Được đó, có thể quên tên mình nhưng mấy cái này thì lại không quên được. Kể ra cũng có cái hay!”

Tùy Kỳ toét miệng cười có vẻ rất vui sướng!

Mạc Tùy ngồi ở yên sau, vỗ vai anh, “Đi thôi, ra cửa rẽ trái!”

Khi họ tới chỗ Phạm Tư Nhiễm, cô ấy còn chưa dậy. Mạc Tùy phải gọi đến mấy cuộc mới lời được cô ấy khỏi chăn, lúc đi ra đương nhiên sắc mặt cô ấy cũng chẳng thể tốt nổi!

“Cậu có biết hôm qua mấy giờ mình mới ngủ không?” Cô chỉ vào cái tổ quạ trên đầu, quát Mạc Tùy.

“Cậu đừng trách mình, mình đã nói với cậu từ tối qua là hôm nay đến lấy chứng minh thư rồi!”

Phạm Tư Nhiễm ném thẳng cái thẻ chứng minh thư trong tay vào mặt Mạc Tùy, “Mẹ nó, nhưng cậu không nói là sáng sớm! Nếu biết là vào cái giờ này thì có điên mới mở cửa cho cậu!”

Mạc Tùy nhanh tay lẹ mắt đỡ được, cười nói: “Đừng tức giận đừng tức giận, mau đi ngủ tiếp đi, lần sau mình không thể nữa, tuyệt đối không thể nữa!”

Nói xong còn rất bí ối chào theo kiểu quân đội!

Phạm Tư Nhiễm tức giận trừng mắt nhìn cô, rồi quay người đi!

“Mau mau mau, chúng ta cũng mau đi thôi, không là muộn bây giờ. Nếu tôi muộn hôm nay nữa là xong đời luôn đấy!” Mạc Tùy kéo Tùy Kỳ vội vàng chạy đi.

Khi họ đến cửa hàng, Mạc Tùy chăm thế thay đồng phục xong liền dẫn Tùy Kỳ đi gặp Lư Khải. Anh ta chưa nói gì đã xếp thẳng Tùy Kỳ đi bóc vác hạng nặng luôn, cũng không quan tâm tay chân mảnh khảnh như anh có nhắc nỗi thùng dầu hay bao tải gạo không.

Mạc Tùy ở bên cạnh nói đùa: “Quản lý Lư, đây là một vị công tử ‘thân kiều thịt quý’ đó, anh không sợ anh ấy chịu không nổi hả!”

“Anh nói cô nghe nhé, anh thiếu người đến nỗi sắp phải đi lừa lao động trẻ em rồi, chứ đừng nói đến thanh niên sáng sủa đẹp trai như cậu này!” Lư Khải vừa xếp bao gạo lên, vừa cố sức nói.

Tùy Kỳ cài xong cúc áo đồng phục liền tới giúp Lư Khải một tay.

“Tôi làm được!”

Anh nói với Mạc Tùy. Lư Khải nghe vậy sướng ron, “Không tệ, lần đầu có người làm ở đây mà bảo là mình làm được đấy, tôi thích!”

Nhân viên bốc hàng quen cũng chẳng phải là công việc có tương lai gì, ngoài sức khỏe thì không cần bất cứ kỹ năng nào khác. Làm ở đây trên cơ bản đều để cho qua ngày, ai lại thực sự nghiêm túc làm việc chứ. Những câu nói hùng hực khí thế như vậy ngoại trừ học sinh mới ra trường chưa có kinh nghiệm ra thì hiếm ai nói!

Mạc Tùy buồn cười nhìn anh rồi về vị trí của mình, vừa hay gặp Vương Triệu Tường, cô chỉ chỉ đồng hồ trên tay, “Cháu không đến muộn đâu nhé!”

Wang Triệu Tường lườm cô một cái, phát tay, “Cô đi dọn hàng ngay cho tôi!”

Trong siêu thị, hầu hết là các bác gái trung niên thừa thời gian. Chuyện Mạc Tùy mang theo một anh chàng đẹp trai vào không đến một tiếng đã truyền khắp nơi. Mọi người đều biết hai người này quan hệ không đơn giản liền thăm hỏi thăm có phải là người yêu không. Mạc Tùy nghe thấy đã phải giải thích mấy lần, sau này có người đến hỏi nữa thì cô cũng lười trả lời. Có phải là vệt dầu mà cả ngày hót đi hót lại một bài thể được.

Tùy Kỳ rất đẹp trai, riêng điều này thôi cũng đủ để anh thành miếng mồi ngon rồi. Người lớn tuổi thì coi như con trai, người trẻ tuổi thì xem như người yêu hoặc bạn thân, nếu không thì chẳng có chuyện mới đến làm có nửa buổi đã có em thu ngân tặng socola rồi!

Lúc tan tầm Mạc Tùy ngồi sau ăn một miếng socola đen to, vừa ăn vừa nói: “Em kia tặng anh có một miếng thôi à? Sao keo thế!”

“Không phải, cô ấy đưa tôi cả hộp nhưng tôi không nhận!”

“Anh có ngốc không, sao lại không nhận, cho thì phải nhận, anh không ăn thì tôi ăn!” Mạc Tùy nhìn gáy anh, lên lớp một tràng, “Mai người ta cho anh phải nhận đấy, hiểu chưa?”

“Nhưng tôi không thích tùy tiện nhận đồ của người khác, không có công không hưởng lộc.”

Mạc Tùy cười, “Trước đây anh còn đi ăn xin cơ mà, đồ ăn đều là đồ đi xin, giờ còn dám nói ‘không có công không hưởng lộc’ cơ đấy!”

Cô lấy socola còn sót trong túi nhét hết vào miệng, nhồm nhoàm vừa nhai vừa nói: “Hơn nữa, anh cũng có thể nhân cơ hội xem xem cô ấy thế nào. Nếu thấy không tệ thì làm bạn trai bạn gái cũng tốt, như vậy là tặng lại cả người anh cho người ta rồi. Công to như thế rồi nhé, lấy tý thức ăn đã là gì!”

Tùy Kỳ cau mày, anh không thích những lời cô vừa nói. Ai cũng có điểm giới hạn của mình, mà điểm anh không muốn bị người khác động vào nhất chính là những ngày lưu lạc của anh. Nhưng nói thế nào thì nói, ấn tượng sâu đậm nhất của Mạc Tùy với anh chỉ có mỗi khoảng thời gian đó. Chuyện này làm anh có chút khó chịu, càng nghĩ càng thấy mất mặt, càng thấy tổn thương!

Rầu rĩ một lúc, anh mới nói: “Tôi không thích cô gái đó!”

“A, vậy anh thích kiểu thế nào?” Mạc Tùy chọc chọc eo anh, “Dừng ở chợ một chút, tôi còn phải mua đồ ăn!”

Bạn đang đọc truyện *Trộn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Từng bước công về nhà

“Không biết, dù sao cũng không thích!” Tùy Kỳ dừng xe ở cửa chợ, hỏi: “Vì sao không mua trong cửa hàng, bên kia cũng có rau kia.”

“Hàng trong chợ đều là người ở đây hái xong rồi bán luôn, chắc chắn tươi hơn.”

Tùy Kỳ cái hiểu cái không gật đầu đi theo, hai người dạo một vòng nhanh chóng mua xong rồi đi về.

Ngày mai là kiểm kho chính thức, buổi tối siêu thị đóng cửa sớm một tiếng, sau đó tất cả nhân viên bắt đầu kiểm kê hàng hóa, lời cả chục nghìn đơn hàng tồn kho ra kiểm tra. Số lượng kiểm tra hàng tồn kho chính thức lại được nhân viên thu ngân viết lại. Mạc Tùy và một người bảo vệ đứng trước giá hàng, một người đọc một người viết, làm hết buổi tối cũng xây xẩm mặt mày.

Gần rạng sáng, những người làm ca sáng về trước, Mạc Tùy phải đợi đến hai giờ mới có thể về nhà. Cô ngửa đầu xoa cổ, nói thầm: “Việc này đúng là không dành cho người làm mà!”

“Nói đúng đấy, một năm hai lần, mỗi lần đều mệt nửa chết nửa sống mất mấy ngày, rất tổn thương nguyên khí!” Anh chàng bảo vệ trẻ tuổi cũng tán thành phụ họa.

Khi được ‘xông chuồng’ thì mí mắt trên dưới của Mạc Tùy đã đánh nhau ầm ầm, lúc xuống cầu thang không có người đỡ thì đã ngã lộn cổ rồi. Cô lắc lắc đầu đi đến chỗ để xe, sau đó hí hóp, “Sao anh còn chưa về?”

Tùy Kỳ là nhân viên mới tới, còn rất nhiều điều ngỡ ngàng, cơ bản cũng chỉ giúp được chút việc nên Lư Khải bảo anh có thể về trước. Mạc Tùy khi ấy đứng lúc xuống tầng nên nghe được. Cô cứ cho rằng anh đi trước rồi.

“Để một mình cô về muộn không an toàn, cho nên tôi ở lại giúp mọi người!” Anh dắt xe tới, sai bước đi nghiêng đầu nói với cô: “Đi lên đi!”

Ánh đèn rọi xuống phủ lên cho khuôn mặt nghiêng đẹp hoàn mỹ của anh một vầng sáng, Mạc Tùy ngẩn người, quả thật không tài nào hiểu được hành động của anh. Có thể là do cô đã quen thói ích kỷ, hơn nữa tự mình biết mình nên thái độ đối với anh cũng không thân thiết, đôi là một người khác có lẽ sẽ không lo nghĩ nhiều như vậy.

Mạc Tùy lười suy nghĩ tiếp, có lẽ là do anh ta hiền lành mà thôi, bị bắt nạt thế nào cũng không để bụng.

Cô kéo chặt vạt áo khoác, vội vàng bước tới ngồi lên xe. Nhưng vì quá buồn ngủ nên xe vừa mới lăn bánh, Mạc Tùy đã gật gù gập gù đập phải lưng anh vài cái.

Tùy Kỳ nhíu mày, “Cô ngồi cẩn thận đi nào, ngã bây giờ!”

Mạc Tùy không đáp, túm lấy áo bên hông anh rồi lại nhắm mắt cúi đầu lắc trái lắc phải. Khi cô thực sự sắp ngủ gật thì tay lại trượt, cả người đổ về phía trước. Tùy Kỳ vội vàng đưa một tay giữ chặt cô, đầu xe lao đảo mấy cái rồi ngừng lại, Mạc Tùy cũng sực tỉnh.

“Tôi bảo cô cẩn thận một chút cơ mà! Nhỡ ngã thì làm sao?” Đây là lần đầu tiên Tùy Kỳ nói với cô mà giọng có chút trách nặng.

Rạng sáng mùa đông rét vô cùng, Mạc Tùy hắt hơi một cái tách tay anh ra, “Đừng nói nữa, đi mau đi mau, lạnh chết rồi.”

Tùy Kỳ nhìn cô vài giây, “Vây lần này cô phải ngồi vững đấy nhé!”

Nhìn Mạc Tùy gật đầu rồi anh mới đi tiếp. Mới đập vài cái thôi mà bên hông đã có thêm hai cái tay vát qua ôm hờ hờ, trên lưng nặng như có gì đó dựa vào. Tùy Kỳ sững sốt, cúi đầu nhìn bụng mình. Nương đèn đường chỉ thấy hai ống tay áo mờ mờ, mơ hồ có thể thấy cổ tay trắng nõn bên trong. Anh hơi mím môi, tốc độ đập bỗng chậm lại, đi càng vững vàng hơn.

“Người anh em, cho tôi dựa nhờ một tẹo!” Mạc Tùy lầm bầm than thở.

Cô cũng mệt sắp chết rồi, cô vốn là người mê ngủ, bình thường giờ này không biết đã say giấc nồng bao lâu rồi. Hơn nữa thân kinh cô thô nên rất nhiều chi tiết và vấn đề cô không bao giờ nghĩ tới, cứ cho rằng ngay cả ‘tuốt’ mình cũng đã từng giúp người ta rồi thì dựa nhờ cái lưng giữ thẳng bằng ngủ một giấc cũng có là gì đâu?

Đến dưới nhà, Mạc Tùy vẫn còn ngủ, Tùy Kỳ vỗ vỗ cánh tay cô, khẽ nói: “Mạc Tùy, đến rồi, mau xuống xe.”

Cô lằm bằm dụi mắt, chậm rì rì đứng lên, dựa vào tay vịn cầu thang. Chờ Tùy Kỳ cất xe đi tới, thấy cô chớp chớp mắt không nói gì, Tùy Kỳ thử hỏi: “Tôi công cô lên nhé?”

“Ừ!” Cô gật đầu, bả vai rũ xuống, hai mắt mơ hồ không hề có sự sắc bén thường ngày, “Chân tôi đau!” Mấy ngày làm liên ca chạy tới chạy lui không nghỉ ngơi, hôm qua hai chân đã bắt đầu sưng lên, hôm nay lại ngồi lại đứng lại làm, hai chân đã mất cảm giác rồi.

Tùy Kỳ không nói gì mà trực tiếp xoay người ngồi xổm xuống đưa lưng về phía cô, “Lên đi!”

Mạc Tùy đi về phía trước vài bước, cả người thoải mái nằm lên. Cũng không biết là vì quá mệt hay vì lưng Tùy Kỳ rất rộng mà nằm lên rất thoải mái. Cô

không nhìn được cọ mặt vào, khẽ nói, “Cảm giác còn ảm áp hơn cả Trần Lương Sinh.”

Lúc này hàng hiện chỉ có hai người bọn họ, ngoại trừ tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp thì chỉ còn tiếng gió bên ngoài. Tuy Mạc Tùy nói rất khẽ nhưng Tùy Kỳ vẫn nghe thấy.

***

Ngày hôm sau Mạc Tùy bị tiếng đồng hồ báo thức liên tục đánh thức. Khi cô dậy Tùy Kỳ đã đi rồi, cô sửa sang qua loa rồi đi xuống tầng. Khi phát hiện xe đạp vẫn dựng dưới tầng, ban đầu cô hơi kinh ngạc sau đó vội vàng lên xe.

Hôm nay buôn bán bình thường và kiểm kê kho vẫn tiến hành như mọi ngày. Bộ phận thu ngân tiếp tục kiểm tra đơn hàng, đánh lại một lần nữa để chờ cấp trên tiến hành rà soát. Cho nên bên cạnh máy thu tiền kiểm tra đơn hàng ngoại trừ nhân viên thu ngân ra thì còn cần một người nữa.

Trần Khánh Giai vốn có biệt danh ‘cửa hàng hoa’ có ý xếp Tùy Kỳ mới tới đến bên cạnh mình, ý đồ thế nào thì ai cũng biết. Mạc Tùy thỉnh thoảng xuống tầng đều sẽ thấy hai người thân mật đứng sát vào nhau, dù là do bên nữ cố ý tiến tới nhưng người khác nhìn vào vẫn thấy thật thân mật.

Đồng nghiệp đi cùng huyếch tay Mạc Tùy, “Này, nhìn thấy vậy có cảm giác gì không?”

Mạc Tùy kỳ quái liếc nhìn cô ấy một cái, “Mình có thể có cảm giác gì?”

“Cậu thực không thích anh ta à? Người ta đẹp trai như vậy, muốn tìm được một người như thế chắc là bất khả thi lắm.”

Mạc Tùy nâng tay khoác vai cô ấy, “Mình biết tự lượng sức mình mà, cậu nhìn cái mặt mình xem có giữ nổi anh ta không? Không bằng an phận một chút thì hơn.”

Vài ngày sau, nhân viên các cấp đều khôi phục tiến độ công việc. Mạc Tùy được nghỉ cả một ngày nên tinh thần phơi phới. Tan tầm cô theo thói quen móc socola Trần Khánh Giai tặng trong túi Tùy Kỳ ra ăn không may lại bị cô ta nhìn thấy, đối phương sững sốt sau đó sắc mặt trở nên rất khó coi, do dự vài giây liền đi về phía bọn họ, dáng người yếu đuối ánh mắt ai oán khổ sở động lòng người.

Mạc Tùy tiếp tục nhon nhon bóc kẹo, bỏ socola vào miệng nuốt, lại còn vô tâm cười nói: “Ôi, Trần đại mỹ nữ hôm nay làm tôi à?”

Trần Khánh Giai gật đầu có lệ, tầm mắt lại dính chặt lấy Tùy Kỳ, “Em có thể nói chuyện với anh được không?”

Mạc Tùy buồn cười nhún mày, cố ý ăn thêm một viên socola nữa trước mặt cô ta, híp mắt với Tùy Kỳ: “Hai người cứ từ từ tán gẫu, tôi ra phía trước chờ anh.”

Chờ Mạc Tùy đi xa, xác định không nghe được gì, Trần Khánh Giai mới cao giọng lên án: “Vì sao anh lại cho Mạc Tùy ăn socola em tặng anh?”

“Chẳng lẽ tôi cho Mạc Tùy ăn cô sẽ không tặng sao?” Tùy Kỳ bình tĩnh hỏi.

“Anh. . . . . Em không có ý đó, nhưng mà. . . .” Trần Khánh Giai ảo não di di chân, không biết nên nói như thế nào, “Chẳng lẽ anh không biết em có ý gì sao?”

“Cô có ý gì?”

Nụ cười của Trần Khánh Giai méo sệch, “Anh đùa giỡn em đúng không?”

Tùy Kỳ im lặng một chút mới đáp: “Lúc trước tôi cũng có nói với cô rằng socola chỉ có người nhà tôi thích ăn thôi, để tránh phiền toái về sau thì đừng nên tặng nữa. Trong khoảng thời gian này tôi thật sự rất cảm kích.”

“Mạc Tùy là người nhà của anh sao?” Trần Khánh Giai kinh ngạc hỏi.

“Ồ trong mắt tôi thì là vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Về nhà

Có lẽ ở trong lòng Mạc Tùy anh chỉ là một khách trọ đến ở nhờ mà thôi. một ngày nào đó sẽ mỗi người một ngả như hàng triệu con người ngoài kia. Nhưng trong thế giới nội tâm của anh chỉ có duy nhất mình Mạc Tùy, họ không chung huyết thống, cũng không phải người yêu, thậm chí ngay cả bạn bè

cũng không phải, nhưng trong trí nhớ ngắn ngủi của anh chỉ có một mình cô.

Tùy Kỳ gật đầu với Trần Khánh Giai, cũng không quan tâm đến đôi mắt đỏ hoe của cô ta, dắt xe đi thẳng đến chỗ Mạc Tùy.

Mạc Tùy đang chơi với con chó con của một nhà dân cạnh góc đường rẽ thì nhận được điện thoại của Trần Lương Sinh.

“Hôm nay về nhà ăn cơm đi, anh cũng sẽ về.”

“Hôm nay em có việc, không rảnh.” Mạc Tùy dùng mũi chân đá cái đuôi đang vẫy rồi rít của con cún.

“Việc quan trọng lắm không?” Hình như anh ta cũng đang rất bận, quay sang nói mấy câu với người bên cạnh rồi mới nói tiếp: “Khó được một ngày đúng dịp, việc của em có thể đề sang ngày mai không?”

“Thật sự không được!”

Anh ta yên lặng một chút, câu tiếp theo giọng càng mềm mỏng hơn: “A Tùy, về nhà được không? Chúng ta nói chuyện chút.”

Lòng Mạc Tùy vốn lung lay sắp đổ, lúc này, không ngoài ý muốn đã sụp một góc. Trần Lương Sinh chỉ cần hơi mềm mỏng một chút là cô sẽ không chống cự được, lần nào cũng vậy, chưa từng có ngoại lệ.

Bản thân cô cũng thấy nản, mình thật không có chí khí, đá khề con cún đang cắn dây giày cô sang một bên, khó chịu trả lời: “Rồi rồi rồi, biết rồi, chút nữa em về.”

“Anh đến đón em!” Anh ta lập tức tiếp lời.

“Không cần, tự em đi được!” Nói xong nhanh chóng cúp điện thoại, cô căm ghét bản thân mình, không chịu đi theo sự khống chế của lý trí.

Tùy Kỳ đến nơi cô cũng không chú ý, đến tận lúc anh mở miệng hỏi cô mới hoàn hồn, “Hôm nay chúng ta mua gì ăn vậy?”

“Tự anh đi mua đi, hôm nay tôi phải về nhà!” Để phòng ngừa, Mạc Tùy còn cho anh một ít tiền lẻ mang theo người, “Tối tôi về.”

Tùy Kỳ biết nhà cô cũng ở đây, nhưng từ khi sống cùng nhau anh chưa từng nghe cô nhắc tới nên cũng quên mất. Sau khi ngạc nhiên đi qua, anh mới vội vàng gật đầu nói: “Được rồi, đêm hôm cô phải chú ý an toàn đấy.”

Mạc Tùy gật đầu bừa một cái rồi xoay người đi. Tùy Kỳ nhìn bóng cô khuất sau đầu phố rồi mới đạp xe về. Đến chợ một lúc anh vẫn không biết nên mua cái gì, trước đều là hai người đi cùng, Mạc Tùy chỉ đạo, anh chỉ phụ trách xách đồ, giờ đi một mình nên có chút lúng túng.

Đi một vòng, cuối cùng anh mua mấy thứ giống hôm trước rồi đi về. Ít ra đều là những món đơn giản Mạc Tùy thích ăn.

Mạc Tùy lên xe rồi còn đi mấy vòng ở ngoài mới về. Tới nơi, Trần Lương Sinh đã ở đó. Trong nhà có sưởi, anh ta chỉ mặc một chiếc áo phông màu ghi, ngồi trên sofa xem thời sự, nghe tiếng liền quay đầu lại.

“Anh gọi sao em không nghe máy?”

“À, không nghe thấy!” Mạc Tùy thay giày đi vào trong, ngồi xuống cạnh anh ta, hai chân gác lên bàn trà, dáng vẻ lười biếng.

Trần Lương Sinh đánh cô một cái, “Bỏ chân xuống, con gái con đưa ngồi thế này còn ra thể thống gì nữa!”

“Anh phiền thế!” Mạc Tùy đứng dậy ngồi cách xa anh ta, hai chân vẫn cứ gác lên bàn, khiêu khích vênh mặt lên với anh ta.

Trần Lương Sinh buồn cười, nhìn cô, “Thật sự chẳng tiến bộ gì cả.”

“Kê, em thích thế!”

“Mấy ngày nay bận việc lắm à?”

“Cũng tạm.”

Trần Lương Sinh bóc quyết đưa cho cô, “Một thì nhận đi, đừng thể hiện, từ bé sức khỏe đã không tốt mà giờ còn đi làm khuôn vác.”

Mạc Tùy nhử mày nhìn anh ta, nhếch miệng ậm ừ: “Anh không hiểu thì đừng có nói lung tung, suốt ngày khuôn vác gì chứ, em cũng không phải cửu vạn.”

Cô nhét mấy mui quyết còn lại vào miệng, nói: “Này, bóc quả nữa đi.”

“Gọi anh đi.”

“Đồ hâm.”

Mạc Tùy lúc bé tí chưa biết gì luôn bám sau mông Trần Lương Sinh gọi anh. Lần nào cô gọi anh ta là ‘anh’ cũng là vì có chuyện cần nhờ, chẳng hạn như không đi được nữa bắt anh ta cõng, đói bụng bắt anh ta mua đồ ăn, bài tập nhiều quá không muốn làm.

Lớn hơn một chút cô không gọi nữa, thường thì cứ cả tên họ Trần Lương Sinh, chỉ lúc nào cần xin xỏ thì mới gọi anh.

Qua vài năm sau, mẹ Mạc Tùy ốm nặng rồi mất, mẹ con anh ta dọn vào biệt thự của nhà họ Mạc, thì ngay cả tên cô cũng rất ít gọi, có việc cần giúp đỡ cũng không đi tìm anh ta. Mạc Tùy bắt đầu ở lại trường, kì nghỉ hè lang thang bên ngoài cũng không muốn về nhà, cho đến mấy tháng trước, cô mới chính thức đăng hoàng dọn ra ngoài.

Trần Lương Sinh bóc cho cô hai quả nữa. Mạc Tùy ăn xong vẫn đòi thêm, anh ta không bóc nữa, tiện tay nhấc cả đĩa hoa quả đi.

“Ăn quá nhiều không tốt, nóng trong.”

Mạc Tùy kinh ngạc nhìn anh ta, “Sao em thấy càng ngày anh càng nhiều chuyện thế nhỉ?”

Trần Lương Sinh thản nhiên nói: “Anh lại nghĩ là mình ít quan tâm quá.”

Trần Tố Quyên từ trong bếp đi ra, thấy Mạc Tùy, không khỏi bất ngờ, vui mừng ra mặt: “Tiểu Tùy tới rồi à, ngoài kia lạnh lắm đúng không?”

Mạc Tùy và Trần Lương Sinh ngồi dậy đi về phía bàn ăn. Cô mặt vô cảm gật đầu một cái, không đáp.

Trần Tố Quyên lau hai tay lên tạp dề cho khô, cười đi tới, “Cho đi xem nào, có phải gầy đi rồi không? Ừm, gầy đi rồi, ở nhà vẫn tốt hơn mà.”

Vừa nói bà vừa giơ tay lên chạm vào tóc mai bên tai Mạc Tùy. Mạc Tùy nghiêng người tránh rồi ngồi xuống bàn ăn, cầm đũa bắt đầu gấp thức ăn, để lại Trần Tố Quyên vẫn đang nâng tay, có chút xấu hổ.

Những chuyện này vừa hay bị Mạc Vĩ Tân nhìn thấy hết, ông đi tới đặt đĩa cá lên bàn, vóc dáng hơi mập nhưng uy nghiêm không giảm chút nào, “Tuổi càng tăng mà chỉ số thông minh thì càng giảm, đến hai chữ tôn trọng cơ bản nhất cũng không biết, Mạc Tùy, bỏ nói vậy nghe có hiểu không?”

Ông tháo tạp dề quăng sang một bên, nhìn cô, “Nói!”

Trần Tố Quyên kéo ông, khẽ giọng trách: “Con nó lâu lắm mới về, ông làm gì vậy?”

“Tôi đang dạy nó lễ phép cơ bản!”

“Tiểu Tùy không phải nhân viên của ông, trong nhà đừng nói cái giọng đó. Lúc trước không phải anh vẫn bảo là nhớ con sao, giờ con nó về rồi sao không hỏi thăm nó!” Bà cười cười với Mạc Tùy, “Mạc Tùy, con đừng giận, bố con già rồi nên càng ngày càng lắm lời.”

Mạc Vĩ Tân có công ty riêng, kinh doanh đều đều, lúc còn trẻ cũng không đạt được thành quả nào đáng kể, giờ già rồi cũng không còn tham vọng như ngày trước, đủ sống cho mình và đủ nuôi đám nhân viên trong công ty là được rồi.

Mạc Tùy vẫn không nói gì, cầm đũa gõ bàn một cái nói: “Gọi tôi về không phải để ăn cơm à? Mấy người có ăn không? Không ăn thì tôi đi trước.”

Mạc Vĩ Tân biến sắc, còn định nói tiếp thì bị Trần Tố Quyên ngăn lại, bóp vai ông ầm ông ngồi xuống ghế, rồi cười nói: “Đúng đúng đúng, chúng ta bây giờ ăn cơm, hôm nay dì còn nấu món thịt kho tàu con thích ăn đấy, lát nữa ăn nhiều chút nhé.”

Có điều, cả bữa cơm Mạc Tùy món nào cũng ăn chỉ trừ món thịt kho tàu đó là không động đũa lấy một lần. Trần Lương Sinh gấp vào bát cô, Mạc Tùy tỏ vẻ khó chịu, đồ cả bát cơm. Ba người trên bàn cùng biến sắc, nhưng vẫn cố nhịn xuống.

Ăn xong, ngoại trừ Trần Tố Quyên vào bếp dọn dẹp, những người còn lại ngồi trong phòng khách. Mạc Vĩ Tân vừa cầm chén uống trà vừa đánh cờ với Trần Lương Sinh, Mạc Tùy thì cắn hạt dưa ngồi cạnh xem.

“Thanh niên đúng là hấp tấp, đi chậm lại một chút!” Ông lên pháo ăn tượng, hai con pháo đặt song song chiếu cứng con tướng của Trần Lương Sinh.

Mạc Tùy xùy một tiếng, “Chỉ thế thôi à!”

Mạc Vĩ Tân nhướn mày, “Con bé này, muốn vào à?”

“Chơi thì chơi!” Cô ném hạt dưa đi phui tay mấy cái rồi đứng dậy lôi Trần Lương Sinh ra, “Anh còn ngồi đó làm gì? Mau nhường chỗ nào.”

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Cãi vã

Mạc Tùy biết chơi cờ tướng là do Mạc Vi Tân dạy. Mà không chỉ cờ tướng, cờ năm quân, cờ lục chiến cũng là ông dạy cô. Khi ấy hai cha con mỗi ngày ăn cơm xong đều sẽ đánh mấy ván. Ông nhìn con gái đối diện kích động xếp quân chờ, chỉ chớp mắt đã lớn như vậy rồi, mà bọn họ cũng đã rất nhiều năm không ngồi đối diện nhau như thế này.

“Ồ một mình có quen không?”

Mạc Tùy nâng cằm lên, “Con cũng không phải ngày đầu tiên ở trọ bên ngoài, chiếu tướng!”

“Vốn định chờ con tốt nghiệp là có thể về nhà, kết quả được vài ngày đã lặng lẽ chuyển đi!” Ông nhìn Mạc Tùy, trên mặt là dấu vết của năm tháng, “Thực sự không định trở về sao?”

Mấy năm gần đây hai cha con càng ngày càng xa cách. Mạc Vi Tân ngoài miệng không nói nhưng trong lòng vẫn rất buồn. Tính cách Mạc Tùy quật cường giống mẹ cô, là người đâm phải tường cũng không biết quay đầu lại. Bao nhiêu đêm trằn trọc suy nghĩ ông cũng thấy sợ cứ tiếp tục như thế này thì ngày cả tình thân giữa hai cha con cũng sẽ tiêu tan hết.

“Vâng, không về đâu!” Mạc Tùy nhàn nhạt đáp, vẫn kiên quyết như cũ.

“Con từ nhỏ đã thích anh Lương Sinh, hiện giờ anh ta đến thất thân, con cũng chuyển về không phải tốt hơn sao?”

Tay Mạc Tùy cầm cờ hơi khựng lại, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, “Anh không đi nữa sao?”

“Ừ, ở đây cũng có thể phát triển!” Trần Lương Sinh đặt hạt dưa đã bóc hết vỏ đến cạnh tay cô.

Mạc Tùy vừa bóc một nắm ăn vừa nghi hoặc nhìn anh ta đến thất thân. Lúc trước khi Trần Lương Sinh đi, mẹ anh ta khuyên hết lời cũng vô dụng, ban đầu cứ cho rằng người này thế nào cũng phải ở bên ngoài vài năm, kết quả bây giờ còn chưa tới nửa năm đã về rồi.

Mạc Vi Tân nói: “Thế nào? Giờ muốn về sao?”

Mạc Tùy nghĩ nghĩ, lắc đầu, kiên quyết nói: “Không về!”

Mọi người đồng thời không nói khiến không khí yên lặng đến đáng sợ, Trần Lương Sinh tiếp lời: “Chú Mạc, thực ra con cũng không định ở nhà.”

Mạc Tùy cười lạnh ra tiếng, Mạc Vi Tân trừng mắt nhìn cô, rồi quay ra nói với Trần Lương Sinh: “Đã thương lượng với mẹ con chưa?”

“Đã rồi, lúc trước con đã nói qua với mẹ, mẹ cũng biết rồi.”

“Vậy thì được, mẹ con biết là tốt rồi.”

Trần Lương Sinh gật đầu, lại nói: “Nếu chú Mạc thấy lo Mạc Tùy ở ngoài một mình thì bảo con bé thuê chung với con.”

“Anh đùa à?”

“Cũng được.”

Hai người đồng thời mở miệng, sắc mặt Mạc Tùy có chút khó coi, “Được cái gì? Con ở một mình rất tốt.”

Trần Lương Sinh im lặng nhìn cô. Mạc Vi Tân nói: “Con không để bố bớt lo được à, không muốn ở nhà cũng được, chuyển qua ở cùng Lương Sinh. Có nó chăm sóc con, bố cũng an tâm.”

Mạc Tùy cười: “Ông có gì mà không an tâm? Tôi giết người phóng hỏa hay làm gì à? Sao ông không nói từ mấy năm trước ấy? Hiện giờ mới nói thì có nghĩa lý gì?”

“Bố biết bố nợ con nhiều lắm, bố biết sai rồi, cho nên hiện giờ muốn sửa. . . . .”

“Muộn rồi!” Mạc Tùy cắn răng ngắt lời ông, “Chuyện của tôi ông không cần quan tâm!”

“Mạc Tùy!” Mạc Vi Tân đứng phắt dậy, không để ý đến sự ngăn cản của Trần Lương Sinh, quát: “Mày nói linh tinh gì đấy hả, đừng quên mày vẫn là con gái bố. Chỉ cần ngày nào bố còn sống thì bố có quyền quản mày ngày đó. Mày cho rằng mình suốt ngày lêu lổng với đám mất dạy là tốt sao?”

Lúc này Trần Tố Quyên từ phòng bếp chạy ra, vội la lên: “Sao thế? Không phải mới rồi vẫn còn tốt sao? Sao đột nhiên lại cãi nhau?”

Trần Lương Sinh vỗ vỗ vai bà, nhỏ giọng nói: “Không sao đâu ạ, mẹ cứ kệ đi.” Nói xong lại đẩy bà vào phòng bếp!

Mạc Tùy nghehnh cô, “Ông nói ai mất dạy?”

“Bố nói ai trong lòng mày tự rõ.”

Mạc Tùy cười khẩy, “Ông dựa vào cái gì mà nói bạn tôi như vậy? Khi tôi không có tiền tất cả đều nhờ họ giúp đỡ, ông có tư cách gì nói bọn họ như vậy?”

“Mạc Tùy!” Trần Lương Sinh lạnh lùng trách: “Đủ rồi, em đừng có mà nói chuyện với bố như vậy.”

“Anh câm miệng đi!” Mạc Tùy nói.

Mạc Vi Tân tức đến run cả người, “Bố không giúp mày là vì mày không có tiền nhưng không chịu nói, mà tiền bố cho mày lại không bao giờ dùng.”

“Đó là bởi vì tiền của ông bẩn.” Mạc Tùy nhanh chóng tiếp lời, lập tức cầm áo trên sofa khoác vào rồi chạy mất!

Mạc Vi Tân ở sau kêu: “Mày chạy cái gì? Bố cho mày đi rồi à? Quay lại đây.”

Mạc Tùy đã sớm chạy khỏi cửa, Trần Lương Sinh vội cầm áo khoác đuổi theo, “Chú Mạc, để cháu tiền con bé, chú yên tâm.”

Mạc Tùy chạy một mạch tới đường cái, đang định lên xe lại bị ngăn cản. Trần Lương Sinh nói: “Giận gì mà giận quá vậy? Cha con với nhau có gì mà to tiếng.”

“Chắc, anh rảnh quá nhỉ? Buông tay!” Mạc Tùy giẫy giụa nhưng không được.

Tài xế xe taxi quay ra nhìn bọn họ, “Cô có đi không đây?”

“Không đi tôi gọi xe làm gì, chờ một chút thì chết à?”

“Đồ thần kinh!” Tài xế chửi thề một tiếng rồi lái xe đi.

Trần Lương Sinh giữ chặt cô, “Đừng làm loạn, đừng không xa chúng ta cùng lắm thì đi bộ!”

“Bà đây không thừa hơi. Buông tay!” Mạc Tùy gắt.

“Đi không được thì để anh công em.”

“Không thêm.”

“Mạc Tùy.” Trần Lương Sinh quát khẽ.

Thành phố buổi chiều ồn ào náo nhiệt, người đi đường khoác áo dày sụ đi qua đi lại, bên tai là tạp âm phiền phức, bọn họ đứng ở đầu đường rực rỡ ánh đèn hừng gió tây bắc.

Mùi Mạc Tùy đã lạnh đến đỏ bừng, nước mũi đua nhau chảy xuống. Cô chặt vật khịt mũi, giật giật cánh tay, “Được rồi, em không chạy, anh mau buông tay ra.”

Trần Lương Sinh buông cô ra, “Vì sao không muốn ở cùng anh?”

“Không tiện.”

Anh ta nhướn mắt, “Sao thế? Có bạn trai rồi hả?”

Mạc Tùy bất mãn trừng mắt nhìn anh ta, “Đừng nói lung tung, không phải anh còn có Triệu Yên Phi sao, em ở cùng không tiện.”

“Cô ấy chỉ thi thoảng mới ghé qua thôi.”

Thi thoảng không có nghĩa là không đến, cho dù có chuẩn bị tâm lý nhưng chính tai nghe thấy vẫn thật khó chịu.

Mạc Tùy gầy gầy tóc, “Thôi, không nói chuyện này nữa kéo lại cãi nhau.”

Cô nâng tay nhìn đồng hồ, “Không còn sớm nữa, em đi đây, ngày mai còn phải đi làm, lần sau tán gẫu tiếp.”

“Giờ em ở đâu?”

“Cách nơi này rất xa.”

“Anh đưa em về.”

“Không cần! Cũng không phải mới mười mấy tuổi còn cần người khác đưa đón. Hơn nữa chỗ em cũng không tiện tiếp khách!” Cô vẫy tay đón xe, lần này Trần Lương Sinh không ngăn cản, “Em đi nhé, hẹn gặp lại.”

Anh ta nở nụ cười nhẹ, gật đầu, “Hẹn gặp lại.”

Mạc Tùy ngồi xe về nhà, mở cửa vào nhà thấy Tùy kỳ đang xem TV như mọi ngày. Anh quay ra nhìn, “Về rồi à? Chơi vui không?”

Tâm trạng Mạc Tùy không vui nên cũng không muốn nói chuyện. Cô gật bừa một cái rồi vào phòng ngủ lấy quần áo đi tắm.

Lúc ra thấy trên điện thoại có hai tin nhắn mới của Trần Lương Sinh. Bình thường nếu muốn liên lạc bọn họ sẽ gọi thẳng, số lần gửi tin nhắn có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Mạc Tùy vội vàng ấn mấy chữ nhắn lại rồi ném điện thoại sang bên chuẩn bị đi sấy tóc, kết quả lại phát hiện Tùy kỳ đang đi đằng sau.

“Đi theo tôi làm gì?” Mạc Tùy lạnh lùng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chuyện hút thuốc

Tùy Kỳ hơi sững sốt, “Tôi có... thứ này cho cô!”

“Không rảnh!” Nói xong cô cũng sập cửa đi vào nhà.

Tùy Kỳ áp úng nhìn cô, “Nhưng... là tiền mà.”

Tay Mạc Tùy khựng lại, “Tiền? Tiền gì?”

Về mặt anh có chút mất tự nhiên, anh thấp giọng nói: “Là tiền quán bar làm lần trước bồi thường.”

Mạc Tùy gật gật đầu, “Tiền lương với tiền bồi thường hả? Bao nhiêu?”

“Tôi không biết.” Anh đưa thẻ tín dụng cho Mạc Tùy, “Vừa nãy Tư Phạm gọi đến bảo thế.”

Máy cổ định ở nhà hai người là của chủ cho thuê nhà để lại, tuy họ không cần dùng tới nhưng vì lắp cùng mạng nên vẫn để đấy, một tháng cũng không phải trả thêm mấy.

Mạc Tùy nhận lấy, cảm lật qua lật lại mấy cái, “Mai tôi đi kiểm tra xem có bao nhiêu, có tiền rồi cũng nên mời nhà lão Phạm ăn bữa cơm, dù sao họ cũng giúp mình nhiều.”

Tùy Kỳ gật đầu không hề ý kiến.

Hôm sau, tan làm, hai người cùng đi đến ngân hàng, Mạc Tùy nhìn 4 số 0 hiện trên màn hình mà sung sướng.

“Cũng hào phóng đấy chứ. Tôi khá là hài lòng với mấy chữ số này đấy.” Mạc Tùy cười híp mắt bắt đầu lấy tiền.

Tùy Kỳ nghiêng đầu nhìn cô, lúc này anh cũng cười. Nhiều tiền hay ít tiền cũng không quan trọng, đủ ăn đủ tiêu là được rồi, cái chính là anh cảm thấy hiếm khi Mạc Tùy vui vẻ thế này!

Tiền rút ra một nửa, cho Tùy Kỳ hai nghìn tiền mặt, chỗ còn lại bao gồm tiền mời cơm toàn bộ do Mạc Tùy cầm!

Mạc Tùy vừa vội vàng đút tiền vào túi vừa nói: “Có ý kiến gì nói ngay, quá hạn không hiệu lực!”

“Tôi không có ý kiến!” Như bây giờ đã tốt lắm rồi, anh cũng không mơ tưởng xa xôi gì, nhìn một xấp tiền rất mỏng trên tay mình, “Thật ra cô không chia cho tôi cũng không sao đâu!”

Mạc Tùy liếc anh một cái, cảm thấy người này như bị ngốc vậy, người ta thì tìm mọi cách để tiền vào túi mình, anh thì ngược lại, tìm cách để tiền chạy ra ngoài!

“Được rồi, cầm đi, không chừng lại có lúc gặp chuyện khẩn cấp cần tiền gấp!”

Mạc Tùy vỗ vỗ túi tiền căng phồng hài lòng cười nói: “Đừng nói là không có chỗ tiêu, sau này anh có bạn gái rồi lại chê ít quá cho mà xem, tôi cũng

không phải là người không hiểu biết. Sau này thiếu tiền thì cứ tìm chị đây nhé! Ha ha!”

Tùy Kỳ nghe vậy có chút không vừa lòng, nói: “Chắc chắn cô nhỏ tuổi hơn tôi!”

“Ồ, biết cái cơ à, thế anh nói xem anh bao nhiêu tuổi?” Mạc Tùy trêu anh.

Tùy Kỳ đã quên sạch chuyện trước kia, đương nhiên là không nói được mình bao nhiêu tuổi. Anh nhỏ giọng nói: “Dù sao chắc chắn là lớn hơn cô!”

“Ồi dào, sao mà biết được! Đã không biết mình bao nhiêu tuổi mà còn dám mặt dày nói mình lớn hơn tôi. Anh ấy mà, chỉ có cửa ngoan ngoãn làm em trai tôi thôi nhé!” Nói xong cô thừa cơ ngả ngón sờ soạng mặt anh rồi chạy biến ra xa!

Tối đó, họ cùng nhau đi ăn bít tết. Mạc Tùy chờ trước cửa Chí Tôn hơn nửa tiếng mới thấy bóng dáng Phạm Tư Nhiễm và đồng bọn.

“Hai người cao su vừa vừa thôi chứ? Tự nhìn xem mấy giờ rồi?”

“Cậu lại còn dám lên án? Mời người ta thì phải báo trước giờ chứ, bọn mình ra hàng gọi xong đồ rồi cậu mới gọi, còn đến được là may rồi!” Phạm Tư Nhiễm chống hông thờ đốc, chạy xong giờ tàn tạ cả rồi.

Tư Phàm vỗ vỗ lưng cô, “Có muốn uống nước không, anh mua cho em!”

Mạc Tùy bị nói cũng ngượng ngùng, sờ mũi, “Đừng đi, vào chọn đồ ăn đi, trong này cũng có nước!”

Ăn xong đã gần bảy giờ, vừa hay hôm nay là cuối tuần, trên lối đi bộ toàn là người, Phạm Tư Nhiễm nhích lại gần Tư Phàm, nói với Mạc Tùy: “Ày, muốn làm tăng hai không? Giờ đi đâu?”

Mạc Tùy rướn cổ ra khỏi khăn quàng, “Đi karaoke xem còn phòng không!”

Vì không xa nên họ cũng không gọi xe, tầm mười phút là đến. Vào lễ tân hỏi thì vẫn còn phòng, chỉ có điều là phòng to chuyên để tổ chức party thôi!

Mạc Tùy lôi thẻ hội viên ra, “Được rồi, thế thì lấy phòng đấy cho tôi, bốn tiếng!”

“Chỉ có mấy người bọn mình mà chọn phòng lớn vậy có lãng phí quá không? Có cần gọi thêm người không?” Phạm Tư Nhiễm hỏi.

Mạc Tùy kéo Tùy Kỳ đang ngo ngắc nhìn đông nhìn tây, theo chân nhân viên đi vào trong, nói: “Đừng, nhiều người ồ, hơn nữa toàn người quen thấy anh ta lại hỏi han nọ kia, nhức đầu lắm. Lỡ đâu giải thích không được hoặc họ không tin thì phiền lắm!”

Phạm Tư Nhiễm và Tư Phàm không hện mà cùng nhìn Tùy Kỳ một cái!

Sau khi hoa quả và bia được mang lên, hai người đàn ông bắt đầu chơi xúc xắc. Mạc Tùy và Phạm Tư Nhiễm lần lượt chọn bài hát, hát một thì xúm vào phá rối hai người kia, xem mấy ván đều là Tùy Kỳ thắng!

Phạm Tư Nhiễm dựa đầu vào vai Tư Phàm, “Này, hôm nay anh không được uống say đâu đấy!”

“Say cái rắm!” Anh ta uống một hơi cạn sạch ly, quệt miệng, quát: “Lại, anh không tin mình không thắng được!”

Tùy Kỳ lúc đầu cũng không biết chơi tí nào, vừa chơi vừa học. Nhưng anh chỉ thua mấy ván đầu, về sau thì không thua nữa. Mạc Tùy ghé sát tai anh, khẽ nói: “Có thật là lần đầu anh chơi không đấy? Lần đầu chơi mà sao giỏi quá vậy!”

Hơi thở Mạc Tùy phả ra lúc nói làm tai anh ngưa ngưa. Anh không nhìn được đưa tay gạt, nói: “Lần đầu tiên đó!”

“Sặc!” Lần đầu chơi mà đã trâu bò thế, Mạc Tùy phải nhìn anh bằng con mắt khác rồi!

Ván này Tùy Kỳ thua, anh thả nhiên uống hết rượu, tay lỏng ngóng xóc tiếp, vừa xóc vừa nghiêng đầu nói vào tai Mạc Tùy, “Ván đó tôi cố ý cho anh ấy thắng đấy!”

Nói xong, mím môi cười cười, ánh mắt nhìn Mạc Tùy sáng rực, giống như một cậu bé bày trò đùa nghịch thành công, đang chờ đồng bọn khen ngợi mình.

A, có tiền đồ! Mạc Tùy kinh ngạc nhìn anh.

Sau đó họ lại tiếp tục hát, tuy nói chỉ có bốn người, nhưng chơi cũng vẫn vui. Phạm Tư Nhiễm thích hát, khó được ngày không bị ai cướp mic như hôm nay nên cô càng hăng hơn. Bất tri bất giác, đã hết nửa thời gian, bia cũng uống hết một két, đương nhiên hầu hết là ở trong bụng Tư Phàm, anh ta phải vào nhà vệ sinh đến mấy lần liên.

Lại một lần nữa anh ta che miệng đi ra ngoài, Phạm Tư Nhiễm bất mãn nói: “Mình nói này, ít ra cũng phải nhường tí chứ, hành hạ người khác vậy sao được? Quá đáng! Để mình!”

Cô kéo ống tay áo ngồi vào chỗ đối diện, cầm hộp xóc lên lắc liên hồi, “Ai trước đây?”

Tùy Kỳ chớp mắt vài cái, cũng vụng về đẩy đẩy một chút, giờ tay, “Mời cô!”

Sau đó, ván ấy Phạm Tư Nhiễm thắng, không chỉ là một ván thắng, mà mấy ván sau cũng thắng. Mạc Tùy nhìn Tùy Kỳ bình tĩnh rót tiếp một cốc bia, không nhận được gì tai anh: “Này này này, nhường thế hơi quá rồi đấy!”

“Không sao đâu!” Anh bình tĩnh trả lời.

Phạm Tư Nhiễm thắng nên rất vui sướng, tâm tình tốt đến độ phấn khích, đá luôn đôi giày cao gót đứng lên ghế salon, may là hôm nay cô ấy không mặc váy!

Lúc Tư Phàm bước vào mắt lơ đãng, thấy Phạm Tư Nhiễm cũng không phản ứng nhiều, ngồi sụp xuống cạnh cô, ôm trán, xem ra là uống say lắm rồi!

Mạc Tùy một mình cầm mic lảm nhảm một lúc bắt đầu ngẩn ngơ, mắt thỉnh thoảng liếc sang bọn họ, nhìn thấy thuốc lá của Tư Phàm để trên bàn con nghiện ần giấu bao lâu lập tức lại trào lên. Cô không hề nghĩ ngợi đã chớp lấy rút một điếu châm lửa, lửa vừa bật đã bị người khác giật mất!

Cô kinh ngạc nhìn người đó, “Anh làm gì đấy?”

“Không được hút!” Tùy Kỳ nghiêm mặt nhìn cô.

Tư Phàm ngủ như chết căn bản chẳng còn biết trời trăng gì, Phạm Tư Nhiễm thì trấn an vỗ vỗ vai anh, cười nói: “Thỉnh thoảng hút một điếu cũng không sao, lão Mạc trước đây không biết đã hút bao nhiêu rồi, giờ anh quan tâm làm gì?”

Mặt Tùy Kỳ càng đen lại, “Trước đây cô cũng hút? Con gái hút thuốc làm gì?”

“Anh quan tâm làm gì!” Mạc Tùy vốn nóng tính, lúc này cũng nổi cơn, trợn mắt nhìn anh chăm chăm, “Đây thân kinh nào của anh đập nên động kinh à? Ăn no rừng mỡ đúng không? Cút ra ngoài cời chuông chạy vài vòng cho nó tiêu cơm đi!”

“Nói không được hút là không được hút!” Tùy Kỳ gào lên, ngón tay dùng sức cướp lấy bao thuốc vo nát.

Từ trước tới nay Tùy Kỳ luôn cho người khác cảm giác anh là người rụt rè không có chính kiến, đây là lần đầu tiên thấy anh kích động đến mức này. Mạc Tùy và Phạm Tư Nhiễm nhìn nhau có chút ngơ ngác.

Tùy Kỳ cũng không để ý hai người phản ứng thế nào, đột nhiên xoay người đi đến sofa cầm áo của mình và Mạc Tùy lên, sau đó kéo cô đi!

Bố khi, đây là nổi loạn đúng không?

Mạc Tùy nhìn người đàn ông giận dữ phẩm phẩm xông ra ngoài, quát: “Anh buông tay ra cho tôi, buông ra, có nghe không, nãy anh uống nước rồi à? Ăn phải thuốc nổ à? Mà vừa rồi anh nói cái gì? Hà? Anh nói với ai đấy hả?”

Tùy Kỳ bức bối không nói gì đi ra ngoài. Họ đi đến cửa Phạm Tư Nhiễm mới hoàn hồn, đuổi theo, “Này này này, hai người đi đâu đấy? Còn chưa đến giờ mà, mình cũng không mang tiền đâu đấy!”

Mạc Tùy cũng bám chặt khung cửa, nhất quyết không buông, nói: “Anh có buông ra không thì sao? Anh không buông bà đây cũng không buông, mẹ kiếp!”

Phạm Tư Nhiễm cũng nhào tới ôm tay kia của Mạc Tùy, nhìn Tùy Kỳ, “Người anh em, hôm nay có chút quá đáng, anh mau thả lão Mạc ra, nếu không mọi người đều không vui!”

Tùy Kỳ từ trên nhìn xuống Mạc Tùy, lạnh lùng nói: “Cô còn hút thuốc không?”

Cũng không rõ là ưu thế chiều cao hay khí chất nội tại được phát ra mà lúc này khí thế của Tùy Kỳ tỏa ra càng lớn hơn. Mạc Tùy và Phạm Tư Nhiễm cũng không rét mà run!

Đây là tình huống gì vậy! Cô chẳng qua cũng chỉ nhặt một tên ăn mày thôi mà, từ bao giờ mà tên ăn mày này đã trèo được lên đầu cô rồi?

Mạc Tùy cứng đầu nhìn anh, giọng nói: “Được rồi, buông móng vuốt của anh ra, tay tôi đau!”

Tùy Kỳ sùng sốt cúi đầu nhìn cổ tay mảnh khảnh của Tùy Kỳ đỏ lên một mảng, mắt anh run lên lập tức buông tay, “Tôi...”

“Cút!” Mạc Tùy hét lên, xoay người quay lại, vừa đi vừa xoa xoa cổ tay, người đầu nắm chặt thế!

Phạm Tư Nhiễm xán vào bên cạnh cô, nhỏ giọng thì thầm, “Này, anh ta làm sao vậy? Lúc nổi cáu thật đáng sợ, cậu phải cẩn thận đấy nhé!”

Mạc Tùy quay đầu liếc Tùy Kỳ, anh chạm phải ánh mắt cô vội vã cúi đầu. Cô hừ lạnh, “Mình mà phải sợ anh ta á? Buồn cười!”

“Cậu đừng có coi thường! Không tin cậu thử lại xem!” Phạm Tư Nhiễm hất mặt về phía gói thuốc lá trên bàn, “Xem anh ta phản ứng thế nào!”

“Cậu già rồi hay sao mà chuyện mới mấy giây trước đã quên rồi?”

“Cho nên mới nói, người này nguy hiểm lắm, cậu tránh xa anh ta ra một chút!”

“Rồi rồi, đừng nói nữa, phiền phức quá!”

Mạc Tùy xoa tay, không muốn nói nữa. Hôm nay Tùy Kỳ nổi giận cũng đủ khiến bọn họ sợ mấy ngày. Không ngờ một người thành thật chất phác lại có thể nổi giận đến thế. Đây thực ra cũng chẳng phải chuyện to tát, chẳng qua là bỗng dưng bốc hỏa mà thôi. Giống như cô, một ngày không biết nổi giận bao nhiêu lần. Chỉ có điều một người bình thường không nổi giận, thỉnh thoảng điên lên một lần thì hiệu quả sẽ rất rõ rệt. Các cụ đã dạy rồi, chó cắn người thì không sửa mà!

Bạn đang đọc truyện *Trộn Đồi Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Phát hiện

Bọn họ tiếp tục ở lại phòng nhưng cũng chẳng còn tâm trạng mà chơi đùa nữa, ngồi thêm một lúc rồi lục tục ra về. Tư Phàm uống say, ba người cùng đưa anh ta lên taxi, Phạm Tư Nhiễm cũng ngồi vào. Trước khi đóng cửa, cô còn quay lại nói với Mạc Tùy: “Lão Mạc, tự cẩn thận đấy nhé!”

“Biết rồi, cậu đi đi.”

Xe chạy xa, Mạc Tùy im lặng xoay người đi về phía khác, Tùy Kỳ vội vàng đuổi theo. Giữa hai người cách gần hai mét, cảm giác này có hơi giống lần đầu gặp nhau.

“Anh biết mình sai ở đâu chưa?” Đi được một đoạn đường rất dài, Mạc Tùy không quay đầu lại hỏi.

“Tôi không sai!” Anh khê khàng nhưng kiên định trả lời.

Mạc Tùy ngừng bước, xoay người nheo mắt nhìn anh, “Không sai?”

“Đúng, phụ nữ không nên hút thuốc, không tốt.”

“Ái chà!” Mạc Tùy nở nụ cười, “Hút thuốc được hay không chẳng lẽ tự tôi không biết? Đến phiên anh lên mặt dạy dỗ sao?”

Anh chớp mắt mấy cái, không đáp.

Mạc Tùy dùng ngón tay chọc mạnh lên người anh mấy cái, “Anh hãy nhận thức rõ thân phận của mình đi, anh chỉ là khách trọ sống nhờ ở nhà tôi thôi, hai chúng ta không có quan hệ gì hết. Đưa anh đi chơi cùng với các bạn tôi chỉ là vì đột nhiên nổi hứng. Anh yên tâm, sẽ không có lần sau đâu. Còn nữa, nếu về sau anh còn xen vào chuyện của tôi thì xin mời anh dọn đi cho. Hiện giờ anh đã có cơ sở kinh tế, tôi nghĩ sẽ không đến mức lại lưu lạc đầu đường nữa đâu. Anh hiểu chưa?”

Mặt Tùy Kỳ có chút tái nhợt, anh rũ mắt xuống, nhìn có vẻ buồn rầu bi thương, trên tay còn đang cầm áo khoác, lạnh như vậy cũng không biết mặc vào.

Mạc Tùy nhìn anh từ trên xuống dưới mấy lần, đột nhiên quát, “Nói chuyện với anh đấy, điếc à?”

“Hiểu rồi!” Anh rầu rĩ đáp, sau đó ngẩng đầu nhìn Mạc Tùy một cái. Cái liếc rất nhanh nhưng vừa tội nghiệp vừa buồn bã, khiến Mạc Tùy cũng ngây ra một chút, đột nhiên cảm thấy có phải mình đã làm chuyện gì tội ác tày trời không thể dung tha không.

Tóm lại là muốn tốt cho mình. Cô cũng không nói được thêm những lời khắc nghiệt nữa, mà những lời khắc nghiệt nhất cũng nói xong rồi. Cô thờ dài, uể oải bỏ tay xuống, “Được rồi, về nhà thôi! Anh mà ngoan tôi cũng lười đuổi anh.”

Từ đó về sau Mạc Tùy đối xử với anh luôn xa cách, quan hệ của hai người bỗng bị kéo giãn rất xa. Tùy Kỳ là người nhạy cảm, đương nhiên có thể cảm nhận được. Anh cố gắng làm càng nhiều việc hơn, nấu cơm, quét dọn phòng v...v... Mong có thể kéo gần quan hệ giữa họ, nhưng hiệu quả lại chẳng đáng kể.

Mạc Tùy cũng đã quyết định phải giữ khoảng cách, dù sao cũng không phải người quen, ngoài chuyện đứng lúc anh ta gặp nạn thì buộc phải giúp thì chẳng còn gì. Hơn nữa người này mất trí nhớ, không biết xuất thân thế nào, về sau sẽ ra sao còn chưa rõ, vẫn nên phân chia rõ ràng thì tốt hơn, miễn cho sau này bị liên lụy.

Trần Lương Sinh đã tìm được nhà mới. Anh ta gọi tới bảo Mạc Tùy qua giúp. Hôm nay cô không có ca nên cũng không chối từ, để lại cho Tùy Kỳ tờ giấy nhắn rồi đi.

Trần Lương Sinh thuê một căn nhà hai phòng một sảnh giữa nội thành, giao thông thuận lợi, mua sắm cũng tiện, quả đúng là khác một trời một vực với cái tổ chim của Mạc Tùy. Lúc cô đến trong nhà đã bày rất nhiều đồ, anh ta mặc một bộ quần áo ở nhà thoải mái đang khuôn đồ, thấy cô liền vội vã nói: “Bê hộ anh cái bình hoa kia vào đây!”

Mạc Tùy nhìn cái bình hoa cao cỡ nửa người, “Chắc, muốn em giúp thì cũng phải để em tự chọn việc chứ, việc của đàn ông thế này sao lại giao cho em?”

Nói thì nói vậy chứ tay cũng không ngừng, cũng may bình hoa này nhìn thì to chứ bê lên cũng không nặng lắm

Trần Lương sinh nghe thấy cô nói vậy liền cười, “Em thế nào anh còn không biết sao, nếu em thực sự không nào được anh cũng không dám bắt em làm.”

Lúc hai người đi qua nhau, anh nâng tay xoa tóc cô. Mạc Tùy sững sốt, lập tức giẫy nảy lên: “Mẹ nó, tay anh bẩn quá!”

“Nói chuyện văn minh chút đi!”

Mạc Tùy vội vàng ngậm miệng, sau khi cất bình hoa xong ra ngoài liền thấy anh đang bê một cái thùng đi vào. Anh nhìn quanh bốn phía, nói: “Triệu Yên Phi sao không tới?”

Bạn trai yêu quý chuyển nhà nào có chuyện bạn gái không tới?

“Cô ấy vừa đổi công tác còn đang làm quen, anh không nói cho cô ấy, khỏi ảnh hưởng tới cô ấy.”

Mạc Tùy khinh thường bĩu môi, “Ngoan quá cơ.”

“Được rồi, đừng có đứng đó mà chửi thề, qua đây giúp anh xếp sách!” Anh chỉ chỉ một cái thùng khác, “Tất cả đều ở đây, cứ xếp theo tên là được.”

Mạc Tùy nhìn thấy toàn là sách tài chính chuyên ngành, cô tùy ý lật vài tờ, “Em không hiểu thì xếp kiểu gì?”

Trần Lương sinh thờ dãi, “Em nói xem anh có thể trông mong vào em cái gì đây?”

“Vậy tốt nhất anh đừng trông mong gì cả.”

Về mặt Trần Lương Sinh phức tạp nhìn cô một cái, Mạc Tùy bận nghịch đồ trong thùng nên không phát hiện, “Thôi, xếp theo tiếng nhé, tiếng Trung với tiếng Anh dễ phân biệt mà.”

“Khó dạy!”

“Lắm mồm!”

Những thứ thực sự phải sắp xếp lại không nhiều lắm. Đồ đạc có sẵn trong nhà vốn cực kỳ đầy đủ rồi. Sau khi phân loại và sắp xếp mấy thứ đồ linh tinh hay dùng, thuận tiện thêm chút đồ dùng hàng ngày là coi như xong việc rồi.

Hai người bận cả một buổi sáng, cơm trưa cũng chỉ là tùy tiện nấu chút đồ ăn nhanh. Mạc Tùy lấy thìa khuấy bánh sủi cảo trong bát nhựa, “Anh cũng thật quá đáng, ngay cả cơm ăn cũng không có.”

Trần Lương sinh tựa vào quầy bar, tay cầm cái bát cười nói: “Anh nhớ em thích ăn sủi cảo mà?”

“Em thích ăn là một chuyện, nhưng đến đây giúp còn phải ăn thứ này là một chuyện khác.” Mạc Tùy bất mãn.

“Tối hôm nay anh chiêu đãi một bữa thật ngon nhé.”

Cô nghĩ nghĩ nói: “Em muốn ăn bánh trôi rán nhà ông Trương trong ngõ.”

“Ngu ngốc, buổi tối không bán.”

“Xế chiều đi mua.” Cô cười lấy lòng với Trần Lương Sinh, bộ dáng mặt dày kia rất giống lúc nhỏ xin xỏ anh đi mua gì đó.

Ánh mắt Trần Lương Sinh trở nên dịu dàng hơn, gật đầu, “Được, buổi chiều đưa em đi.”

Mạc Tùy vui vẻ, moi một cái bánh sủi cảo to nhất cho vào miệng, ngay cả nóng cũng quên mất. Cô hét lên một tiếng, che miệng, “Mẹ kiếp, sao mà vẫn nóng vậy.”

Trần Lương Sinh đã sớm vào phòng bếp rót cho cô một chén nước lạnh mang tới, “Mau uống đi, sao em vẫn không khiến người ta bớt lo được nhỉ?”

Mạc Tùy tròn mắt nhìn anh ta, gầy gầy tóc mấy cái, “Anh đừng lúc nào cũng xoa tóc em, cũng đâu còn là trẻ con nữa, xấu hổ lắm.”

“Em còn biết xấu hổ cơ đấy.” Trần Lương Sinh chế nhạo cô.

Mạc Tùy nhìn anh như nhìn tên ngốc, không đáp.

Ăn xong hai người liền ra ngoài mua đồ, đến siêu thị chọn một đồng hồ dùng hàng ngày. Lúc mua cốc Trần Lương Sinh để cô chọn. Mạc Tùy kỳ quái nhìn anh một cái, “Hôm à, cũng không phải em muốn dùng, sao lại bảo em chọn?”

“Không phải mắt thẩm mỹ của con gái đều giống nhau sao? Em chọn cho Yên Phi một cái.”

Mạc Tùy có cảm giác như bị hắt một chậu nước lạnh, cô giật giật khóe miệng, ánh mắt đảo nhanh qua giá hàng, để cô chọn phải không? Được thôi, chọn cho anh cái chân đồng lòng người luôn.

“À, cái này đi!” Cô đưa một cái dính đầy bụi cho anh, “Thế nào? Đẹp đúng không?”

Trần Lương Sinh nhíu mày nhìn ‘đồng shit’ đầy bụi trước mắt, cầm lấy nhìn nhìn, “Cũng được đấy, nhưng cái cốc này chắc chỉ có ai tính cách độc đáo như em mới dùng thôi, Yên Phi sẽ không thích đâu.”

Nụ cười trên mặt Mạc Tùy cứng lại một chút, khẽ nói: “Cũng phải, người phân cao thấp, em làm sao có thể so với chị ấy.”

Anh đặt cái cốc về giá hàng, ánh mắt bình tĩnh nói: “Thôi, không mua nữa, lần sau để cô ấy tự đến mua!”

Mua xong hai người để đồ vào cốp rồi lên xe. Mạc Tùy vừa cài dây an toàn xong điện thoại của Trần Lương Sinh chợt vang lên.

“Alo. Ủ. . . . . Từ sáng. . . . . Được.” Trần Lương Sinh đưa di động cho Mạc Tùy, “Tur Nhiễm tìm em.”

“Lão Phạm?” Mạc Tùy nhận lấy đồng rút di động của mình ra nhìn mới phát hiện hết pin, “Chuyện gì thế?”

Phạm Tur Nhiễm: “Lão Mạc, cậu đi ra ngoài sao không nói với Tùy Kỳ một tiếng, anh ta lo phát sốt lên kia kìa.”

“Đâu, mình có để lại giấy nhắn mà?”

Sau một loạt tạp âm, điện thoại được giao cho Tùy Kỳ, “Mạc Tùy, cô ở đâu vậy?”

“Tôi ở chỗ bạn, anh ấy chuyển nhà tôi đến giúp.” Mạc Tùy nhìn Trần Lương Sinh một cái, lay lay anh ta. Trong xe quá yên lặng, cô định hạ cửa sổ xe xuống để anh ta không nghe được cuộc nói chuyện thì lại phát hiện bị khóa mất rồi.

“Khi nào cô về?”

“Không biết, anh có chuyện gì à?” Mạc Tùy phiền não nói, có lẽ vì có tật giật mình nên cô chỉ muốn lập tức cúp điện thoại.

“Cô có thể về ngay bây giờ không?”

“Chắc, rốt cuộc anh bị làm sao vậy?”

Bên kia yên tĩnh một lát, mới nhỏ giọng nói: “Tôi sợ cô không quay lại.”

Mẹ kiếp! Sao anh ta lại có suy nghĩ đó cơ chứ? “Đó là nhà của tôi, tôi không quay về thì có thể đi đâu?”

“Nhưng không phải cô đang giận tôi sao?”

Mạc Tùy cười lạnh, “Yên tâm, không đến mức vì anh mà không về nhà đâu. Không có việc gì thì cúp, anh về nhà đi.”

Trả điện thoại cho Trần Lương Sinh, anh ta bình tĩnh cầm lấy bỏ vào túi, sau khi nổ máy lại nói: “Em không ở một mình?”

“Ừ, thuê chung.”

“Nam hay nữ?”

Mạc Tùy thắt dây an toàn, “Đùa à, đương nhiên là nữ, sao em có thể thuê chung với nam được?”

Trần Lương Sinh quay đầu nhìn cô, ánh mắt nặng nề nhìn cô vài giây mới quay đi, “Vậy à? Vậy thì tốt.”

Mạc Tùy cảm thấy lưng rịn ra mồ hôi, đến ngõ cũ thấp thòm ăn bánh treo. Có thể là do bị tâm trạng ảnh hưởng nên ăn cũng không thấy ngon nữa rồi.

Ăn qua loa cho xong, Trần Lương Sinh hỏi: “Giờ muốn đi đâu?”

“Anh có gì cần em giúp nữa không?”

“Không cần, những thứ đó tự anh làm được.”

Mạc Tùy gật đầu, “Vậy thì em về nhà.”

“Anh đưa em về.” Trần Lương Sinh cầm chìa khóa đi về phía xe.

“Không cần.” Mạc Tùy không nhúc nhích, “Tự em về được, anh còn phải về nhà dọn dẹp, cũng không biết mất bao lâu mới dọn xong, không đưa em về thì hơn. Em tự bắt xe về được, ở đây bắt xe cũng dễ mà.”

Trần Lương Sinh như cười như không nhìn cô, “A Tùy, có lẽ chính em cũng không phát hiện, lúc em lo lắng sẽ nói nhiều hơn.”

Mạc Tùy cứng đờ, “Có à?”

“Ừ.” Anh ta nhàn nhạt đáp một tiếng, “Em lo cái gì?”

“Em có lo gì đâu.” Cô vội vã đáp.

“Thật sao?” Trần Lương Sinh nghịch nghịch chìa khóa trong tay, ngừng vài giây, lại nói: “Là nam đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bị thương

“Đương nhiên là không phải rồi. Sao em lại thuê chung với đàn ông được?” Mạc Tùy cười ha ha.

Nhưng đột nhiên anh ta ngừng đầu nhìn cô bằng ánh mắt rất sắc, vẻ nhàn nhả khi nãy biến mất hết, anh ta lạnh nhạt nói: “Sao em biết anh nói người ở cùng em là đàn ông?”

Mạc Tùy sững sốt cứng họng, áp lực từ trước mặt càng lúc càng nặng nề, cô mím chặt môi ngo ngắc đứng tại chỗ. Hai người đều không nói gì. Một hồi lâu sau, cô đột nhiên như thể chịu thua, nói: “Phải, là đàn ông đấy, ai quy định là không được ở ghép với đàn ông chứ?”

“Mạc Tùy!” Trần Lương Sinh lớn tiếng quát: “Em có biết em đang nói gì không? Em nghĩ ở chung với một người đàn ông là vinh quang lắm à?”

“Em chẳng làm chuyện gì mất mặt, cứ cho là không vinh quang ít ra cũng không có gì đáng hổ thẹn!” Mạc Tùy cũng lớn tiếng đáp lại!

Trần Lương Sinh không thể tin nổi nhìn cô. Có thể nói anh ta đã nhìn Mạc Tùy lớn lên, trong trí nhớ của anh ta, nếu hai người cãi nhau chỉ có thể là vì vấn đề gia đình, chưa bao giờ là vì một người khác. Thậm chí chuyện Triệu Yên Phi cô cũng chỉ tự ôm phiền muộn, tuyệt đối sẽ không lòi ra để tranh cãi. Hôm nay cô lại vì một người đàn ông, một người đàn ông chẳng có quan hệ gì, mà cãi nhau với anh ta!

Anh ta đau đầu, đỡ trán “Chuyển khỏi đó ngay!”

Mạc Tùy gân cổ, “Không!”

“Anh nói em chuyển khỏi đó em có nghe thấy không?” Anh ta trầm giọng quát.

“Vì sao chứ? Giờ em sống rất tốt, em không muốn có bất kỳ thay đổi nào, cũng sẽ không để bất kỳ ai thay đổi nó, kể cả anh cũng thế!” Cô nói nhanh: “Hơn nữa, anh ấy không giống như các người nghĩ, các người nghĩ em ở với người không đúng đắn, nhưng anh ấy...”

“Đủ rồi!” Trần Lương Sinh cắt ngang lời cô, mặt lạnh, hai mắt âm lãnh như tóe ra khói, anh ta giơ tay chỉ vào mặt Mạc Tùy “Cảnh cáo em, đừng có nói đến một người đàn ông nào khác trước mặt anh!”

Đã chạng vạng, ráng chiều chiếu trên người bọn họ cũng có thể cảm giác được bầu không khí đông lạnh giữa hai người mà cũng trở nên âm trầm.

“Về nhà!” Anh ta nói.

“Không về! Em cũng không hiểu, tại sao em không thể ở chung với người khác? Em không phải vị thành niên! Chẳng lẽ anh và Triệu Yên Phi cũng không thể ở chung với nhau?”

“Hai chuyện này không giống nhau!” Trần Lương Sinh gào lên.

“Có gì không giống?” Mạc Tùy trừng mắt nói.

“Cô ấy là bạn gái anh, mà người đàn ông kia chẳng là cái gì cả!”

“Hóa ra lý do không thể ở chung là như thế à!” Mạc Tùy buồn cười quá, cô buông tay, như thể không quan tâm nữa: “Được thôi, vậy em coi anh ấy là bạn trai là được!”

“Mẹ kiếp em nói cái gì đấy!” Trần Lương Sinh hiềm khi nói tục, “Đây là trò đùa đấy à?”

Mạc Tùy đột nhiên nghiêm túc nói: “Em không nói đùa, anh ấy rất tốt, nếu có một ngày em tìm người đàn ông nào đó để kết hôn, thì anh ấy chính là một lựa chọn!”

Hai người lẳng lặng nhìn nhau. Mặt Trần Lương Sinh âm trầm đáng sợ, một lát sau, anh ta xoay người lao vào trong xe, khởi động xong, phóng đi như điên.

Mạc Tùy đứng tại chỗ, thở dài, uể oải như thể vừa đánh nhau xong. Về đến nhà, Tùy Kỳ đang bận rộn trong bếp. Anh nghe thấy tiếng liền chạy ra, trên người anh đang đeo cái tạp dề hình con heo, tay cầm xẻng xào, há miệng định nói lại bị Mạc Tùy ngăn lại.

“Bây giờ anh đừng có làm phiền tôi, tôi muốn đi ngủ.” Nói xong xoay người vào phòng ngủ, thuận tay kéo cửa đóng lại.

Tùy Kỳ mặt xám xịt lại lui về phòng bếp.

Nói Tùy Kỳ là đối tượng tốt chẳng qua là kiếm có đối phó Trần Lương Sinh mà thôi, đâu thể nào làm thật. Nếu như lý trí một chút, muốn tránh cho chuyện đang bé xé ra thành to, đúng ra cô phải bảo Tùy Kỳ dọn ra ngoài ngay lập tức mới đúng. Cô sờ sờ thẻ trong ví, cô cũng có thể trả lại tiền này cho Tùy Kỳ.

Nhưng mà... Mạc Tùy nhìn quần áo vừa gấp gọn gàng đặt trên giường. Thật ra thì, anh cũng chưa từng phạm lỗi gì, chỉ toàn bị cô sai phái như osin, thậm chí anh còn không oán giận dù chỉ một lần. Có một câu cô không nói sai, thực sự anh không tệ chút nào!

Mạc Tùy một mình miên man nghĩ ngợi trong phòng, xem có cách nào để mở miệng đuổi anh đi không, đúng lúc ấy tiếng gõ cửa vang lên!

“Ăn cơm thôi!” Tùy Kỳ gọi.

“Đây đây!” Mạc Tùy đứng dậy đi ra.

Tùy Kỳ nấu nướng rất tốt. Sau một lần cô ném thừ đồ anh làm, xoong nồi đã được giao cho anh. Chỉ cần ở nhà, anh sẽ luôn là người xuống bếp.

Mạc Tùy bồn chồn ăn cơm, chờ Mạc Tùy ăn gần xong, mới quyết ác tâm, nói: “Mấy ngày nữa anh chuyển đi chỗ khác đi!”

Tùy Kỳ giật mình, ngẩng đầu nhìn cô.

Mạc Tùy cúi đầu gầy gầy hạt cơm trong bát, không kìm được sự chột dạ, vội ho một tiếng mới nói tiếp: “Anh xem, giờ anh đã ổn định, tôi cũng không thể giúp được gì nhiều hơn. Ở đây không thừa phòng, anh cứ ngủ ở phòng khách mãi cũng không tiện, sớm tìm một căn nhà khác để chuyển đi thôi!”

Tùy Kỳ nhìn cô, trong mắt đều là đau đớn. Vì chuyện trước kia anh đã quên, thiếu đi rất nhiều những trải nghiệm của đời người, anh cũng không khác trẻ con là mấy, chưa kịp học cách che giấu cảm xúc, liếc mắt nhìn là biết vui hay buồn. Bây giờ ký ức của anh chẳng còn bao nhiêu, mà một lớp ký ức mỏng manh này lại phủ toàn Mạc Tùy. Mạc Tùy nói, không cần anh nữa, anh cảm giác như bị người nhà vứt bỏ vậy!

“Tôi vẫn thấy ổn mà, tôi không sợ ngủ phòng khách đâu.” Anh thấp giọng nói.

“Nhưng tôi thì thấy không ổn, để người khác thấy hai chúng ta ở chung một nhà không biết họ sẽ nghĩ gì nữa. Hãy nghĩ cho danh dự của tôi, anh dọn ra ngoài đi!” Tuy rằng danh dự của cô xưa nay không có giá trị lắm.

Tùy Kỳ nhú mày cúi đầu, cảm thấy rất oan ức, vì những gì làm được anh đều làm cả rồi, không biết còn có cách gì khiến Mạc Tùy vui vẻ bỏ ý nghĩ này đi nữa!

“Có phải tại tôi nói không cho cô hút thuốc nên cô vẫn còn giận tôi không?”

“Không phải!” Mạc Tùy sờ dái tai, đáng vẻ đáng thương của anh khiến cho cô cảm thấy thật khó chịu, như thể là cô bắt nạt gì người khác ấy.

Cô bực bội nói: “Dù sao chuyện cần nói tôi cũng đã nói rồi, anh thực hiện cho sớm đi!”

Nói xong cô đứng dậy trở về phòng. Tùy Kỳ yên lặng ngồi trên ghế nhìn chằm chằm cửa phòng cô, một lúc lâu sau mới bắt đầu uể oải thu dọn bát đĩa.

Hôm sau, tâm trạng của Tùy Kỳ xuống rất thấp, lúc đi làm cũng không chủ động nói chuyện với ai, một vài người quen còn chạy đến hỏi Mạc Tùy anh bị làm sao, đương nhiên cơ bản toàn là các cô gái trẻ cả.

Mạc Tùy trả lời trăm người như một, “À, hình như là anh ấy muốn tìm bạn gái, mà vẫn không tìm được người phù hợp!”

Sao đó một đám người càn lộn lờ quanh Tùy Kỳ, Mạc Tùy thì lại càng được ăn ké nhiều hơn.

Cô đứng đưa hai chân ngồi ở yên sau bóc hạt thông, vừa bóc vừa hỏi: “Này, anh tìm nhà đến đâu rồi?”

“Còn chưa tìm được!” Thật ra anh còn chẳng đi tìm!

“Nếu không tôi hỏi thăm giúp anh một chút nhé!”

“Không cần đâu!” Anh buồn bã trả lời.

Mạc Tùy giãn mày, nở nụ cười, “VẬY ĐƯỢC RỒI, TỰ ANH TÌM ĐI, NHANH CHỨT!”

Hôm nay có hàng về, quản lý gọi một cuộc, cả đám đều tự giác chạy đi dỡ hàng, Mạc Tùy cũng có đi, chỉ là không làm nhiều.

Cô đứng ở cuối dây chuyền chờ nhận hàng, mọi người xếp hàng lần lượt chuyển hàng cho nhau, xếp đầy một ván gỗ thì xe chở hàng nhấc lên mang đi, vì thế, bên cạnh tường, đặt rất nhiều ván gỗ.

Cũng coi như số cô đen, khối hàng đầu tiên kéo đi gặp đúng ổ gà trên đất, xe chở hàng rung lên vừa khéo va vào ván gỗ dựng bên tường, lập tức mấy tấm đều đổ hết xuống. Mạc Tùy theo bản năng muốn chạy đi, nhưng bị người trước mặt chặn mất đường, cô trơ mắt nhìn tấm ván rơi thẳng xuống mũi chân!

“Mẹ...” Mạc Tùy thấp tiếng hô, đau đớn truyền đi toàn thân, suýt nữa thì phát khóc!

Người bên cạnh nghe động tĩnh đều ngừng tay, vây quanh hỏi thăm.

Khổ thân Mạc Tùy đau quá không trả lời nổi.

Vương Triệu Tường ngồi xuống cạnh người cô, gào lên hoảng hốt: “Đau chỗ nào? CỨ ĐỘNG ĐƯỢC KHÔNG?”

Mạc Tùy nghiêng răng rít ra một câu, “ĐỘNG CÁI RẮM!”. Giờ cô cảm thấy chân mình mất hết cảm giác rồi!

“Đi bệnh viện ngay!” Vương Triệu Tường phát tay, một bảo vệ siêu thị ở bên ngồi xuống định bế cô lên, lại có người ngăn lại!

“ĐỂ TÔI!” Tùy Kỳ nói, xoay lưng lại công Mạc Tùy đi ra ngoài nhanh như chớp!

Vương Triệu Tường gọi: “CÓ CẦN AI GIÚP MỘT TAY KHÔNG?”

“Không cần!”

Tùy Kỳ bước đi rất nhanh, làm cho chân Mạc Tùy bị xóc nảy càng lúc càng đau.

Cô dùng hết sức đánh vào lưng anh, “ANH ĐI TỪ TỪ CHỨT ĐƯỢC KHÔNG, ĐAU CHẾT MẮT!”

Tùy Kỳ không chậm lại chút nào, “CỐ NHỊN MỘT CHÚT THÔI, ĐẾN NƠI BÂY GIỜ ĐÂY!”

Vì hàng đến lúc sáng sớm nên trên đường đến một cái taxi cũng chẳng có, cả xích lô cũng không một bóng!

Mạc Tùy bắt đầu dỗi, “ĐÁNG Lẽ PHẢI MƯỢN BỌN HỌ CÁI XE MÁY CHỨ!”

Đúng là quan tâm sẽ bị loạn, lúc đó hai người đều không nghĩ tới. Tùy Kỳ cứ tăng tăng chạy, không bao lâu sau, trán anh lấm tấm mồ hôi.

Mạc Tùy vững vàng dựa vào vai anh, nghiêng đầu nhìn gò má thanh tú tinh tế của anh lúc này đã dần dần mất sắc hồng.

Cô thấy rất không thoải mái, mở miệng, giọng nói cũng rung theo bước chân của anh: “MỆT LẮM ĐÚNG KHÔNG?”

Anh lác đầu, không đáp, cố gắng giữ hô hấp ổn định, mắt nhìn xe cộ hai bên chuẩn bị qua đường.

Mạc Tùy không nhịn được giờ tay lên lau mồ hôi chảy trên gò má anh.

Tùy Kỳ khựng lại, nghiêng đầu kinh ngạc nhìn cô, sau đó hí hửng nở nụ cười vui vẻ.

Đến bệnh viện, khi Mạc Tùy ngồi trên giường, cô có thể cảm giác được hai cánh tay run rẩy không khống chế được của Tùy Kỳ, còn có nhịp thở dồn dập và sắc mặt trắng bệch của anh.

Mùa đông đi giày cũng dày nên cô không bị thương về xương, chỉ bị bong gân, còn cả mấy cái móng chân đáng thương vỡ hết rồi.

Mạc Tùy nhìn bác sĩ, kinh hãi hỏi: “PHẢI NHỎ Ạ?”

“Đúng vậy, có điều cô cứ yên tâm, tôi sẽ tiêm thuốc tê cho!” Bác sĩ cầm ống tiêm trả lời vô cùng hiền hòa.

Mạc Tuyền tê cả da đầu, đột nhiên giật nảy người lên, nói: “Tôi không nhỏ đâu!”

Tuyền Kỳ vội vàng ngăn cô lại, bác sĩ đứng sau lưng nói: “Sợ gì? Có thuốc rồi sẽ không đau đâu!”

Ông vừa nói vừa đi tới ấn Mạc Tuyền ngồi cho ngay ngắn, tay bắt lấy tay cô, nói nhẹ nhàng: “Đừng nhúc nhích, tôi châm kim đây, cô mà động đây có khi kim gãy vào trong thịt thì không dễ xử lý đâu!”

Mạc Tuyền run bắn cả người lên. Trong đầu cô đang chửi thề mủi mèm mòi tám đời nhà ông bác sĩ, còn người cô thì cứng ngắc lại một cử động nhỏ cũng không dám.

Tuyền Kỳ thấy cô sợ hãi như thế cũng không đành lòng nổi, trấn an xoa xoa cổ cô.

Bác sĩ nhanh chóng thu lại ống tiêm, “Thế nào? Tôi nói là không đau mà!”

Mạc Tuyền sắc mặt không dễ nhìn chút nào, lạnh lùng nhìn ông, lầm rầm: “Sao không đau được!”

“Chắc, kim đâm vào thịt đau đương nhiên là sẽ có rồi, nhưng đau như thế vẫn nằm trong mức chịu được!”

Sự bình tĩnh như chẳng có gì xảy ra của bác sĩ làm Mạc Tuyền cúi nghiêng rặng lọng. Bác sĩ lại cảm nhíp kẹp một cục bông thấm dịch thuốc đi đến, thành thạo xoa lên ba cái móng chân của cô. Lập tức móng chân cô sùi bọt trắng, không biết là phản ứng hóa học gì đây nữa!

Tiếp đến bác sĩ cố định chân cô, ngay khi Mạc Tuyền còn chưa kịp phản ứng đã cảm nhíp rút thẳng ra!

Mạc Tuyền khê kêu một tiếng, hai tay chống hai bên thành giường lập tức nắm chặt hết sức, cơn đau thất cả tim bò lan ra như rấn trong người cô!

Tuyền Kỳ nhíu chặt mày, nhanh chóng bước tới che hai mắt cô, ép đầu cô vào trong ngực mình.

Tay anh có thể cảm nhận được cơ thể run rẩy của cô, anh đau lòng nói: “Nhanh thôi mà.”

Ba móng chân mà thôi, không lâu được nổi, bác sĩ ném các thứ vào thùng rác ở bên cạnh, đứng lên nói: “Xong rồi, không sao!”

Mạc Tuyền lay tay Tuyền Kỳ, đẩy tay anh ra một chút, nhìn bóng lưng ông bác sĩ đang đi ra quầy thuốc kia, nói như hết hơi: “Bác sĩ, không phải bác nói không đau à! Tôi đau đến sắp ngất rồi!”

“Tiêm thuốc tê rồi mà sao đau được!” Bác sĩ vô tội nói: “Về lý thuyết là sẽ không đau đâu.”

Mạc Tuyền thậm chí còn có ý nghĩ bóp chết ông ta, đồ bác sĩ chết tiệt!

Băng bó xong, kê đơn lấy thuốc, rồi Tuyền Kỳ cũng cô đi gọi xe về nhà. Chạy qua chạy lại cả nửa ngày, hai người đều mệt rũ. Về đến nhà rồi, Mạc Tuyền nghỉ ngơi xong, gọi điện cho Vương Triệu Tường, kể lại chi tiết tình trạng, tiện thể xin nghỉ nửa tháng.

Tuyền Kỳ rót cho cô một cốc nước, “Uống nước đã, ăn xong rồi uống thuốc.”

Giờ tuy còn sớm, nhưng hai người không ăn sáng nhiều, ăn trưa sớm cũng không sao. Mạc Tuyền nhận lấy nhấp một hớp, “Không ăn cơm đâu, không muốn ăn.”

“Không được! Thuốc đó uống sau khi ăn! Phải ăn trước đã!”

Mạc Tuyền nhìn anh kiên quyết, đành chịu thua xua tay, “Được được, nghe lời anh hết!” Giờ cô chẳng có tâm trạng mà cãi nhau với anh đâu, cũng không có ý định cãi nhau với anh nữa.

Chiều không có gì làm, Mạc Tuyền không tiện đi lại, lại không muốn xem TV nên định đi ngủ.

“Hay là tôi công cô vào vậy?” Tuyền Kỳ đứng cạnh cô nói.

“Không cần!” Mạc Tuyền đi giày vào một chân, một chân kia để anh đỡ, tay vung lên, “Đỡ tôi là được rồi!”

Tư thế này thật y như lão phật già khời giá vậy.

Tuyền Kỳ vội vã đỡ cô, “Cẩn thận chút nào!”

Chương 16: Một mình đùa với lửa

Mạc Tùy ôm lấy chân nhảy lò cò vào phòng, ngủ thẳng đến xế chiều mới dậy. Trong lúc cô ngủ Tùy Kỳ còn lo lắng vào xem mấy lần. Ngày trước Mạc Tùy đi ngủ luôn khóa cửa phòng, giờ chân không tiện mới không khóa.

Tùy Kỳ còn phải làm ca tối, chờ Mạc Tùy dậy hai người cùng nhau ăn cơm xong anh liền đi.

Mạc Tùy một mình ngồi phòng khách vừa xem tivi vừa ăn đồ ăn vặt, vì là buổi tối nên luôn cảm thấy có chút trống trải, cô đành nghĩ tới chuyện đi tắm xong lại lên giường nằm.

Chỉ dùng một chân khó tránh khỏi có chút bất tiện, móng cô dựa vào bồn rửa tay run rẩy cởi áo lau người. Những chuyện này còn dễ làm chứ đến lúc gọi đầu chỉ có một chân rất khổ.

Cô ngồi trên bồn cầu hai tay chống hai bên nhìn bàn chân trắng nõn mịn màng trong chậu mà bó tay. Cái chân bị thương còn đang gác ở bên cạnh không chịu nổi lực. Muốn giờ cả hai chân đồng thời đưa tay ra rửa rõ ràng là bất khả thi, cô cũng không phải diễn viên xiếc dựa vào móng là có thể giữ cân bằng được.

Ngay khi cô giữ tư thế này đến mức sắp hóa đá thì Tùy Kỳ về. Dù cô biết nam nữ thụ thụ bất thân nhưng khổ nỗi hiện thực tàn khốc lại đang ập xuống đầu, hơn nữa cô còn từng nhìn thấy cái thứ trong quần anh ta rồi, rửa chân thì có là gì.

Nước trong chậu đã lạnh, Tùy Kỳ lại múc thêm chút nước nóng cho vào. Khi ngón tay chạm vào bàn chân Mạc Tùy bỗng dừng lại một chút, trên khuôn mặt đang cúi xuống của Tùy Kỳ bỗng nổi lên chút sắc hồng, động tác càng nhẹ nhàng hơn. Anh chậm chậm nắm ngón chân cùng bàn chân cô.

Mạc Tùy rất sợ ngứa, từ lúc tay anh đụng tới chân mình cô đã phải kìm chế để không rụt lại. Lúc này thấy anh lại xoa chậm như nhào bột mì liền không nhịn được nói: "Anh nhanh lên một chút, sờ cái gì mà sờ."

Người nói vô tâm người nghe có ý, Tùy Kỳ ngẩng đầu ngại ngùng nhìn cô một cái, mặt càng đỏ hơn, vội vàng cầm lấy khăn lông lau khô cho cô. Lúc định lau cái chân đau, Mạc Tùy nói: "Bên này không cần, tự tôi lau."

Mạc Tùy vốn định gọi đầu, nhưng ngại phiền toái nên không muốn nói với anh, nghĩ cách mấy ngày nữa rồi gọi.

Tùy Kỳ đổ nước, sau đó đỡ cô về phòng. Lúc quay ra mặt vẫn đỏ, xúc cảm trơn ướt trên tay dường như vẫn chưa hề biến mất.

Ngón tay bỗng run rẩy, anh xoay người cầm lấy quần áo của mình vào nhà tắm.

Trong giỏ có quần áo Mạc Tùy vừa thay, vò lung tung vào với nhau. Tùy Kỳ bình thường nhìn thấy cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng không biết vì sao hôm nay lại thấy tim đột nhiên đập rộn, hơn nữa còn có xu hướng ngày càng nhanh.

Anh ngừng thờ quay ngoắt đầu đi, bước đến bên bồn rửa tay vội vàng cởi quần áo, đứng dưới vòi hoa sen xả nước lên khắp người. Nhưng xao động trong lòng cũng không vì vậy mà biến mất, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng. Ánh mắt nhìn chăm chăm tường trắng phía trước kịch liệt run run, giây giữa một lúc cuối cùng vẫn quay lại đi về phía cái giỏ như bị thôi miên, hầu kết khẽ chuyển động.

Chính anh biết làm vậy là không đúng, lần trước là do thuốc, còn lần này là dục hỏa tự phát, sôi trào như muốn nhấn chìm anh. Dục hỏa dưới trạng thái thanh tịnh còn đáng sợ, chân thật hơn khi bị thuốc ép cả trăm lần, nó đang tiến đến phần dục vọng to lớn chôn sâu trong thân thể.

Bàn tay ở môn trốn phía trên, đầu ngón tay cầm chiếc quần lót hình gấu mèo của cô. Dưới đáy quần màu đen có dấu vết màu trắng nhàn nhạt, giống như thôi thúc cuối cùng. Con người Tùy Kỳ co lại, không tự chủ được đưa nó đến gần mặt. Mùi phai nữ nồng đậm kích thích khứu giác của anh, ngọn lửa hừng hực nóng cháy lập tức lao về phía bộ phận nào đó, cứng rắn cao ngất đến mức hơi đau đớn.

Cuối cùng anh cầm quần lót bao trùm lên nơi nóng cháy nhất, nhiệt độ cơ thể tăng vùn vụt. Anh ngửa đầu, đôi mắt mê mẩn nhìn trần nhà, cho đến khi cả người đầm đìa mồ hôi bắn ra.

Sau khi dục vọng biến mất là lạnh lẽo ập đến, nhiệt độ thể dần dần giảm xuống, nhịp tim chậm lại, nhớ lại hành vi như biến thái một giây trước, Tùy Kỳ đột nhiên xấu hổ vô cùng. Sao lại có thể làm như vậy, nếu bị Mạc Tùy biết thì phải làm sao bây giờ.

Mạc Tùy ghét nhất là giặt quần áo, từ sau khi Tùy Kỳ tới, quần áo của cô đương nhiên được giao cho anh. Nhưng dù da mặt dày đến đâu đi chăng nữa thì cũng không thể nào để một người đàn ông giặt đồ lót cho mình được.

Ngày hôm sau cô đánh răng rửa mặt xong lại theo thói quen lục nội y từ giỏ quần áo, kết quả lại phát hiện quần áo trong giỏ đều ẩm ẩm.

"Tùy Kỳ, anh lại đây." Cô thò ra ngoài cửa gọi.

“Sao vậy?” Anh vội vã từ phòng bếp chạy tới.

“Thế này là sao?” Mạc Tuy chỉ vào quần áo, “Sao lại ảm hết thế này?”

Cơ mặt Tuy Kỳ cứng ngắc trong giây lát, sau đó nói: “Hôm qua định để cả quần áo của tôi vào, kết quả lúc cầm lên không cẩn thận làm rơi xuống đất.”

Mạc Tuy nhún mày, “Quần áo không thể để lẫn, mấy ngày nữa đi mua thêm cái giỏ, anh dùng riêng một cái.”

Tuy Kỳ gật đầu, vội nhìn cô, “Hôm nay ăn canh bánh tổ được không?”

Đây là món lúc trước Mạc Tuy dạy anh làm, Mạc Tuy từ nhỏ đã thích ăn canh bánh tổ. Cô gật đầu, vừa giữ quần áo vừa nói: “Được, ăn món đó đi.”

Tuy Kỳ lại vội vã ngoài, Mạc Tuy cầm một cái chậu bắt đầu giặt quần áo.

Vài ngày sau, Phạm Tư Nhiễm biết tin Mạc Tuy bị thương, sau khi chắc chắn cô chỉ bị thương nhẹ liền vô đạo đức cười trên sự đau khổ của người khác, sau đó còn lên kế hoạch đến ‘chiêm ngưỡng’.

Phạm Tư Nhiễm đến vào buổi chiều, hơn nữa còn đi tay không. Tóc Mạc Tuy hôm nay đã bết như mì sợi, còn tỏa ra mùi chua, chính cô còn thấy đêm ngủ không ngon giấc.

“Cậu tới đúng lúc lắm.” Cô vẫy tay chỉ huy, “Cầm chậu nước kia gọi đầu cho mình.”

Nụ cười của Phạm Tư Nhiễm cứng đờ, “Không đến mức ấy chứ, cậu bị thương ở chân chứ đầu phải ở tay, sao lại bắt mình gọi đầu cho cậu.”

“Cậu đứng bằng một chân gọi đầu cho mình xem, cậu mà làm được tiền lương tháng này mình sẽ kính dâng cho vợ chồng hai người mua bao cao su.”

“Mẹ nó.”

Phạm Tư Nhiễm mắng nhỏ một câu rồi ngoan ngoãn đi lấy nước, đặt vào bồn tắm bên cạnh bồn cầu. Mạc Tuy ngồi trên bồn cầu, nửa người trên nghiêng về phía trong bồn tắm.

“Cậu đổ nước chậm thôi, làm ướt cổ áo chị đây rồi này.” Mạc Tuy cúi đầu rầu rĩ nói.

“Biết rồi.”

Phạm Tư Nhiễm nhúng khăn lông vào nước rồi vắt lên đầu Mạc Tuy, vừa vò tóc cho cô. Cái cảm giác nhóp nhóp làm cô run lên, “Tóc cậu như con ăn xin vậy, mẹ kiếp, bẩn phát sợ.”

“Gội thì gội đi.”

Nước ấm gội xuống tóc, hơi nước mang theo mùi chua chua tản ra, khiến trên đầu tràn ngập mùi vị làm người ta buồn nôn.

Phạm Tư Nhiễm nghiêng đầu, nhắm mũi, khổ như chịu cực hình, động tác trên tay lại không giảm, “Hôm nay chị đây mà ăn không vô, cậu phải đền cho chị gấp bội.”

Một tay Mạc Tuy chống lên thành bồn tắm, một tay chống lên bồn cầu, cả người vặn vẹo cũng không dễ chịu, “Cậu còn sức làm nhảm không bằng nhanh tay lên, hai người đều có thể mau chóng thoát ly khô hải.”

Chân không bị thương của cô chịu lực đến mức sắp rút gân rồi, đúng là khổ quá mà.

Phạm Tư Nhiễm gội sạch hai lần xong còn định gội cả dầu xả. Mạc Tuy ngăn cô ấy lại, “Đừng đừng đừng, đừng gội nữa, thất lưng mình sắp gãy đến nơi rồi.”

Phạm Tư Nhiễm để dầu xả xuống, lau khô tóc cho cô rồi đỡ ra phòng khách. Sau đó cô ấy còn quay lại dọn dẹp sạch nhà tắm xong mới đi ra, giặt giặt tay chân, nói: “Mình đúng là phải có cái nhìn khác đối với việc gội đầu, ai biết lại mệt như vậy chứ.” Cô ấy ấn bả vai, “Mỏi chết mất.”

Mạc Tuy cười nhìn cô ấy, “Về nhà báo A Phàm nhà cậu ăn cho, thuốc đến bệnh hết, bằng không lại tìm chỗ nào mà lăn, thuận tiện mĩ dung dưỡng nhan.”

Phạm Tư Nhiễm nhếch miệng kinh bị, “Tư tưởng của cậu càng ngày càng không trong sáng.”

Chất tóc Mạc Tuy hơi cứng, không chăm sóc thường xuyên thì đúng là không dám ra ngoài. Giờ dài ra còn đỡ, ngày trước cứ qua một buổi tối là sáng hôm sau nhìn hệt như đồ điên.

“Mau, đi lấy máy sấy ra đây sấy tóc cho mình.”

Phạm Tư Nhiễm không kiên nhẫn lườm cô một cái, “Cậu phiền quá.”

Mạc Tuy dùng chân không bị thương đá cô ấy một cái, “Mau mau mau.”

Phạm Tư Nhiệm bắt đắc dĩ đứng dậy, đến tủ giày lấy máy sấy tóc, thuận tiện lấy cả lược, cắm điện sấy tóc cho cô.

Tóc ẩm không chải cẩn thận, khi sấy liền rối lại với nhau, vừa dùng lược chải vừa sấy lại càng khó.

“Á á á, đau.” Ngay từ lần chải đầu tiên, Mạc Tùy đã phải ôm đầu, “Cậu có biết sấy không đấy, có ai sấy tóc như cậu không hả?”

Phạm Tư Nhiệm giờ một tay cầm lược một tay cầm máy sấy ra, “Chị đây vốn không biết làm, không phải chính cậu nhờ chị đây sấy à.”

“Vây cũng phải làm cẩn thận tý chứ, để nhiệt độ cao mà con dí máy rõ gần.”

“Rời rời rồi, để mình thử lại.” Phạm Tư Nhiệm đẩy cô, “Quay lại, mau.”

Mạc Tùy nhắm mắt xoay người, được vài giây, “Ngưng, đau chết mất.” Cô sờ sờ đồng tóc rồi xù như bông trên đầu, “Thành ra thế này rồi còn chải.”

Phạm Tư Nhiệm nhìn mái tóc dày kèm theo cái ‘bánh bao’ màu đen trên đỉnh đầu, không nhịn được che miệng cười, “Không mượt mới phải chải, mượt sẵn rồi thì chải làm quái gì.”

Mạc Tùy buồn bực, giằng lấy lược, “Xê ra, có tý chuyện cũng làm không xong.”

Phạm Tư Nhiệm nhướn mày, vui vẻ đi chơi điện tử.

Mạc Tùy giờ tay bắt đầu ‘so chiều’ với đồng tóc. Lúc này vừa khéo đúng giờ Tùy Kỳ về tới nhà.

Anh mang theo một đồng đồ ăn, xuất hiện ở cửa. Phạm Tư Nhiệm lên tiếng chào hỏi, “Anh đẹp trai. Hôm nay tôi ở lại ăn chực, anh mua cái gì đấy?”

“Cánh gà, cá, rau. . . .” Tùy Kỳ bắt đầu báo cáo.

“Tôi thích ăn cánh gà, anh làm kho tàu sao?” Phạm Tư Nhiệm kích động ngắt lời anh.

“Ừ, kho tàu.”

“Tôi thích ăn kho tàu nhất, nhớ bỏ hạt tiêu.” Nhìn Tùy Kỳ gật đầu, cô lại quay đầu chơi tiếp.

Tùy Kỳ xách đồ ăn đến phòng bếp rửa tay rồi lập tức quay lại chỗ Mạc Tùy, “Tóc rối lại rồi hả? Cần sấy sao?”

“Đương nhiên.” Mạc Tùy đánh vật mãi không xong, hai tay cũng đã mỏi nhừ, cô phiền chán lờm anh một cái, tức giận nói.

“Tôi giúp cô nhé?”

Mạc Tùy liếc anh một cái, có vẻ không tin tưởng, “Anh làm được không?”

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Sấy tóc

Tùy Kỳ ním môi, gật đầu “Được!”

“Vây thì được!” Dù sao cô cũng mới làm rồi.

Tùy Kỳ đi tới sau lưng cô, hai tay nhẹ nhàng đặt lên đầu cô, ngón tay mềm mại linh hoạt di chuyển ở phía trên. Nút rồi nhanh chóng được gỡ ra.

Anh cầm lược để một bên lên chải đầu cho cô, rồi sờ sờ mái tóc còn ướt, “Có muốn sấy khô không?”

Mạc Tùy đang vung vẩy hai cánh tay mỏi đến chuột rút của mình, đỉnh đầu có tay anh đặt lên rất thoải mái, lúc này vội vàng gật đầu, “Ừ, sấy đi!”

Tùy Kỳ cầm lấy máy sấy đặt trên bàn nước bật công tắc, gió nóng lập tức thổi ra. Anh sấy thử trên tay mình một chút, sau đó, giữ khoảng cách vừa đủ sấy tóc cho Mạc Tùy. Ngón tay thon dài trượt theo mái tóc, đồng thời nhẹ nhàng xoa bóp da đầu cô mạnh vừa phải, cách sấy kì lạ nhưng cũng không làm khó chịu của anh làm Mạc Tùy thoải mái nhắm nghiền mắt.

Sấy xong toàn bộ, lại có một lọn tóc vênh ngược lên, chắc là vừa nẩy gỡ tóc để sốt, Tùy Kỳ lấy tay đè nó xuống, vừa bỏ tay ra, nó đã lại vênh lên đung đưa như lò xo. Anh phải tay lược tay sấy một lúc lâu mới kéo được nó xuống.

“Xong rồi.”

Mạc Tùy mở mắt, ngẩng đầu nhìn anh, đưa tay thản nhiên vỗ vỗ đùi anh, khen ngợi, “Không tệ đâu đồng chí Tùy, tay nghề rất tốt!”

Tùy Kỳ hơi sùng sốt, mím môi, lùi lại một bên, “Cũng thường thôi.”

“Lần sau có rảnh thì lại sấy cho tôi đi.” Thoải mái hơn ra hàng gội đầu nhiều, phục vụ riêng mình lại còn là một anh đẹp trai nữa.

“Được!”

Tùy Kỳ lại quay về bếp làm cơm, Mạc Tùy nhảy lò cò ngồi xuống cạnh Phạm Tư Nhiễm, cầm cái điều khiển cầm tay còn lại, “Nhanh, đổi sang chơi hai người đi!”

Phạm Tư Nhiễm ấn nút Back để chọn lại, mắt nhìn màn hình miệng thì nói: “Bây giờ anh ta có lúc nào bất thường không?”

Mạc Tùy biết ý cô nói đến lần Tùy Kỳ biểu hiện bất thường ở hàng karaoke, nhưng câu này cô nghe vẫn có chút khó chịu, như thể con nhà mình có đi nghịch ngợm thế nào mình cũng thấy nó ngoan, đâu thể người khác nể mặt được?

“Nói dễ nghe chút đi, bất thường gì chứ, thế là quan tâm thôi mà! Chẳng lẽ anh ấy không được quan tâm người khác sao?”

Phạm Tư Nhiễm cười, “Nhìn cậu đi, bênh như gì ý, mình cũng chỉ nói thế thôi, hơn nữa, cậu và anh ta có quan hệ gì mà còn muốn người ta quan tâm cậu hả?”

Mạc Tùy ấn phím điều khiển nhao nháy, bóng người màu đỏ trên màn hình di chuyển rất linh hoạt, “Thế thì sao? Không được à? Dù là khách ở trọ bình thường quan tâm chủ thuê nhà một chút cũng chẳng lạ, huống chi chị đây là ân nhân đưa anh ấy về đây, cứu anh ấy trong lúc nước sôi lửa bỏng, ô, lại chết nữa rồi!”

“Lại còn ân nhân à, cậu từ cổ đại đến à! Mà cổ đại người ta toàn lấy thân báo đáp đấy!” Phím điều khiển đột nhiên không nhảy, Phạm Tư Nhiễm dùng sức đập một phát lên mặt sàn, thế là lại dùng được, “Cái này sắp vứt được rồi.”

“Cổ dùng đi em, cái này là mình xin của chủ nhà từ năm ngoái đó.”

“Cậu có thể dùng có động cái gì cũng là đi xin được không?” Phạm Tư Nhiễm quắc mắt liếc cô.

“Mình thích thế!” Mạc Tùy phách lối vênh mặt.

“Trở lại chuyện chính, mình cảm giác anh ta rất có lòng muốn lấy thân báo đáp đấy!” Phạm Tư Nhiễm hào hứng, cũng không thèm chơi nura, xoay người nhìn Mạc Tùy chăm chăm, “Chẳng lẽ cậu không phát hiện ra sao?”

“Phát hiện cái méo gì, là do cái đồ thiếu nữ đang yêu nhà cậu nhạy cảm quá thì có.” Mạc Tùy cầm lại điều khiển cầm tay của cô, tự chơi một mình.

“Ngu ngốc! Do dây thần kinh nhà cậu to ấy!” Phạm Tư Nhiễm khinh thường bĩu môi, “Người này đáng đáp không tệ, mang ra đường lấy mặt mũi cũng rất tốt. Đối xử với cậu cũng được, tuy không có kinh tế vững chắc, nhưng chuyện sau này không thể nói trước. Hai người ở bên nhau, quan trọng nhất là hợp nhau. Cậu đừng nhớ thương gì Trần Lương Sinh nữa, đã bao nhiêu năm rồi, cũng chỉ lãng phí thời gian, cần gì phải thế!”

Mạc Tùy không chớp mắt lấy một cái, nhìn chăm chăm TV, bình tĩnh nói: “Không phải trước đây cậu bảo mình phải đề phòng anh ấy à? Còn bảo anh ấy là người không thân không quen!”

“Đó là trước đây, giờ tớ nghĩ kỹ lại rồi, không bằng cậu tiến tới với Tùy Kỳ đi, nói thế nào cũng hơn yêu Trần Lương Sinh!” Cô dùng một chút, “Trần Lương Sinh là hồ không đáy, mà Tùy Kỳ cùng lắm cũng chỉ là chỗ nước cạn thôi. Nếu cậu muốn nhảy, một là rơi thẳng xuống mất hút, một là vấp một cái, khác nhau rõ ràng, lão Mạc, chọn cái nào hơn ấy!”

***

Bữa tối, một đĩa to cánh gà kho tàu đều vào bụng Phạm Tư Nhiễm hết. Cô ăn rất thỏa mãn, ăn xong không bao lâu thì bị một cuộc điện thoại của Tư Phàm kéo đi mất.

Lại vài ngày trôi qua, Mạc Tùy thay thuốc mấy lần, chân đã có thể đi bộ chậm chậm được rồi. Cô không thể chịu nổi cảnh ngồi nhà quá lâu, chỉ cần quá một tuần là đã có cảm giác người mình mọc mốc lên rồi. Thế là cô gọi điện cho Vương Triệu Tường, định đi làm luôn.

Mạc Tùy tích cực như thế này làm Vương Triệu Tường lần đầu tiên cảm thấy có chút cảm tình với cô cấp dưới này, “Tiểu Mạc, không ngờ cũng có ngày cô có chí tiến thủ như thế! Tốt, tốt lắm, được được, mai đi làm, xếp lại một ít hàng hóa thôi là được, có gì cần bên tôi sẽ bảo người khác giúp cô.”

Cô cúp điện thoại, Tùy Kỳ nói: “Cô đi lại còn khó khăn, tôi nghĩ cô cứ nghỉ thêm mấy hôm thì tốt hơn.”

“Đã báo cáo lãnh đạo xong rồi, còn nghỉ ngơi gì nữa!” Mạc Tùy không quan tâm, nói, “Ở nhà một mình mãi tôi cũng không chịu được, thà đến ngồi không ở siêu thị còn hơn!”

Thật ra từ khi biết cô muốn đi làm Tùy Kỳ đã bám theo lái nhái cả ngày rồi, nhìn vẻ mặt kiên quyết của cô rõ ràng không có cách thay đổi được, anh đành chịu thua, cúi đầu gọt khoai sọ.

Mạc Tùy gác chéo chân, tung tung điện thoại cho đỡ buồn tay, đột nhiên quay đầu nói: “Ồ nhỉ? Anh còn chưa có đi động phải không?”

Anh ngừng tay, “Tôi không cần đâu, cũng chẳng có việc gì dùng đến.”

“Thời buổi này có ai không dùng đi động?”

“Phí tiền lắm.”

“Thật sự không cần à? Có điện thoại đi động đi đâu cũng dễ liên lạc hơn. Như lần trước anh không tìm thấy tôi ấy, có đi động gọi thẳng là được rồi, đỡ mất công phải chạy ra đường!” Cũng đỡ đi ra ngoài gây rắc rối cho tôi!

Tùy Kỳ không nghĩ nhiều như thế, giờ nghe cô nói mới ngộ ra, gật đầu, “Ừ, cần.”

“Chú em, chờ đó!” Mạc Tùy vỗ vỗ đầu gối, đứng dậy, vào phòng ngủ, lấy ra mấy cái điện thoại cũ rồi lại quay lại phòng khách, đổ một loạt trước mặt Tùy Kỳ.

“Ừm... Cái này hỏng rồi... Cái này dây cắm máy tính không thấy đâu nữa... Có cái này hình như còn dùng được!” Cô vui đầu tìm tòi trong một đống dây sạc trên bàn, tìm một cái tương thích.

Tùy Kỳ nhìn, đột nhiên nói: “Không phải mua mới à?”

Mạc Tùy yên lặng, liếc mắt nhìn anh, một giây trước còn kêu là phí, giờ đã bảo đi mua mới rồi. Vậy là cô ném những thứ trong tay, đứng lên, “Đi, giờ đi mua!”

Tùy Kỳ thu dọn đống đồ đầy bụi bặm trên sàn, tung tăng đi theo.

Hai người ngồi xe vào nội thành, bên vỉa hè là một loạt cửa hàng chuyên doanh đi động, Mạc Tùy đưa anh qua mấy hàng để xem. Điện thoại thì chưa chọn được, nhưng ánh mắt đắm đuối bắn tới thì không thiếu, cái cảm giác bị người khác nhìn trộm như thế này làm Mạc Tùy rất khó chịu, mặc dù, không phải là nhìn cô, nhưng vẫn bị ảnh hưởng!

“Anh đứng cách xa tôi ra!” Mạc Tùy cảm tức trùng người bên cạnh.

Tùy Kỳ sững sốt, vô tội nhìn cô, chưa kịp hiểu vì sao đột nhiên cô nổi giận.

Mạc Tùy chỉ ra đằng sau, “Nhìn thấy ba cái vạch đó không, anh đứng ra đó, từ giờ trở đi phải giữ khoảng cách bằng này! Nghe chưa?”

Tùy Kỳ nhìn ra sau, chỗ kia cách khoảng chừng hơn hai mét, anh có chút không vui, “Vì sao?”

Lúc đó có một cô gái trẻ đi qua không nhìn được nghĩa sang một cái, Mạc Tùy giận dữ rống lên, “Bảo anh đứng đó cơ mà có nghe thấy không!”

Tùy Kỳ cũng liếc nhìn người đi đường, dường như đã hơi hiểu được tình hình. Anh xoa xoa hai mắt của mình, lui về sau mấy bước, buồn thiu.

“Còn chưa qua vạch!” Mạc Tùy nhắc.

Tùy Kỳ nhìn cô ai oán, rồi lui thêm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Sự sẵn sóc của Tùy Kỳ

Mạc Tùy vừa lòng, lại chậm chạp nhảy lò cò đi trước. Nhưng khi vào cửa hàng hai người không thể tránh khỏi việc đứng gần nhau. Cũng không biết là bởi vì vừa rồi cô bắt anh đứng ra xa hay vì lý do gì mà vừa vào đến nơi Tùy Kỳ liền tiến tới cực kỳ gần, gần như là dán sát vào người cô.

Mạc Tùy nhìn anh kè kè bên cạnh mình, “Điều hòa rất ấm, anh còn cần lại gần người khác để sưởi nữa cơ à!”

Nhân viên bán hàng nghe xong liền cười trộm, ánh mắt đảo qua cả hai người, nói: “Có bạn trai biết chăm sóc như vậy thật tốt, người khác nhìn cũng phải hâm mộ, chỉ đứng thôi cũng muốn chần gió cho bạn gái.”

Lúc này cửa hàng bỗng mở ra, cửa hướng về phía Bắc nên gió dội thẳng vào. Tùy Kỳ đứng ở bên trái cô đã chần hết gió. Người khác không nói thì đúng là Mạc Tùy không phát hiện ra, tuy rằng điều hòa để nhiệt độ cao, nhưng gió mùa đông thổi thẳng vào người cũng vẫn lạnh.

Bạn trai cái rắm ý, nhưng Mạc Tùy cũng lười giải thích, nhất là giải thích với người xa lạ. Càng giải thích người ta sẽ càng tò mò. Cô túm lấy anh kéo lại, “Đứng dịch vào bên trong một chút.”

Tùy Kỳ mỉm cười, mắt cong thành hình trăng khuyết, hai bên má có lúm đồng tiền mờ mờ. Lúc này anh đang mừng thầm vì người ta hiểu nhầm anh là bạn trai cô, dù cảm giác ấy trong lòng rất mơ hồ, chính anh cũng không hiểu rõ, nhưng phản ứng bản năng có thể bộc lộ những cảm xúc sâu kín nhất. Anh thích người khác đặt anh và Mạc Tùy cạnh nhau, khen ngợi anh đối tốt với Mạc Tùy. Điều ấy sẽ khiến anh thấy thỏa mãn từ đáy lòng.

“Tôi thích đứng ở đây.” Anh cười tủm tỉm nói.

Mạc Tùy nhìn anh như nhìn người thiếu năng, “Tùy anh, nhưng rốt cuộc là anh thích cái nào?” Cô chỉ quầy hàng, “Chọn đi, đi nhiều cửa hàng thế rồi anh không thấy mệt sao?”

Tùy Kỳ nhìn lướt qua, kiểu dáng cũng chẳng khác nhau mấy. Anh lại nghĩ đến chiếc di động Mạc Tùy đang dùng, “Tôi muốn cái giống của cô.”

“Của tôi? Đó là mẫu từ năm ngoái rồi.”

Anh gật đầu, “Ừ, giống của cô.”

Mạc Tùy nói mẫu cho nhân viên bán hàng, không cần mới nhất tốt nhất, còn tiết kiệm tiền. Chỉ khác là cô dùng màu trắng, Tùy Kỳ dùng màu đen. Dù sao màu này cũng hợp với đàn ông hơn.

Lấy hàng, dùng thử, tất cả đều rất thuận lợi. Sau khi tính tiền lại thuận tiện mua sim mới. Mạc Tùy đưa di động cho anh, “Cầm lấy này.”

Tùy Kỳ nhận lấy ầm vài cái, nói: “Cho tôi số của cô.”

Mạc Tùy lơ đãng đọc số điện thoại của mình, cô đang nghĩ xem lát nữa nên đi đâu ăn cái gì, gần đây hình như có thêm mấy cửa hàng ăn mới.

Bên cửa sổ tầng trên nhà đối diện có hai người, cô gái mặc đồ trắng hỏi, “Yến Phi, cậu nhìn cái gì vậy?”

“À, một người bạn thôi.” Triệu Yến Phi nhìn Mạc Tùy phía dưới. Mạc Tùy bước đi chậm chạp khiến cô chú ý, mà chàng trai cực kỳ tuần tú bên cạnh càng khiến cô ta kinh ngạc hơn.

Mạc Tùy đã có bạn trai từ khi nào vậy? Lương Sinh có biết không?

Lúc này Mạc Tùy bị vấp, được chàng trai bên cạnh ôm vào lòng, sau đó hai người rời đi.

“Đi thôi.” Triệu Yên Phi cười nói với đồng nghiệp: “Lát nữa phải mua gì không?”

“Có chứ, kết hôn rất phiền phức.” Đồng nghiệp cười khò, nhưng khoe mắt vẫn có hạnh phúc không thể nào che dấu được, “Đúng rồi, hai cậu cũng mau kết hôn đi.”

“Bọn mình ấy à. . .” Cô ta dừng một chút, “Còn sớm.”

Mạc Tùy định tới Áp Hang Cầu ăn đặc sản Trung Hoa. Lần trước nghe Phạm Tư Nhiễm nói đồ ăn ở đây không tệ.

Lúc đi qua dãy cửa hàng trưng bày xa hoa, Tùy Kỳ đột nhiên tiến lên kéo cô lại.

“Sao vậy?”

Anh chỉ cửa hàng phía trước, “Chúng ta vào đó xem thử đi.”

Hiếm khi anh chủ động đưa ra yêu cầu, nhưng nhân viên trong mấy cửa hàng như thế này thường là những cô gái trẻ, cô không muốn bị người ta chỉ trích.

“Tôi ở đây chờ, anh vào một mình đi.” Mạc Tùy ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Tùy Kỳ có chút thất vọng, “Tôi sẽ ra nhanh thôi.”

“Đi đi, đi đi.” Mạc Tùy xua tay.

Tùy Kỳ chạy một mạch vào. Mạc Tùy tựa lưng vào ghế ngồi nhìn quanh rồi lôi điện thoại ra chơi Zombie tận thế. Mới bắt đầu chơi đã thấy anh quay ra rồi.

Trên mũi là chiếc kính đen thật to, phía dưới là chiếc khẩu trang cùng màu, che kín như đóng phim điệp viên vậy.

“Này, đây là của cô.”

Mạc Tùy cúi đầu nhìn khẩu trang nhưng vàng nhạt trên tay anh, ngẩn người.

Anh cúi đầu, khẽ nói: “Tôi che như vậy có thể đứng bên cạnh cô rồi.”

Tiếng nhạc từ cửa hàng hai bên đường trộn lẫn vào nhau thật âm ỉ. Mạc Tùy kinh ngạc nhìn anh, xem ra anh cũng không ngờ như cô tưởng.

Cô cảm thấy, xoa xoa vụn vụn khẩu trang, cũng không rõ đây là cảm giác gì.

Quay đầu, cô đeo khẩu trang vào, mùi nhựa xộc lên khiến cô nhủ mảy. Nhưng cô không nói gì, hất cằm, “Đi thôi!”

Tùy Kỳ lại vui vẻ bắt đầu đi bên cạnh Mạc Tùy. Tuy đã vỡ trang hạng nặng nhưng với người cao ráo anh tuấn như anh thì cũng chẳng có tác dụng là bao, ngược lại thể lại khiến cho người ta có cảm giác xinh đẹp cấm dục mãnh liệt. Số người quay đầu lại nhìn không những không giảm mà còn tăng lên. Mạc Tùy rũ mắt, cố gắng lơ đi cảm giác mất tự nhiên khi bị những ánh mắt xa lạ nhìn chăm chăm.

Ngày hôm sau bắt đầu chính thức đi làm, Mạc Tùy trốn ở góc chết camera không quay được lau bụi bặm bên ngoài bao bì, thỉnh thoảng lại rút di động ra nghịch.

Hôm qua Tùy Kỳ mua di động xong liền lưu luôn số của cô. Cô cũng cho anh số của Phạm Tư Nhiễm, nhưng không biết là anh ngờ hay không quan tâm mà không thấy lưu vào.

Một buổi sáng liền tiếp nhận được tin nhắn của anh, chắc là tâm trạng có đồ mới nên thế. Mạc Tùy nhìn thấy anh nhắn: Bánh bột cuốn nhân thịt hôm nay giống hệt như xác cua vậy.

Sau đó cô không nhận được bèn nhắn lại: Tôi thấy nào anh mới là xác cua ấy.

Triệu Yến Phi sáng nay có một cuộc họp. Vì hơi gấp nên Trần Lương Sinh lái xe đưa cô đi.

“Đúng rồi, hôm qua em thấy Mạc Tùy ở Lâm Phưởng.”

“Ừ!” Trần Lương Sinh nhàn nhạt đáp.

“Em thấy con bé đi cùng một người đàn ông, Mạc Tùy có bạn trai à?”

“Không nghe nói.” Anh ta chậm rãi xoay vô-lăng.

Triệu Yến Phi khó hiểu nhìn anh ta một cái, lại nói: “Vậy chuyện Mạc Tùy bị thương anh có biết không?”

Anh ta dừng lại, vẻ bình tĩnh biến mất, “Không biết, con bé bị thương à?”

“Hẳn là vậy. Hôm qua em thấy con bé đi hơi cà nhắc.” Triệu Phi Yến cười cười, “Lúc rảnh qua thăm con bé đi, đỡ phải lo lắng.”

Trần Lương Sinh nhíu mày gật đầu, sau đó tăng tốc.

Anh ta đưa Triệu Phi Yến đi xong, về nhà, cởi áo khoác tùy tay ném trên sofa, sau đó gọi cho Mạc Tùy.

Hai người từ sau lần cãi nhau trước không liên lạc nữa. Mạc Tùy vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị một số người chỉ chiết sau khi việc này bại lộ, nào biết anh ta lại không hề có động tĩnh, cô cũng dần dần lơ là, kết quả anh ta vừa gọi đến cảm giác căng thẳng lại xuất hiện.

Cô do dự một chút sau đó quyết tâm cúp máy, người này không thể dây vào.

Mặt Trần Lương Sinh xám ngoét, đây là lần đầu tiên Mạc Tùy cúp điện thoại của anh, gần đây ngoại lệ hơi nhiều rồi đó.

Anh nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động một lúc lâu, cuối cùng cầm lấy máy bàn bên cạnh gọi cho cô.

Đây là điện thoại mới lắp, số cũng hoàn toàn mới, quả nhiên Mạc Tùy nhanh chóng nghe máy, giọng nói kiêu ngạo vang lên, “Ai đó?”

Trần Lương Sinh cười lạnh, “Đúng là càng ngày càng to gan nhỉ!”

Mạc Tùy sùng sốt, trầm giọng, “À, là anh à. Có chuyện gì không?”

Cô còn tưởng là Phạm Tư Nhiễm cơ. Lão Phạm hôm kia nói với cô rằng muốn chơi chút trò tình thú với Tư Phàm, định quay về thời dùng điện thoại bàn chứ không dùng di động.

“Nghe nói em bị thương?”

Mạc Tùy híp mắt, “Anh nghe ai nói?”

“Yến Phi thấy em ở trên đường.” Anh ta ngừng lại một tẹo, lạnh nhạt nói: “Đương nhiên, còn có người đàn ông kia nữa.”

“Thế à, trùng hợp thật.” Tuy Trần Lương Sinh nhắc đến Tùy Kỳ vẫn sẽ làm cô cảm thấy kỳ quái, nhưng chuyện đã rồi còn biết làm thế nào nữa.

Cô nhìn chân mình lại nói: “Mấy hôm trước đỡ hàng bị dè vào chân, thay thuốc mấy lần giờ đỡ hơn rồi, không sao đâu.”

“Buổi tối gặp mặt đi. Để anh xem.”

“Không rảnh!”

Trần Lương Sinh tựa vào sofa, cổ áo trong hơi mở ra, ngón tay đặt ở trên đầu gối nhẹ nhàng gõ lên xương bánh chè.

“Bây giờ càng ngày càng khó mời em đấy.” Anh ta cười nói: “Lần nào cũng bảo bạn, em đang bận cái gì?”

Mạc Tùy không đáp, cô đương nhiên biết anh ta đang đá đều cô.

“A Tùy, đừng cho là anh không nói nghĩa là anh đã bỏ qua, em cũng nên có chừng mực một chút!”

Mạc Tùy đáp, “Vẫn là câu nói kia, em không sai.”

“Sai hay không sai là do anh quyết định. Hiện thực rành rành ra đó chúng ta từ từ xem, về sau em cũng đừng có mà hối hận! Buổi tối ra ngoài ăn cơm!”

Mạc Tùy rất khó chịu với giọng điệu vênh vác này của anh ta. Cho dù việc này hoang đường nhưng cô tự nhận mình khá hiểu Tùy Kỳ. Đầu óc anh đơn giản như vậy, nói anh muốn hại người chẳng khác gì truyện cổ tích. Bây giờ anh lại bị người ta mắng như kẻ tiểu nhân toan tính làm cho cô rất muốn bênh vực anh.

“Không đi.” Cô nói, “Buổi tối em còn phải đi làm.”

Sau đó cô cúp máy nhanh như chớp, còn tắt luôn. Trần Lương Sinh nhất định sẽ nổi giận cho xem.

Trần Lương Sinh quả thật rất tức giận, anh ta không thể tin nổi nhìn điện thoại liên tục báo bận, sau đó ném điện thoại xuống đất.

Sắc mặt sa sầm, anh ta ngồi trên ghế một lúc lâu mới cầm áo khoác chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trộn Đồi Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Anh cô tới tìm cô này!

Editor: dipM

Beta:mèo mỡ

Mạc Tùy nhìn thấy Trần Lương Sinh lúc đã gần tan làm. Anh ta mặc áo sơ mi trắng quần tây, khoác áo khoác đen, vô cùng phong lưu phóng khoáng.

Nhân viên bảo vệ dắt anh ta đến trước mặt Mạc Tùy, cười nói: “Tiểu Mạc, anh cô đến tìm cô này!”

Mạc Tùy đặt khăn lau điện thoại xuống, đứng lên, “A, phải rồi! Hiếm khi anh mới tới khu này mà!”

Trần Lương Sinh nhàn nhạt liếc cô, nói với người dẫn mình tới: “Làm phiền anh rồi.”

“Không sao đâu.” Anh bảo vệ ngơ ngếch lắc đầu, “Tôi đi trước đây.”

Chờ người đó đi xa, Trần Lương Sinh mới từ từ nhìn sang đồng lõa xộn bần thủ bên chân Mạc Tùy, “Công việc thế này mà em thấy rất thoải mái sao?”

Mạc Tùy xoắn xuýt mấy ngón tay dính bẩn của mình, “Em thích thế.”

Trần Lương Sinh nhìn cô cúi đầu như thể để tùy anh ta muốn nắn muốn đánh thế nào cũng được liền cảm thấy bất lực, lắc đầu, bước lại gần, “Bị thương ở chân mà sao không nói với anh?”

“Nói cũng chẳng để làm gì.” Cô nhỏ giọng lầm bầm.

“Sao em biết được nói cũng không để làm gì?”

“Anh đâu phải bác sĩ.”

Trần Lương Sinh trừng mắt, “Ít ra anh còn có thể lái xe đưa em đi viện! Còn hơn là một mình em đi!”

Mạc Tùy há miệng, nhưng cuối cùng cũng không nói lời nào.

“Muốn nói gì thì nói đi!”

Cô lắc đầu, “Không, em nói gì được chứ.”

Vốn định nói cho anh ta biết mình không đi một mình, nhưng nếu lời chuyện này ra thế nào cũng sẽ cãi nhau, cô không rành.

Anh ta giờ tay gõ gõ Mạc Tùy, ra lệnh: “Ngồi xuống anh xem chân em thế nào.”

Mạc Tùy không nghe, “Đồng người qua lại trông chẳng ra làm sao cả.”

“Em còn biết xấu hổ cơ à!” Trần Lương Sinh trừng mắt lườm cô, rồi nói tiếp: “Ngồi xuống đi, anh che cho.”

Mạc Tùy bị anh ta đẩy xuống ngồi lên băng ghế, cô nhìn anh ta ngồi xổm xuống trước mặt mình, trên gương mặt quá quen thuộc ảm khuất lo lắng.

“Muốn xem chân em thế, không sợ chân thối quá chết ngất luôn à?”

Trần Lương Sinh cười liếc nhìn cô, “Anh còn từng bị em nhét tất vào mồm rồi đấy, có gì phải sợ?”

Vụ này là do Mạc Tùy có việc tìm anh ta, kết quả hôm trước Trần Lương Sinh thức khuya quá, gọi thế nào cũng không dậy. Cũng tại hồi đấy còn bé, làm gì cũng không nghĩ, cô cởi luôn cái tất đang đi nhét vào miệng anh ta. Nghe nói cả ngày hôm đó đến cả ăn Trần Lương Sinh cũng ném ra được mùi chân.

Chân Mạc Tùy đã tháo băng, có điều vẫn phải kiêng nước, hàng ngày chỉ có thể lau mấy lần bằng khăn, trên ngón chân đau vẫn còn vết nước thuốc rất rõ ràng.

Ngón chân không có móng lại còn bôi thuốc loang lổ nhìn khá đáng sợ. Trần Lương Sinh nhủ chặt lộng mày, ngón tay xoa nhẹ nhẹ trên chỗ bị thương, Mạc Tùy giật nảy lên, “Này, bần đấy!”

Anh ta ngẩng đầu nhìn cô, không nói một câu nào, đột nhiên giờ tay tóm tai cô.

Mạc Tùy tránh trái tránh phải, “Vừa mới sờ vào chân xong, a, đừng đụng vào em!”

Trần Lương Sinh cố tình sờ mấy cái rồi mới thôi, sau đó giúp cô đi tất.

Mạc Tùy rút chân lại, “Để tự em làm.”

“Đừng nhúc nhích.” Trần Lương Sinh đẩy tay cô ra, “Hồi bé em đi vệ sinh còn để anh chùi cho đấy, giờ còn tránh cái gì!”

Mạc Tùy đơ ra, lúng túng nhìn anh ta, “Cứ lời chuyện ngày xưa ra là sao.”

“Sao không được? Tết năm nào người lớn cũng thích kể lại chuyện này còn gì?”

Mạc Tùy bĩu môi không thèm nói nữa.

Thu dọn xong thì cũng tan làm, Mạc Tùy bàn giao công việc xong liền đi rút tiền. Trần Lương Sinh vẫn đang đi theo, giờ Mạc Tùy cũng đành mang anh ta đi ăn cùng thôi, còn cố tình chọn đi cửa chính.

Lên xe rồi, cô nhắn tin cho Tùy Kỳ báo anh tự về. Tin nhắn vừa gửi được một giây, anh đã gọi điện thoại tới.

“Cô đi đâu?”

Mạc Tùy quay đầu liếc Trần Lương Sinh, Trần Lương Sinh tỏ mặt rất bình tĩnh cài dây an toàn, “À, tôi với mấy người bạn đi ăn, anh ăn trước đi.”

Lúc đó Trần Lương Sinh quay sang cài dây an toàn cho Mạc Tùy, cô ngửa người ra sau.

“Ăn xong rồi cô về chứ?”

“Ừ, ăn xong tôi sẽ về.”

“Dây này hơi chật, em dịch sang bên kia một chút.” Trần Lương Sinh đột nhiên nói.

Tùy Kỳ lập tức yên lặng, chỉ còn tiếng gió thổi truyền qua điện thoại. Ngày nào anh cũng đứng chờ Mạc Tùy ở nhà để xe, mà cái ngõ đó gió rất lớn.

Mạc Tùy nhú mồm nhìn Trần Lương Sinh, dịch người sang một bên, “Tôi cúp đây, anh tự về đi nhé.”

“Chờ một chút,” Giọng anh buồn buồn, “Ai ở cạnh cô vậy?”

“Bạn tôi.”

“Bạn nào?”

“Chắc, anh quan tâm mấy chuyện này từ bao giờ thế?” Mạc Tùy bị anh hỏi cũng khó chịu, “Cúp đây!”

Trần Lương Sinh nhìn cô cúp điện thoại, khoe miệng hơi nhếch lên, “Không phải nói là người thuê chung thôi à? Sao nói chuyện nghe như người yêu vậy?”

“Thân nhau thì nói thế, không được chắc?” Mạc Tùy nhún mồm, nghĩ một chút, lại nói: “Không phải anh nói người yêu mới được ở chung à? Em đang cân nhắc việc thành người yêu với Tùy Kỳ đây.”

Trần Lương Sinh bắt đầu nở mồm, anh ta hiểu Mạc Tùy, cô là điển hình cho kiểu người cố chấp không chịu làm theo lời người khác. Người ta bảo cô đi hướng tây, cô sẽ nhất quyết đi hướng đông. Nếu muốn chống lại người như thế, chỉ có thể dùng cái đầu. Biết sao được, ngoại trừ bốc đồng ra, chỉ số thông minh của cô là bằng không, quá ngốc!

Lúc đầu tại anh tức giận quá mới quên mất.

“Em muốn hẹn hò không phải là không được, nếu em thích cậu ta thì dẫn cậu ta về gặp chú Mạc đi. Em cũng không còn nhỏ nữa, đến lúc có bạn trai rồi.” Anh ta vừa quay vô lăng, vừa làm như tùy ý nói.

Mặt Mạc Tùy biến sắc, cảm giác trừng anh ta, rồi quay ngoắt đi nhìn đường ngoài cửa xe.

Vừa khéo lúc này là giờ tan tầm cao điểm nên người đi siêu thị cũng đông vô cùng. Họ ra đến cửa liền bị các xe khác chặn mất, chỉ đành chờ.

Mạc Tùy nhìn cửa ra vào cho nhân viên lục tục có người lên xe đi ra, không lâu sau, Tùy Kỳ cũng ra. Anh không lên xe đi, mà dúi đầu cúi gằm, mặt không cảm xúc.

Đúng vậy, Tùy Kỳ đang rất không vui. Bạn của Mạc Tùy anh chỉ biết hai người là Phạm Tư Nhiễm và Tư Phàm, nhưng giọng nói lúc này rõ ràng không phải của hai người mà anh quen. Đó là ai? Mạc Tùy hình như rất thân với anh ta. Điều này làm anh rất khó chịu. Trước đây anh chưa từng nghĩ đến chuyện Mạc Tùy quen biết rộng đến mức nào, còn có bao nhiêu người mà anh không biết. Còn bây giờ anh có muốn mong muốn đến điên cuồng phải thăm dò điều đó. Mạc Tùy còn quá nhiều thứ anh không biết làm anh cảm thấy vô cùng khủng hoảng. Anh ghét cảm giác này.

Trần Lương Sinh chú ý tới tầm mắt của cô, cũng quay đầu nhìn. Đó là một chàng trai đẹp đến mức chỉ một lần nhìn thấy cũng không thể nào quên được. Anh ta mím môi nhìn Mạc Tùy vẫn thất thần, không nhận được hí hửng lại.

Không khí lúc hai người ăn rất nhẹ nhàng, tốt hơn rất nhiều so với Mạc Tùy tưởng, như thể những xích mích trước đó hoàn toàn không tồn tại. Thật ra, có một số việc thực sự không nên nghiêm túc quá, điều này làm cô thấy rất thoải mái.

Mạc Tùy cắn một miếng lên bánh bao nhân canh, hút sạch canh ở trong, rồi dìm cả vỏ bánh vào trong bát dấm cho bên trong đầy dấm rồi mới bỏ vào miệng. Đầu lưỡi bị kích thích mạnh mẽ, cô thoải mái nheo mắt lại.

“Thói quen này phải sửa, ăn thế này dạ dày chịu sao nổi.” Trần Lương Sinh ngồi đối diện lạnh lạnh nói.

Cô bất mãn nhìn lại, “Câu này anh nói bao nhiêu năm rồi đã thấy chán chưa?”

“Em sửa thì anh sẽ không nói nữa!” Anh ta nhấp một ngụm đồ uống, nhún mồm, “Em đã sửa chưa?”

“Không sửa đây, cách ăn như thế cũng là tuyệt kỹ của em đó, không phải ai cũng làm được đâu.” Vừa nói vừa bỏ một miếng khác vào miệng.

Trần Lương Sinh buồn cười, “Em còn làm như đáng tự hào lắm.”

Mạc Tùy hừ một tiếng, rồi chuyển chủ đề, “Được rồi, làm sao anh biết em làm ở cửa hàng đó?” Cô chưa từng nói với anh ta, anh ta cũng không hề nhắc đến, không lý nào anh ta lại biết được cả.

Chương 20: Lá gan thẳng oắt này to ra rồi đấy nhỉ

Anh ta đã phải lái xe khắp thành phố mấy vòng, tìm lần lượt từng siêu thị một, may mắn cuối cùng đã tìm được, nếu không tìm được cũng chỉ đành chấp nhận. Dù có gọi điện thoại cho Phạm Tư Nhiệm chắc chắn cũng hỏi không ra. Nhưng sao anh ta có thể nói điều này cho cô biết? Nếu nói ra không biết cô sẽ nghĩ như thế nào, hoặc nên nói là không biết sẽ vênh vào đến mức nào.

Anh ta lạnh nhạt nói: “Vừa khéo đến siêu thị đó mua đồ, nghe thấy nhân viên nhắc đến tên em, cho nên thuận miệng hỏi, không ngờ em ở đấy thật.”

“Sao anh lại đến đó mua đồ?” Siêu thị Mạc Tùy làm không phải siêu thị lớn, tính từ nhà Trần Lương thì đó không phải siêu thị tiện lợi nhất.

“À, anh đưa Phi Yến đi làm gần đó, thuận đường mua chút đồ.”

Mạc Tùy thả thìa xuống lau miệng, không nói nữa.

Com nước xong thì vẫn còn sớm, Mạc Tùy đứng ở cửa ra rụt cổ, nói: “Anh về đi, em bắt xe về.”

“Em cho rằng anh sẽ để em bắt xe về sao?”

Anh ta liếc nhìn chân cô, vẩy vẩy chìa khóa, “Đi thôi.”

Mạc Tùy do dự nhìn bóng lưng trong gió lạnh sau đó đuổi theo, cái cớ chân đã hết đau không tài nào nói ra được.

Khu cô ở cũng coi như trung tâm thành phố, chỉ có điều ở rìa ngoài nên giao thông và mua sắm đều hơi bất tiện. Thế nên cô bảo Trần Lương đỗ xe ở ngoài cửa khu.

“Cho em xuống ở đây, bên trong quay xe hơi khó.” Cô tháo dây an toàn, nói.

Trần Lương Sinh nhìn bốn phía, đều là nhà cũ, rất nhiều đèn đường đã hỏng thỉnh thoảng chớp sáng chớp tắt, “Điều kiện ở đây không tốt lắm, ở có an toàn không vậy?”

“Không sao đâu, em cũng ở được một thời gian rồi.”

“Chuyển nhà đi, anh tìm chỗ tốt hơn cho em.”

“Không cần.” Mạc Tùy lập tức cự tuyệt, ngón tay chỉ cửa xe, “Mở khóa.”

“Anh còn chưa nói xong.” Trần Lương Sinh lờm cô, “Em vội cái gì?”

“Rời rồi rồi, sợ anh rồi.” Mạc Tùy tựa vào ghế, hai tay ôm ngực nhìn anh, “Nói đi!”

Trần Lương Sinh hạ cửa sổ xe xuống một chút để gió thổi vào, sau đó châm một điếu thuốc, khói màu trắng lập tức lan tỏa khắp xe, mùi nicotine xộc vào mũi.

“Còn hơn một tháng nữa là năm mới rồi.” Anh ta ngậm thuốc lá, neho mắt nhìn về phía trước, “Trước giao thừa mấy ngày nhớ về, đừng khiến mọi người ngay cả năm mới cũng khó chịu.”

Mạc Vi Tân có thể coi là người đàn ông có chút thành tựu trong sự nghiệp, mà ham của lạ là bản tính của đàn ông. Từ năm Mạc Tùy chưa đến mười tuổi đã biết ông có tình nhân nhưng cụ thể là ai thì không biết. Qua vài năm mơ hồ biết là quả phụ có một đứa con trai tên Trần Tổ Quyên, nhưng không có bằng chứng nên không thể chứng minh bà ta là kẻ thứ ba được. Năm Mạc Tùy mười sáu tuổi mẹ cô buồn rầu mà chết, nửa năm sau mẹ con nhà họ Trần liền công khai vào nhà họ Mạc. Trần Tổ Quyên có thể nói là hung thủ gián tiếp hại chết mẹ cô, cô sao có thể dễ dàng chấp nhận và tha thứ?

Cô từ nhỏ đã chơi với Trần Lương Sinh, trước khi mọi chuyện xảy ra cô còn có thể nói cho người khác cô thích anh, nhưng sau thì dù có yêu cũng nhất quyết không thể mở miệng. Cô hận mẹ anh, hận cha mình, nhưng cô vẫn là con gái ông, còn yêu con trai kẻ thù của mình. Bao năm phải lờng chừng bên bờ lương tâm đã tra tấn, xé nát cô. Mạc Tùy không quên được hình ảnh mẹ mình cô đơn qua đời trong phòng bệnh, bất lực khi không quên được người mình yêu đồng thời cũng chẳng bao giờ có được.

Trước khi có thể tự lập năm mới nào cô cũng bị bắt phải trở về căn nhà kinh tởm đó, buộc phải cùng họ đón năm mới. Sự phản kháng của cô chẳng thể thay đổi được gì, khuất phục trước hiện thực tàn khốc chỉ có thể ẩn nhẫn. Sau khi có thể tự lập được, điều đầu tiên cô làm là chuyển đi, sau đó gần như không bao giờ về nữa. Thời điểm cô thực sự thoát ly được khỏi đó là sau tốt nghiệp, nơi đã từng gọi là nhà kia đã chẳng còn lại bao nhiêu đồ của cô nữa, nhưng vẫn cố ý quay về một chuyến để chuyển đồ, thực chất là muốn tuyên bố từ nay về sau cô và họ không còn bất cứ quan hệ nào nữa

Mấy năm nay cô luôn trốn tránh Trần Lương Sinh. Tuy biết tình yêu không có kết quả nhưng trái tim vẫn không tài nào không chế được, vậy nên cô chỉ có thể trốn tránh chờ quá khứ trôi qua. Làm gì có ai thiếu một ai đó là sẽ không thể sống được, cũng không có ai có thể nhớ thương một người cả đời?

Giao thừa năm ngoái cô bị Trần Lương ép về, hiện giờ Mạc Tuy mà được quay lại ngày hôm đó, cô sẽ im lặng ở lại mấy ngày, sau đó vào đêm giao thừa, khi bọn họ đang hoà thuận vui vẻ, trực tiếp lật bàn. Đùa à, Mạc Tuy cô không dễ chịu mẹ nó dựa vào cái gì lại phải để cho bọn họ sung sướng.

Đa phần oán hận đều được tích lũy qua năm tháng, muốn tiêu giảm lại càng cần nhiều thời gian hơn. Trần Lương Sinh nói vậy, đã hoàn toàn đâm trúng cái gai trong lòng Mạc Tuy.

Nương ánh trăng lạnh lẽo bên ngoài cô nhìn thùng rác cạnh cửa lớn, cười cười, “Năm mới anh đừng mong em về, bình thường ép em về còn chưa tính, cái ngày gia đình đoàn viên vậy tội gì phải tới ép em.”

“Đó cũng là nhà em!” Trần Lương Sinh nói nhỏ.

“Không!” Mạc Tuy lắc đầu, “Anh đừng nói vậy, mẹ em chết sớm, ba em đưa tiểu. . . . người phụ nữ khác về nhà. Một đứa bé không cha không mẹ như vậy nào dám nói là có nhà.”

Trần Lương Sinh đuối tay ra ngoài cửa sổ gây tàn thuốc, “Mạc Tuy, có một số chuyện phải nghĩ thoáng một chút, đừng nên đi vào chỗ bế tắc cả đời, làm vậy rất vô nghĩa!”

“Ừ!” Cô gật đầu, “Lúc an ủi người khác em cũng thường nói thế.”

“Em biết ý anh không phải thế mà!” Trần Lương Sinh quay đầu nhìn cô, “Tội gì, mẹ anh thật ra cũng sống không tốt, em không biết. . . . .”

“Đu rồi!” Mạc Tuy khẽ ngắt lời anh ta, “Đừng kể lể với em bà ta đáng thương thế nào, đáng đồng tình thế nào. Một người phụ nữ không có chồng nhưng vẫn nuôi dạy con thành tài quả thật rất vĩ đại, đáng tiếc, bà ta không nên đi cướp chồng người khác. Điều đó khiến em cảm thấy kinh tởm.”

Mạc Tuy vén vén tóc mái hơi dài trước trán, “Em không phải người theo thuyết vô thần, em luôn cảm thấy kẻ phá hoại hạnh phúc của người khác sẽ xuống Địa ngục. Trần Lương Sinh, quan điểm của chúng ta về vấn đề này luôn khác nhau, nếu anh còn mong về sau quan hệ của chúng ta không trở nên căng thẳng thì tốt nhất nên dừng tại đây. Là em ngu xuẩn, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

Tàn thuốc màu đỏ đã cháy tới đuôi, Trần Lương Sinh chăm chú nhìn nửa bên mặt trắng nõn của cô nên không chú ý, cho đến bị bỏng mới vội vàng thả tay. Đầu mẫu thuốc lá bị gió khẽ thổi lăn mấy vòng ra xa.

“Nếu chúng ta không có hơn mười năm tình cảm, có phải ngay cả anh em cũng không muốn gặp đúng không?” Anh ta chậm chậm hỏi.

“Anh cảm thấy bây giờ em muốn gặp anh sao?” Mạc Tuy nghiêng đầu nhìn anh ta một cái, cười cười, “Chúng ta vì sao lại thành ra thế này trong lòng anh và em đều hiểu, anh cần gì phải hỏi thẳng ra?”

Trần Lương Sinh không nói nữa, một lúc lâu sau liền mở khóa, “Đi đi!”

Mạc Tuy nhanh chóng mở cửa xuống xe, chạy đi như trốn.

Trần Lương Sinh nhìn bóng dáng cô dần khuất ở góc đường mới nhắm mắt lại, mỗi một tựa vào lưng dựa.

Tùy Kỳ là người sống rất có quy luật, đến giờ ăn cơm đến giờ xem tivi đến giờ tắm rửa đến giờ ngủ, cho nên Mạc Tuy vào nhà thấy anh đang ngán người ngồi ở ghế trên cũng không khỏi kinh ngạc. Cô nhìn đồng hồ, thắc mắc: “Anh ngồi đây làm gì? Không xem phim tám giờ [*] của anh nữa à?”

[*] Phim tám giờ: những phim truyền hình cầu huyết chiếu vào giờ vàng.

Anh ngược mắt liếc cô một cái, khó chịu quay đầu không để ý tới cô.

Ồ kìa, lại giờ trò gì đây? Mạc Tuy khó hiểu nhìn gáy anh vài lần, đi tới, đưa ngón tay chọc chọc cánh tay anh!

“Anh làm sao thế? Tường gáy mình đẹp lắm đấy à? Cũng chỉ là nửa cái vòng tròn thôi, tự hào cái gì!”

Tùy Kỳ quay mặt vào tường, lăm bằm, “Cô đi ăn cơm với người đàn ông khác.”

Mạc Tuy đợi mãi không thấy anh nói tiếp, “Rồi sao?”

“Không cho tôi biết!”

Thấy anh cứ nói nửa chừng lại thôi, Mạc Tuy cũng hơi bực. Vừa nãy đã bị Trần Lương Sinh làm cho khó chịu rồi, tuy là chuyện đã nhiều năm nhưng cứ nhớ tới là cô vẫn tức như thường.

Cô không nhịn được, quát: “Con mẹ nó, anh có rắm thì đánh đi, phiền chết đi được. Đàn ông đàn ông mà lẽ ra lẽ rề, tôi còn chưa đàn bà bằng đâu.”

Tùy Kỳ vội vàng quay đầu nhìn cô, vẻ mặt vô tội và uất ức, anh cũng gào lên, “Chỉ biết đi theo người đàn ông khác, không ăn cơm với tôi!”

Mạc Kỳ nghe vậy liền đơ luôn, sau đó trợn mắt. Thằng oắt này gan to ra rồi đấy nhì!

Bạn đang đọc truyện *Trợn Đờn Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bao Trung Hoa thay đổi mọi cục diện

Chả hiểu sao lại đăng bây giờ cơ phải để gần hai chương cách nhau 1 tuần chứ mèo ơi oi oi oi oi

Cô tiện tay vỗ một cái vào đầu anh, “Hâm quá, tôi chạy theo đàn ông lạ bao giờ? Chạy rồi còn về hay sao? Mà cho dù chạy thật anh quản được chắc?”

Tùy Kỳ sờ sờ chỗ bị cô vỗ, “Sau này cô đừng có chạy lung tung!”

“Ai cần anh lo!”

“Tóm lại là không được chạy lung tung!” Anh nhấn mạnh!

Mạc Tùy giờ tay lên phách lồi chi vào mũi anh, đang định nói lại thì bị anh nắm lấy giật lại phía mình. Cô va vào góc bàn rồi chập vật ngã vào lòng anh, Tùy Kỳ cúi đầu nhìn cô, hai người lập tức mất anh mất em từng đó vì sao, hô hấp nháy mắt hòa vào làm một. Mạc Tùy không hề để ý bụng bị đụng đau, bối rối nhìn anh. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào mắt anh từ khoảng cách gần như thế, đôi mắt trong suốt sạch sẽ như nhìn không thấy đáy.

“Làm cái gì vậy? Buông tay!” Mạc Tùy cố giữ bình tĩnh quát khê, giấu đi sự bối rối bên trong.

Tùy Kỳ nhìn đôi môi cô khép mở mà hầu kết trượt trượt. Anh hơi tránh tầm mắt nhìn chăm chăm vành tai cô, “Sau này không cho cô chạy theo thằng khác!”

Mạc Tùy không thể hiểu sao anh cứ cố chấp về chuyện này như vậy, hơn nữa chuyện này có liên quan tí gì đến anh đâu?

“Anh có buông ra không?” Mắt cô dần dần lạnh đi, “Nếu anh còn muốn yên ổn sống ở đây thì ngoan ngoãn một chút cho tôi!”

Trái tim Tùy Kỳ như bị giọng nói lạnh như băng của cô đâm thẳng một nhát. Sau khi lấy lại ý thức, anh nhanh chóng thả cô ra, rồi luống cuống nhìn Mạc Tùy, há miệng định nói gì. Cuối cùng lại tiếp tục yên lặng!

Cô có thể thuận miệng nói một câu cút với Mạc Tùy, đây là lợi thế lớn nhất của Mạc Tùy, cũng là đòn chí mạng với Tùy Kỳ.

Mạc Tùy nhanh chóng đứng dậy sửa sang lại quần áo, sau đó quay người đi vào phòng ngủ. Đến khi đóng cửa lại, cô mới bình tĩnh lại thở ra một hơi, xoa xoa ngực mình, không biết là bị dọa sợ hay làm sao, mà tim đập rõ là nhanh!

Từ đó, tan tằm Tùy Kỳ không bao giờ chờ Mạc Tùy ở nhà xe nữa, mà ngồi ở chỗ quét thẻ công để chờ luôn. Qua mấy hôm có người đã trêu anh là “hòn vọng phu phiên bản nam”, anh còn ngốc nghếch đến nỗi mừng rỡ bao nhiêu lâu, làm cho Mạc Tùy thật sự không chịu nổi!

Khi nhận được điện thoại của Tư Phàm, Mạc Tùy đang chuẩn bị đi làm, giọng nói gần như đứt quãng của anh ta vang lên ở đầu kia: “Lão Mạc, có thấy Tư Nhiễm không? Có chuyện rồi, không thấy cô ấy đâu!”

Mạc Tùy ngừng lắc chìa khóa trong tay: “Nói rõ hơn đi!”

“Không thấy Tư Nhiễm đâu hết, từ tối hôm qua đã không thấy nữa, anh làm thêm giờ vừa về mới phát hiện!”

“Có khi nào là đến nhà người khác chơi không?”

“Không thể!” Anh ta nói rất chắc chắn: “Trong nhà đồ đạc rất lộn xộn, rõ ràng có dấu vết phản kháng!”

Mạc Tùy mặt biến sắc: “Chờ đó, em tới ngay!”

Tùy Kỳ đứng bên vẫn quan sát nét mặt của Mạc Tùy, chờ cô cúp điện thoại xong phi ra ngoài như con gió, anh cũng nhanh chóng khóa kỹ cửa bám sát theo.

Mạc Tùy vừa lên xe vừa gọi cho Vương Triệu Tường xin nghỉ.

Ông sếp ở đầu kia phát khùng, rống lên, “Thưa cô, sao lần nào cô cũng vậy thế? Cô tưởng siêu thị này là nhà cô mở đấy à?”

“Sếp ạ, cháu biết lỗi rồi, thực sự đó, cháu biết lỗi rồi!” Mạc Tùy quay về phía ghế trước mặt vừa gật đầu lia lịa, “Nhưng hôm nay xảy ra chuyện lớn thật, chuyện liên quan đến mạng người, cháu phải xin nghỉ, chậm một chút không chừng có người mất mạng đấy!”

Tài xế taxi nghe thế không nhịn được nhìn hai người họ qua kính chiếu hậu một cái.

“Mẹ kiếp, có lần nào cô xin nghỉ mà không bảo là sắp chết không?” Vương Triệu Tường tiếp tục gào lên trong giận dữ, có một cấp dưới suốt ngày xin nghỉ thế này là kiếp nạn lớn nhất đời ông!

“Đảm bảo là không có lần sau, thật mà, bao giờ về cháu mua Trung Hoa cho chú!”

“Ông đây thêm Trung Hoa làm gì!”

“Hai bao!”

Vương Triệu Tường không liên tiếng nữa, Mạc Tùy liếc nhìn người bên cạnh đang chăm chăm nhìn cô, nói tiếp: “Sếp, tiện thể báo quản lý Lư là Tùy Kỳ cũng xin nghỉ nhé!”

“Méo gì, hai đứa chúng mày giờ trò bỏ trốn à!”

“Ba bao Trung Hoa!”

Mạc Tùy cúp điện thoại không được bao lâu thì cũng đến nhà Phạm Tư Nhiễm. Tư Phạm đang lo lắng đứng chờ ở cửa, nhìn thấy họ liền chạy tới. Đôi mắt thức khuya xong vẫn tở máu, nhìn hết sức thảm thương.

“Anh đã liên lạc tất cả những người có thể liên lạc rồi, không ai biết Tư Nhiễm đi đâu, từ hôm qua đã không thấy cô ấy, điện thoại di động anh đã gọi đến hết pin rồi!” Anh ta hoảng loạn túm tóc như sắp nhảy dựng lên.

Mạc Tùy ngẫm nghĩ một chút, hỏi: “Gần đây ra ngoài chơi có gây tội với ai không?”

Anh ta nghĩ rồi nói: “Không hề! Bọn anh đều rất bận, mấy ngày nay không hề đi ra ngoài!”

“Có ai... đến tìm cô ấy không?”

“Cũng không có!” Anh ta nghĩ một chút, “Chỉ là gần đây tâm trạng có chút bất ổn!”

Mạc Tùy nghi hoặc cúi đầu nghĩ, đột nhiên như thể nghĩ ra cái gì, tròn mắt, “Hôm nay là mừng mấy?”

“17, sao vậy?” Tư Phạm túm lấy người cô, “Có phải nghĩ ra cái gì rồi không?”

Tùy Kỳ nhìn móng vuốt của Tư Phạm đang chạm vào Mạc Tùy khó chịu nhíu mày, đưa tay đẩy ra.

“Em biết nó đi đâu rồi! Anh nó ra tù!”

Phạm Tư Nhiễm có một anh trai tên là Phạm Hoắc, mấy năm trước vào tù vì tội cướp đoạt tài sản. Một thời gian trước, cô ấy có nhắc đến, hình như là được thời hạn giam giữ kết thúc trong mấy ngày này.

Nếu như đúng là anh cô ấy đã ra tù, vậy rất có thể là cô ấy bị anh mình bắt. Hai anh em nhà Phạm Tư Nhiễm tình cảm không thân thiết, mà Phạm Hoắc không phải kẻ trọng tình thân, tình ruột thịt đáng trân trọng trong mắt người khác với hắn chỉ là thứ vô giá trị, đã không thể tiêu như tiền còn không thể dùng như đàn bà thì có tác dụng gì.

Hơn nữa hắn ta vào tù đâu phải lần một lần hai?

Ba người cùng đi xe đến ngoại ô. Nhà Phạm Tư Nhiễm ở vùng nông thôn ngoại thành. Chỗ đó mấy năm nay đã chuẩn bị xây thành khu nghỉ dưỡng, các gia đình đều chuyển đi cả, chỉ còn lại một vài căn nhà cũ xập xệ chờ phá bỏ mà thôi.

Mạc Tùy đã từng đến đây một lần, địa chỉ cụ thể không còn nhớ rõ, xuống xe đi lòng vòng một hồi cũng không thấy manh mối nào.

Tư Phạm vội la lên: “Được chưa vậy? Hay anh báo cảnh sát nhé!”

“Báo cái mông, chưa đến 24 tiếng!” Mạc Tùy cũng sốt ruột nhíu chặt mày, cô giờ cở tay xem đồng hồ, thời gian trôi qua quá nhanh.

Lúc này đột nhiên Tùy Kỳ chỉ vào một chỗ, nói: “Hay đi sang đó xem?”

Mạc Tùy nhìn theo tay anh chỉ. Ở vùng nông thôn vắng người, ruộng đồng rất nhiều, chỗ Tùy Kỳ chỉ là một mảnh ruộng cỏ mọc hoang um tùm.

“Đồ hâm, anh có thấy cái nhà nào ở đó không?” Mạc Tùy tức giận lườm anh.

“Nhưng có cảm giác có người đi qua đó!” Anh thấp giọng nói.

“Có người đi? Sao anh nhìn thấy được?” Mạc Tuy vội vã đi qua nhìn một chút.

“Nhìn cò, cò rập về một bên!” Thoạt nhìn rõ ràng có người thường xuyên đi lại, nhưng bụi cò như thế rất nhiều, cũng không thể chứng minh được gì, biết đâu là gió thổi!

Tùy Kỳ lại nói: “Còn có bùn đất, bên kia có vết chân!”

Trên đồng có vết chân cũng không phải chuyện lạ, có nhà chuyên đi xong nhưng ruộng ở đây vẫn để lại trồng trọt, trở về thăm ruộng thường xuyên!

Mạc Tuy và Tư Phạm liếc nhìn nhau, Tư Phạm nói: “Vây đi, hai người ở đây tiếp tục tìm nhà, mình qua đó xem một chút!”

Dù sao, bây giờ bất cứ điểm đáng ngờ nào cũng không thể bỏ qua, nói không chừng mèo mù vớ được cá rán lại tìm thấy, Mạc Tuy cũng nghĩ vậy, “Được rồi, ai tìm được thì gọi điện thoại!”

Mạc Tuy dẫn Tùy Kỳ tiếp tục đi vào trong. Nhà ở đây đều cũ đến bong tróc, phơi gió phơi nắng mãi tường đã loang lổ, các góc nhà chẳng đầy mạng nhện, sự điều tàn tảo ra từ cả đám bụi bặm trắng xóa đọng ở bên.

Đẩy cửa đi vào, bụi rơi xuống làm Mạc Tuy nhíu mày. Cô che mũi phẩy phẩy tay. Chỗ khi ho cò gây thế này thì có người không đây? Đừng bảo Phạm Hoắc không tới đây. Đột nhiên cô có chút do dự, không xác định mình đoán có đúng không.

Đột nhiên, cô như nhìn thấy cái gì, thốt lên “Tìm được rồi! Ở đằng kia!” rồi nhào tới.

Thật sự là ngại ụp quá đi mất thôi.

Chú thích: đọc là hiểu Trung Hoa là cái gì rồi đúng không, thuốc lá đó.

Giờ bị giới hạn dung lượng kho ảnh rồi dùng hotlink vậy. Thuốc lá Trung Hoa thuộc diện hện, đắt, chả biết hút lên thì nó thế nào khác gì vinataba nhà mình không. Minh chả ham.

Chả liên quan lắm nhưng mỗi lần đi qua nhà máy thuốc lá Thăng Long là lại chết ngất vì mùi thuốc lá thơm lảm ý, ngọt như mùi socola luôn. Nhưng hút vào thì chả thơm gì cả. Kinh.

Chung là thuốc lá với mình cũng như cà phê, đứng từ xa ngửi thôi chứ bảo tự nếm thì không chấp nhận được.

Tiêu đề gốc của chương này là Trung Hoa vạn năng, nghe chả hiểu gì nên đã đổi thành thế này.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Mạc Tuy bao che khuyết điểm

Đó là một căn nhà còn lụp xụp hơn căn nhà họ đang đứng, toàn bộ nóc nhà gần như đã nát hết.

Mạc Tuy đá bật cửa gỗ, kèm theo tiếng vang chói tai cánh cửa lắc lư vài cái rồi đổ ụp xuống đất khiến bụi bay mù mịt.

Cô bước lên ván cửa lao thẳng vào. Thật ra cũng chẳng cần vào làm gì, không gian trong nhà nhỏ đến mức liếc một cái là có thể bao quát hết toàn cảnh. Trong nhà trống rỗng, đừng nói là người ngay cả con chuột cũng không thấy.

Mạc Tuy không khỏi thất vọng rũ vai, ngoại trừ nơi này cô không nghĩ ra được nơi nào khác. Phạm Hoắc trông như thế nào cô còn không biết, cũng không quen ai biết hẩn, biết tìm thế nào đây?

Hai người lại đi ra ngoài, Tùy Kỳ nhìn bộ dáng thất thần của cô mà cũng buồn bực theo. Anh nhìn xung quanh vài vòng, đột nhiên ngừng bước, “Mạc Tuy, ở kia!”

Đây là một căn nhà cách nhà Phạm Tư Nhiễm không xa, cũng lụp xụp không kém gì nhà hàng xóm. Từ khe cửa khép hờ có thể nhìn thấy bắp chân trắng nõn, trên chân có vết đỏ mờ mờ, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy.

Ôi trời!

Tim Mạc Tùy như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mẹ kiếp, không phải chứ?

Sự sợ hãi trào dâng khiến lưng cô rịn ra một tầng mồ hôi, vội vàng chạy tới run rẩy đẩy cửa ra. Trên mặt đất bản thủ bừa bộn, Phạm Tư Nhiễm nằm im không nhúc nhích, tóc tai rối bù rũ trước trán, mặt đầy máu, quần áo tuy rằng bản thủ nhún nhúm nhưng ít nhất còn lành lặn mặc lên người, giày không biết đã rơi ở đâu, trên làn da chỉ chút vết thương lớn nhỏ không đều.

Mạc Tùy không biết cô ấy bị thương nặng hay nhẹ, cũng không biết bị thương ở đâu nên không dám tùy tiện di chuyển cô ấy, chỉ nằm sấp xuống đất dùng tay vỗ mạnh lên mặt cô ấy, “Lão Phạm, lão Phạm, cậu tỉnh lại đi?”

Không biết Phạm Tư Nhiễm nằm trên đất đã bao lâu, khuôn mặt trắng bệch như người chết, chạm vào cũng thấy lạnh ngắt.

Mạc Tùy vội vàng cởi áo khoác lên người Phạm Tư Nhiễm, Tùy Kỳ cũng cởi đắp nốt nửa người dưới cho cô ấy.

“Anh lập tức gọi cho Tư Phàm, sau đó gọi cứu thương.” Mạc Tùy phân phó Tùy Kỳ, nơi này quá hoang vắng không bắt được xe, chỉ có thể gọi xe cứu thương đến mà thôi.

Mạc Tùy vừa xoa xoa cánh tay cùng hai chân Phạm Tư Nhiễm, vừa lớn tiếng gọi tên cô ấy, “Lão Phạm, lão Phạm, mẹ kiếp, cậu mới chỉ gọi đầu cho mình mình đã phải mát-xa toàn thân cho cậu. Mẹ nó, ít nhất cũng phải ừ hử một tiếng cho mình biết chứ, nếu không sao mình biết tay nghề mình ra sao được?”

Cô lại chạy lên phía trước lay đầu cô ấy. Mạc Tùy sốt ruột đến đỏ cả mắt, người Phạm Tư Nhiễm vẫn lạnh như thế.

“Phạm Tư Nhiễm, tỉnh lại đi, chúng ta lập tức tới bệnh viện, cậu tỉnh lại ngay cho mình.” Mạc Tùy dùng sức xoa xoa mặt cô ấy, “Nếu cậu không tỉnh Tư Phàm phải làm sao bây giờ? Tên khốn kiếp ấy nhất định sẽ chạy theo con khác đấy, con mẹ nó, cậu chấp tay nhường cho con khác thật à? Mẹ kiếp, cậu không nhu nhược đến mức đó. Đúng không?”

Không biết là bị lời này kích thích hay do không chịu nổi sự giầy vò của Mạc Tùy, Phạm Tư Nhiễm khó chịu giật giật mí mắt, sau đó hé một chút, khuôn mặt mơ hồ trước mắt dần trở nên rõ ràng.

Mạc Tùy mở to mắt nhìn cô ấy, lúc này lại dùng sức vỗ vỗ lên mặt cô ấy, vui mừng nói: “Tỉnh lại, cậu phải cố duy trì tỉnh táo, nghe không?”

Phạm Tư Nhiễm lúc này đã tỉnh hẳn, nhìn Mạc Tùy đột nhiên khóc òa lên, “Hu hu hu. . . . . Đau chết mất.”

Lúc này Tư Phàm dựa vào lời chỉ đường của Tùy Kỳ cũng đã tìm được bọn họ. Người anh ta lấm lem bùn đất, vừa chạy vào thấy tình trạng của Phạm Tư Nhiễm, anh ta đau lòng muốn chết.

Anh ta vội vàng ôm chặt Phạm Tư Nhiễm vào lòng. Phạm Tư Nhiễm đột nhiên hét một tiếng, “Mẹ kiếp, đau em.”

Mạc Tùy bắt lực nhắm mắt, cô còn đang định bảo đừng đụng vào cô ấy, đề phòng có chỗ nào gãy xương hoặc trật khớp, đáng tiếc vẫn chậm một bước.

Tư Phàm đặt Phạm Tư Nhiễm lại xuống đất, dây thần kinh cũng bắt đầu hoạt động trở lại. Phạm Tư Nhiễm lạnh đến mức răng đập lập cập vào nhau, vết máu bám trên mặt bởi vì nước mắt mà biến thành lệ máu, khuôn mặt quả thực vô cùng thê thảm.

“Cậu cử động xem có chỗ nào không ổn, có ngồi dậy được không, nằm mãi như vậy không tốt đâu.” Mạc Tùy ngồi xổm xuống nói với cô ấy.

Về mặt Phạm Tư Nhiễm vô cùng đáng thương, “Không có sức.”

Tùy Kỳ lúc này đã tìm lại được đôi giày của Phạm Tư Nhiễm từ nơi khác, đưa cho Mạc Tùy.

Mạc Tùy giật mình nhìn anh, “Anh tìm ở đâu thế?”

Tùy Kỳ chỉ vào bên trong, “Dưới đồng gạch.”

Đó là một đồng gạch bụi chông chắt. Siêu thật, thế mà cũng tìm được.

Mạc Tùy vội vàng đi giày cho Phạm Tư Nhiễm, kết quả phát hiện trong giày còn có cả một bên tất bị thiếu. Đúng là siêu +1.

Phạm Tư Nhiễm được Tư Phàm đỡ ngồi dậy. Một chân và một bên tay cô ấy không thể cử động, vết thương trên đầu to nhỏ ra sao còn chưa biết, có nội thương hay không cũng phải đến bệnh viện kiểm tra mới biết được.

Xe cứu thương nửa tiếng sau mới đến, vội vàng nâng cáng đưa người lên xe. Mạc Tùy ngồi trong khoang, nói với y tá: “Thiên sứ áo trắng à, tốc độ của mọi người nhanh thật đấy. Cánh dài đến mức nào rồi?” Nếu là người nguy kịch hấp hối chẳng phải đã ‘thăng’ luôn rồi sao?

Y tá đương nhiên hiểu được sự châm chọc trong lời cô, hạ giọng nói: “Đành chịu, nội thành đông xe, chúng tôi đã đến nhanh nhất có thể rồi. Hơn nữa đường ngoại thành chỗ này lại khó đi, chúng tôi thật sự hết cách.”

Ở trên xe, Phạm Tư Nhiễm được làm kiểm tra đơn giản một lượt. Tình trạng cũng không quá nghiêm trọng, muốn có kết quả kỹ hơn thì phải chờ đến bệnh viện.

Thấy tinh thần cô ấy đã ổn định, Mạc Tùy liền hỏi cô ấy đầu đuôi ngọn ngành.

Tình huống cụ thể khá giống với nhưng gì Mạc Tùy suy đoán, quả nhiên là Phạm Hoắc. Hắn mới ra tù không có tiền nên nghĩ cách kiếm tiền, dù sao vừa mãn hạn nên không dám đi cướp của người khác, đành tổng tiền những người thân xung quanh.

Phạm Hoắc thực tế đã được thả ra mấy ngày rồi, hắn hỏi thăm tin tức của Phạm Tư Nhiễm khắp nơi. Phạm Tư Nhiễm nghe phong thanh nên định chuyển nhà, chỉ có điều chưa kịp thực hiện thì Phạm Hoắc đã tới. Sau khi cướp hết đồ trong nhà hắn còn ép Phạm Tư Nhiễm nói mật mã thẻ ngân hàng. Trong đó là toàn bộ tiền tiết kiệm của Phạm Tư Nhiễm và Tư Phàm, bọn họ định dùng để sang năm kết hôn nên cô ấy đương nhiên không chịu nói. Phạm Hoắc thấy vậy liền đánh ngất cô ấy, lôi ra ngoài.

Đêm hôm khuya khoắt hắn đưa cô ấy đến nhà cũ rồi đánh thức cô ấy dậy, sau đó đánh cô ấy thương tích khắp mình. Đến tận lúc trời sắp sáng, Phạm Tư Nhiễm vẫn không chịu nói. Phạm Hoắc thấy không lấy được mật mã, vừa khéo lại kiếm được một khoản tiền mặt nên hắn vứt cô ấy lại chuồn mất.

Cũng coi như hắn còn chút lương tri, không đến mức giết người diệt khẩu, bằng không giờ thứ bọn họ tìm được đã là thi thể của Phạm Tư Nhiễm rồi.

Tư Phàm đau lòng hôn lên trán cô ấy, “Tiền có thể kiếm lại, lúc ấy đáng lẽ em nên nói mật mã cho hắn.”

Cô ấy uất ức bấu môi, “Nhưng em muốn kết hôn.”

Có lẽ vì không có một gia đình bình thường hạnh phúc, nên kết hôn cùng người mình yêu tạo thành gia đình đã trở thành mong ước lớn nhất của Phạm Tư Nhiễm.

Mạc Tùy và Tùy Kỳ ở bệnh viện đến chiều, sau khi chắc chắn Phạm Tư Nhiễm đã ổn mới trở về. Ánh mặt trời hôm nay rất đẹp, chiếu lên người có cảm giác hết sức thoải mái. Cô híp mắt duỗi lưng, sau một phen hú vía là cảm giác mọi mệt. Phạm Hoắc mới chỉ bắt đầu, không xử lý hắn chỉ sợ sau này sẽ lại phát sinh sự cố. Chuyện này tuy không ai nói ra miệng nhưng trong lòng mỗi người đều hiểu.

Qua vài ngày hai người rảnh rỗi nên cùng đi thăm Phạm Tư Nhiễm. Cô ấy vẫn đang xin phép ở nhà dưỡng thương, hiện tại trong nhà còn nuôi thêm một con chó, đề phòng Phạm Hoắc lại đến gây chuyện. Chỉ ít có chó sẽ yên tâm hơn một chút, cho dù không có tác dụng thì mẹ nó ít nhất còn có thể sủa vài tiếng.

Tùy Kỳ ôm chó ở phòng khách xem tivi, Mạc Tùy ngồi tán gẫu cùng Phạm Tư Nhiễm cách đó một đoạn.

“Con chó kia thì có tác dụng gì hả? Nhỏ tí, muốn nuôi thì cũng phải nuôi con nào to một chút chứ.” Mạc Tùy nhìn con chó lông vàng, nói với vẻ nghi ngờ.

“Nuôi từ nhỏ mới có tình cảm, lớn thì nói làm gì. Không chừng còn chạy theo người lạ mất.” Phạm Tư Nhiễm nhàn nhã cắn hạt dưa nói.

Mạc Tùy không quá tán thành, cô không có hứng thú với loại động vật nhỏ này, thay vào đó lại nói Tùy Kỳ: “Anh đừng ôm nó chặt quá, cẩn thận dây bản lên người.”

Tùy Kỳ quay đầu nhìn cô, ngay cả con cún lông vàng trong lòng anh cũng chui đầu ra gối lên khuấy tay anh, rảnh rang nhìn Mạc Tùy, “Tôi vừa cho nó ra ngoài giải quyết rồi, không sao đâu.”

Lần này đổi thành Phạm Tư Nhiễm kinh ngạc, “Anh mang nó đi giải quyết ở đâu?”

“Ban công.”

Sắc mặt Phạm Tư Nhiễm càng thay đổi, đột nhiên đứng dậy bắt Mạc Tùy đỡ cô ấy ra ban công, một tay treo trước ngực, một tay bó thạch cao, bóng lưng có vẻ rất đau đớn. Cô ấy đứng ở ban công, thấy trên đất đầy phân và nước tiểu, vẻ mặt cũng biến thành đau đớn nổi.

Phạm Tư Nhiễm phần nộ quay vào quát: “Mẹ nó, ai cho anh mang nó ra đây giải quyết? Toilet để làm cảnh à?”

Mạc Tùy không vui, cũng không phải chuyện gì to tát, cô ấy kích động như thế làm gì? Hơn nữa còn dám mắng người của cô, vì thế cô rút tay lại. Phạm Tư Nhiễm đang mắng hăng say chặt vật lao đao, khó hiểu nhìn cô. Mạc Tùy lạnh nhạt nói: “Chỉ là đi bậy thôi chứ có gì đâu? Mà cũng tại cậu nuôi chó trong nhà đấy chứ, mắng cái gì mà mắng? Chờ chồng cậu về bảo anh ta dọn là xong.”

Nói xong, cô hờ hững liếc Phạm Tư Nhiễm một cái xoay người vào phòng. Phạm Tư Nhiễm đứng một chân, một tay chống lan can một lúc mới hoàn hồn, nhảy lò cò vào.

Phạm Tư Nhiễm vừa nhảy vừa lắc đầu, bao che khuyết điểm kiểu này thật quá kiêu ngạo, thật sự quá kiêu ngạo.

Tóc Mạc Tùy đã hơi dài rồi, cô miễn cưỡng tựa vào ghế, chu môi, vừa sấy vừa nghịch tóc mái.

Phạm Tư Nhiễm nhảy lò cò đến bên cạnh cô, ngồi xuống, thờ phào, liếc xéo cô một cái, tức giận nói: “Đừng sấy nữa, xấu chết đi được, đợi lát nữa cạo luôn cho xong.”

“Ừ, thế cũng được, tóc dài khó chịu.” Cô đưa tay sờ gáy, tóc đằng sau đã chạm đến cổ áo rồi.

“Vậy đi cắt đi, thuận tiện bé con chó đi tắm hộ mình, mấy ngày không tắm bẩn lắm rồi.”

“Cậu nói nhiều như vậy mục đích chính vẫn là đưa chó của cậu đi tắm đúng không?”

“He he.” Phạm Tư Nhiễm cười gian, “Là tiện thể thôi.”

Mạc Tùy tuy rằng không tình nguyện nhưng vẫn đưa con chó kia theo. Cô nhìn con chó lông vàng ngoan ngoãn nằm trên tay Tùy Kỳ, nói: “Chuyện tắm cho chó giao cho anh xử lý.”

Tùy Kỳ gật đầu, xoa đầu chú chó nhỏ, “Được.” Anh cũng rất thích chơi với nó.

Hai người đi tới trước cửa hiệu làm tóc, bên trong không quá đông. Mạc Tùy làm tóc trước, Tùy Kỳ ôm chó đứng bên cạnh chờ.

Mạc Tùy vuốt mái tóc ướt sũng ngồi vào ghế, “Đằng sau cắt ngắn đi, càng ngắn càng tốt, hai bên với tóc mái sửa một chút là được.”

Thợ cắt tóc gật đầu, “Được.”

Cắt tóc được hai mươi phút, Mạc Tùy ngồi bắt đầu thấy buồn ngủ, cũng không biết qua bao lâu, bên tai truyền đến tiếng nói chuyện mơ hồ.

“Con chó thật đáng yêu, chắc chưa được hai tháng nhỉ?” Là giọng nữ rất trẻ.

“Không biết. Của người khác.” Tùy Kỳ thần nhiên đáp.

“Golden Retriever rất thông minh, nhà tôi trước kia cũng nuôi một con đấy. Con cún này tên là gì?”

“Tên?”

Mạc Tùy nhướn mắt nhìn qua gương, con nhóc gọi đầu không biết đã thành niên hay chưa đang nằm bên cạnh Tùy Kỳ cười tí mắt nói chuyện.

“Đúng vậy, thú cưng không phải đều có tên sao?”

Anh nghĩ nghĩ, “Tiểu Mạc?”

Mạc Tùy mở hai mắt ra.

“Hay là Tiểu Tùy?” Anh đang rối rắm lắm bầm.

Đối phương cười nói, “Sao thế? Bạn anh cũng chưa đặt tên cho nó à?”

Lúc này Mạc Tùy nhìn gương đột nhiên quát, “Anh đừng có mà quá đáng.” Tiểu Mạc với chả Tiểu Tùy? Dám đánh đồng cô với chó.

Tùy Kỳ nhìn cô một cái, ngoan ngoãn cúi đầu, gầy tai con chó mấy cái, không nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Mạc Tùy không cần anh nữa

Con nhóc gọi đầu xấu hổ nhìn hai người một cái, xoay người chạy tới nơi khác.

Mạc Tùy cắt tóc xong đứng dậy xoay xoay cổ, cảm thấy thân thể thoải mái lên không ít, sau đó nhìn về phía Tùy Kỳ, thấy anh muốn đưa con chó qua, “Á, đừng đưa cho tôi, anh đặt ở ghế đi.”

“Sẽ chạy mất.” Tùy Kỳ nhìn cái ghế một cái.

“Nhỏ như vậy có thể chạy đi đâu?” Mạc Tùy xua tay, “Đặt đấy đi.”

Tùy Kỳ chần chờ cuối cùng vẫn đặt lên, con chó nhỏ đứng ngay ra trên ghế tựa sau đó cuống cuống run lấy bầy nhìn Tùy Kỳ, ánh mắt đáng thương như

bị vứt bỏ, còn phát ra tiếng nứt nẻ nhỏ nhỏ yếu ớt. Anh cúi người vỗ vỗ đầu nó, “Ngoan ngoan chờ ở đây nhé, tao sẽ quay lại ngay.”

Mạc Tùy lắc đầu cười nhạo ra tiếng, một người đàn ông lớn đầu rỗng mà vẫn thần kinh. Tùy Kỳ xoay người đi theo con nhóc gọi đầu đi gọi đầu. Tóc của anh còn dài hơn Mạc Tùy, từ sau khi cô nhặt anh về chưa cắt bao giờ, đương nhiên là rất dài rồi.

Cô rảnh rỗi liền ngồi bên cạnh cầm di động chơi. Khoảng nửa tiếng Tùy Kỳ cũng cắt gội xong. Khuôn mặt vốn bị tóc che khuất giờ lộ ra, đôi mắt đào hoa hơi xệch, mũi cao thẳng, môi mỏng, đường nét gò má hoàn mỹ, tuần tự lạ thường. Ngay cả thợ cắt tóc là nam cũng phải ngây người.

Mạc Tùy ho khan một tiếng ra quầy trà tiền, sau đó chuẩn bị ra về lại bị Tùy Kỳ ngăn lại. Anh vội la lên: “Con chó đâu rồi?”

“Chó?” Mạc Tùy quay đầu nhìn về phía ghế dựa, mắt nhắm rồi.

Cô nuốt nước miếng, lúng ta lúng túng nói: “Tôi cũng không biết.”

“Cô nói sẽ không chạy mà.” Tùy Kỳ nhìn cô lí nhí nói.

Mạc Tùy bị anh nhìn đến xấu hổ, giống như người lớn làm sai chuyện trước mặt trẻ con, còn bị người ta chỉ thẳng mặt.

Cửa hiệu làm tóc cũng chỉ có một gian mà thôi, liếc mắt một cái có thể bao quát toàn bộ. Hai người tìm vài vòng không thấy đành ra bên ngoài tìm, không chừng con chó đó chạy theo người khác rồi ấy chứ.

Cuối cùng cũng tìm được ở chỗ mấy đứa nhỏ đứng góc đường. Có lẽ là thấy chó nhỏ đáng yêu, thừa dịp không ai chú ý liền ôm ra đây. Mạc Tùy xách cổ con chó nhỏ ném vào lòng Tùy Kỳ, sau đó véo tai mấy đứa nhóc hù dọa: “Ăn trộm là không ngoan, nên bắt vào tù. Nào nào nào, chúng mày lần lượt báo tên bố mẹ ra đây.”

Đám nhóc sợ mất mặt, xoắn xoắn ngón tay cúi đầu, không đứa nào dám hé răng.

Mạc Tùy lại nói: “Không nói sao? Không sao, tối nay cảnh sát sẽ tới nhà gặp ba mẹ mấy đứa ghi tên.”

Trong đó có một cô bé mím môi sợ đến mức đột nhiên khóc òa lên. Có đôi khi nước mắt cũng lây lan, khiến cả đám trẻ con một giây sau liền gào khóc đình tai nhức óc.

Mạc Tùy ngó ra, thấy người đi đường bắt đầu nhìn mình với ánh mắt hiếu kỳ liền ngưng cười cười, cuối cùng kéo tay Tùy Kỳ, “Chạy.”

Mạc Tùy vất chân lên cổ mà chạy, Tùy Kỳ ôm con chó bị động chạy theo sau lưng cô, vòng mấy ngõ mới dừng lại. Cô chống đầu gối, trong lòng còn sợ hãi nhìn đằng sau, chỉ trừu tượng nhóc thôi ai dè chúng nó khóc toáng lên. Không biết bị người qua đường nghĩ như thế nào nữa.

Tùy Kỳ nhú mày nhìn cô thờ, ánh mắt có chút trách cứ, giọng điệu thần nhiên nói: “Sao cô lúc nào cũng như vậy thế?”

“Hử?” Mạc Tùy nhìn anh, nghi hoặc nói: “Như thế nào?”

“Xấu tính.” Anh nhú mày sờ sờ đầu con chó nhỏ, mắt không dám nhìn cô nhưng vẫn cả gan hùng hồn nói: “Người ta cũng đâu cố ý, trẻ con thôi mà, cô chấp làm gì?”

Tùy Kỳ rất ít khi có vẻ mặt nghiêm túc chứ đừng nói đến những lời trách móc như thế này.

Mạc Tùy sừng sốt, sau đó đứng thẳng người lên hai tay chống eo, vừa cười nói: “Ha, không tở! Bắt đầu học được cách lên lớp người khác rồi đấy. Nhưng anh cũng thiếu não quá, tôi có khi nào tốt đâu? Hai chúng ta tiếp xúc lâu như vậy rồi, sao giờ anh mới biết?”

Cô quay đầu nhìn xe cộ cùng người đi đường ngược xuôi, vô số người đi lướt qua đều xa lạ mà xa cách, cười nói: “Được rồi, đi thôi, đi tắm rửa cho nó đi.”

Hai tay cô rút túi đi ra ngoài trước, cũng không thèm liếc anh lấy một cái. Sau đó hai người không nói bất cứ câu nào với nhau nữa. Mạc Tùy chỉ nghịch di động, vẻ mặt bình tĩnh, còn Tùy Kỳ lại không ngừng nhìn trộm cô, muốn nói cái gì cuối cùng mấp máy vẫn không nói ra.

Đến cửa hàng thú cưng, Mạc Tùy đi đến khu nghỉ ngơi gần cửa sổ ngồi xuống nhìn bên ngoài đến bần thần. Tùy Kỳ ra quầy giao chó cho nhân viên, trong đó một người cười nói: “Chú chó này anh mới nuôi đúng không?”

“Ừ.” Anh gật đầu.

“Tên là gì vậy?”

“Tiểu. . . . . Tiểu Tùy.” Nói xong anh liếc nhìn Mạc Tùy một cái, cô dường như lại không nghe thấy.

Chó được ôm vào, Tùy Kỳ chân chờ ngồi xuống đối diện Mạc Tùy, gãi gãi tai có vẻ rầu rĩ. Anh không thích không khí như bây giờ, tuy rằng lúc trước Mạc Tùy cũng rất ít khi nói chuyện với anh, nhưng cũng sẽ không tỏ vẻ xa cách như vậy, giống như hai người chỉ là người lạ. Cảm giác như vậy rất kinh khủng.

Hơn nữa trước nếu như anh có ý kiến cô sẽ phản bác thẳng, giọng điệu thái độ đều vô cùng ác liệt. Tuy rằng làm vậy khiến anh tổn thương, nhưng so với về vô thường vô phạt vừa rồi vẫn tốt hơn nhiều. Mạc Tuy bình tĩnh như vậy khiến anh cảm thấy không có cảm giác an toàn.

Cửa hàng thú cưng có rất nhiều chó mèo thậm chí là lợn con. Mạc Tuy đang nhìn con heo ngược nghếch kia, Tùy Kỳ nói với bác sĩ bên cạnh: “Con mèo này bị làm sao vậy?”

“Không sao, nó rất khỏe, chỉ tiêm vắc-xin phòng bệnh thôi.” Rút thuốc vào ống kim tiêm, bác sĩ đẩy đẩy kính trên mũi, cười nói: “Đây là mũi cuối, số còn lại thì chờ người tới nhận nuôi nó.”

“Nó vẫn chưa có chủ sao?”

“Phải, là mèo hoang.” Bác sĩ lại đẩy kính, “Mấy hôm trước tôi nhặt được dưới tầng, lúc đó còn gầy hơn bây giờ cơ!”

Tùy Kỳ nhìn con mèo trắng nhỏ nằm ở trong lồng, do dự nói với Mạc Tuy: “Tôi có thể mang về nuôi không?”

Mạc Tuy quét mắt nhìn, đáp hai chữ, “Tùy anh.”

Tùy Kỳ không biết cô nói thật hay là có lệ, dù sao cô cũng rất ghét chó, vì sao giờ muốn nuôi mèo lại dễ dàng đồng ý như vậy? Anh rất sợ Mạc Tuy giận. Cô mà giận, anh cũng không biết nên làm gì, cũng bắt đầu hối hận vì những lời nói ban nãy. Vì sao lại nói vậy cơ chứ? Mạc Tuy dẫn mình về nhà, cô tốt như vậy cơ mà. Nghĩ thế, trong lòng anh lại càng áy náy.

Lúc đi ngoại trừ con chó lại còn dẫn thêm một con mèo, thức ăn và cát đi vệ sinh. Một mình Tùy Kỳ không xách được nhiều như vậy, Mạc Tuy đưa tay ôm lấy con chó. Lần này cô khoan dung khác hẳn lúc đến, điều này làm cho Tùy Kỳ càng thêm sợ hãi.

Sau khi đưa chó về nhà Phạm Tư Nhiễm, Mạc Tuy lập tức đi về nhà. Về tới nhà đã là chạng vạng, Tùy Kỳ đặt con mèo vào chỗ xong liền vào phòng bếp nấu cơm. Mạc Tuy ra ban công thu quần áo của mình rồi tùy tay ném lên giường, còn quần áo của Tùy Kỳ thì gấp gọn gàng giúp anh. Đây là lần đầu tiên Mạc Tuy gấp quần áo cho anh từ khi hai người quen biết tới nay.

Lúc Tùy Kỳ bụng canh đi ra thấy vậy không khỏi ngẩn người, sau một lúc lâu cũng không hoàn hồn được.

Chờ gấp xong hết quần áo thì thức ăn cũng đã làm xong. Mạc Tuy không nói gì lẳng lặng ngồi xuống bắt đầu ăn cơm. Tùy Kỳ nhìn khuôn mặt không biểu cảm của cô trong lòng có chút không yên. Anh cũng không vì Mạc Tuy giúp anh gấp quần áo mà cảm thấy cao hứng, ngược lại lại cảm thấy khó chịu, giống như cô đang yên lặng phân rõ giới hạn, cho dù ý nghĩ này có chút vớ vẩn.

Nhưng đến khi bữa tối kết thúc Tùy Kỳ mới phát hiện ý nghĩ này chẳng những không vớ vẩn, thậm chí anh còn phải đối mặt với hiện thực còn tàn khốc lạnh lẽo hơn thế.

Mạc Tuy lấy từ trong phòng ngủ ra hai tấm thẻ, giao cho anh, “Anh cầm đi, một tấm là quán bar lần trước đền tiền cho anh, tấm còn lại là tiền lương anh làm ở siêu thị. Hôm nay anh hãy chuyển đi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Tôi sẽ không đi

Tùy Kỳ vẫn không nhúc nhích nhìn cô, tay đặt ở trên đầu gối run rẩy không kìm chế được. Mạc Tuy nói nghiêm túc, cô không cần anh nữa.

Mạc Tuy đứng dậy bắt đầu thu dọn bát đĩa, mà đây vốn là việc của Tùy Kỳ, cô vừa dọn vừa nói: “Đi thôi, đồ đạc tôi đã dọn hộ anh hết rồi, cho dù tạm thời không tìm được nhà thì với số tiền ấy anh cũng không cần ăn ngủ đầu đường nữa, anh đi đi.”

Giọng điệu của cô dửng dưng giống như chỉ đang đuổi một con chó con mèo đi lạc vào nhà, không chút lưu luyến.

Tùy Kỳ nhìn cô hồ hững quay mặt đi mà trong lòng đau nhói, anh chỉ nói sai một câu thôi, vì sao lại không cần anh, anh có thể sửa, anh cái gì cũng có thể làm, vì sao lại không cần anh?

Anh im lặng ngồi không nhúc nhích trên một lúc lâu, chỉ cúi đầu ngẩn người nhìn ngón tay mình, trên khuôn mặt tuần tú là vẻ đau đớn và tuyệt vọng không cùng.

Thật ra Mạc Tuy cũng không dễ chịu, hai người dù sao cũng đã ở bên nhau một thời gian không ngắn, Tùy Kỳ làm bao nhiêu chuyện không phải cô không phát hiện. Chỉ có điều những lời anh nói hôm nay thật sự đã làm tổn thương cô. Nói gì cũng được nhưng chỉ riêng chuyện này là không. Có lẽ trong mắt anh cô thật sự là một kẻ rất kém cỏi, mặc dù sự thật đúng là cô chẳng tốt đẹp gì, suốt ngày nổi giận mắng mỏ anh, anh có thể nhịn đến bây giờ

quả thật là nhân tài. Thôi, dù sao họ cũng là người của hai thế giới, sớm hay muộn cũng sẽ đi đến bước này.

Mạc Tuy từ phòng bếp đi ra thấy anh vẫn còn giữ nguyên tư thế lúc trước không nhúc nhích, cô xoa xoa tay, “Đi đi, dù sao vẫn có thể gặp nhau ở chỗ làm, không cần quá buồn đâu.”

Không cần quá buồn ư? Vì sao cô có thể nói nhẹ nhàng như vậy? Tuy Kỳ cố gắng đè nén cảm giác xua chót tràn ngập trong lòng, cổ họng cũng không thắt chặt, hầu kết run rẩy không ngừng.

Mạc Tuy nhìn anh không có phản ứng gì, liền mở cửa, mang đồ cô đã dọn cho anh ra cửa, “Mấy thứ này anh mang hết đi, nếu cái khiêng được cái giường này thì anh cứ lấy, chỗ tôi có lẽ tạm thời không cần dùng. Hai ta nói thế nào cũng coi như quen biết, về sau gặp mặt thì cứ chào hỏi, đừng khiến quan hệ trở nên căng thẳng.”

Cơ mặt Tuy Kỳ giật giật, tay dưới bàn siết chặt, dùng lực quá lớn khiến khớp ngón tay trắng bệch. Ra khỏi cánh cửa này về sau bọn họ chỉ là quan hệ thấy mặt thì chào, tầm quan trọng của anh trong lòng Mạc Tuy có lẽ không bằng Phạm Tư Nhiễm cùng Tư Phàm nên không thể công khai đến đây, không thể ngủ cùng cô ở dưới một mái nhà, không thể nói chuyện xem tivi, không thể dùng chung một phòng vệ sinh, không thể cùng ăn cơm trên một chiếc bàn, lại không thể thấy nét mặt cô bất cứ lúc nào. Tất cả đều không phải của anh, mà một ngày nào đó có lẽ sẽ có một người khác tiến vào thay thế anh, sau đó hưởng thụ tất cả.

Nghĩ vậy khiến dây thần kinh đã đến cực hạn như giãn ra rồi đứt phụt. Anh đứng bật dậy, ghé đổ xuống đất. Mạc Tuy đang mang đồ ra cửa cũng giật mình, quay đầu nhìn anh một cách khó hiểu, tên này lại động kinh à?

“Tôi không đi.” Anh xoay người nhìn chằm chằm Mạc Tuy, đáy mắt xuất hiện ngọn lửa hừng hực, kiên quyết hét lên: “Tôi không cần tiền, tôi không đi.”

Mạc Tuy chớp mắt mấy cái, quay lại xách con mèo mới mua ra ngoài, “Đi hay không không phải do anh, mau nhanh đi đi.”

Xách hết đồ ra ngoài, cô đi vào, chỉ chỉ cánh cửa mở rộng, “Đi đi.”

Về mặt Tuy Kỳ bị thương lại kinh ngạc, nhìn cô, “Cô không cần tôi nữa sao?” Nói không cần là không cần thật sao?

“Ừ.” Cô bình thản đáp.

Đầu Tuy Kỳ ù ù như vừa bị người ta giáng cho một đòn thật mạnh. Mạc Tuy càng bình tĩnh càng chứng minh cô không cần anh, sự thật này khiến anh uất ức tức giận đến điên mất.

Anh đột nhiên đưa tay tóm chặt Mạc Tuy, đẩy cô vào tường. Mạc Tuy không kịp phản ứng, đến khi hoàn hồn đã bị anh đè chặt. Cô hoảng sợ nói: “Làm cái chết tiết gì đây, buông tay ra, nghe. . . . . Ừm . . .”

Tuy Kỳ đột nhiên cúi người hung hăng hôn cô, anh không muốn nghe Mạc Tuy nói nữa, những lời ấy sẽ chỉ làm anh khó chịu, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Mạc Tuy kinh ngạc tròn tròn mắt, bởi vì khoảng cách quá gần nên trước mắt chỉ có một khoảng màu da mơ hồ, đôi môi vẫn còn đang bị giày vò, đầu lưỡi của anh thông thả liếm môi cô, sau đó nhẹ nhàng đưa vào muốn đưa lưỡi vào miệng cô. Hô hấp của hai người trong chớp mắt đã hòa vào nhau, tất cả giây gợn tại giây phút này đều biến mất.

Mạc Tuy nhắm nhin, cố gắng thả lỏng cơ thể cứng đờ, chờ anh hơi buông cô ra một ít liền thẳng tay đẩy anh ra rồi cho anh một cái tát, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mẹ nó, anh chán sống rồi à?” Đây là nụ hôn đầu tiên của bà đấy, mẹ kiếp.

Tuy Kỳ chật vật lùi về phía sau vài bước, bên má trắng nõn bị đánh nhanh chóng hiện lên dấu năm ngón tay rõ ràng.

“Cút đi!” Sắc mặt Mạc Tuy cực kỳ khó coi, “Cút ra ngoài ngay lập tức, tôi bị mù mới cho anh ở nhờ.” Nói xong hần học sờ lên môi.

Tuy Kỳ nghiêng người về phía cô, nói rất nhỏ: “Tôi khiến cô khó chịu vậy sao?”

Mạc Tuy sùng sốt, giọng nói tràn đầy tuyệt vọng của anh khiến cô có chút không quen, cuối cùng vẫn tỏ vẻ chán ghét hất mặt, “Đứng, cho nên anh cút đi.”

Tuy Kỳ bất giác run lên, rất nhiều người đều nói anh đẹp, rất nhiều người đều thích anh, nhưng người anh muốn thu hút nhất lại không thích thì có tác dụng gì? Anh thậm chí có chút chán ghét khuôn mặt của mình.

Anh đưa tay tự tát cho mình một cái thật mạnh, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Mạc Tuy chậm chậm xoay người đi ra ngoài.

Cửa bị đóng phát ra tiếng vang khiến Mạc Tuy nhũn mảy, cô liếc mắt nhìn chiếc giường xếp gãy đổ tựa vào tường, buồn bực vào phòng tắm rửa ngủ.

Ngày hôm sau Mạc Tuy làm ca hai nên cô ngủ nướng đến muộn mới dậy. Ra ngoài, thấy phòng khách lặng ngắt như tờ cô bất giác ngẩn ngơ. Tuy rằng khi Tuy Kỳ còn ở cũng không phát ra tiếng động quá lớn, nhưng chỉ ít cũng có hơi người, bỗng dưng không thấy nữa quả thật có chút không quen.

Cô cười gượng với không khí, sau đó xốc lại tinh thần, vào phòng bếp lấy cơm thừa tối qua nấu lại thành bữa cơm trưa nóng hổi. Đã lâu rồi cô không ăn uống tạm bợ như thế này, ăn được vài miếng liền bỏ. Aiz, ngay cả khẩu vị cũng bị chiều hư rồi, đây cũng không phải là hiện tượng tốt.

Bò bát đĩa vào bồn rửa lấy chìa khóa đi làm. Vừa mở cửa liền ngán cả người, kinh ngạc kêu lên: “Anh không đi à?”

Tùy Kỳ ngồi dựa vào cạnh tường, hành lý để bừa bên cạnh, vẫn nguyên vị trí hôm qua Mạc Tùy xách ra đây.

Ngay cả áo khoác anh cũng không mặc, tay để bên ngoài đã lạnh tới tím tái. Con mèo nhót trong lồng đã được thả ra, đặt lên đùi, lúc này nghe thấy tiếng liền xoay đầu lại bắt đầu kêu meo meo. Tùy Kỳ một mồi liếc nhìn Mạc Tùy một cái, sau đó lại cúi đầu vui mặt vào người con mèo nhỏ, rầu rĩ nói: “Tôi sẽ không đi.”

Mạc Tùy không biết cái tật cứng đầu này anh học từ ai, mặt dày mày dạn đến này trình độ cũng coi như một tài năng.

“Tôi còn phải đi làm.” Cô đưa tay nhìn đồng hồ, thuận tiện đóng cửa, tiếng cửa đóng khiến Tùy Kỳ đang ngồi trên đất run lên, “Anh thích ngồi đó thì cứ ngồi, thích chịu lạnh thì cứ chịu, người chịu khổ là anh chứ tôi thì chẳng sao, sẽ không có ai đau lòng đâu.”

Tùy Kỳ vui vào người con mèo, lắc đầu, giống như đứa trẻ giận dỗi đang tủi thân nhưng lại không dám cãi lại người lớn.

Mạc Tùy nhú mày nhìn dáng vẻ này của anh. Không còn thời gian nữa, cô khẽ cắn môi quay người đi xuống tầng. Đến chỗ rẽ lại không nhìn được nhìn lên trên, anh vẫn duy trì tư thế vừa rồi, trên đầu có một lọn tóc vênh ra, thân thể còn run lên nhè nhẹ.

Cô quát: “Anh đi đi, lạnh như vậy đừng để bị bệnh.” Nói xong liền đi thẳng không hề quay đầu lại.

Tiếng bước chân càng lúc càng xa cho đến khi hoàn toàn biến mất Tùy Kỳ mới ngẩng đầu, mắt đỏ hoe.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Giới thiệu bạn gái cho Tùy Kỳ

Bởi vì hai người làm cùng ca nên khi Tùy Kỳ đột nhiên biến mất thì chỉ biết hỏi Mạc Tùy thôi.

Lư Khải chạy xồng xộc đến khu đồ gia dụng tìm cô, “Tiểu Mạc, hôm nay sao không thấy Tiểu Tùy đi làm?”

“Nghe bảo anh ta không khỏe, anh ta chưa gọi cho anh à?” Mạc Tùy nói dối không chớp mắt.

“Không hề! Anh gọi cho nó nó còn không nghe máy!”

“Có thể là ở bệnh viện không nghe thấy chuông!”

Lư Khải đi rồi, Mạc Tùy ngồi ôm mấy cuộn giấy fax ngăn người, sau đó xếp hàng lên giá rồi đi vào kho hàng nhỏ bên cạnh lấy đi động gọi cho Tùy Kỳ.

“Mạc Tùy!” Điện thoại nhanh chóng có người nhận, giọng nói trầm trầm khàn khàn truyền tới, xung quanh có vẻ rất yên tĩnh.

“Anh còn chưa đi à?”

“Tôi không đi!”

Mạc Tùy dựa vào học tủ, một tay ôm trán, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Anh muốn tôi phải nói thêm bao nhiêu lần đây, tôi sẽ không cho anh ở nhờ nữa. Còn công việc ở siêu thị, anh có cần nữa không? Nếu cần thì chuẩn bị rồi đi làm, nếu anh bỏ tôi cũng đỡ phải kiểm có hộ anh!”

Bên kia yên lặng, rồi sau đó cúp điện thoại!

Mạc Tùy kinh ngạc nhìn điện thoại, mẹ nó, lá gan con cừu nhỏ này giờ to ra rồi đấy nhỉ?

Bây giờ đang là thời điểm lạnh nhất của mùa đông, Tùy Kỳ cứ ngồi bên ngoài cả đêm thế này, người sắt cũng chẳng chịu nổi. Không phải Mạc Tùy không nhìn thấy khuôn mặt đã trắng bệch của anh, chỉ là cô cố gắng làm như không thấy mà thôi. Cô không thể mềm lòng thêm lần nữa!

Siêu thị có đợt hàng về, Mạc Tùy đi dỡ hàng cùng mọi người, khu lưng thực vì không có Tùy Kỳ nên Lư Khải phải tự đi bê vác. Nhìn anh chàng tay chân khẳng khiu nghiêng răng nghiêng lợi bê đồ khiến người ta lập tức nhớ tới sự mạnh mẽ khỏe khoắn của Tùy Kỳ, dù anh cũng rất gầy.

Quả nhiên bên cạnh có người cười nhạo anh ta, “Quản lý Lư, Tiểu Tùy nhà anh đâu rồi? Gọi đến làm giúp đi, đỡ lo anh bị thùng dầu đè bẹp!”

Lư Khai trừng mắt lườm bọn họ: “Thôi đi, không phải mấy người nghĩ cho tôi mà rõ ràng là nhớ khuôn mặt của Tùy Kỳ thì có, đừng có mơ trâu già gặm cỏ non!”

“Bọn tôi muốn gặm còn không đến lượt!” Một người trong số họ chỉ Mạc Tùy, “Tiểu Tùy chỉ biết mỗi Tiểu Mạc thôi, tên hai người này cũng hay thật, đầu cuối hô ứng.”

Mọi người đều cười ồ lên, Mạc Tùy cúi người đề lên xe chờ hàng, “Đừng lảm chuyện, rồi đến lúc khóc không kịp đâu!” Cô hất cằm sang phải chỉ chỉ, cười xấu xa: “Hàng lại đến nữa rồi!”

Xe tải lớn màu xanh nhạt thấp thoáng đầu đường, tiếng ai oán kéo dài không dứt!

Dỡ xong hàng cũng mất cả tiếng, Mạc Tùy nhìn đồng hồ thấy còn nửa tiếng là tan làm liền dựa vào lan can lơ đãng hút thuốc cùng Vương Triệu Tường. Đầu ngón tay kẹp điếu thuốc đã đen sì cũng không thèm rửa. Nhìn quanh, đập vào mắt cô là tấm ván đã từng rơi vào chân cô lần trước. Hình ảnh Tùy Kỳ công cô đi bệnh viện lại như hiện ra trước mắt. Cơ thể dùng sức đến nỗi cứng ngắc vẫn bất giác run lẩy bẩy, giữa mùa đông giá rét mà mồ hôi chảy ròng ròng, hồn hên gần như tắt thở mà vẫn cố gắng đè nén, và cả ánh mắt không hề giãn nở dù hôm qua bị bỏ ngoài lạnh cả đêm!

Những mâu thuẫn quá rõ ràng làm lương tâm Mạc Tùy hiếm khi trỗi dậy (mèo: lương tâm mà phát tác được thì cũng vui đấy =))), như một mầm cây bất ngờ vạch đất điên cuồng vươn lên. Cô không ngồi yên nổi trên lan can nữa mà ném đầu mẩu thuốc lá, giẫm tắt, vừa cời đồng phục vừa nói: “Sếp, cháu xin nghỉ!”

Đang hút dở thuốc, Vương Triệu Tường tròn tròn mắt, quát: “Lại nghỉ?”

“Chuyện ngoài ý muốn, không có lần sau đâu mà!”

“Câu này con trai ông đây cũng biết nói!”

“Về cháu mua Trung Hoa cho!” Mạc Tùy chạy xăm xăm vào nhà xe cách khu nhận hàng không xa.

Vương Triệu Tường bám lan can gào lên, “Trung Hoa cũng không phải vạn năng!”

(mèo: TĐN lần trước nhất quyết không chịu dùng từ vạn năng mà giờ lại dám ghi vào đây *sút sút* dịp: ahilhi...)

Tiếng quát bị thương tan vào không khí.

Mạc Tùy chạy thẳng về nhà, lên đến tầng, quả nhiên anh vẫn còn đứng ở đó, tay chân cứng ngắc cuộn người lại, vùi mặt vào đầu gối, con mèo con đã đặt lại về lồng, xung quanh vùng vãi đồ ăn cho mèo.

Cô bắt đấm đi thờ dài, bước tới đập bập chân anh. Tùy Kỳ không ngẩng đầu tránh qua một bên.

“Được rồi, đứng lên đi!” Mạc Tùy dứt hai tay trong túi quần, ngửa người ra sau tựa lên lan can cầu thang, nhìn thẳng vào ánh mắt kinh ngạc của Tùy Kỳ.

Mới có một buổi tối, Tùy Kỳ đã tiêu tụy không ít, râu ria mọc lên làm mặt anh càng có ánh xanh.

“Anh không định đi chứ gì?”

Ánh mắt Tùy Kỳ tối lại, cúi đầu vừa nhìn ngón tay mình vừa lắc đầu,

“Không đi, tôi biết lỗi rồi, tôi không bao giờ nói vậy nữa đâu.”

Mạc Tùy nhú mày, tên này vẫn không hiểu, nguyên nhân không phải do câu nói kia. Anh không nói không có nghĩa là anh không nghĩ, hai người không hiểu nhau lại có thêm khoảng cách sẽ rất khó ở chung, cho dù chỉ là khách trọ.

Cô nói: “Nguyên nhân tôi bảo anh đi không phải do anh nói hay không nói, mà bởi vì hai chúng ta vốn không có quan hệ gì. Anh chẳng qua là một tên ăn mày ở vệ đường, còn tôi không hiểu thần xui quỷ khiến thế nào mà giúp anh một lần, đơn giản thế mà thôi!”

Tùy Kỳ nghe cô nói mà khó chịu. Anh tự biết rằng cô nói đúng, nhưng Mạc Tùy sẽ không thể tưởng tượng nổi tầm quan trọng của cô đối với anh, nhưng chính anh cũng không biết phải biểu đạt điều đó như thế nào, chỉ có thể oan ức mím môi nhìn chằm chằm xuống mặt đất.

Mạc Tùy nghĩ một chút, lại nói: “Bây giờ anh không muốn rời đi có lẽ cũng chỉ là tập tính theo dấu của chim non mà thôi, khi chim non mới nở ra, nhìn thấy sinh vật nào đầu tiên thì sẽ nghĩ đó là mẹ mình...”

Tùy Kỳ cắt ngang lời cô, kiên quyết: “Tôi không coi cô là mẹ!”

Nhưng tôi rất nghĩ anh còn chẳng biết mẹ là cái gì cơ!

Hơn nữa, còn có nụ hôn kia... Mạc Tùy không phải đồ ngốc, cô chỉ thích giả ngốc thôi. Nhưng với trí thông minh của Tùy Kỳ hiện giờ cô luôn cảm thấy anh còn chưa biết cái gì là yêu, những gì anh làm có thể chỉ là hành động vô thức, giống như lần anh bị bỏ thuốc không thể nhận được đánh cảm tay cô để dập lửa vậy.

Đến gần trưa rồi, Mạc Tuy bụng đầy ưu tư đứng lên, vung tay, nói: “Tôi sợ anh rồi, đi thôi, về nhà!”

Nếu là người khác, có mặt dày đến mấy bị người ta đóng đồ ném ra ngoài thì cũng biết hậm hực, ngẩng cao đầu mà đi, chỉ có Tuy Kỳ mới bám dính như thế này. Đến nước này rồi thì Mạc Tuy biết phải làm sao, cũng không thể gọi cảnh sát bắt người như lúc chưa quen biết được.

Tùy Kỳ thoáng sùng sốt, thấy Mạc Tuy dường như nói thật, lập tức mất hết vẻ uể oải khi nãy, xách hết đồ bật dậy vui vẻ bám sau lưng cô.

Mất Mạc Tuy vẫn dõi theo anh, vẻ mặt đột nhiên bừng sáng của anh làm cô kinh ngạc, biểu cảm biến đổi quá mức rõ ràng, cứ như thể cô chắc chắn sẽ cho anh vào.

Sau khi Tùy Kỳ vào nhà anh sắp hết đồ đạc về chỗ cũ, nghiêng đầu nhìn ngấm với vẻ thỏa mãn, rồi đưa lại hai tấm thẻ cho Mạc Tuy.

Mạc Tuy không nhận, “Anh tự giữ đi, sau còn dùng!”

“Tôi không cần!”

“Nào có ai không cần tiền? Nếu anh không muốn sau lại làm ăn mày thì liệu mà giữ đi.”

Tùy Kỳ giật giật khoe môi, đặt thẻ vào tay cô. “Nhưng tôi không cần!”

Nói xong xoay người chạy đi xếp chỗ cho mèo con của anh.

Suy nghĩ của anh rất đơn giản, không có tiền thì Mạc Tuy sẽ không còn có thể đuổi anh ra ngoài. Ở lại đây là mong ước lớn nhất của anh, anh không muốn rời khỏi căn nhà bé tí xíu này, không muốn rời khỏi Mạc Tuy, cũng không cho phép bất cứ ai khác ngoài bọn họ bước vào.

Sóng gió qua đi, Tùy Kỳ vẫn bền bỉ trụ lại, trừ việc có thêm một con mèo, hai người lại tiếp tục trở lại cuộc sống bình thường. Chỉ có điều mấy ngày sau, Mạc Tuy lại sắp xếp cho Tùy Kỳ một chuyện, cô muốn giới thiệu bạn gái cho Tùy Kỳ.

Ngai chuyện Trần Khánh Giai trước đây, lần này Mạc Tuy không giới thiệu người cùng chỗ làm nữa, chẳng may xảy ra chuyện gì lại ảnh hưởng tới công việc, hơn nữa cũng khó mở lời.

Cô bảo hai người nhà Phạm Tư Nhiễm tìm giúp.

“Cậu nghĩ mình là siêu nhân chắc? Tìm việc hỏi mình, tìm nhà hỏi mình, mẹ kiếp giờ tìm đàn bà cũng hỏi mình, cậu cho mình là tú bà chặn gà đấy à?”

Mạc Tuy ngoáy ngoáy lỗ tai, “Chep, đây không phải là vì quan hệ bọn mình tốt nên mình nể mặt cho cậu đi tìm à!”

“Quan hệ thì cho tôi xin, không dám nhận!” Phạm Tư Nhiễm lạnh lùng đáp.

“Thôi được rồi, đừng đôi co với mình, nhanh lên đi!”

“Không phải, mà là mình thật sự không có!” Phạm Tư Nhiễm bất đắc dĩ nói, “Hơn nữa giờ mình thành thương binh rồi đâu có tiện tìm?”

“Vậy mình đi hỏi Tư Phàm!”

“Cậu dám!” Phạm Tư Nhiễm gào lên, “Cậu mà dám đề cho A Phàm nhà mình giao du với mấy con bé không đứng đắn, bà đây liều mạng với cậu!”

“Đồ hâm” Mạc Tuy bình tĩnh đáp trả hai chữ, rồi đưa tay định cúp.

“Này! Không được tìm A Phàm nghe không!” Cô nàng bên kia lại gào lên,

“Mình tìm cho cậu!”

Mạc Tuy nở nụ cười, “Nói sớm có phải hơn không.”

“Cút!”

Một tuần sau đó, Phạm Tư Nhiễm gọi đến nói là tìm được người phù hợp rồi, người ta còn làm thu ngân ở một trung tâm thương mại lớn, lương tháng khá, cũng xem như là đồng nghiệp với Tùy Kỳ, vô cùng thích hợp!

Mạc Tuy không ý kiến gì nhận lời luôn. Hôm đó vừa hay hai người rảnh, cô bảo Tùy Kỳ sửa soạn một chút rồi theo cô đi gặp một cô gái. Thực ra Tùy Kỳ chẳng có gì mà sửa soạn, quanh đi quẩn lại có mấy bộ quần áo nhìn đã rẽ tiền mặc đi mặc lại, may mà có gương mặt vớt vát lại, có mặt như cái bang thì cũng vẫn là một tên cái bang đẹp trai phong độ lịch lãm.

Dòng người tấp nập, Tùy Kỳ đi sau Mạc Tuy mấy mét, mặt phụng phịu. Anh không có hứng thú với việc đi làm quen bất cứ cô gái nào khác, nhưng kháng nghị với Mạc Tuy cũng vô dụng, lại muốn làm cô vui anh mới miễn cưỡng nghe theo.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Cuộc gặp gỡ bí hiểm

Nguyên nhân Mạc Tùy kiên quyết giới thiệu bạn gái cho anh rất đơn giản. Bởi vì cô cảm thấy thẳng thắn. Tuy Kỳ này “đến mùa”, để đề phòng lửa sém tới chỗ mình thì tốt nhất nên giới thiệu cho anh đối tượng dập lửa.

Họ hẹn gặp nhau ở ‘1818 Hoa Ngừ’, là một quán cafe nghỉ dưỡng thích hợp để gặp mặt lần đầu. Cô gái kia còn chưa đến, bọn họ gặp Phạm Tư Nhiễm trước. Mạc Tùy dặn dò anh, “Lát nữa gặp người ta thì nhớ phải khách khí một chút, biết không? Anh mà làm tôi mất mặt thì về sau đừng hòng ra ngoài nữa.”

Sau đó cô còn rút trong ví ra mấy tờ tiền đưa cho anh, “Hào phóng một tý, đừng keo kiệt, dù làm cái gì cũng không được để cho con gái trả tiền.”

Phạm Tư Nhiễm kéo cô một cái, “Được rồi mà, anh ấy cũng không phải trẻ con, chúng ta đi trước đi!”

Tùy Kỳ im lặng nãy giờ đột nhiên ngẩng đầu, “Hai người đi đâu?”

Phạm Tư Nhiễm chỉ phía đối diện, “Chúng tôi sang đó chờ anh. Hai người cứ từ từ nói chuyện, tranh thủ nhặt vợ về.”

Mạc Tùy gật đầu, vỗ vai anh, “Đúng, biểu hiện cho tốt, chúng tôi đi trước nhé.”

Nói xong đỡ Phạm Tư Nhiễm còn khập khiễng đi ra ngoài. Tùy Kỳ không nhìn được đi theo vài bước, sau đó dừng lại quay người đi theo nhân viên phục vụ tới chỗ đã đặt.

Mạc Tùy và Phạm Tư Nhiễm lên tầng hai hàng trà sữa đối diện, chọn chỗ kín đáo bên cửa sổ, gọi đồ.

“Sao cậu đột nhiên lại muốn giới thiệu bạn gái cho anh ấy?” Phạm Tư Nhiễm nghi hoặc hỏi.

“Đàn ông muốn phụ nữ không phải rất bình thường sao?”

“Là bình thường, nhưng không giống như chuyện cậu nên quan tâm.” Ngay sau đó, cô ấy cười đầy ẩn ý, nói: “Có phải đã xảy ra gian tình gì đó mình không biết không? Chắc, nếu là thật không bằng cậu tới luôn đi.”

Mạc Tùy liếc xéo cô ấy một cái, “Nói linh tinh. Có tin tức của Phạm Hoắc chưa?”

Về cột nhà trên mặt Phạm Tư Nhiễm lập tức biến mất. Cô ấy lấy thìa khuấy trà sữa, rầu rĩ lắc đầu, “Không, quý mới biết anh ta lại chạy đi đâu rồi.”

“Thực sự không muốn báo cảnh sát à?”

“Không, nói thế nào đấy cũng là anh trai mình.” Hơn nữa anh ấy mới ra tù hôm nay, hôm sau đã bị người nhà tổng vào, vậy thì thật quá đáng buồn.

“Vậy cậu nhớ cẩn thận một chút.” Loại người như thế cũng không phải người tốt, không chừng ngày mai sẽ lại xông tới gây chuyện.

“Mình biết. Chỉ là vẫn hơi sợ.” Chuyện xảy ra lúc trước đã tạo thành ám ảnh đối với cô, buổi tối thường gặp ác mộng.

Mạc Tùy gõ nhẹ ngón tay trên mặt bàn, ngẫm nghĩ, nói: “Cảm giác vẫn hơi kỳ lạ, hẳn ta dễ dàng bỏ cuộc như vậy sao? Không dám đảm bảo không có lần sau, một lần bọn mình còn có thể tìm được cậu, lần thứ hai biết đâu sẽ bị giết rồi vứt xác ấy chứ.”

Phạm Tư Nhiễm trừng mắt, “Không đến mức ấy đâu. Nói thế nào cũng là anh ruột mình.”

“Anh ruột cậu không phải cũng đã đánh thủng một lỗ trên đầu cậu à?” Mạc Tùy cầm điện thoại lên xem.

Phạm Tư Nhiễm sầu lo, “Nhưng báo cảnh sát cũng không ổn. Anh ấy vừa mới ra tù.” Lần này vào không biết sẽ phải ngồi tiếp bao nhiêu năm nữa?

“Vậy cậu cứ chờ để lão ý đánh tiếp đi.”

Phạm Tư Nhiễm liếc cô một cái, đột nhiên nói: “Cậu mê di động từ bao giờ thế? Nãy giờ giữ khư khư không rời tay.”

“Ừ, gần đây bắt đầu nghịch wechat, còn đang mò.”

“Ai ôi, lão Mạc có tiến bộ.” Phạm Tư Nhiễm hưng phấn cũng rút điện thoại ra, “Nào nào nào, add chị, chị đây dạy cho.”

Mạc Tùy không nói gì chỉ nhìn cô ấy một cái, thêm vào list. Nhưng trên thực tế cô đang đọc tin nhắn.

Tùy Kỳ từ lúc Mạc Tùy vừa đi liền gửi tin nhắn không ngừng, nói bên kia món nào ăn ngon món nào không ngon, món nào đẹp món nào không đẹp, lúc này đang gửi tin nhắn chê cô gái kia nói nhiều hệt như mấy bà thím.

Mạc Tùy đành nhấn lại: ‘Mất mọc trên đỉnh đầu. Có chút lễ phép nào không?’

Cô biết cô gái kia trông như thế nào. Trước khi đến cô đã xem hình cô ấy trong di động của Phạm Tư Nhiễm. Một cô gái trẻ trắng trẻo nõn nà, còn lâu mới bết bát như Tùy Kỳ nói, chỉ có thể nói là do yêu cầu của anh ta quá cao.

Tùy Kỳ thấy Mạc Tùy rất cục cựa cũng nhấn lại vốn đang vui vẻ, nhưng vừa đọc xong nội dung thì lại hệt hăng.

Cô gái ngồi đối diện cười sắp cứng cả mặt rồi, diễn này giờ mà Tùy Kỳ chẳng thèm liếc cô ta lấy một cái. Nếu là lúc trước cô ta nhất định sẽ cao ngạo vênh mặt đi thẳng. Mặt mũi cô ta không tệ nên người thích cô ta không phải không có. Ý vào tuổi trẻ xinh đẹp còn có tư cách kén chọn nên mới không có người yêu, chứ cô ta vốn không phải loại nhìn sắc mặt người khác.

Nhưng hôm nay là vì Tùy Kỳ quá đẹp trai, lực hấp dẫn cực lớn khiến cô ta phát huy sự nhẫn nại trước nay chưa từng có.

“Anh rất bận à? Em thấy anh gửi tin nhắn suốt, có phải công việc không?”

Tùy Kỳ nhú mày đáp “Ừ” Một tiếng lầy lẹ. Mạc Tùy đã nói là phải lịch sự mà.

Mất cô ta sáng lên, anh rút cục cũng không lờ cô đi nữa rồi, điều này chứng tỏ đã có bước tiến rồi đúng không?

“Công việc bận rộn như vậy, chắc là không có thời gian mua quần áo nhỉ? Lát nữa em với anh đi mua mấy bộ quần áo nhé.” Cô ta vừa đến liền nhìn ra quần áo Tùy Kỳ mặc là loại rẻ tiền, gián tiếp chứng minh điều kiện của anh cũng không dư dả. Nhưng không sao, thích là được rồi.

Tùy Kỳ vội vàng nhấn tin cho Mạc Tùy, ‘Cô ta chê quần áo của tôi không tốt.’

Mạc Tùy nhú mày, đáng lý nên mua quần áo cho Tùy Kỳ trước, mặc như vậy quả thật hơi mất mặt, nhưng việc này ai lại nói thẳng toẹt ra như thế?

Cô cấp tốc ấn phím, ‘Lần sau mua cho anh mấy bộ mới, bây giờ đành chịu vậy.’

Tùy Kỳ ngẩng đầu liếc nhìn cô gái kia một cái, “Mẹ tôi nói mấy ngày nữa sẽ mua cho tôi.”

“Vậy đến lúc đó em cùng bác đi dạo phố.” Cô ta nhiệt tình nói.

Tùy Kỳ lại vội vàng gửi tin nhắn, ‘Cô ta gọi cô là ‘bác’ đấy.’

Mạc Tùy vừa thấy liền nổi giận, không nói đến lý do vì sao hai người kia lại nhắc đến mình, nhưng gọi là ‘bác’ thì quá đáng lắm rồi.

Cô nhấn lại: ‘Cút về, không gặp nữa.’

Lúc thì chê người ta keo kiệt, lúc thì đá xoáy người ta già, điệu bộ mẹ chồng điển hình, cười về không đáng tin chút nào.

Tùy Kỳ xem xong nhếch miệng cười, đối phương tưởng mình nói vậy khiến anh vui, then thùng rũ mắt xuống, kết quả anh nói: “Mẹ tôi bảo lần khác gặp, tôi đi đây.”

Nói xong mặc kệ cô gái còn đang trợn mắt há hốc mồm tại chỗ, ngay cả hóa đơn cũng không thèm thanh toán đã chạy mất.

Tùy Kỳ chạy vội tới chỗ Mạc Tùy, ngồi vào bên cạnh Mạc Tùy mắt sáng như đèn pha, chẳng nói chẳng rằng ngoan như con chó.

Phạm Tư Nhiễm hừ một tiếng, tính tình kiểu này mà đòi tìm bạn gái? Ngoại trừ Mạc Tùy chắc chẳng còn ai lọt vào mắt xanh của anh ta nữa rồi.

Mạc Tùy nhàn nhạt liếc người đối diện một cái, đưa cốc trà sữa cô chưa uống hết đến trước mặt Tùy Kỳ, “Uống đi, uống xong về nhà.”

Tùy Kỳ cầm cái cốc, lòng ngón tay tí mỉ sờ thân cốc, vội nhìn lên sườn mặt đang chìm trong ánh nắng của Mạc Tùy, khước miệng anh hơi cong lên, nheo mắt vui vẻ uống trà sữa.

Lúc trước đã gọi điện thoại cho Tư Phạm tới đón người. Hiệu suất của Tư Phạm không tồi, thoát cái đã đón Phạm Tư Nhiễm đi rồi. Mạc Tùy vỗ vỗ đầu gối, nói với Tùy Kỳ, “Đi thôi. Đừng liếm nữa.”

Tùy Kỳ cắn miệng cốc không buông, anh đang muốn đem cái cốc này về nhà.

“Anh bị hâm à. Uống trà sữa còn cầm cốc về làm gì?”

Tùy Kỳ sờ sờ tay cầm hình đầu hổ, “Đẹp mà.”

Ấu trĩ ngây thơ. Cũng không phải trẻ con sao thấy đồ đẹp lại muốn mang về nhà. Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh xấu hổ nhìn bọn họ, chắc cũng không hiểu vì sao một người đàn ông đẹp trai như vậy mà đầu óc lại có vấn đề?

Mạc Tùy bị người ta nhìn cũng xấu hổ, đá Tùy Kỳ một phát, “Có đi hay không, không đi tôi đi một mình.”

Tùy Kỳ ngửa đầu nhìn cô, mím môi, đáng vẻ tội nghiệp như bị bắt nạt.

Mạc Tùy hét cách, cũng không thể bỏ anh ở lại đây được, ngồi đây còn chưa đủ mất mặt à? Cô bực mình xua, “Được rồi, mang thì mang, tôi sợ anh rồi.”

Tùy Kỳ vừa lòng, cầm cái cốc nhỏ lẹo đẹo đi theo phía sau Mạc Tùy, ngay cả túi cũng không cần. Anh nghĩ rằng dù sao cái cốc này hai người đã dùng chung, cực kỳ có ý nghĩa kỷ niệm, Mạc Tùy còn từng áp môi lên đấy nữa.

Một người đàn ông cầm cốc đi trên đường thực ra rất kỳ quặc. Mạc Tùy nói anh, “Anh không thấy xấu hổ à? Mau cất thi, người ta nhìn còn tưởng tôi mang theo một kẻ thiếu năng.”

Tùy Kỳ không chịu, cô lại nói: “Anh còn cầm nữa tôi vứt thùng rác đấy.”

Uy hiếp có hiệu quả, Tùy Kỳ vội vàng cất vào trong túi, bụng bên phải lập tức phình lên rõ to. Tuy rằng hơi quái nhưng còn đỡ hơn vừa nãy.

Bạn đang đọc truyện *Trộn Đồi Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Con gà rừng trồng đậu trên hồ phân

Mấy hôm trước vừa phát lương, tiền của Tùy Kỳ để Mạc Tùy cầm hết. Chuyện anh bị người ta chê bai vừa nãy khiến cô vẫn canh cánh trong lòng, vì thế giờ tay chặn Tùy Kỳ lại: “Đi, chúng ta đi mua quần áo.”

Tuyệt đối không thể để người khác coi thường Tùy Kỳ lần nữa.

Đi thẳng đến cửa hàng quần áo ngoại nhập, Mạc Tùy nhìn giá mà buốt cả răng. Một tháng lương đấy, đối với một dân đen như cô thì đúng là xa xỉ. Thế nhưng ‘người đẹp vì lụa’, cái này thì không sai được đâu.

Cô không để ý nhân viên giới thiệu cái gì, tiện tay chọn hai món đồ ném cho Tùy Kỳ, “Đi thử đi.”

Tùy Kỳ bắt được xoay người vào phòng thử, rồi đi ra rất nhanh. Mặc quần áo mới quả nhiên nhìn anh sáng sủa hơn hẳn. Mạc Tùy đi vòng quanh anh ngắm nghía, “Hình như hơi rộng.”

Nhân viên đứng bên đồ mặc vội vàng: “Tôi lấy số nhỏ hơn cho anh.”

Thử lần nữa nhìn khá hơn nhiều, Mạc Tùy hài lòng gật đầu, “Bộ này đi, gói lại cho tôi.”

Trả tiền xong định đi ra, Tùy Kỳ đột nhiên kéo tay cô lại, chỉ sang khu đồ nữ ở bên cạnh.

“Tôi không cần mua.”

“Không được, cô cũng phải mua.”

Nhân viên đứng cạnh lại nói: “Cô cũng xem một chút đi ạ, bên này chúng tôi vừa có hàng mới.”

Mạc Tùy bị động đi theo, nghĩ thầm, tôi chỉ xem chứ không mua.

Phong cách quần áo ở đây đều là kiểu mặc thường ngày, thoải mái, cho nên nhìn chung là khá rộng. Mạc Tùy nhìn poster trên tường, người mẫu là người nước ngoài, mặc váy dài mùa lạnh, khuôn mặt sắc nét, cơ thể khỏe khoắn.

“Hình poster không tệ.” Cô khẽ lăm bằm.

“Đúng là không tệ, có điều đây là mẫu nam.”

Mạc Tuyền kinh ngạc nhìn nhân viên, “Nam? Nhìn còn nữ tính hơn cả tôi.”

“Là nam đó, bên này đều là nam hết.” Cô ấy nghiêng người chỉ một dây treo trên vách tường.

Wow, thời buổi giới tính đảo lộn.

Tuy đã gần đến năm mới, nhưng hôm nay không phải ngày nghỉ hành chính nên người đến mua sắm rất ít.

Mạc Tuyền đột nhiên nổi hứng đùa đại, đẩy cùi chò vào người Tuyền Kỳ, “Này, anh thử bộ người mẫu đó đang mặc xem.”

Nhân viên giật mình nhưn mảy, ánh mắt nhìn Tuyền Kỳ đột nhiên hưng phấn hơn hẳn. Đôi khi trông cửa hàng là một việc vô cùng nhàm chán, khách chủ động đến giải khuây cho họ đương nhiên cầu còn không được, nhất là một khách nam bên ngoài xuất chúng thế này.

“Có cần tôi đi lấy cho anh không ạ?”

Mạc Tuyền vội vàng xua tay, “Nhanh đi đi.” Không hề để ý đến ý kiến của đương sự tạo nên.

Tuyền Kỳ rút tay trong túi, ngón tay vuốt vuốt cái cúc bên trong, nhìn về hưng phấn của Mạc Tuyền, anh nhỏ giọng: “Tôi không mặc đồ con gái.”

“Mặc đi, sao lại không mặc.” Mạc Tuyền chỉ tay lên tường. “Anh xem họ mặc đẹp vậy mà.”

Tuyền Kỳ lùi về sau một bước, lắc đầu. “Không mặc.”

“Xời, mặc có một tí thì có làm sao?” Mạc Tuyền nhún mày trêu anh, “Dù sao bây giờ cũng đang rảnh, giết thời gian thôi mà. Hơn nữa, anh mặc đẹp không chừng tôi sẽ thấy anh vừa mắt hơn đây.”

Tuyền Kỳ ngừng lại một chút, có vẻ thăm dò: “Tôi mặc đẹp thì cô sẽ thích tôi hơn à?”

Câu này nghe nó cứ hơi mất tự nhiên. “Là vừa mắt chứ không phải thích.”

“Vừa mắt thoải mái cho cô không phải là thích sao?”

Mạc Tuyền nghĩ một lúc, cuối cùng, bực mình nói: “Cũng không khác lắm! Nếu anh cứ nhất quyết cho là thế.”

Tuyền Kỳ hải lòng, vừa lúc nhân viên cầm quần áo tới, anh hớn hờ nhận lấy chạy vào phòng thử đồ. Mạc Tuyền nhìn ngó xung quanh thì thấy mấy cô gái trong quầy đang chăm chăm nhìn về phía phòng thử đồ, có vẻ còn mong đợi hơn cả cô.

Khi Tuyền Kỳ đi ra không điểm lệ choáng ngợp như Mạc Tuyền tưởng. Anh có đẹp thế nào thì cũng chỉ là một người đàn ông, một người đàn ông đường nét góc cạnh cơ thể cường tráng. Tuyền Kỳ mặc váy không hề có chút vẻ đẹp mềm mại nữ tính hóa nào, váy dài caro kiểu Anh, áo sơ mi trắng dún bèo kiểu quý tộc cổ và áo choàng vàng nhạt, tôn lên khuôn mặt vô cùng tuấn tú cá tính lạnh lùng, hợp nhau đến kì lạ.

Như... Một con gà rừng trống đứng tần ngần trên hố phân vậy.

Mạc Tuyền ôm bụng cười ha hả, lại còn cười đến mức thở không nổi, vừa ôm bụng cười vừa run rẩy chỉ tay vào anh, cười một đến không còn sức đứng dậy.

Tuyền Kỳ hơi biến sắc, xấu hổ, trừng mắt, dựng cổ áo xoay người đi thay.

Mạc Tuyền nhảy tới túm anh lại, “Đừng, trông thú vị lắm, tuy giống gà rừng... Phụt! Ha ha ha!”

Nhóm nhân viên bên quầy cũng không nhịn được nữa mà cười rộ lên.

Tuyền Kỳ về mặt khó xử đứng tại chỗ, cánh tay còn để Mạc Tuyền cười đến chân mềm nhũn vịn vào. Anh rất muốn chạy vào trong, nhưng khó khăn lắm mới thấy Mạc Tuyền cười sảng khoái đến thế, anh muốn cô vui hết hứng.

Một lúc sau thấy cô vẫn chưa có vẻ sẽ dừng lại, Tuyền Kỳ không nhịn được nâng mặt cô lên, lau nước mắt vương đầy hai khóe mắt cô, bất đắc dĩ nói: “Đừng cười nữa!”

Mạc Tuyền không còn sức mở miệng, dựa vào tay anh. Cửa hàng trần cao và rộng rãi sáng ánh đèn, đôi mắt cô sáng long lanh nhìn chăm chú vào Tuyền Kỳ. Hai người cách nhau rất gần, có thể nhìn thấy bóng mình phản chiếu trong mắt người kia, trong suốt như mặt gương.

“Mạc Tuyền!” Đúng lúc này có người kinh ngạc gọi cô.

Mạc Tuyền sững người nhìn về phía người tới, là Triệu Phi Yến, đứng cạnh là Trần Lương Sinh mặt vô cảm. Hai ánh mắt chạm nhau trong giây lát, cô có thể đọc được ý chê trách mơ hồ trong đó.

Ôi, buồn cười.

“A, thật trùng hợp quá! Hai người cũng đến đây sao?” Cô đứng thẳng người đẩy đẩy Tùy Kỳ, thấp giọng bảo: “Nhanh đi thay quần áo.”

Tùy Kỳ bắt mắt nhìn cô một cái, có chút bị tổn thương vì vẻ ghét bỏ đột nhiên xuất hiện của cô, rõ ràng vừa nãy còn vui lắm mà. Sau khi bị đẩy thêm một cái anh đành yên lặng đi thay.

Mạc Tùy bước tới gần họ, sự xúng dỗi của hai người trước mắt dù đã nhìn nhiều năm vẫn khiến cô thấy chói mắt, nhưng ngoài miệng vẫn cười:

“Sao hai người lại đi mua sắm vào giờ này?”

“Vừa hay tan tầm thì đi xem.” Triệu Phi Yên cười nói.

“Không hổ là tầng lớp quản lý cấp cao, tan làm sớm thật.” Mạc Tùy cảm thán, nếu không phải hôm nay trống ca thì giờ này chắc cô còn đang chuyển hàng ở siêu thị.

“Em cố gắng thêm một chút thì cũng sẽ được tan làm sớm thôi.” Trần Lương Sinh đột nhiên chen vào một cách khó chịu.

Mạc Tùy nhướn mày, nụ cười vốn nhạt nhẽo trên mặt lập tức biến mất, giễu cợt, “Đúng vậy, tiếc là tiền đồ của em chỉ có đến vậy thôi. Muốn tăng cũng không tăng được. Không làm được như kỳ vọng của ‘ngài’ rồi, thật ngại quá.”

“Mạc Tùy, bao giờ em mới học được cách nói chuyện tử tế hả?”

Triệu Phi Yên nhướn mày kéo anh ta lại: “Anh làm sao vậy?”

Việc Trần Lương Sinh nghiêm khắc với Mạc Tùy không phải chuyện lạ, bạn bè ai cũng biết, nhưng mắng mỏ trước mặt người khác thế này thì là lần đầu.

“Có mẹ sinh nhưng không được mẹ nuôi nên thế đấy, anh không thích thì đừng nghe.”

Tùy Kỳ vừa lúc thay xong quần áo đi ra, đứng như hộ pháp cạnh Mạc Tùy, ánh mắt lạnh như băng lướt qua Trần Lương Sinh đang nghiêng răng nghiêng lợi. Những gì người này nói mới nãy anh đều nghe thấy hết. Trần Lương Sinh và anh nhìn nhau, ánh mắt sắc lẹm như muốn xuyên thủng người kia.

Mạc Tùy kéo Tùy Kỳ, “Chúng ta đi!”

“Anh có nói em được phép đi à?” Trần Lương Sinh cao giọng.

“Gào cái gì?” Mạc Tùy cười khẩy nhìn anh ta. “Cho em xin đi, đây là trung tâm mua sắm, chú ý cái thái độ kiêu ngạo của anh.”

Trần Lương Sinh lập tức biến sắc, trơ mắt nhìn hai người đi lướt qua mình, tức giận tới nỗi không nghĩ ra được lý do gì để ngăn cản.

Triệu Phi Yên nhướn mày nhìn anh ta, “Lương Sinh, anh làm sao vậy? Sao lại nói với Mạc Tùy như thế.”

Không nghe được rõ câu trả lời, Tùy Kỳ không nhịn được lại quay đầu nhìn hai người kia, người đó cũng đang lặng lẽ nhìn bọn họ. Trần Lương Sinh, cái tên này anh đã từng nghe rồi. Lúc Mạc Tùy nằm trên lưng anh gần thiếp đi đã gọi cái tên này; trên vỉa hè đêm đông tối mịt cũng vậy. Khi ấy anh nghe không có cảm giác, nhưng bây giờ chỉ nghĩ đến thôi đã thấy trong lòng khó chịu.

Hai người đi thẳng về nhà. Tâm trạng Mạc Tùy vốn đang rất tốt từ lúc gặp hai người kia liên tục dốc không phanh. Cô chẳng nói chẳng rằng, đi thẳng vào phòng ngủ.

Tùy Kỳ ngơ ngác đứng ở phòng khách nhìn cửa phòng cô mấy lần rồi quay vào nhà bếp cắt cái cốc, sau đó rầu rĩ ôm mèo con chơi với nó.

Bạn đang đọc truyện *Trộn Đồi Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chuyện về mèo

Mạc Tùy không thích nuôi thú cưng, thỉnh thoảng ôm ấp chơi đùa còn được chứ muốn cô cẩn thận chăm sóc chúng thì thật bất khả thi. Dù sao riêng cái thân cô cô còn lo chưa xong.

Nhưng giờ đã ôm mèo về rồi cô cũng không thể vứt bỏ được, thôi thì hàng ngày cho ăn, chỉ cần không chết là được rồi, không phải sao?

Nhưng cô quên mất rằng mèo cũng cần ăn uống vệ sinh, nó có hành động tự do, nó cũng có cái miệng biết phát ra âm thanh.

Ngày nào cũng thế, vừa dậy là đã đi vệ sinh, tè chỗ này ị chỗ kia, thấy người liên quần lấy, cái miệng chiếm nửa cái mặt cứ kêu meo meo không ngừng. Mạc Tùy phát phiền lên được.

Cô đã sớm nghĩ tới chuyện nhân lúc còn kịp tặng nó cho người khác, nên khi đi làm đã thăm dò mấy người đồng nghiệp.

Một người trong đó kích động giờ tay, “Em, cho em, chuột nhà em điên cuồng lắm rồi, túi trứng cuộn vừa mua em còn chưa ăn miếng nào đã bị nó cướp mất, không những thế lại còn thích chui vào chân của em. Sáng nay dậy vừa vén chân, mẹ nó, đã thấy nằm trong ổ chân rồi!”

Mạc Tùy cắn răng, “Thật á?”

Đối phương nghiêm túc nói: “Lừa chị em là Tam Mao!”

Bởi vì cô ấy ít tóc nên bị đặt cho cái biệt danh Tam Mao, cô ấy không thích, còn từng vì cái biệt danh này mà đánh nhau với người ta một trận. Cho nên lời thề này rất có giá trị, gián tiếp cho thấy chuyện con chuột kia là đáng tin. Nhưng dù chuyện đó là thật thì cũng chẳng có gì để kêu ngao.

“VẬY ĐƯỢC RỒI, MAI CHỊ MANG ĐẾN CHO.”

Tan ca về nhà, thấy Tùy Kỳ đang bận rộn trong bếp Mạc Tùy bắt đầu dọn đồ cho mèo. Đang lúc cô dọn đồng thượng vàng hạ cám kia thì con mèo trắng bông quần lấy chân cô kêu gào. Mạc Tùy đá nó ra xa một chút, nó lại lắc lắc cái mông chạy tới, bước chân nhẹ nhàng, đáng người yền chuyển.

“Chắc, chỉ biết đánh người, đến nhà người ta cũng nhớ phải kêu cho to vào, dọa chạy chuột cũng coi như cho tao ít sĩ diện!” Mạc Tùy thấp giọng dạy dỗ, ngón tay nhẹ nhàng gãi đầu nó, con mèo nhỏ sung sướng híp mắt lại.

Lúc Tùy Kỳ đi ra thấy trên đất đặt một cái túi, “Thay đồ mới cho nó à?”

Mạc Tùy đứng dậy đi rửa tay, nói: “Không phải, nhà Trần Tam nhiều chuột, tôi định tặng con mèo này cho cô ấy.”

Tùy Kỳ sững sờ, anh rất thích con mèo nhỏ này. Lúc Mạc Tùy giận không muốn gặp anh ít nhất còn một con mèo ở bên, nhất là khi số lần Mạc Tùy không muốn nhìn mặt anh không hề ít.

Anh đặt bát đĩa lên bàn, nhìn Mạc Tùy, kiên quyết nói: “Không được!”

“Nhà chúng ta không có chuột, nuôi mèo làm gì?” Mạc Tùy lơ đãng nói.

“Tôi muốn nuôi, không được cho!” Tùy Kỳ vội la lên: “Tôi sẽ chăm nó, cũng sẽ không để nó đi vệ sinh lung tung.”

Mạc Tùy nuốt miếng thịt nướng trong miệng, nhú mày, “Ăn cơm đừng nói nhắc đến mấy thứ kinh tởm đấy!”

Sau đó không để ý tới anh nữa, tập trung ăn cơm. Tùy Kỳ vẻ mặt thất vọng, chẳng còn tâm trạng đâu mà ăn, tùy ý gấp mấy miếng rồi đi cho mèo ăn, còn bày mấy thứ Mạc Tùy đã dọn ra.

Mạc Tùy liếc anh một cái, lạnh nhạt nói: “Lát nữa dọn lại cho tôi, đàn ông đàn ang ôm ấp một con mèo còn ra thể thống gì nữa.”

Tùy Kỳ dầu môi dùng im lặng để kháng nghị, ngón tay thon dài xinh đẹp vuốt lông cho con mèo nhỏ.

Cứ gắng co như vậy cả buổi trưa, Tùy Kỳ cũng không dọn đồ theo lời cô, Mạc Tùy còn phải nói mãi anh mới chịu đi làm. Con mèo nhỏ kia vẫn quần quanh chân hai người cao giọng kêu. Tùy Kỳ đứng bên chẳng nói chẳng rằng, ánh mắt nặng nề như bị bao phủ bởi một tầng lụa mỏng.

Mạc Tùy bị anh nhìn có chút chột dạ, dù sao lúc trước cũng là cô đồng ý cho anh nuôi, giờ chưa đến nửa tháng đã lật lọng tặng mèo cho người khác. Cô mím môi nghiêng người ngăn tầm mắt của anh, tay hơi chần chờ sau đó lại tiếp tục.

Đến chỗ làm, Mạc Tùy đưa mèo cho Trần Tam. Không biết là vì sợ do tới chỗ lạ hay làm sao mà con mèo nhỏ bắt đầu kêu gào thảm thiết. Cô đành đưa tay gãi dưới cổ nó mà trong lòng rối như tơ vò.

“Đừng kêu nữa, giữ sức đến nhà mới rồi kêu.”

Trần Tam vui vẻ gật đầu, “Đúng đúng đúng, kêu đuổi hết chuột trong nhà cho chị.”

Nói xong cô ấy mang mèo đặt ở cạnh kho hàng tươi sống. Mạc Tùy cũng quay người định trở về khi mình, ngẩng đầu lại nhìn thấy Tùy Kỳ đang đứng cách đó không xa, đồng phục gile màu xanh bởi vì quá lớn tụt xuống vai anh.

Sau hôm ấy Tùy Kỳ cứ rầu rĩ không vui, nói chuyện giữa hai người đa số đều do Tùy Kỳ bắt đầu, giờ anh không chịu nói hai người đương nhiên càng ít nói chuyện.

Mạc Tùy vốn tưởng rằng để anh hục hặc vài ngày là xong, ai ngờ mấy ngày trôi qua vẫn không thấy anh khá hơn chút nào. Giờ cô mới phát hiện lần này Tùy Kỳ buồn thật rồi.

Ngẩng đầu không thấy cúi đầu vẫn gặp nên Mạc Tùy cũng bắt đầu có chút mất tự nhiên, hơn nữa chuyện này chủ yếu là tại cô, không chủ động làm hòa

thì không được rồi.

Cô đắn đo vài ngày cuối cùng lại tới cửa hàng thú cưng mua một con mèo. Nhưng người ta đâu có dự trữ cho cô muốn mua lúc nào thì mua.

Cô bé mặc đồng phục y tá màu hồng dùng khước mắt liếc Mạc Tuy, lạnh lùng nói: “Vậy bé mèo lúc trước đâu?”

“Tặng đồng nghiệp rồi. Nhà cô ấy nhiều chuột quá nên tôi cho cô ấy.”

“Thật không? Chúng tôi cần chứng minh.” Cô gái kia nhìn cô đầy nghi ngờ.

Mạc Tuy bị nhìn phát bực, “Tôi việc gì phải lừa cô.”

Cô gái kia nghĩ nghĩ, nói: “Có thể bảo đồng nghiệp của chị chụp một tấm ảnh không?”

“Ài, sao tôi nói cô không tin!” Không mua được mèo còn bị nghi ngờ.

“Chị cho tôi xem tôi sẽ tin.”

Hai người đều bắt mắt nhìn nhau chằm chằm. Mạc Tuy nghĩ cô là ai chứ, cô thích tin hay không liên quan gì tới tôi, nhưng lại không thể đánh nát tinh thần tích cực của y tá.

Cuối cùng cô nghiêng đầu, gọi cho Trần Tam.

“Em có nhà không? Chụp một bức ảnh con mèo gửi cho chị.”

Đối phương đang chơi mặt churc, tiếng chạm nhau lách cách, “Em đang chơi. Chị cần ảnh là gì?”

“Cần là cần, em nhanh lên một chút!” Mạc Tuy thúc giục.

Trần Tam dùng dằng một lát, mới nói: “Rồi rồi rồi, chụp cho chị đây, chờ tẹo.”

Lúc này cô y tá ở bên nhỏ giọng nói, “Nhớ chụp mèo giờ chân trước”

Mạc Tuy lườm cô ta, “Cô làm xiếc à?”

“Không quy định tư thế ai biết có phải ảnh chụp từ trước không.” Cô ta khề lăm bằm.

“Tôi chịu cô rồi!” Mạc Tuy cảm thấy như đang đi vào đầm rồng hang hổ, đành nói vào trong điện thoại: “Này, lúc chụp nhớ giờ chân mèo lên nhé.”

“Được rồi, còn yêu cầu nào nữa không?”

“Hết rồi.”

Cúp điện thoại, Mạc Tuy liếc cô y tá kia như khiêu khích, cầm chìa khóa bắt đầu trên chú chó đang nằm chữa bệnh. Một lúc sau chuông điện thoại vang lên.

Mạc Tuy mở ảnh con mèo ngốc đang lộ ra một đồng răng nanh cho y tá xem, kiêu ngạo nói: “Nhìn xem, tôi có lừa cô đâu? Tôi ăn no rủng mỡ làm gì con mèo này rồi lừa cô chắc?”

Cô y tá cẩn thận nhìn thật kỹ ảnh trên màn hình một lúc, sau đó thay đổi bộ dáng nghiêm túc ban nãy mà hiền lành cười nói: “Ài, xin lỗi! Hiện giờ những kẻ thích ngược đãi mèo càng ngày càng nhiều, chúng tôi cũng phải đề phòng một chút.”

Gần đây trên internet và báo chí đưa tin về những kẻ ngược đãi mèo càng ngày càng nhiều, các biện pháp tàn nhẫn ti tiện tầng tầng lớp lớp, xảy ra ở khắp nơi trên cả người. Những người yêu mèo đều tự phát tổ chức thành nhóm bảo vệ mèo hoang, tổ giác những kẻ ngược đãi, bệnh viện thú y đương nhiên cũng tận tâm giúp đỡ. Mạc Tuy mới nhận nuôi không lâu đã quay lại mua con khác, làm cho người ta không muốn sinh nghi cũng khó.

Cô bỏ đi động vào túi, buông tay đi ra cửa, nhìn một vòng rồi quyết định đi chỗ khác. Bệnh viện thú y trong nội thành có mấy nơi, cô định đi dạo một vòng.

Nhưng cuối cùng cô đành thất vọng, nhìn bác sĩ thú y lịch sự gọn gàng trước mắt kêu lên: “Chó mèo hoang đẩy ra đấy, sao chỗ các anh lại không có?”

“Chúng tôi không phải tổ chức cứu trợ động vật, cũng không được tính là đơn vị công ích, cùng lắm là ai mang tới thì nhận rồi chờ người thích hợp nhận nuôi!” Bác sĩ đẩy mắt kính trên mũi, “Hơn nữa chó mèo hoang đẩy ra đấy sao cô không tự đi mà bắt?”

Bởi vì tôi không tự tiêm vắc-xin phòng bệnh được chứ sao! Mạc Tuy yên lặng kêu gào trong lòng, ánh mắt nhìn đối phương đầy chờ mong giống như có trăm bộ móng cào cào trong tim. Biết thế đã không tặng con mèo kia đi rồi, nếu không cũng không thành ra thế này.

Bên cạnh có một bác gái tính tiền nghe hai người nói chuyện này giờ, lúc này mới nói: “Cháu gái, cháu muốn nuôi mèo à?”

Mạc Tùy quay đầu nhìn, là bà lão quần áo bình thường, móc mai hoa râu, trên mặt là dấu vết năm tháng còn sót lại, mỉm cười nhìn cô, trên tay còn ôm một con mèo.

“Vâng.”

“Sao đột nhiên lại muốn nuôi mèo?”

“Mèo nhà cháu bị bắt, em cháu rất buồn nên cháu muốn tìm con khác cho nó.” Mạc Tùy liếc nhìn con mèo tiều tụy vì bệnh trên tay bà ấy, “Mèo của bà bị sao vậy?”

Bà ấy vuốt vuốt đầu con mèo, “Nó tiêu hóa không tốt, lại không chịu ăn nên bà đưa đến đây khám, có lẽ là bệnh tuổi già thôi.”

“Bà nuôi nó bao nhiêu năm rồi ạ.”

Bà lão đưa ngón tay lên, Mạc Tùy kinh ngạc, “Tám năm rồi ạ, quả đúng là rất lâu rồi.” Tuổi thọ của mèo cũng chỉ khoảng mười mấy năm, có thể nuôi tám năm đúng là không dễ.

Bà lão cười hề hề gật đầu, vẻ mặt có chút kiêu ngạo. Bà nói: “Đừng thấy nó già vậy rồi, mà lúc trước mới sinh một ổ mèo con đấy. Tầm này bắt được rồi, cô bé muốn nuôi thì đến nhà bà bắt một con”

Mạc Tùy ngượng ngùng gãi đầu, “Vây phiền bà quá.”

“Không sao! Cứ đến đi!”

Mạc Tùy nhìn bác sĩ, do dự gật đầu, trước khi chia tay bà lão có để lại số điện thoại và cùng địa chỉ. Mèo con đang thì cai sữa, để mấy ngày nữa bắt thì tốt hơn.

Về nhà thấy Tùy Kỳ đang chống hông lau sàn, hai người nhìn nhau một cái rồi không nói gì. Mạc Tùy ném chìa khóa lên tủ giấy đi vào trong, khi đi ngang qua anh hừ một tiếng, “Còn nhớ thương con mèo của anh à?”

Tùy Kỳ siết chặt khăn lau, “Có thể lấy lại được không?”

Một người đàn ông sao lại có thể không có tiền đồ như vậy chứ. Mạc Tùy ghét bỏ nhăn mũi, “Mèo cho rồi như bát nước hắt đi, anh nói xem có thể lấy lại được không?”

Tùy Kỳ buồn rầu hé miệng, cúi người lại lau sàn như giận dỗi. Hai chân gấp lại khiến quần jeans căng lên, hiện ra đường cong cơ bắp xinh đẹp căng đầy.

Cô nhú mày, hứng thú nhìn vài lần. Cho dù Tùy Kỳ chất phác ngốc nghếch nhưng không thể phủ nhận anh là một người đàn ông đẹp trai cực kỳ hấp dẫn. Lòng yêu cái đẹp ai chẳng có, đương nhiên cô cũng không ngoại lệ.

Tùy tay kéo ghế ngồi xuống, bắt chéo hai chân chậm rãi thưởng thức dáng người hoàn mỹ của Tùy Kỳ khi cúi xuống làm việc, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác về sự ưu việt, tự hào khi chinh phục người khác, tuy rằng cô chưa làm gì cả.

Tùy Kỳ khó hiểu nghiêng đầu nhìn cô, nếu không cần thiết hai người rất ít khi ở chung trong một không gian. Tuy trong lòng không thoải mái cũng không muốn thừa nhận nhưng sự thật là Mạc Tùy không thích nhìn thấy anh. Cô tự nhiên ngồi ở phòng khách, ánh mắt cực có thâm ý nhìn anh thế này là lần đầu tiên. Anh đương nhiên thích cô chú ý mình, chỉ là có chút không quen thôi.

Anh cúi đầu nhìn quần áo trên người, “Là. . . . Có chỗ nào không ổn sao?”

Mạc Tùy há hốc miệng, “Không, anh tiếp tục làm việc đi!”

Tùy Kỳ do dự, cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, anh quay đầu cố gắng nhìn lưng mình nhưng chẳng có gì khác thường cả. Cùng lúc ấy áo bị kéo lên cao, phản bội bằng phẳng rắn chắc hơi lộ ra, còn có cơ bụng rõ ràng.

“Chắc, anh cũng có cơ bụng cơ à?” Mạc Tùy kinh ngạc nói, lúc trước không phát hiện ra đâu nhé!

Tùy Kỳ sờ sờ bụng, có chút ngượng ngùng, “Lúc nào chẳng có!”

Anh làm việc ở siêu thị không lâu, lúc trước còn sống lưu lạc đầu đường, vậy mà vẫn giữ được cơ bắp đẹp như vậy chứng tỏ ngày xưa có tập luyện. Theo quần áo anh mặc lúc mới gặp nhau, càng chứng minh anh từng đã là công tử nhà giàu. Mạc Tùy vẻ mặt phức tạp sờ cảm, đến lúc trả được anh về nhà không biết sẽ vơ vét được bao nhiêu nhí?

Nhìn đối phương lại cúi xuống lắc eo thon vênh vênh hông cong lau sàn, Mạc Tùy lại nói: “Mông anh cũng đẹp nhỉ? Chẳng lẽ ngày trước là trai bao à?”

Chỉ thuận miệng nói, nhưng ngay sau đó sắc mặt cô liền thay đổi. Càng nghĩ càng thấy có khả năng, nhân viên chỗ ăn chơi thường vì lấy lòng nữ khách mà tập luyện, có cơ bắp làm ăn cũng dễ dàng hơn. Hơn nữa những chỗ như vậy kiếm tiền rất dễ, ăn mặc đương nhiên phải đẳng cấp rồi. Bằng vào khuôn mặt vạm vỡ người mê của Tùy Kỳ một bữa sáng có khi cũng kiếm được ngàn vàng. Chẳng trách không có ai đăng tin tìm người, một trai bao thì ai tìm

cơ chứ?

Những chỗ không hợp lý không nghĩ ra đột nhiên trở nên hợp lý, so với thân phận công tử nhà giàu thì trai bao rõ ràng là hợp lý hơn. Đồng thời Mạc Tuy cũng sầu lo, mẹ nó nuôi một tên trai bao thì sau này ai đón? Không có ai đến đón đi thì vụ này cô lỗ nặng rồi còn gì? Ai sẽ trả cô thù lao? Nhưng suy nghĩ này chỉ thoáng qua rồi nhanh chóng phai nhạt. Tùy Kỳ chẳng những biết làm việc nhà còn biết kiếm tiền, dù là trai bao thì cũng là một tên trai bao cái tà quy chính, không ai đến nhận thì cô nuôi. . . . . Cũng được.

Tùy Kỳ ôm mộng nhìn về mặt thay đổi liên xoắn xoạch của Mạc Tuy có chút bó tay. Anh không ngờ cô sẽ nói ra những lời lưu manh như vậy, tìm anh đập thình thịch, nhưng lại không hề thấy khó chịu, chỉ có chút khô nóng.

Mạc Tuy thấy mặt anh đột nhiên đỏ rực lại vẫn cứ ngơ nghe không hiểu, đá đá thùng nước, nói: “Anh nhìn tôi làm gì, tiếp tục làm việc đi!” Về sau không có tiền thì bây giờ phải cố mà bóc lột.

Tùy Kỳ hoàn hồn vội vàng cúi người như trốn tránh, nhưng trong lòng hết sức rối loạn. Chỉ cần nghĩ đến chuyện ánh mắt Mạc Tuy ở đằng sau đang ‘không ngừng nhòm ngó’ cơ thể anh anh liền không kìm chế nổi rung động, mặt càng ngày càng đỏ, tay chân luống cuống.

Cũng vậy bởi vì căng thẳng mà mộng càng căng chặt gọi cảm, nâng giữa không trung, độ cong nửa vòng tròn xinh đẹp mê người. Mạc Tuy cười gian. Ái chà, về sau nếu cô gái nào lừa tình được anh ta, chẳng phải sẽ bị quyến rũ đến mức dục hòa đót người sao?

Buổi chiều vài ngày sau, Mạc Tuy kéo Tùy Kỳ đi đón mèo.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Nhận mèo

Đường phố chiều đông, xe cộ chen chúc khó đi, hai người đứng trên vỉa hè chờ đèn đỏ. Hôm nay gió hơi lớn, Mạc Tuy rút cổ giấu nửa mặt sau cổ áo, nhú mắt nhìn chăm chăm con số thông thả đếm ngược trước mặt.

“Sao đột nhiên lại định nuôi mèo?” Từ khi Tùy Kỳ nghe nói đến chuyện này, anh vẫn thắc mắc.

“Không phải anh thích nuôi sao?” Mạc Tuy trợn mắt. Cho con mèo kia đi xong tôi phải nhìn cái mặt anh phụng phịu mấy ngày trời, giờ còn hỏi hả?

Cô kéo anh, “Đi được rồi.”

Tùy Kỳ bị động đi theo, trong lòng có một luồng gió ấm, nhìn Mạc Tuy rút cổ mặt khó chịu, anh không nhịn được nở nụ cười, hóa ra thật sự là vì mình.

Đến bên xe buýt, Mạc Tuy sờ cả túi chỉ còn một đồng tiền xu, “Này, anh còn đồng nào không?”

Tùy Kỳ gạt đầu, xòe bàn tay ra, trợ trợ một đồng năm xu.

Định đầu có một con gió thổi qua, Mạc Tuy run người: “Năm xu thì anh đi kiểu gì?” Không có chút thương thức gì cả. Cô ra lệnh, “Đi, ra quầy ăn vặt đổi tiền.”

Tùy Kỳ quay người vui vẻ chạy đi đổi tiền xu, Mạc Tuy ngồi trên một thanh ghế trong bến xe buýt, cúi đầu, bắt đầu nhìn kiến. Lúc sau có vài người bước vào, cô không hề chú ý tới.

Đến khi Tùy Kỳ trở lại, vừa hay xe cũng tới, một vài người bắt đầu lên xe. Vô tình Mạc Tuy quay sang, lại thấy một người phụ nữ khá quen mặt đứng đơn độc một mình, bên cạnh là một chiếc va li.

Mạc Tuy giơ tay kéo cổ áo Tùy Kỳ lại, “Chờ chút hẵng lên xe.”

Tùy Kỳ bị kéo lao đảo suýt ngã đập vào khung cửa, có vẻ chật vật. Hành động này cũng kéo theo chú ý của người phụ nữ kia. Cô ấy nhìn qua bên này, rồi ngác nhiên.

“Mạc Tuy?”

Vốn còn chưa dám chắc chắn, nghe câu này thì không sai được rồi.

“Chị về nước rồi à?” Mạc Tuy nhìn sang hành lý bên chân cô ấy. “Vừa về?”

“Về một thời gian rồi.” Cô ấy vén tóc mái, có vẻ hơi lúng túng, mặt mũi tay chân nhợt nhạt.

“Đạo này chị vẫn sống tốt chứ?”

“Cũng vậy thôi.” Cô cúi đầu, tóc dài xổ ra che khuất mặt, cô ấy hơi do dự rồi mới khẽ nói: “Chị ly hôn rồi.”

Mạc Tùy hơi sừng sốt, nhìn hơi sưng trắng phà ra lúc thở mà ngờ ngẩn một chút, rồi mới nói: “Ừm, Trần Lương Sinh không biết nhỉ?”

“Không biết.”

Sau đó là im lặng, chỉ có tiếng ồn phố thị xung quanh, Mạc Tùy túm góc cổ áo, đầu ngón chân kiễng lên kiễng xuống, cô nhìn xe cộ tới lui. Lại một cái xe số 2 khác tới.

Mạc Tùy quay đầu nhìn lại cô ấy, “Em đi trước đây.”

Cô ấy cười, gật đầu, “Ừ.”

Lên xe cô chọn cái ghế đôi rồi ngồi xuống, xe bắt đầu chạy, Mạc Tùy thoáng liếc về gương chiếu hậu. Trương Mộng Mẫn lùi một bước, ngồi xuống va li, thông thả cúi người, khuỷu tay chống trên đầu gối, hai tay ôm đầu, như thể mệt mỏi vì vừa đánh nhau một trận vậy. Cô ấy là bạn thời đại học của Trần Lương Sinh, cũng không rõ Trần Lương Sinh có sức hấp dẫn gì mà khiến cho cô ấy mê mệt, hồi ấy còn từng tự sát vì anh ta, sau này chuyển trường rồi cũng vẫn quay lại thường xuyên, cho đến khi cô ấy ra nước ngoài để lấy chồng.

Trần Lương Sinh còn từng cho rằng cô ấy có vấn đề về thần kinh, nghiêm khắc can ngăn Mạc Tùy không được tiếp xúc với cô ấy. Nhưng khi Trương Mộng Mẫn tự sát phải nằm viện cô vẫn đi thăm, là giấu Trần Lương Sinh mà đi. Lý do ư? Có lẽ là cảm giác đồng bệnh tương liên, mặc dù, ở mức độ khác nhau.

Nhìn cô gái trẻ đã từng dạt dào sức sống lúc này đang giành giật sự sống trên giường bệnh, Mạc Tùy hỏi cô ấy thích điểm gì ở Trần Lương Sinh?

Cô ấy yên lặng thật lâu rồi mới trả lời: “Hồi cấp ba, anh ấy đến trường bọn chị tham gia hội thao. Hồi ấy chị học kém mà cũng chẳng ưa nhìn, lúc bị người ta bắt nạt chính anh ấy đã giúp chị. Sau này chị đi khắp nơi hỏi thăm về anh ấy, nhưng cũng chẳng hỏi được nhiều, chỉ biết anh ấy học rất giỏi. Về sau chị liền cố gắng học hành chăm chỉ, một ngày chỉ ngủ 4 5 tiếng, từ đội sổ thành học sinh xuất sắc. Cứ cách nửa tháng được về nhà chị lại tới cổng trường anh ấy chờ, rất nhiều lần vẫn không gặp được. Hai năm, số lần chị chờ được anh ấy chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng chị biết nhà hai người ở đâu đấy, giờ chị vẫn nhớ. Chị biết em là em gái anh ấy, nhưng quan hệ hai người không tốt.”

“Chị vượt qua toàn bộ quãng đời cấp ba đen tối đều vì anh ấy, có lẽ cũng trong lúc ấy chị đã vô thức thích anh ấy, sau này thì thành yêu. Chị không ngờ đến có thể thi vào cùng một trường với anh ấy. Ngày nhập học biết tin đó chị đã mừng phát khóc. Nhưng anh ấy thì chẳng nhớ ra chị.”

“Cô ấy là ai vậy?” Đột nhiên Tùy Kỳ hỏi, anh vừa nghe thấy tên người đàn ông đáng ghét đó, có liên quan đến người phụ nữ vừa rồi.

“Chỉ là một người quen thôi.” Cô dừng một chút, “Một người rất cực đoan.”

“Quan hệ thân thiết lắm sao?”

“Đã nói chỉ là quen, làm sao mà thân được?”

Tùy Kỳ nhìn cô một cái, nhỏ giọng nói: “Cô quen biết rộng quá.”

Mạc Tùy hơi ngả người ra sau, bỗng nhiên vui vẻ cười: “Đúng thế đấy. Không phải tôi nói khoác chứ không xuất hiện thì thôi, đã xuất hiện thì ai ai cũng muốn làm quen với tôi đó.” Cô vỗ vỗ hai tay áo, “Nhưng thật đáng tiếc, tôi không có hứng thú tùy tiện làm quen.”

Tùy Kỳ bĩu môi, nghĩ một lát, lại nói: “Người phụ nữ vừa nãy có quan hệ thế nào với người tên Trần Lương Sinh đó vậy?”

“Cô ấy hả...” Mạc Tùy híp mắt, vẻ mặt phức tạp, lắc đầu, “Khó nói lắm.”

Sau mấy bên, hai người xuống xe, đến một cửa hàng gần đó mua bánh ngọt và sữa, sau đó dựa theo địa chỉ đi đến nhà bà cụ. Bà rất nhiệt tình, ở nhà còn có một cô cháu gái mười mấy, cô cháu gái này thấy Tùy Kỳ xong thì nhiệt tình càng bốc lên như lửa.

Mèo nhà bà cụ đều là mèo tam thể, màu lông rất tạp, các mảng màu lông cũng gần giống nhau, nhìn qua thì không phân biệt nổi. Chỉ có thể chọn đực hay cái.

Tùy Kỳ muốn nuôi con cái, anh cảm thấy sau này mèo cái còn dễ được mèo con, sẽ rất đồng vui.

Mạc Tùy muốn nuôi con đực, cô thấy con đực vừa sạch, chỉ cần xích lại sẽ không đi gieo giống.

“Đã phá lệ cho anh nuôi mèo rồi, đực hay cái anh phải nghe tôi.” Mạc Tùy bắt mắt lườm Tùy Kỳ, cô thấy gần đây anh ý kiến hơi bị nhiều, trước đây vẫn đáng yêu hơn. “Nghe chưa?”

Tùy Kỳ nghĩ một chút rồi gật đầu ngoan ngoãn. “Được rồi.”

Lúc đi, bà cụ nhất định không chịu nhận tiền hai người đưa. Hai người ép mãi, cuối cùng may mà cô cháu nói đỡ mới đưa được.

Mèo con chưa được tắm rửa bao giờ, cũng chưa được tiêm vắc-xin, vì khuôn đương nhiên cũng rất nhiều. Mạc Tuyền cho nó vào túi ném cho Tùy Kỳ xách, rồi ngồi xe buýt đi về. Lúc đi xe vắng như thể một mình họ một xe, giờ thì đông đến nỗi không có chỗ mà đặt nổi bàn chân.

Mạc Tuyền bám cả người vào cột, không nhúc nhích, xung quanh toàn người là người, nghiêng ngả hết bên nọ bên kia vì xe chạy, bí đến mức khó chịu.

Phía sau bên phải có một người đàn ông trung niên, cứ lúc xe nhấn ga hoặc phanh là lại chạm tay vào hông Mạc Tuyền. Cô thì chẳng có cảm giác, còn không kiên nhẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tùy Kỳ lại đột nhiên cứng người lại, hai mắt lạnh lẽo nhìn bàn tay to thô kệch chai sạn đó, vẻ ôn hòa vốn có hoàn toàn biến mất. Họ đều đứng gần cửa ra. Tùy Kỳ vốn đứng ngay sau lưng Mạc Tuyền, vì có một hành khách lên xe nên họ phải lùi lại đằng sau. Mắt anh đảo một cái, đập thật mạnh vào lão đàn ông đang suy nghĩ viên vông kia kia. Lão ta không kịp đề phòng, lão đảo một cái, lập tức ngã ra ngoài cửa xe. Lão ta kinh ngạc ngẩng đầu thì nhìn ngay thấy đôi mắt âm u lạnh lẽo của Tùy Kỳ. Khi mọi người còn kinh ngạc chưa kịp hoàn hồn thì xe đã từ từ chạy.

Có quá nhiều người, hành khách đứng đầu xe cũng ngờ ngạc không hiểu chuyện gì xảy ra, còn Mạc Tuyền sau khi định thần lại thì cười khẩy một tiếng rất vô lương tâm. “Mẹ nó, nghìn năm có một đây! Ông ta xui xẻo đến mức nào mới phải xuống xe bằng tư thế ấy nhỉ.”

Tùy Kỳ lên lút bảo vệ cô giữa hai tay mình, mím môi cười cười, vẻ mặt ác độc khi nãy đã sớm biến mất.

Đến bệnh viện thú y kiểm tra toàn diện cho con mèo, tiện thể mua vài đồ dùng hàng ngày cho nó. Cô y tá ngày trước lại tỏ ra vô cùng thân thiện với Mạc Tuyền.

“Đã tìm được mèo mới rồi à? Nhanh tay quá!” Cô ấy bế con mèo lên nhìn một chút, “Màu lông đều đặn, lớn lên nhất định sẽ đẹp.”

Mạc Tuyền cong khóe môi, cười đắc ý, “Cảm ơn lời chúc của cô.”

Mèo con còn bé quá, phải hơn một tháng nữa mới được tiêm vắc-xin, Mạc Tuyền đã hẹn lịch xong xuôi với bác sĩ, bắt đầu thanh toán. Nhìn con số trên hóa đơn, cô nói: “Dù sao chúng tôi cũng đã đến lần thứ hai rồi, phải bớt chút chứ.”

“Người ta đến lần thứ ba chúng tôi cũng không bớt đâu.” Bác sĩ tướng mạo nhã nhặn cười.

Mạc Tuyền bĩu môi, rất không cam lòng, nhưng vẫn phải trả tiền rồi đi.

Tùy Kỳ xách theo một đồng hồ đi bên cạnh cô, nói: “Đừng khó chịu thế, nhất định tôi sẽ kiếm được rất nhiều tiền.”

Một nhân viên bốc vác trong cái siêu thị rách nát đó thì kiếm được bao nhiêu chứ, nhưng có lòng là tốt rồi, Mạc Tuyền cười, “Được đó, anh cố gắng lên nhé.”

Mấy ngày sau đó, hết giờ làm hai người lại đi về nhà như bình thường, vừa lên xe ra khỏi cửa cho nhân viên đã bị một chiếc xe khác ngăn lại, cửa sổ xe từ từ hạ xuống, hiện ra khuôn mặt hơi có vẻ nghiêm túc của Trần Lương Sinh.

Tùy Kỳ tức khắc dừng đứng lông tơ như con mèo hoảng, vừa cảnh giác vừa phòng bị nhìn chằm chằm anh ta. Anh cực kì không thích người đàn ông khi thể bức người trước mắt, nhất là sau khi biết người này có khả năng ảnh hưởng rất lớn đến Mạc Tuyền thì càng phản cảm hơn.

Mạc Tuyền nhíu mày, “Sao anh lại đến đây?”

Trần Lương Sinh nhàn nhạt liếc qua đôi tay đặt hờ trên lưng Tùy Kỳ của cô, “Có việc cần tìm em, sang đây.”

“Có việc gì?”

“Sang đây.” Trần Lương Sinh lạnh lùng cương điệu.

Mạc Tuyền lảng lảng mặt đối mặt anh ta vài giây, rồi đứng lên, định bước tới.

Tùy Kỳ lập tức kéo cô lại, nhỏ giọng bảo: “Đừng đi.”

Mạc Tuyền vỗ vỗ tay anh, “Không sao đâu, buông ra nào.” Cô chỉ đơn giản nghĩ là anh lo cho cô, dù sao lần chạm mặt trước cũng không vui vẻ gì.

Bàn tay núm góc áo của Tùy Kỳ càng nắm chặt đến trắng bệch, thậm chí còn run rẩy, không có vẻ gì là sẽ thả lỏng.

Mạc Tuyền chờ anh một lúc, cau mày, “Hôm nay anh làm sao vậy? Mau buông ra.”

Tùy Kỳ nhìn thẳng vào mắt cô, “Nếu không buông thì sao?”

Câu này nghe rõ ràng có chút khiêu khích, Mạc Tuyền kìm chế, nhìn anh khó hiểu, “Anh đột nhiên chập dây thần kinh nào à? Sao lại không để cho tôi đi?”

“Tôi không thích anh ta.” Anh gượng gạo nói.

“Vớ vẩn, anh là đàn ông, nếu anh mà còn thích được đàn ông nữa thì có mà loạn à?”

“Cô biết ý tôi không có ý đó.”

Mạc Tùy xoa tay, ý tôi ý anh cái gì chứ, anh ta cũng bắt đầu biết ăn nói quanh co rồi. “Mau buông tay ra, đừng để tôi tức giận lần nữa.”

Gần đây cô không còn hay làm khó dễ Tùy Kỳ như ngày trước nữa. Thứ nhất là vì hai người quen thân hơn, thứ hai là dù Mạc Tùy có vô lương tâm cũng biết Tùy Kỳ rất tốt, cô không đành lòng tiếp tục bắt nạt anh.

Nhưng cô không biết rằng cô vẫn là cô của ngày đầu mới gặp anh, nhưng Tùy Kỳ đã không còn là Tùy Kỳ của khi đó nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Sinh nhật Trần Lương Sinh

“Tôi không buông.”

Mạc Tùy mở to mắt, buồn cười nói: “Nói hay nhỉ, chẳng lẽ anh đã quên thân phận và vị trí của mình rồi hả?”

Ánh mắt Tùy Kỳ lóe lên, dường như nhớ tới cái gì, trở nên có chút yếu ớt và uất ức.

Mạc Tùy thông thả mà dứt khoát gỡ áo ra khỏi tay anh, vỗ vỗ cánh tay cứng ngắc của anh, “Anh về nhà trước đi! Tôi sẽ về sớm thôi!”

Tùy Kỳ cúi thấp đầu, vẫn không nhúc nhích thẫn thờ nhìn chằm chằm mặt đất, rất rõ là anh đang không vui. Mạc Tùy không biết anh lại thần kinh cái gì.

“Tôi nói với anh đấy, có nghe thấy không?” Anh không lên tiếng, Mạc Tùy đá đá yên sau xe đạp, cao giọng, “Nói!”

Tùy Kỳ ngẩng đầu nhìn cô một cái, gật đầu.

Mạc Tùy vừa lòng, xoay người đi đến trước mặt Trần Lương Sinh. Anh ta luôn lảng lạng nhìn bọn họ, không chen vào một câu.

“Nói đi, chuyện gì?”

Trần Lương Sinh chỉ phía dưới, “Lên xe!”

“Không cần, nói luôn đi!”

Ngón tay Trần Lương Sinh gõ nhẹ lên tay lái, ánh mắt chăm chú quan sát từng biểu cảm của cô, cuối cùng lộ ra chút thất vọng, đột nhiên cười nói: “Hóa ra em đã quên.”

Mạc Tùy sững sốt, nâng tay nhìn đồng hồ, sau đó giật mình nói: “Hôm nay là sinh nhật anh?”

Nhiều năm như vậy cô chưa bao giờ quên, hôm nay lại hoàn toàn không nhớ ra.

“Ừ! Vậy lên xe được chưa!” Giọng Trần Lương Sinh thực nhẹ nhàng, tay đặt lên trên tay lái lại siết chặt.

“Sao không tìm Triệu Yến Phi?” Ngày này không phải ở bên người yêu mới có ý nghĩa sao? Hơn nữa từ khi mẹ con bọn họ chuyển đến nhà họ Mạc, hai người không còn cùng chúc mừng sinh nhật nữa, chỉ tự động nhắn tin thôi.

“Cô ấy hôm nay phải đi họp, không rảnh!” Trần Lương Sinh nhàn nhạt nhìn người trước mắt, “Không đến nổi ngay cả cùng anh qua sinh nhật cũng khó như vậy chứ?”

“Không nghiêm trọng như anh nói đâu.” Mạc Tùy bình tĩnh đáp lại rồi xoay người lên xe, “Đi thôi!”

Trần Lương Sinh lắc đầu, “Nói bao nhiêu lần rồi mà vẫn như vậy.”

Nói xong nghiêng người thắt dây an toàn cho cô. Anh ta đột nhiên tới gần khiến Mạc Tùy kinh ngạc, sau đó là xấu hổ không kim nổi. Cô có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể và hơi thở của Trần Lương Sinh, không nhận được nhũ mày nghiêng đầu, vừa khéo chạm phải tầm mắt Tùy Kỳ ngoài cửa sổ. Khoảng cách hơi xa nên cô nhìn không rõ, nhưng cô vẫn cảm nhận được sự lạnh lẽo trong ánh mắt ấy, không hiểu sao đột nhiên có chút chột dạ.

Mạc Tuyền vuốt nước miếng, vỗ vỗ vai anh ta, “À, tự em làm.”

“Không sao, cũng sắp xong rồi.”

Khi nói chuyện tóc Trần Lương Sinh nhẹ nhàng cọ qua vành tai cô, ngựa ngựa.

Mạc Tuyền cố áp người vào cửa, thắt dây an toàn thôi, ấn vào khóa là xong, mẹ nó, anh ấn lâu như vậy làm gì, đây là loại dây an toàn chó má gì vậy? Trong lòng cô phiền chán rít gào.

“Xong rồi!” Cuối cùng Trần Lương Sinh hơi lùi lại, nâng tay xoa nhẹ tóc cô rồi mới ngồi về chỗ.

Mạc Tuyền vuốt tóc mái, bất mãn nói: “Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi hả? Đừng chạm vào tóc em!”

Trần Lương Sinh lơ đãng cong khóe miệng, lái xe đi.

Tuyền Kỳ nhìn xe biến mất mới cứng ngắc giật giật chân, đầy mắt như phủ một tầng khói mù.

Trần Lương Sinh lái xe về thẳng nhà mình. Mạc Tuyền đi theo lên tầng, cửa vừa mở xông vào mũi là mùi thơm, trên bàn cơm cách đó không xa là nồi lẩu nghi ngút khói.

Thay giày xong, Mạc Tuyền đặt bánh ngọt mua trên đường đi lên bàn, nhìn nồi lẩu muối quấy quấy, “Nhiều quá vậy.”

Bên cạnh còn đặt rất nhiều thịt sống, rau, gia vị, Mạc Tuyền cười nói: “Nồi lẩu này đủ cho năm sáu người ăn ấy chứ, hay là gọi thêm mấy người tới?”

“Đừng gọi, mau ăn đi!” Trần Lương Sinh để áo khoác cô cời ra sang một bên, ngồi xuống, “Hơn nữa nhà anh không phải ai cũng tùy tiện tiếp đãi.”

Mạc Tuyền khinh thường hừ một tiếng, “Ghét nhất là loại người như mấy người, cứ làm như thể mình đặc biệt hơn người khác vậy.”

Trần Lương Sinh gấp thịt bò vừa nhúng xong vào bát cô, “Phải, cảm miệng đi, ít nhất người đáng ghét này còn đang phục vụ em đấy.”

Mạc Tuyền ngượng ngừng cười gượng.

Ăn lẩu thường làm cho người ta có cảm giác không giới hạn, dường như ăn thế nào cũng không đủ no, thời gian cũng trở nên vô nghĩa. Mạc Tuyền bình thường không thích ăn lẩu, phải ăn vội ăn vàng rất khó chịu.

Khoảng hơn một tiếng sau điện thoại của cô vang, là số lạ. Cô không để ý, nghe luôn.

“Cô Mạc phải không? Tôi ở đồn công an xx, bạn cô xảy ra chút chuyện, mời cô tới đây một chuyện!” Giọng nói tầm trung tuổi và tiếng ồn ào xung quanh truyền tới.

“Có phải nhầm không ạ? Bác nói bạn nào cơ?”

“Tên. . . . . Tuyền Kỳ, là bạn cô đúng không?”

Mạc Tuyền nhíu mày, “Đúng, anh ấy làm sao?”

“Một hai câu cũng không nói rõ được, cô cứ qua đây đi! Phía bên tôi cũng bận, cô mau một chút.” Cũng không chờ Mạc Tuyền đáp lời liền cúp máy.

Trong lòng cô có chút lo lắng, Tuyền Kỳ sao tự dưng lại vào đồn công an? Người trung thực như anh ngoại trừ thỉnh thoảng đứt dây thần kinh não nổi điên với cô thì đối với người ngoài luôn hòa nhã, chưa bao giờ gây sự.

Mạc Tuyền ngồi không yên, chỉ sợ anh bị người ta bắt nạt, đánh nhau không sợ chỉ sợ cãi lộn, cái tên ngốc kia vốn đâu biết ăn nói.

“Em có việc phải đi, anh từ từ ăn!” Mạc Tuyền đứng dậy đi lấy áo khoác.

Trần Lương Sinh vòng qua bàn giữ chặt tay cô, vẻ mặt hồ hững, “Chuyện quan trọng gì mà ngay cả bữa cơm cũng không kịp ăn?”

“Bạn em xảy ra chuyện, em phải đi ngay.” Mạc Tuyền giãy giụa, lại khiến anh ta giữ càng chặt hơn. Cô vội la lên: “Em thật sự có việc, anh mau buông ra!”

“Bạn nào? Chuyện gì?” Nhìn cô sốt ruột cuống quýt, Trần Lương Sinh thờ ơ.

Mạc Tuyền theo bản năng không muốn cho anh ta biết người kia là Tuyền Kỳ. Trước không nói Tuyền Kỳ mắc tội gì, nhờ là chuyện không hay thì sao? Trần Lương Sinh vốn đã rất phản đối chuyện họ ở chung rồi, giờ thêm chuyện này nữa có khi lại làm to chuyện ra. Cô còn đang giấu gia đình, nói ra anh ta để lộ cho họ biết thì làm thế nào? Tuy rằng bọn họ có biết cũng không thay đổi được quyết định của cô, nhưng nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, phiền toái!

“Chuyện này anh không cần phải quan tâm, dù sao tự em có thể giải quyết được.”

“Em có thể giải quyết được hay không anh nghe sẽ biết, cứ nói xem là chuyện gì đã.”

“Anh không thấy phiền à?” Thấy thời gian trôi qua, còn không biết Tùy Kỳ ra sao, anh ta lại còn lải nhải, Mạc Tùy tức giận, “Sao em lại phải nói cho anh? Em cũng không phải trẻ con ba tuổi ngay cả quyền riêng tư cũng không có, anh không thấy mình quá gia trưởng à?”

“Anh đang lo cho em”

“Anh không cần lo nhiều như vậy! Em chịu không nổi.”

Trần Lương Sinh thở dốc một hơi, cố gắng đè nén cơn tức cuộn cuộn, “Cũng chỉ hỏi em có chuyện gì mà thôi, cần gì phải cãi nhau như vậy?”

“Em cũng thấy chúng ta không cần cãi nhau, nhưng anh hỏi, còn em trả lời hay không là quyền của em” Mạc Tùy quay đầu đi, “Em ghét người khác ép em”

Trần Lương Sinh sững sốt, sắc mặt dần trở nên khó coi.

Mạc Tùy không thêm quan tâm đến anh ta, dùng sức rút tay ra, vội vàng đi ra ngoài. Vừa đi vừa nói: “Em đi đây, hôm nay rất xin lỗi, có cơ hội lần sau bù cho anh, hẹn gặp lại.”

Khi cô tới sở cảnh sát đã là nửa giờ sau, Tùy Kỳ ngồi ở chỗ góc tường, quần áo bẩn thỉu xốc xếch, hai tay có ngoại thương lớn nhỏ không đều. Ngoại trừ những điều này ra thì không thấy bất cứ vấn đề nào mất thường có thể nhìn thấy nữa

Thấy Mạc Tùy mắt anh sáng lên rồi lập tức tối lại, cúi đầu rầu rĩ nhìn mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Bị lừa

Lúc này, một cảnh sát mặc đồng phục đi tới: “Mạc Tùy đứng không?”

“Vâng, là tôi.” Mạc Tùy đảo mắt nhìn qua mấy tờ giấy trong tay anh ta,

“Đồng chí cảnh sát, bạn tôi gặp chuyện gì vậy?”

“Đánh nhau, gây rối.” Anh ta cuộn tờ giấy thành cuộn đập đập vào lòng bàn tay, “Hậu quả không hề nhẹ chút nào.”

Sau đó nhanh chóng giải thích chuyện đã xảy ra, nghe nói là Tùy Kỳ ra tay đánh người trước. Người ta có ba người, chẳng làm gì cả, chỉ đứng ven đường tán phét mà đột nhiên bị anh đánh chảy máu cả đám.

Mạc Tùy nghe xong, lập tức phản đối, “Chắc chắn là nhầm lẫn rồi, bạn tôi không thể nào vô cớ đánh người được, chắc chắn là bọn họ có vấn đề gì đó.”

Anh chàng cảnh sát không thêm để ý, chỉ nói: “Người nào đến báo lãnh cũng nói câu này, chúng tôi nghe chán rồi.”

“Này, sao các anh lại có thể như thế chứ.” Mạc Tùy hết sức bất mãn nhìn anh ta.

Đồng chí cảnh sát làm ngơ, bảo một người khác đưa Mạc Tùy đến xem ba người bị thương kia.

Người bị thương ở trong phòng làm việc, lúc họ đi vào mấy người đó đang ngồi nói chuyện với nhau. Mạc Tùy liếc mắt nhìn lướt qua họ, nhưng về cơ bản nhìn ai cũng tàn tạ hơn Tùy Kỳ.

Họ thấy có người đến, vội vàng lao tới kêu gào bồi thường, đáng vẻ còn có chút hung dữ, nhưng Mạc Tùy chẳng sợ chút nào, đây là đâu chứ? Đây là đồn cảnh sát, mẹ kiếp, anh có phách lối thế đi nữa cũng chẳng động được vào một sợi tóc của tôi.

Một người trong số đó vẫn im lặng này giờ đột nhiên quát: “Mẹ kiếp, mấy anh em bọn tao cũng không phải chúng mày muốn đánh là đánh được đâu, tốt nhất là chúng mày hãy giải quyết cho hợp lý, không thì không xong đâu.”

Giải quyết hợp lý? Không phải là muốn ăn vạ thôi sao?

Nhưng... Giọng người này quen quen, Mạc Tùy nhíu mày, tay chống cằm. Nghe ở đâu rồi nhỉ?

Người kia nghĩ cô đang cân nhắc cách giải quyết, bèn tỏ thái độ, ngăm liếc nhìn ra hiệu với đồng bọn, càng lớn lối hơn: “Việc này nhìn thế nào cũng là chúng mày sai. Tao mà kiện là không xong đâu. Bọn tao sẽ không ngừng kháng án, xem chúng mày có được yên thân không.”

Mạc Tuyền nhìn bọn họ như nhìn lũ thiếu năng, rồi nói thào vài câu với cảnh sát đứng bên cạnh. Mặt anh cảnh sát lập tức biến sắc, đưa Mạc Tuyền ra ngoài.

Ba người bên trong đường như rất sợ Mạc Tuyền nói bậy vu oan cho bọn họ, liên tục gào thét, cuối cùng bị đồng chí cảnh sát canh ở đó quát cho mới ôm tức mà câm miệng.

Sau đó Mạc Tuyền kể lại chuyện lần trước cô gặp cướp với cảnh sát, ra ý là đặc điểm nhận dạng của tên cướp ấy cực kỳ giống với một trong ba người. Cảnh sát nửa tin nửa ngờ lật lại hồ sơ, phát hiện ba người này đúng là đều có tiền sự được ghi lại ở đây, vụ Mạc Tuyền bị cướp cũng nằm trong đó.

Có thông tin quan trọng như vậy chuyện Tuyền Kỳ đánh người không hẳn là vô cớ nữa. Nguyên nhân có thể thông cảm nhưng cách làm của anh vẫn là không đúng.

Mạc Tuyền kí tên, nghe anh cảnh sát không ngừng lái nhai, chỉ biết liên tục gật đầu, sau đó thản nhiên đưa Tuyền Kỳ đi.

Đi ra đến đường lớn, cô mới nhìn Tuyền Kỳ, “Nói đi, chuyện này là sao?”

“Nhìn ngứa mắt.” Thực ra là trong lòng khó chịu nên muốn phát tiết, ai bảo tên kia xui xẻo động vào anh.

“Ngứa mắt là đánh người? Ai dạy anh thế?” Người này có tư tưởng tiêu cực như vậy từ bao giờ?

“Lúc trước hần còn đi ăn cướp.”

“Đó là lúc trước, lần này hần ta có cướp gì của anh không?” Mà có cướp thì cũng cướp được cái gì đâu?

Tuyền Kỳ bóp chặt vết thương rách da không lên tiếng, lại trở về tư thế rầu rĩ đầu cúi gằm mà đi.

Nhìn anh uể oải như thế Mạc Tuyền không giận nổi. Cô biết dù mình có nổi giận mắng anh ta thế nào đi chăng nữa thì anh ta vẫn sẽ bày ra cái vẻ sống dở chết dở ấy mà thôi.

“Đừng bóp nữa.” Cô kéo tay anh ra, vết thương lại bắt đầu rỉ máu. Mạc Tuyền trừng anh: “Anh cũng thật là, bóp làm gì? Chảy máu nhìn đẹp lắm à? Tôi mới rời anh ra chưa được bao lâu anh đã gặp chuyện không may rồi.”

Vừa nói cô vừa lấy khăn tay ra lau vết máu cho anh. Mạc Tuyền không dùng nước hoa, nhưng trên người cô luôn có một mùi hương dễ chịu, có lẽ là mùi nước giặt quần áo, cũng có thể là mùi dầu gội trên tóc, hoặc cũng có thể là mỹ phẩm dưỡng da thông thường, nhưng những thứ đó hòa trộn vào nhau lại tạo ra một mùi hương của riêng cô.

Tuyền Kỳ nhắm mắt lại, thào mẫn như muốn ngủ thiếp đi.

Anh nói: “Vậy cô đừng bỏ rơi tôi.”

Mạc Tuyền trốn mắt lờm anh, đến một hàng thuốc gần đó mua thuốc rồi cùng đi về nhà.

Gần năm mới, đôi chim sẻ nhà Phạm Tư Nhiễm cũng bắt đầu được nghỉ. Tư Phạm về quê, Phạm Tư Nhiễm không có việc gì lại tìm Mạc Tuyền. Giữa siêu thị mà cứ có một người rảnh rỗi đứng chình ình ra đây đương nhiên là không được đẹp mắt cho lắm. Được mấy ngày, Vương Triệu Tường đã tỏ vẻ khó chịu ra mặt.

Mạc Tuyền đá Phạm Tư Nhiễm đang ngồi ỳ ra trên ghế, “Cậu không có chút tự giác nào à? Ông chủ mình sắp vật lỏng mình rồi kkkia kia, ngày mai cậu đừng đến nữa.”

Phạm Tư Nhiễm nhìn Vương Triệu Tường vừa đi, “Có sao đâu. Cửa hàng mở là để cho khách vào đi dạo, sao mình không được tới?”

“Chân nào của cậu đang đi dạo?”

“Hừ, cậu đúng là làm màu, sống như vậy còn gì thú vị nữa? Cùng lắm thì cậu đi làm việc, vậy ông ta sẽ không ý kiến nữa.”

Mạc Tuyền ném hộp bút lông trong tay lên người cô ấy, “Xếp lên giá hàng theo loại cho mình.”

“Tiên sư cậu.”

Thấy Phạm Tư Nhiễm làm việc, Vương Triệu Tường đi qua không nhìn với ánh mắt hình viên đạn nữa, hai người cũng có thể yên tâm thào mái nói chuyện.

“Sắp Tết rồi chuẩn bị xong chưa?”

“Có hai người, cũng chẳng biết chuẩn bị gì.” Phạm Tư Nhiễm lơ đãng nói:

“CƠ mà cậu định thế nào? Về nhà à? Còn Tuyền Kỳ.”

“Không về đâu, về làm sao được.” Mạc Tuy cầm tờ giấy nhỏ thỉnh thoảng lại viết mã hàng, chuẩn bị kiểm kê. “Đương nhiên Tùy Kỳ sẽ đón Tết với mình, anh ấy không có người thân.”

Phạm Tư Nhiễm nghĩ một chút, nói: “Này, vậy cả bốn người chúng ta cùng đón năm mới đi. Càng vui.”

“Được thôi.” Mạc Tuy dùng tay nhìn cô ấy, “Có điều hai người cũng phải làm, đừng có lấy cớ đến làm khách mà lười.”

“Xi.” Phạm Tư Nhiễm khinh bỉ, “Đồ keo kiệt.”

Trần Lương Sinh cách một thời gian lại gọi điện thoại một lần. Đề tài của hai người càng lúc càng ít, một phần là vì tính cách hai bên, cuối cùng cuộc nói chuyện đều biến thành chất vấn nhau hoặc giận dữ rồi kết thúc. Mạc Tuy buồn phiền phát hiện ra không khí nói chuyện hòa hợp nay đã trở thành điều xa xỉ rồi. Những năm bất hòa khiến không chỉ gia đình mà ngay cả những kỷ ức và kỷ niệm của hai người cũng đã trở nên xa cách.

Đạo gần đây chuyện hay nghe nói đến nhất là Tết. Tối tan làm về nhà, hai người cùng ăn khuya. Tùy Kỳ vào phòng bếp dọn dẹp, Mạc Tuy thì ra ban công nghe điện thoại. Gió lạnh có thể giữ cô tỉnh táo hơn một chút.

“Nếu đã muốn hai bên đều vui vẻ, vậy em mong lần sau không phải nghe đến chuyện cả nhà tụ họp như vậy nữa. Em rất không thích, thật sự. Nếu anh đã nhiệt tình vun vén như vậy thì em chỉ có thể nói một câu đó là từ nay về sau chúng ta đừng nói chuyện nữa, miễn cho lần nào cũng cãi vã. Em mệt mỏi lắm rồi, không muốn nổi nóng.”

Đêm nay không có gió. Nhưng nhiệt độ không khí vẫn lạnh đáng sợ, Mạc Tuy chỉ mặc một cái áo len mỏng, cô run rẩy vì lạnh, miệng thở ra khói trắng lan ra không trung. Ánh đèn đường lấp lánh đằng xa tạo thành vầng sáng mờ ảo, mang đến chút ấm áp cho một đêm vắng.

Xung quanh yên tĩnh khiến tiếng hô hấp của Trần Lương Sinh truyền qua có vẻ càng rõ ràng, đều đều, trầm ổn kín đáo như chính con người anh.

“Được rồi, chuyện đón năm mới anh không nói nữa, nhưng ăn bữa cơm bình thường thì vẫn nên có.” Không để Mạc Tuy kịp từ chối, anh ta tiếp tục nói: “Hôm sinh nhật anh em đã bỏ chạy rồi, lần này coi như bồi thường, tối mai anh đến đón em, cùng về nhà ăn cơm. Yến Phi cũng đến.”

Mạc Tuy có cảm giác như bị ai đánh vào bụng vậy, không lẽ những câu cô nói đều là dàn gảy tai trâu à?

“Chỉ một lần này thôi.” Anh ta nói tiếp, “Một lần cuối cùng, lần sau chắc chắn anh sẽ không ép em nữa.”

Mạc Tuy nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn đồng ý. Trần Lương Sinh không phải người chỉ nói mà không làm, nếu đã nói là lần cuối vậy có nghĩa là không có lần thứ hai nữa, cô tin anh ta. Dù cơm có khó nuốt thì cũng chỉ phải chịu tội một lần, đổi lại tự do vĩnh viễn, có gì không thể?

Hôm sau, tan tầm, Trần Lương Sinh và Triệu Yến Phi quả thật đứng giờ đứng chờ ở cổng. Mạc Tuy hơi hất càm với Triệu Yến Phi coi như chào hỏi, sau đó mở cửa xe ngồi vào. Tùy Kỳ đứng bên cạnh lẳng lặng nhìn, không phản ứng gay gắt như mấy lần trước. Vì lo anh có cảm giác bài xích mãnh liệt với Trần Lương Sinh, Mạc Tuy đã giải thích ngắn gọn cho anh, người đó là anh trai của cô.

Tùy Kỳ không ngốc, nghe xong bật người dậy hỏi: “Vì sao anh ta họ Trần?”

Về mặt Mạc Tuy bối rối, đây là chuyện cô khó mở lời, thế nên cô không kiên nhẫn trừng anh: “Vi đó là con trai mẹ kế của tôi.”

Cho nên hai người không có quan hệ huyết thống, nhưng không thể phủ nhận họ là người nhà.

Cái thời Mạc Tuy còn ngây thơ đã từng dùng bạo lực, sống buông thả, hành vi kiêu ngạo, sống không mục đích để phát tiết những tâm trạng tiêu cực. Nhưng đó là trước mặt người ngoài, còn với Trần Lương Sinh, cô luôn theo bản năng làm mọi chuyện ở mức tốt nhất. Có thể là vì trời sinh mỗi người đều có một thiên địch, điểm yếu của Mạc Tuy ngay cả người qua đường cũng biết. Tuy cãi vã xích mích đến tận giờ, nhưng cô chưa bao giờ ngờ người giẫm lên điểm yếu ấy lại là Trần Lương Sinh. Vì thế cô thất vọng, đau đến tận cực điểm.

Đến nhà họ Mạc, cô đẩy cửa đi vào, sau đó nhìn một bàn đầy thức ăn, ngơ ngẩn nghe Mạc Vi Tân bình tĩnh nói: “Năm nay chúng ta dời tiệc tất niên sang hôm nay. Khó được một ngày mọi người đông đủ, đã lâu rồi không đông vui thế này, hôm nay cả nhà ăn một bữa thật ngon nhé.”

Đây là “Chuyện đón năm mới không nói nữa, chỉ ăn cơm bình thường thôi” sao?

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Nói dối cũng là nhân phẩm

Nói xong vui mừng vỗ vai Trần Lương Sinh, ra về vô cùng vừa lòng, mà anh ta cũng chỉ cười, sắm vai người con trung hiếu hoàn mỹ. Mạc Tuy nhìn anh ta mà thấy nực cười, người đàn ông tối hôm qua còn nói là một bữa cơm bình thường cơm về sau sẽ không bao giờ ép cô nữa từ khi nào lại gian dối như thế? Từ khi nào đã bắt đầu dùng mưu kế với cô?

Mạc Tuy thấy lạnh, cảm giác lạnh này là do bàng hoàng cực độ cùng thất vọng tạo ra. Có lẽ khi thời gian xây dựng hoàn mỹ và không hoàn mỹ cũng đã lặng lẽ mà kiên định thay đổi bản chất con người. Sau một thời gian, dù bạn có muốn thừa nhận hay không thì vẫn luôn có một số người vì thay đổi quá nhiều mà biến thành xa lạ.

Trần Lương Sinh không phải không cảm nhận được cái nhìn của Mạc Tuy. Khi mọi người đi về phía bàn ăn, anh đi tới bên Mạc Tuy vẫn đang đứng ngây người ở chỗ cũ, có chút áy náy khi đối diện với tầm mắt cô, “Anh xin lỗi!”

Mạc Tuy nở nụ cười, dùng vẻ mặt đã hiểu, sau đó ngay cả liếc nhìn anh ta một cái cũng cảm thấy không cần thiết, đi vào theo.

Theo tính tình bình thường của cô chắc chắn phải làm loạn mộ trận, khiến anh phải dùng mọi cách để khuyên bảo mới không tình nguyện chấp nhận. Lúc này cô bình tĩnh lại thường lại khiến trong lòng Trần Lương Sinh càng thêm buồn bực.

Mấy người cùng nhau hòa thuận ăn cơm, nhìn Mạc Tuy hôm nay ngoan ngoãn, Mạc Vi Tân không khỏi cảm khái trong lòng, con trẻ phản nghịch không ngờ cũng có lúc trưởng thành, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt không để tâm chuyện vụn vặt nữa rồi.

Ông gấp một miếng thức ăn đặt vào bát Mạc Tuy, “Hôm nay ở lại nhà đi, đừng về nữa.”

Mạc Tuy cúi đầu chăm chú ăn cơm, thấy không rõ vẻ mặt, cũng không đáp.

Trần Tổ Quyên đang tán gẫu hăng say với Triệu Yên Phi lúc này cũng phụ họa nói: “Đúng vậy, Tiểu Tuy hôm nay ở lại nhà đi, mấy ngày hôm trước đi đã phơi chân gối cho con rồi, buổi tối ngủ cũng thoải mái.”

Mạc Tuy ném miếng xương gặm này giờ lên bàn, cầm lấy khăn giấy lau miệng, mắt cũng không thèm ngước lên, nói: “Ai cho phép bà vào phòng tôi?”

Tuy rằng cô không về, nhưng phòng vẫn được giữ lại, chìa khóa cũng chỉ có mình cô có, lúc đi cô đã khóa cửa, người đàn bà này vào bằng cách nào?

Mạc Tuy nhìn về phía bố mình, lạnh nhạt nói: “Bố cậy cửa hay là thay ổ khóa vậy?”

Giọng điệu kiêu ngạo cuồng vọng khiến Mạc Vi Tân buồn bực, nhưng nói như thế nào cũng là năm mới, ông nén giận, “Nhà đã hơi cũ, lúc trước tìm người đến sơn lại, không thể để kệ phòng con được, cho nên bố liền bảo người ta cậy cửa, thuận tiện thay cửa cho con.”

Mấy người đều đã dừng ăn cơm, lúc này trong phòng yên tĩnh làm người ta hít thở không thông, trong không khí mang theo cảm giác kích động sắp bùng nổ.

Mạc Tuy cầm đĩa cơm thành bát phân tán sự chú ý của mình, ngực rõ ràng phập phồng kịch liệt hơn vừa rồi không ít. Lúc đi cô thậm chí lười báo cho bọn họ một tiếng, nhưng cuối cùng vẫn dẫn Mạc Vi Tân vĩnh viễn không cho Trần Tổ Quyên đi vào phòng cô một bước. Lần trước đến cô có phát hiện nhà đã sửa, nhưng bởi vì từng nhân mạng rất nhiều lần nên không ngờ phòng sẽ bị cậy cửa. Tuy không còn lưu luyến nhưng dù thế nào cô cũng mang họ Mạc, không muốn thừa nhận nhưng máu trong người vẫn là họ Mạc, chỉ cần không chết cô vĩnh viễn sẽ không thể hoàn toàn cắt đứt quan hệ với những người này. Cô biết vậy cô để dành cho mình một nơi sống yên ổn tại nơi này, trong cái nhà này. Nhưng muốn bọn họ đụng vào hay không là chuyện khác.

Những chuyện xảy ra này hôm nay đều như đang khiêu chiến cực hạn của cô, đầu đau ong ong như bị người ta giáng một đòn. Mạc Tuy cảm thấy mình còn có thể thần nhiên ngồi ở chỗ này quả thực chính là thần, nhưng cô còn phải tiếp tục thần, bởi vì thời gian còn chưa tới.

Thờ dài một hơi, sau đó bình tĩnh thờ ơ tiếp tục gấp đồ ăn. Mấy người bên cạnh cũng thả lỏng sống lưng cứng đờ, căng thẳng vừa rồi biến mất trong nháy mắt.

Mạc Vi Tân về mặt phức tạp nhìn con gái, trong lòng vừa vui mừng vừa chua xót. Vui mừng đương nhiên là bởi vì Mạc Tuy đứng mực không cái cớ, chua xót là vì không ai hiểu con gái bằng cha, sao ông có thể không biết trong lòng cô đang bực tức. Nhưng ông là người chủ gia đình, sao có thể để Mạc Tuy tùy ý làm loạn, người ở bên ông nửa đời sau dù sao cũng không phải Mạc Tuy, mà đây cũng chẳng phải chuyện lớn, tóm lại là vì tốt cho cô.

Nhưng ông ta không nghĩ lại xem mình đã từng suy nghĩ chuyện này ở góc độ của Mạc Tuy.

Lúc gần xong bữa Mạc Tuy đứng dậy rồi đi trước, nhà đã trang hoàng lại thì nên tham quan một vòng mới phải. Lâu rồi cô không tới, cũng phải nhìn xem có chỗ nào thay đổi hay không.

Nghe lý do đó không ai ngăn cản cô, mà cũng không có tư cách, thân phận ngăn cản. Người nhà họ Mạc chẳng lẽ cả ngay cả nhà mình cũng không được tham quan sao?

Mạc Tuy đưa tay về phía Mạc Vi Tân, “Chìa khóa!”

Trần Tổ Quyên vội vàng buông đĩa xuống đứng dậy lấy một chùm chìa khóa từ trong ngăn kéo phòng khách, tìm chìa phòng Mạc Tuy tháo ra đưa cho cô, cười nói: “Chìa khóa dự phòng ở đây, con cầm hết đi.”

Bà không phải người mù, Mạc Tuy vừa rồi bắt mắt mãnh liệt đến thế ai cũng có thể nhìn ra, đâu còn dám trái ý tiểu tử tông nhà.

Mạc Tuy cầm mấy cái chìa khóa đút hết vào túi, lạnh lùng nhìn bà ta một cái, xoay người lên tầng.

Triệu Yên Phi gấp cá bỏ vào bát Trần Lương Sinh, xoa tay anh ta đặt trên đầu gối, khẽ nói: “Anh ăn thêm một chút đi.”

Phòng Mạc Tuy ở góc đông nam tầng hai, cạnh hang sói của Trần Lương Sinh. Cô mở cửa nhìn lướt một vòng, đi thẳng đến đầu giường mở mật mã ngăn tủ lấy một ra một hộp gỗ. Đây là đồ cưới trước kia của mẹ cô, bên trong đặt chút đồ trang điểm giá rẻ, khi ấy không có tiền nên cũng chẳng có gì đáng giá. Nhưng Mạc Tuy từ nhỏ đã thích cảm nhận, sau này mẹ cô cho cô luôn cái hộp, hiện giờ bên trong đặt mấy bức ảnh chụp chung của hai mẹ con. Từ hoa văn bên ngoài hộp có thể thấy được hộp đã cũ, cô nhẹ nhàng xoa xoa sau đó bỏ vào trong túi áo khoác. May mà túi cô, tuy có chút cần người nhưng không đến mức khó chịu.

Đổ đầy nước vào bồn tắm trong phòng vệ sinh, sau đó đến thư phòng lấy một lọ mực xanh và một lọ mực đen. Tiếc là không đủ, đổ cả vào cũng không thấy lên màu lắm.

Cô chạy xuống tầng, thái độ hòa nhã nói: “Con ra siêu thị một lát, sẽ về ngay thôi.”

Mạc Tuy ra cửa còn có thể chủ động trở về quả thực là trăm năm khó gặp, mọi người bên bàn cũng ngăn cả người. Mạc Vĩ Tân càng vui mừng hơn, nghĩ rằng, quả nhiên đã nghĩ thông suốt rồi.

Ông ta vui vẻ nói: “Được, về sớm một chút, đi đường cẩn thận.”

Mạc Tuy vẫy tay chạy ra ngoài.

Siêu thị không xa, cô mua toàn bộ mực trên giá, không quan tâm là đỏ đen hay xanh, chỉ cần có màu là mẹ nó được rồi. Mấy chục lọ ném hết lên xe đẩy hàng sau đó ra tính tiền.

Nhân viên thu ngân thấy vậy vừa nhìn vừa cười nói: “Này, cô mua nhiều mực như vậy làm gì?”

“Sắp khai giảng mà, tôi mua thưởng cho học sinh.”

“Cô là giáo viên à, dạy môn gì vậy?”

“Toán, học sinh mỗi ngày viết nháp nên mực cũng nhanh hết.” Mạc Tuy chỉ túi vải bên cạnh, “Đó là gì vậy?”

“Quả khuyến mãi.” Nhân viên thu ngân ấn máy, che miệng nhỏ giọng nói: “Lúc đi học tôi thích toán nhất, nể tình cô là giáo viên dạy toán, tôi khuyến mãi cho cô.”

“Vây cảm ơn nhé!” Mạc Tuy đang lo không có gì để mà che, cái này rất tối, túi kín không nhìn thấy gì, nói dối không chớp mắt cũng là nhân phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Trộn Đồi Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Đại chiến

Cả một túi mực đương nhiên không nhẹ, may mà bình thường Mạc Tuy đi làm cũng phải chuyển hàng nhiều nên không đến mức xách không nổi. Cô bắt xe đi thẳng về nhà, vào cửa xong tiện tay lấy búa trong đồng hồ đặc đứt vào tủ.

Mấy người kia ăn cơm xong ngồi trong phòng khách nói chuyện. Bây giờ Mạc Tuy chẳng muốn giả vờ thân thiết với bọn họ làm gì, không chào không hỏi liền trèo tốt lên phòng, đi thẳng vào phòng tắm đổ hết mực vừa mua vào trong. Mực lan thành từng luồng như cá mực phun ra vậy, tuy có cả đỏ và xanh nhưng khi khuấy lên thì cũng vẫn biến thành một màu đen sì.

Mạc Tuy ném túi mua sắm đựng đầy vỏ vào trong bồn cầu, sau đó cầm chậu rửa mặt múc nước tạt lên tường gian ngoài, ướt cả người mình cô cũng chẳng quan tâm. Mẹ nó, cho các người tự càn rỡ này, cho các người sung sướng này, cho các người đứng trước mặt làm chứng mắt tôi này. Tại sao các người không nghĩ đến lúc mẹ tôi còn sống chưa từng được hưởng một ngày yên bình, cuối cùng còn bị các người hãm hại uất ức mà chết, giờ còn muốn ăn sắn của mẹ tôi? Thối lắm, chỉ cần tôi còn sống, các người đừng có mơ!

Từng chậu nước hắt ra, căn phòng càng lúc càng nhếch nhác, chấn bông trên giường đã ướt đẫm, vách tường màu vàng nhạt loang lổ từng mảng đen, tuy không đen rõ rệt, nhưng cũng đủ xấu xí và bẩn thỉu.

“Tôi cho các người sửa nhà này, mẹ nó các người cứ tiếp tục sửa đi.” Mạc Tuy thở hồng hộc lại mắng, tay lại bê nước sang những phòng khác.

Cô không mong mình sức đi hết các phòng. Chỉ cần cho con hai cáo già đó phải dọn là đủ rồi. Vì thế cô bê nước, lặng lẽ bước vào phòng ngủ của Mạc Vĩ Tân. Căn phòng này to gấp rưỡi phòng Mạc Tuy, cô không định bôi kỹ, chỉ dội qua là được, nhưng qua loa như vậy thôi cũng đủ cho hai ông bà già đó đêm nay đừng hồng hộc.

Mạc Tuyền về phòng, quăng chậu qua một bên, lau mồ hôi, chăm chú ngắm nhìn thành quả lao động của mình. Tường loang lổ, nước màu đen vấy khắp nơi từ tủ quần áo cho đến mặt đất, giống như cánh lá cây khô vàng phủ ngập mặt đường sau cơn mưa cuối thu, mang đầy vẻ thê lương của cái chết.

Viên mắt đỏ hoe, cô cố sức mở to mắt, lẩm bẩm: “Một lần cuối cùng.”

Lúc này cô đang rất nóng, nhưng vẫn mặc áo khoác vào như thường. Cô vén ống tay áo, cầm lấy cây búa dựng cạnh tường. Chỉ còn một chuyện cuối cùng, trò hay dù gì cũng phải có người xem đúng không, nếu không thì quá phí công cô làm rồi.

Lúc cô hát nước đã khóa cửa, Mạc Tuyền quay lại cửa phòng mở toang trước mắt mình, nhếch miệng cười mỉa mai.

Chất gỗ làm cửa rất tốt, Mạc Tuyền không nghĩ mình có thể đập nát nó chỉ với một phát búa. Cô xát xát tay. Ít ra cô có thể làm nó hoàn toàn thay hình đổi dạng.

Chịu đựng kẻ ngón cái đau đớn do ma sát, Mạc Tuyền dùng hết sức cúi gập cả người mà đập búa, lần đầu tiên cô còn suýt làm bay cả cây búa.

Tiếng va chạm quá lớn làm mấy người bên dưới gọi to lên, sau đó là một tràng tiếng bước chân liên tiếp.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, mấy người đều sửng sốt. Mạc Vĩ Tân là người lên tiếng đầu tiên, giận dữ: “Mạc Tuyền, con đang làm cái gì vậy hả? Bỏ ngay cây búa đó xuống cho bố.”

Trên cửa đã hằn mấy vết lõm, Mạc Tuyền thấy hiệu quả không lớn lắm bèn nhắm tay nắm cửa mà đập. Tay nắm mạ vàng giờ đã sắp long ra.

Cô quệt ngang tóc mái trước trán, tay cầm búa còn đang run, thở ra một hơi rồi cười: “Tôi làm gì ông không nhìn thấy à? Mất chưa kém đến mức đấy chứ?”

Trần Tố Quyên vào phòng mình rồi đi ra, Triệu Yến Phi đi theo bên cạnh, bà ta cũng không giữ được nét mặt hiền hòa nữa. “Mạc Tuyền, dĩ biết con bất mãn, nhưng năm hết tết đến rồi còn làm vậy có quá đáng không?”

“Quá đáng? Đây là nhà tôi, tôi có đốt nhà thì cũng là tôi thích thế, bà ý kiến à? Bà là cái thá gì? Bà đừng quên bà họ Trần, cho dù chết bà cũng không được mang họ Mạc.”

“Mày im miệng cho tao.” Mạc Vĩ Tân tức giận đến run rẩy, chỉ tay vào mặt cô, “Cái thứ của nợ như mày, nhiều năm qua cũng chỉ vì mày mà không ai được yên, mày nói xem mày cứ cố chấp như thế là muốn làm gì? Di Trần của mày bao năm qua có lỗi với mày à? Có chỗ nào kém mẹ mày chưa?”

“Ông đừng có nhắc đến mẹ tôi.” Mạc Tuyền cao giọng quát. “Ông còn mặt mũi mà nói? Nếu không phải ông tăng tịu với bà ta, chu cấp cho bà ta mẹ tôi có chết không? Bà ta là cái gì chứ, không phải hồ ly tinh quyến rũ chồng người khác à, bà ta không xứng để so với mẹ tôi. Đến cả bước vào cửa này bà ta cũng không có tư cách, bà ta...”

Một cái bóng vụt qua, Mạc Tuyền còn chưa kịp phản ứng đã nhận lấy một cái tát.

Tiếng động ấy khiến những người đang cãi nhau đều yên tĩnh đi, Trần Tố Quyên giàn giụa nước mắt tức giận nói: “Lương Sinh, sao con lại đánh Mạc Tuyền?”

Sau đó chạy về phía Mạc Tuyền, “Mạc Tuyền, con đừng trách nó...”

“Cút. Mẹ kiếp, đừng có đụng vào tôi.” Ngay trước khi người kia kịp chạm vào quần áo của cô, Mạc Tuyền đã hất mạnh tay bà ta ra, mặt tỏ vẻ buồn nôn.

Trần Lương Sinh vội đỡ Trần Tố Quyên. Anh ta nói: “Mạc Tuyền, dù sao cũng là tát niền, làm loạn xong thì nên yên đi.”

“Ở đây đến lượt anh nói chuyện à?” Mạc Tuyền đưa đầu lưỡi chạm chạm phần khoang miệng bị thương bởi cú đánh, khinh bỉ liếc qua anh ta, không thèm để ý Trần Lương Sinh lập tức tái nhợt mặt. Cô chuyển sang hướng Mạc Vĩ Tân, “Nhìn thấy chưa? Người nhà họ Mạc bị đánh đấy, ông định giải quyết thế nào?”

Mạc Tuyền cười cười, tỏ vẻ không thèm quan tâm: “Tôi nói một câu nhé, thật ra tôi cũng chán giằng co rồi, là người ai cũng sẽ mệt, hôm nay chúng ta nói cho rõ ràng đi.” Nói xong, tiện tay ném cái búa nặng đi, nếu không phải Triệu Yến Phi kéo Trần Lương Sinh lại thì cái búa đã nện lên chân anh ta rồi.

“Con muốn nói rõ ràng cái gì?” Mạc Vĩ Tân sắc mặt khó coi nói. Con gái mình bị đánh ông ta đương nhiên không vui, nhưng lần này Mạc Tuyền thật sự rất quá đáng.

“Cho bọn họ rời khỏi căn nhà này, sau đó không cho họ bước vào đây một lần nào nữa.”

“Không thể, bố nợ đi Trần con rất nhiều, hai chúng ta sẽ không rời xa nhau.”

Mạc Vĩ Tân ôm vai Trần Tố Quyên, vỗ vỗ, hai người liếc nhìn nhau. “Mạc Tuyền, bố vẫn mong một ngày nào đó con hiểu được cho bố, tuổi bố đã cao rồi, cũng không còn mong theo đuổi nhiều thứ như xưa nữa, chỉ mong người một nhà cùng sống bình an, điều này không quá khó đúng không?”

Mạc Tuyền nhìn bọn họ, ánh mắt bình tĩnh đến kỳ dị. Quả là một đôi vợ chồng ân ái tình cảm gương mẫu, còn có hai đứa con cũng tình cảm y như vậy, bốn người cùng miễn cưỡng đứng đủ thành một vòng, tất cả đều nhìn cô bằng ánh mắt vừa bất an sợ hãi vừa mơ hồ bất mãn. Cảm giác bị bài xích mạnh đến

mức cô không thể làm ngơ. Phải rồi, mấy năm nay các vị bồi đắp tình cảm tốt như vậy cơ mà, cô là cái gì cơ chứ? Chẳng qua cũng chỉ là một đứa con gái không nghe lời của mẹ vợ đã chết. Một lúc lâu sau, cô đột nhiên bất lực mà ôm mặt, cười: “Phải rồi, không khó, sau này ông cứ bảo vệ cuộc sống của hai mẹ con bà Trần đây cho tốt đi, đừng có rảnh rỗi đi diễn mấy cái trò cha con tình sâu nghĩa nặng với tôi nữa, tôi không thừa thời gian gặp ông đâu.”

“Sau này, hai chúng ta nước giếng không phạm nước sông. Đừng cố làm khó nhau, có như vậy lỡ đi đường mà gặp nhau tôi còn có thể chào ông một tiếng ông Mạc, không đến mức phải làm như không thấy.”

Mạc Vi Tân chấn động, sau đó phùng phùng nổi giận, “Mày nói cái quái gì đó hả, mày muốn từ cả bố mày đấy hả?”

Trần Tố Quyên cũng kinh ngạc nhìn Mạc Tùy, “Mạc Tùy, sao con lại có thể nói với bố con như thế?”

“Phải rồi, con trai bà Trần sau này cũng chẳng bạc đãi ông đâu, ông bảo vệ cho tốt thằng con nuôi này đi nhé. Tôi cũng chẳng phải hạng tốt lành gì, tôi nghĩ từ mấy năm trước ông đã chẳng hy vọng xa vời là tôi sẽ phụng dưỡng ông lúc về già rồi, đã vậy thì, tôi sẽ theo ý ông.”

Nói hết lời, Mạc Tùy xốc lại cổ áo, đi thẳng ra ngoài, không muốn liếc nhìn bọn họ lấy một cái. Trần Lương Sinh kéo tay cô lại, nhưng nhìn vẻ mặt quật cường của cô, môi run lên mà chẳng nói được một lời.

Mạc Tùy chỉ chỉ tay anh ta, mắt lạnh băng nhìn. “Buông ra, đừng tưởng tôi không dám đáp trả. Trần Lương Sinh, quan hệ giữa hai chúng ta chấm dứt từ ngày hôm nay, anh đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Điều Tùy Kỳ muốn

Xưa kia, bởi vì nhỏ tuổi ngây ngô nên dù bất mãn cũng không thể trút ra được. Sau này vì không còn tiếp xúc nhiều với nhau, cô cũng không thừa hơi nói những câu đàm chọc vậy nữa nên cũng mặc kệ bọn họ. Nếu Mạc Vi Tân cứ kệ Mạc Tùy làm gì thì làm như trước thì đã không xảy ra chuyện ngày hôm nay. Đáng tiếc, một bên muốn cứu vãn tình cha con, bên kia lại chẳng ngoảnh đầu lại, càng tiếp xúc nhiều càng bảo mòn sự kiên nhẫn của nhau. Hôm nay cuối cùng đã chạm đến điểm giới hạn của cô, tổn thương cũng đã bắt đầu xuất hiện. Thực ra chỉ cần trong lòng đã có vướng mắc thì chuyện trở mặt là sớm hay muộn mà thôi. Có điều kết quả dù sao cũng khiến người ta khó mà chấp nhận được.

Tùy Kỳ mua lê về, gần đây Mạc Tùy hay than là cổ họng khó chịu, mấy hôm nay bắt đầu ho rồi, bảo uống thuốc thì không chịu. Anh lo lắng, nên định làm nước lê nấu đường phèn.

Không biết chính xác bao giờ thì cô về, cho nên sau khi ăn qua loa cho xong bữa cơm một lúc lâu anh mới bắt đầu làm. Trong lúc gọt lê bỏ vào đường cho dù chỉ là những công việc rất đơn giản, nhưng cứ nghĩ đây là làm cho Mạc Tùy anh lại không kìm được làm tỉ mỉ hơn, từ nhiệt độ của nước, độ tan của đường, đến cả độ dày của miếng lê. Rất lâu sau nhớ lại, anh bắt đầu phát hiện ra rằng chỉ khi đối mặt với người ấy, anh mới trở nên không giống chính mình như vậy.

Mạc Tùy về sớm hơn dự kiến, chỉ là người ngom nhem nhuộm tóc tai bù xù, mặt tái nhợt, nhìn như thể vừa bệnh trận thập tử nhất sinh, vô cùng tiêu tụy.

Tùy Kỳ đang bung nước lê nấu đường kích động chạy ra cũng sững sờ khựng lại, nhìn cô không biết phải làm sao. Nhưng cũng chỉ vài giây mà thôi, rồi anh lại vội vã chạy tới trước mặt cô, lo lắng nói: “Sao lại thành ra thế này? Không khỏe sao?”

“Không cần anh quan tâm!” Ánh mắt cô quét qua hai tay anh, “Đây là cái gì?”

“Lê nấu đường phèn, tôi thấy cổ họng cô gần đây không tốt nên làm đó!” Tùy Kỳ cười khoe mắt cong cong, nâng nước lê lên trước mặt cô, “Cô thử đi!”

Mạc Tùy ngần ra, giờ tay hắt mạnh, mắt đỏ ngầu, quát: “Tôi có bảo anh tôi thích cái này à? Anh tốt bụng đến thế sao? Họng tôi khó chịu là chuyện của tôi anh quan tâm làm gì? Anh nghĩ anh là gì mà đứng khua tay múa chân trước mặt tôi?”

Tùy Kỳ ngăn người, nước đường lê vẫn còn ấm, dù không quá nóng, tạt lên tay anh vẫn không nhận được run lên một chút.

“Anh thương hại tôi phải không? Đến bố tôi còn chẳng cần tôi, anh còn trông mong điều gì? Ông ấy vì một con hồ ly tinh mà chẳng thiết cái gì khác, còn mong tôi cắt đi cho khuất mắt. Mẹ kiếp, tất cả đều là đám lòng lang dạ sói, sao tôi lại họ Mạc cơ chứ? Sao tôi lại mang máu của nhà Mạc cơ chứ? Tôi là cái gì đâu, tôi bị đánh là đáng đời rồi!”

Mạc Tùy hự hơi thở hỗn hển, bắt đầu nói lộn xộn: “Có điều cũng nên nhớ kỹ bài học này, anh nói xem tại sao tôi lại phải nhịn nhiều năm thế cơ chứ? Sao tôi lại có thể để mẹ con nhà đó sống yên ổn ở nhà họ Mạc nhiều năm như thế hả? Dù không đuổi được thì ít ra cũng phải làm loạn lên chứ, làm từ sớm ấy, anh nói xem sao tôi lại chịu đựng được vậy?”

Tùy Kỳ nhủ mày đau lòng nhìn cô, cuối cùng đưa tay ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô, thấp giọng an ủi: “Không sao, không sao đâu, đừng buồn, Mạc

Tùy, tôi cần cô, cô đừng buồn!”

Mạc Tùy ra sức đẩy anh, “Buồn cái rắm, mắt nào của anh thấy tôi buồn? Chị đây sống vô cùng tự do tự tại, chị đây không biết hai chữ đau buồn đó viết ra sao nữa!”

Tùy Kỳ vội dỗ dành, “Được được được, cô không đau buồn, là tôi đau, tôi buồn, được chưa?”

Mạc Tùy đột nhiên bật khóc, là khóc thét lên không giữ chút hình tượng nào, nước mắt cứ chảy tuôn ra như suối, mũi đỏ hồng, mắt bị bao phủ bởi ánh lệ chẳng nhìn thấy được gì nữa, miệng gào to đến mức Tùy Kỳ có thể thấy cuống họng run lên theo tiếng khóc của cô.

Cô giống như một đứa trẻ mẩu giáo bị đánh, trừ khóc ra chẳng còn cách nào để phát tiết. Tùy Kỳ đã thấy rất nhiều mặt cô biểu hiện ra ngoài như cứng đầu, ương ngạnh, nhưng anh chưa bao giờ thấy cô yếu đuối thế này. Ngay cả lần trước bị thương cô cũng chỉ cắn răng chịu đựng. Vậy nên, tiếng khóc của cô làm ngực anh căng lúc căng thất lại.

Mạc Tùy cũng không kích động quá lâu, chỉ mấy phút sau đã lau khô nước mắt, nếu không có hai mắt đỏ hoe và tiếng nấc cục, anh gần như đã cho rằng lúc này chỉ là ảo giác.

Cô yên lặng ngồi bệt xuống dựa vào tường, tâm trạng tệ đến nỗi không muốn nói chuyện gì nữa.

Tùy Kỳ dọn dẹp miếng sứ vỡ, rồi lại múc một bát bỏng ra, vừa đi vừa thận trọng quan sát sắc mặt cô, cuối cùng, anh ngồi xuống bên cạnh cô, yên lặng cùng cô.

Lúc này, Mạc Tùy đã mất hết tri giác, chỉ thất thần nhìn chăm chăm sàn nhà màu nâu trước mặt, đầu trống rỗng, như thể sự bùng nổ ban này đã phá vỡ hết những gì trong đầu rồi. Trong phòng sáng đèn, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hít thở khe khẽ của hai người, trong tầm mắt có thể thấy ngón tay Tùy Kỳ đang từng chút từng chút giữ chặt miệng bát sứ, do dự như nội tâm của chính anh.

Mạc Tùy giật lấy cái bát, uống hết một hơi trước ánh mắt kinh ngạc của anh, rồi đặt cái bát không qua bên, tức giận nói: “Hôm nay coi như là nằm mơ, không nên nhớ thì mẹ nó đừng nhớ nữa!”

Tùy Kỳ vừa nghĩ đã hiểu ý của cô, ghé sát lại gần cô, nhỏ giọng nói: “Mạc Tùy, tôi cần cô!”

Mạc Tùy lườm anh, nói một chữ, “Cút!”

“Tôi nói thật đó, cho dù cả thế giới này không cần cô, thì tôi cũng sẽ vẫn cần cô, tôi sẽ đối xử tốt với cô, sẽ vĩnh viễn đối xử tốt với cô!”

“Vi sao?”

Tùy Kỳ lấp bắp không nói được lời nào, lo lắng nhủ mảy, đôi mắt long lanh như nước lóe lên theo cảm xúc của anh, “Nhất định phải có lý do sao?”

“Đối xử tốt với một người chẳng lẽ không cần lý do?”

“Nhưng cô cũng đối xử tốt với tôi đó thôi.”

“Tôi toàn mắng anh, đánh anh, còn đuổi anh nữa.” Mạc Tùy bình tĩnh nói.

“Nhưng cuối cùng tôi vẫn đang ở đây mà.” Tùy Kỳ vô tội nhìn cô, mặc dù cô nói sự thật, cũng từng có lúc làm anh đau lòng, nhưng bây giờ anh vẫn sống ở đây đó thôi, hơn nữa cho dù có một ngày nào đó anh rời đi thì liệu có đối xử không tốt với cô không? Không.

Mạc Tùy cũng nhớ lại những chuyện đã qua, người đàn ông trước mặt cô bị đuổi rất nhiều lần nhưng chẳng bao giờ thành công, giờ nghĩ lại có lẽ đó là ý trời không nỡ để cô phải khổ sở một mình.

Cô cười: “Những lời anh vừa nói đều là thật chứ?”

Tùy Kỳ gật đầu lia lịa, vẻ mặt nghiêm túc, “Thật!”

“Tốt, rất tốt, ít ra còn có một người cần tôi!” Mạc Tùy thì thầm như đang tự nhủ.

Sau một đêm, Mạc Tùy lại khôi phục sức sống như trước, sự ngoan ngoãn của Tùy Kỳ cũng làm cô càng thấy anh thuận mắt. Mèo con đã ở nhà được một thời gian, hơn nữa nhờ chăm sóc tốt nên đã không còn về nhút nhát co đầu rụt cổ lúc mới về nữa rồi, lúc nào tâm trạng cô tốt, cô cũng sẽ cùng nó chơi một lúc.

Sắp sang năm mới, lần ở nhà họ Mạc đó đương nhiên là không tính, Mạc Tùy chỉ huy Tùy Kỳ dọn dẹp từ trong ra ngoài xong cũng định lôi mèo đi tắm. Đưa đến bệnh viện thú y tắm thì quá đắt, gọi một tý nước sẩy một tý lông đã mất toi cả trăm tệ rồi, loại dân đen như cô không chịu được loại tiêu pha xa xỉ này.

Mèo trời sinh sợ nước, không sợ nước thì là thần mèo, Tùy Kỳ đã chọn trúng thần mèo vạn con có một, không những không sợ nước mà lại còn thích nhả nước nào có nước là lăn vào. Giội nước vào người nó là nó sung sướng híp cả mắt lại, Mạc Tùy nhìn cái mặt ngu si của nó mà cũng buồn cười.

“Biết thể hiện quá, ừm, thế là tốt, chứ mày mà nghịch ngợm thì có khi tao đã ném mày đi rồi.”

Con mèo ướt sũng nhìn bé bằng một nửa bình thường, hai mắt tròn xoe như viên bi càng có cảm giác to hơn. Mạc Tùy với lấy sữa tắm ở bên cạnh chuẩn bị xoa lên đầu nó.

Tùy Kỳ ngăn cô lại, “Tôi mua dầu tắm chuyên dụng cho nó rồi, ở đằng đó!”

“Anh mua bao giờ vậy?” Hôm nay quyết định tắm cho mèo cũng chỉ là bột phát thôi mà? Cô cầm lấy một bình nhỏ màu xanh nước biển in đầy chữ tiếng Anh, “Cái này á?”

Tùy Kỳ gạt đầu, cười ngượng. “Từ lúc nó mới về tôi đã mua rồi!”

Chuẩn bị chu đáo thật!

Mạc Tùy bôi một đồng trên đầu nó, sau đó kệ Tùy Kỳ xử lý còn mình cầm cái chai nghiền cứu. Có điều nhìn mấy lượt cũng chẳng hiểu gì cả.

“Không phải mua nhầm chứ, mua phải hàng hết hạn thì sao!”

“Vừa sản xuất được mấy tháng, hạn sử dụng ba năm cơ mà!” Tùy Kỳ giờ ngón tay đầy bột lên chỉ vào bình, “Đó, ở đây này!”

Mạc Tùy nghi hoặc nhìn lại chỗ anh chỉ, vẫn chẳng hiểu gì cả, biết sao giờ, tiếng Anh đã chữ thầy trả thầy không biết từ mấy trăm năm trước rồi, đơn giản là cô mù chữ.

“Anh đọc hiểu được cái này à?” Ngay một giây sau, Mạc Tùy thốt lên hỏi như vừa phát kiến ra châu lục mới.

Bạn đang đọc truyện *Trộn Đồi Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Năm mới

Nhìn thấy Tùy Kỳ gạt đầu không hề do dự, cô trợn mắt kinh ngạc. Xem ra người này trước khi mất trí nhớ không khéo còn là trí thức học hành cao, ít ra thì chắc chắn không phải trai bao. Mạc Tùy cũng không rõ thế là tốt hay xấu, nếu đúng là một người học hành tử tế mà lại lưu lạc đến mức phải đi bốc vác hàng siêu thị thì đúng là quá uổng phí tài năng, để cha mẹ anh biết chắc sẽ đau lòng lắm.

Cũng vì thế, không biết là Mạc Tùy đột nhiên lương tâm trời dậy hay là lên cơn động kinh, còn chạy thẳng lên đồng công an hỏi tiến triển điều tra, đáng tiếc là vẫn chẳng có thông tin gì hơn cả.

Đêm 30, Mạc Tùy đưa chìa khóa cho Phạm Tư Nhiễm, để hai người họ đến nhà chuẩn bị trước, còn cô và anh đi làm như bình thường. Siêu thị mấy ngày lễ tét lại càng bận hơn, đến tận bốn rưỡi chiều toàn thể công nhân viên mới được cho về.

Hôm qua trời đổ tuyết, hiện giờ không khí càng lạnh hơn, Mạc Tùy run rẩy rút tay vào túi áo Tùy Kỳ sưởi ấm, quãng đường có 10 phút cũng đủ để cô lạnh cóng cả người.

Vào nhà một lúc mới đỡ hơn. Bây giờ không khí ngày tét ít náo nhiệt hơn xưa rất nhiều, đối với mấy người bọn họ đây cũng chỉ là một dịp để tụ hội vui vẻ mà thôi, điểm khác biệt duy nhất là thời gian.

Mấy người đang ngồi quây quần ăn uống vui vẻ, thì chuông cửa vang lên.

“Giờ này còn ai đến nhỉ? Không phải là chủ nhà của hai cậu chứ?” Phạm Tư Nhiễm cắn đũa nói.

“Cả nhà chủ về quê ăn tét rồi, trời sập cũng không phải họ đâu!”

Phạm Tư Nhiễm lờm Mạc Tùy, “Năm hết tết đến, lấy ví dụ cũng phải lấy cái gì hay ho chứ!”

“Rời rồi rồi!” Mạc Tùy đặt đũa xuống, căn Tùy Kỳ đang định đứng lên mở cửa, “Ba người ăn tiếp đi, mình đi mở.”

Cô nhảy xuống ghế, bước nhanh ra mở cửa. Khi mở cửa nhìn thấy người đến mặt không hề thay đổi một chút nào, vẫn cười cười như cũ, dùng âm lượng chỉ đủ 2 người nghe, nói nhanh: “Chờ chút!”

Cửa lại đập “rầm” một cái.

Phạm Tư Nhiễm phối hợp với cái nhìn dò hỏi của Tùy Kỳ và tiếng nhai nuốt rất thờ ơ của Tư Phàm, hỏi: “Ai đấy?”

“Không có ai cả, chắc là gió bên ngoài to quá.” Mạc Tùy bỏ con tôm Tùy Kỳ đã bóc xong vào miệng, vừa ăn vừa nói với anh: “Này, bóc tiếp hai con nữa đi.”

Tùy Kỳ gật đầu, thế là cắm mặt vào bóc tôm cho cô.

Phạm Tư Nhiễm nhìn mà buồn cười.

Không khí vui vẻ nên Mạc Tùy uống vài hớp rượu, chẳng bao lâu rượu bốc lên, mặt đỏ bừng.

Cô vỗ vỗ mặt, đột nhiên bảo: “Ôi, nóng quá, mình ra ngoài một lát đây, vừa hay hôm nay quên mua sùi cảo, mình đi mua đây.”

“Giờ này còn hàng nào mở?”

Mạc Tùy mặc áo khoác, “Hàng tạp hóa ở góc phố chắc vẫn mở, mình đi xem.”

Tùy Kỳ bật dậy, “Tôi cũng đi.”

“Không cần, tôi tự đi.”

“Tôi cũng đi.” Tùy Kỳ kiên quyết,

Mạc Tùy liếc anh, “Đi đi cái gì, anh mấy tuổi rồi mà tôi đi đâu cũng bám theo thế? Ra dáng đàn ông chút được không?”

Cô cầm chìa khóa đặt bên cạnh lên, giờ tay cảnh cáo Tùy Kỳ đang tỏ vẻ bất mãn, “Ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cơm đi.”

Tư Phàm ngồi trên ghế ngà ngà say, ngẩng đầu nhìn Tùy Kỳ, rồi kéo tay áo anh, “Cậu ngồi xuống đi xem nào, Mạc Tùy không thích trẻ con không dứt sữa đâu.”

Tùy Kỳ giật giật môi, cuối cùng cũng ngồi xuống.

Nhiệt độ bên ngoài thấp đến run cả người, gió lạnh giống như len lỏi vào tận xương.

Mạc Tùy rút tay vào túi, đi xuống cầu thang trước, Trần Lương Sinh lặng lẽ đi theo.

Anh ta chưa từng tới nhà Tùy Kỳ bao giờ, hôm nay đến được cũng là nhờ các bác già tầng dưới.

Ngày tắt niên không có chỗ nào ngồi được, Mạc Tùy ra đường tìm một mái hiên chắn gió để đứng, rụt cổ run lấy bầy, hiển nhiên là đang rất lạnh.

Trần Lương Sinh giờ tay lên cời khăn quàng của mình, Mạc Tùy nhìn thấy, nhếch môi trào phúng, “Nếu anh nóng thì cứ tháo, nếu định đưa tôi thì miễn đi, hai chúng ta không cần thiết phải giả vờ diễn trò thế đâu, anh không thấy phiền nhưng tôi mệt rồi.”

Tay Trần Lương Sinh khựng lại rồi chậm chậm hạ xuống, “Diễn? Em nghĩ tất cả những việc anh làm là diễn?”

Mạc Tùy cúi thấp đầu, dường như đang cố tìm lời để nói, một lúc lâu mới mở miệng: “Nói thẳng luôn nhé, quan hệ lúc gần lúc xa trước đây của hai chúng ta nếu bảo anh hoàn toàn là diễn thì không đúng, cũng lắm là nửa thật nửa giả, đương nhiên chuyện này chủ yếu là do tôi, ai bảo tôi có tình cảm với anh.”

Đây là lần đầu tiên Mạc Tùy nói thẳng tình cảm của mình với anh ta, nhưng cũng chính như thế là đủ thấy chuyện này đã đi đến bước nào. Trần Lương Sinh không nhận được tự hồi lòng, đêm nay, anh ta tới đây làm gì?

Mạc Tùy vẫn bình tĩnh nói, “Với quan hệ của người nhà chúng ta cũng như tính cách của tôi, có thể chung sống hòa bình với anh là chuyện bất khả thi. Trước đây tôi còn chưa tỉnh ra, vẫn đi trong sương mù, nhưng sau hôm nay cũng nên phân rõ giới hạn thôi. Trần Lương Sinh, anh, đối với tôi, chẳng là gì cả. Nếu như trước đây còn xem là bạn, sau này cũng lắm chỉ là một người tôi từng quen. Anh cũng đừng ra vẻ người lớn đến dạy dỗ tôi nữa, miễn để hai bên đều khó chịu.”

Nhưng lời cô nói, dù chỉ là một dấu chấm câu Trần Lương Sinh cũng có thể nghe ra sự dứt khoát chấm dứt trong đó. Mạc Tùy là người lạnh nhạt, điều này anh ta vẫn luôn biết. Chỉ không ngờ có ngày sự lạnh nhạt ấy sẽ đối với mình. Thực ra chỉ cần quan hệ của vợ chồng Mạc Vĩ Tân vẫn còn đó thì cục diện hôm nay là chuyện tất yếu.

Mạc Tùy đợi một lúc mà không thấy anh ta nói gì liền cảm thấy bức mình. Trước đây cô còn có thể nhân nhượng ít nhiều, giờ cô nghĩ thông rồi, bài đã lật, cô không còn kiên nhẫn để lịch sự thêm một giây nào nữa.

Đối diện với người mình thích không phải chuyện dễ dàng, nhưng cái gì cũng có giới hạn. Trên một số phương diện Mạc Tùy chưa từng để ý đến cái gọi là giới hạn, nhưng bây giờ thì khác rồi.

Cô là người thích dứt khoát, nếu cảm thấy có thể nhận thì chẳng bao giờ thay đổi, nhưng nếu đã quyết tâm cắt đứt thì cô sẽ tìm cách vượt qua nỗi buồn trong thời gian ngắn nhất.

Cô xoa xoa cánh tay, xoay người, đi về. Cô không rảnh đứng ngoài trời hứng lạnh góp vui cho người khác. Đi được mấy mét, cô nghe anh ta nói: “Mạc

Tùy, anh thật lòng đối tốt với em, chuyện anh đánh em, anh rất xin lỗi.”

Cô dừng bước nhưng chẳng quay đầu lại, “Không cần xin lỗi, anh phản ứng như vậy còn hiền lắm. Nếu mẹ tôi bị người khác làm nhục, chỉ tát một cái còn chưa bỏ đâu.”

Trần Lương Sinh sững sờ, hai tay trong tay áo siết chặt, “Cho nên em còn mong anh trả thù em nhiều hơn nữa?”

“Sai rồi!” Mặc Tùy nghiêng đầu cười cười, từ chỗ Trần Lương Sinh chỉ nhìn thấy được khoe môi nhếch lên của cô và màu xám âm lạnh làm nền đằng sau cô, “Tôi chỉ muốn nhắc anh, cái chết của mẹ tôi, tôi nhất định phải bắt các người trả đủ.”

Trở về phòng, nhiệt độ chênh lệch quá nhiều làm Mặc Tùy nổi cả da gà, cô cởi áo ra run rẩy ngồi vào chỗ.

Tùy Kỳ đã ân cần nịnh hót múc một bát canh nóng hổi đặt trước mặt cô, hai mắt sáng lấp lánh nhìn cô. Mặc Tùy nháp một ngụm nhỏ, bị anh nhìn chăm chăm đến phát ngượng, gờ tay lên kéo kéo tóc ở gáy anh, trả lời lấy lệ: “Rồi, ngon lắm”

Tùy Kỳ tức thì cười híp cả mắt, má trái lộ ra một lúm đồng tiền mờ mờ.

Ôi mẹ ơi, Mặc Tùy đau đầu ôm trán, biểu hiện của anh có mắt mặt không cơ chứ!

Sủi cào đương nhiên là không mua, nguyên nhân là hàng tạp hóa đóng cửa rồi, Phạm Tư Nhiễm liền ra về biết ngay mà.

Đêm nay Tư Phàm và Phạm Tư Nhiễm ngủ lại. Nhà Mặc Tùy nhỏ, hai người còn chật chứ đừng nói là bốn.

Đương nhiên Phạm Tư Nhiễm nằm giường với Mặc Tùy, giường của Tùy Kỳ là giường đơn, hai người đàn ông không nằm nổi. Sàn phòng khách cũng không đủ chỗ thể nên một người trong số họ sẽ phải ngồi.

Lúc bàn đến việc chia giường thì trời đã hừng sáng, trong bốn người Tư Phàm uống hăng nhất nên đã say rồi, không thể để anh ngồi cả đêm được. Nhưng để Tùy Kỳ ngồi đó thì Mặc Tùy lại không bằng lòng, hai người kia ăn không uống không giờ còn tranh cả chỗ ngủ của họ à, lý đâu ra vậy?

Cô vung tay lên, kết luận, “Đi, nhà vệ sinh đủ cho một người ngủ, Tư Phàm đi đi.”

Phạm Tư Nhiễm ôm đầu người yêu mình trừng mắt, “Không được, nào có chuyện để khách ngủ trong nhà vệ sinh?” Cô ấy chỉ Tùy Kỳ, “Anh đi đi.”

Tùy Kỳ không nhúc nhích, quay đầu nhìn Mặc Tùy, Mặc Tùy khoanh tay cãi lại Phạm Tư Nhiễm: “Bớt nói nhảm đi, nhà vệ sinh nhà mình đâu có hôi, hay thích cả cậu và lão nhà cậu cùng ngủ nhà vệ sinh.”

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Tìm phụ nữ vs tìm đàn ông

Sau một hồi tranh chấp, Phạm Tư Nhiễm đành khuất phục trước ‘dâm uy’ của Mặc Tùy, chấp nhận đưa người yêu mình vào nhà vệ sinh. Lúc ấy Tư Phàm đã ngủ say như chết, vừa để xuống đất anh ta liền xoay người ôm lấy bồn cầu hôn một phát.

Đến tận lúc Mặc Tùy sắp ngủ Phạm Tư Nhiễm vẫn còn lải nhải.

“Cậu nói đủ chưa vậy, lão nhà cậu không ý kiến cậu còn phàn nàn cái rắm” Mặc Tùy ậm ờ cãi.

“Đó là vì anh ấy ngủ rồi.” Phạm Tư Nhiễm bắt mẫn chu môi, mắt nhìn chăm chăm trần nhà tối đen thui, nhờ ánh sáng bên ngoài rọi vào có thể thấy chút hoa văn mờ mờ. Cô ấy xoay người về phía Mặc Tùy, đột nhiên nói: “Này, này, này, lão Mặc!”

“Hả?” Mặc Tùy nhắm mắt đáp.

“Thật ra cậu không ghét Tùy Kỳ đúng không?” Nếu không hôm nay cũng sẽ không che chở như vậy.

“Ừ!” Cô cũng không phải cộc gỗ, ai đối tốt với cô cô đều biết.

“Cậu định cứ thế mãi à?”

“Không, chờ người nhà anh ta đến tìm anh ta sẽ đi.”

“Nếu không ai đến tìm thì sao?”

“Tìm một người phụ nữ cho anh ta.”

Phạm Tư Nhiễm cười khế, “Nếu anh ta chỉ muốn cậu thì sao?”

“Ôi trời, cậu nói đủ chưa vậy? Còn không ngủ đi?” Mạc Tuy khổ sở cau mày.

“Đừng, nói một chút thôi mà, dù sao ngày mai cậu cũng được nghỉ.” Phạm Tư Nhiễm ở dưới chân chọc chọc eo cô, cười xấu xa nói: “Nói mau nói mau.”

Mạc Tuy bị cô ấy quấy rầy liền rút người lại, dứt khoát mở mắt, giọng điệu khó chịu, “Nói gì?”

“Nếu Tuy Kỳ chỉ muốn cậu thì sao?” Hơn nữa căn cứ vào biểu hiện của Tuy Kỳ thì khả năng này là chắc chắn một trăm phần trăm rồi.

Mạc Tuy không ngạc nhiên nhưng cô thường thích giả ngạc, người trong cuộc như cô sao không hiểu những hành động của Tuy Kỳ có nghĩa gì cơ chứ. Nhưng bởi vì không nghiêm trọng, còn có thể không chế được cho nên cô luôn coi như không biết.

“Không đến mức ấy đâu, lần sau lại giới thiệu một cô gái khác cho anh ta xem, việc này giao cho cậu.”

Phạm Tư Nhiễm bĩu môi, “Nếu vẫn không được thì sao?”

“Vậy thì đến lượt mình tìm đàn ông.”

Ngày hôm sau Mạc Tuy bị một trảng tiếng sỏi tru đánh thức. Vội vàng mặc quần áo đi ra ngoài phát hiện đầu sỏ gây nên là Tư Phàm, anh ta đang ai oán ngồi trên sàn nhà vệ sinh, lải nhải oán giận hết như Phạm Tư Nhiễm tối hôm qua. Tuy Kỳ đứng bên che miệng cười, đôi mắt híp thành đường cong nhỏ nhỏ. Mạc Tuy sực phát hiện ra thằng nhóc này dường như có chút hả hê.

Đôi Phạm Tư Nhiễm vì không mang quần áo để thay nên vội vàng về nhà, Mạc Tuy thì về phòng ngủ tiếp, đến gần giữa trưa sau khi bị Tuy Kỳ gọi ba bốn lần mới chịu rời giường.

Quần áo Mạc Tuy thay ra ngoài trừ đồ lót thì đều do Tuy Kỳ phụ trách, bình thường cô không để ý nhưng hôm nay phát hiện chìa khóa để quên trong túi áo khoác. Cô bối rối quần áo, cuối cùng cũng tìm được chìa khóa, đồng thời phát hiện ra một thứ.

Cô lôi cái áo thun bị nhét dưới cùng lên lại sờ thấy cái gì đó dính dính, quần áo bên trên đều khô sao cái này lại ướt nhỉ?

Cô tò mò lật qua lật lại xem xét, kết quả lại nhìn thấy một thứ không xác định ở giữa ngực. Mạc Tuy hơi nhũn mày, theo bản năng dùng ngón cái cạy cạy, cô không nhớ bị dính thứ này vào lúc nào cả.

Cô sững sờ vài giây, cuối cùng lại cầm lên ngửi ngửi. Bay vào mũi là mùi tanh nhàn nhạt. Đạch, mùi gì vậy?

Sau khi ngửi mấy cái sắc mặt cô bỗng dưng thay đổi, lập tức ném áo đi như bị bỏng. Dù sao cô cũng không phải con nhóc thiếu kinh nghiệm sống, ngay cả kiến thức cơ bản cũng không thiếu. Tuy cô chưa tự mình trải qua nên có nhiều thứ không thể chứng thực, nhưng lần Tuy Kỳ bị chuốc thuốc cô có giúp anh vài cái, cả phòng tràn ngập mùi đó cho dù không muốn ngửi thấy cũng không được. Ban đầu còn không nghĩ tới phương diện kia, anh ta sao có thể làm vậy hả?

Mạc Tuy buồn bực, trong lòng khó chịu như bị người ta dùng sức cào cào. Cô bỗng nhớ một đạo thỉnh thoảng thấy quần lót ướt, lúc ấy Tuy Kỳ lấy cớ là không cần thận làm ướt, xem ra quả thật là làm ướt nhưng chắc chắn không phải do không cần thận. Cô không chịu nổi, che mặt, thật sự là càng nghĩ càng thấy đáng sợ, sao anh ta lại có thể làm chuyện biến thái như vậy?

Xem ra chuyện cô vô tình bàn với Phạm Tư Nhiễm đêm giao thừa phải thực hiện sớm rồi.

Sau đó Mạc Tuy không cho Tuy Kỳ chạm vào quần áo của mình một lần nào nữa, tuy không nói gì nhưng rõ ràng đã bắt đầu giữ khoảng cách với anh. Anh đương nhiên cũng cảm thấy, anh hỏi Mạc Tuy rất nhiều lần, phản ứng của cô đều là lờ mờ sau đó đuổi anh đi chỗ khác.

Tuy Kỳ lập tức xuống tinh thần, những lúc như thế anh luôn ngồi trên ghế từ xa nhìn Mạc Tuy, trong mắt tràn ngập khó hiểu cùng uất ức. Mạc Tuy có khi bị anh nhìn đến phát phiền liền đi luôn vào phòng đóng cửa, nhắm mắt làm ngơ. Những thứ kia chỉ có thể hiểu trong lòng, một khi nói toạc ra sẽ rất khó chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì. Bây giờ Tuy Kỳ còn có chút kiêng kỵ, anh ta mà làm liều thì biết làm sao bây giờ? Cô dù sao cũng chỉ là phụ nữ.

Mạc Tuy buồn rầu một mình rất nhiều ngày, cuối cùng tới tìm Phạm Tư Nhiễm, bảo cô ấy nhanh nhanh tìm cho Tuy Kỳ một người phụ nữ.

Tốc độ của Phạm Tư Nhiễm thật ra là rất nhanh, chỉ tiếc Tuy Kỳ không thêm để mắt tới người ta, chê này chê nọ dùng đủ mọi lý do. Có lẽ vì đã có người trong lòng cho nên nhìn ai cũng thấy không hợp ý.

Mạc Tuy hết cách rồi, Tuy Kỳ không chịu thì đành đến phiên cô đi tìm đàn ông vậy.

Mạc Tuy vừa nói ra ý định này, Phạm Tư Nhiễm cũng đã đoán được đại khái. Dù sao thái độ kiêu ngạo của Tuy Kỳ đã rất rõ ràng rồi, đồng ý tìm phụ nữ cho anh ta chẳng qua là để kéo dài thời gian cho họ cân nhắc còn cô ấy thì xem trò vui thôi. Chỉ có điều lần này Mạc Tuy cực đoan và gấp gáp như vậy quả thật chút kỳ quái, đáng tiếc nguyên do vì sao thì lại không chịu hé răng một tiếng, cô biết Mạc Tuy này cứng cổ đến mức nào, vậy nên cũng

không hỏi nữa.

“Nhưng có điều mình không hiểu.” Phạm Tư Nhiễm bắt chéo hai chân hỏi: “Tùy Kỳ có chỗ nào không tốt mà cậu lại ghét bỏ anh ta như vậy?”

Trước kia đề phòng Tùy Kỳ là vì chưa hiểu anh, nhân phẩm tốt xấu ra sao còn chưa biết, hiện giờ họ ở với nhau lâu như vậy, Tùy Kỳ đối xử với Mạc Tùy thế nào ai cũng thấy. Bọn họ đều không phải thiếu nữ vừa hai mươi thanh xuân, sau khi ra xã hội cách nghĩ đều sẽ có thay đổi. Thật ra hi vọng lớn nhất của một người phụ nữ chỉ đơn giản là có một người đàn ông yêu mình đối tốt với mình mà thôi, nếu như mình cũng thích đối phương thì lại càng hoàn hảo.

Về vấn đề này Phạm Tư Nhiễm trước kia cũng đã từng hỏi, Tùy Kỳ đẹp trai là điều ai cũng công nhận, Mạc Tùy cũng là người yêu cái đẹp, hơn nữa Tùy Kỳ còn rất tốt tính, Mạc Tùy cũng cảm thấy anh rất tốt, nhưng muốn tiến thêm một bước thì lại thấy có chút không thích hợp. Tương lai có quá nhiều rủi ro, nhất là thân phận của Tùy Kỳ tương đối đặc biệt. Gia đình, thân thế của anh cô hoàn toàn không biết, không chừng anh đã có người yêu, hiện giờ mất trí nhớ không có nghĩa là về sau không thể nhớ lại. Nếu bước qua ranh giới này tương lai sẽ phải đối mặt với càng nhiều vấn đề hơn, Mạc Tùy lười, cái lười thể hiện ở tất cả các phương diện, kể cả tình cảm.

Phạm Tư Nhiễm nhanh chóng tìm cho cô một người đàn ông, là đàn anh đại học của cô ấy, hơi mập ít nói, dáng vẻ thật thà phúc hậu, mắt đeo kính gọng đen, lúc nói chuyện thành thạo sẽ đẩy kính theo thói quen. Bởi vì đến tuổi kết hôn vẫn chưa có bạn gái nên bị gia đình ra sức thúc giục, bản thân anh ta cũng muốn có người để ở nhà bót vôi, cho nên Mạc Tùy xuất hiện rất đúng lúc.

Chỉ có điều vở kịch này thật quá khó diễn. Mạc Tùy luôn luôn kiếm cớ ra ngoài bồi dưỡng tình cảm nhưng sau bao nhiêu ngày như vậy ngay cả nói chuyện bình thường còn chưa làm được chứ đừng nói đến việc tiếp xúc thân mật. Hai người hành xử như người qua đường thì bảo làm sao Tùy Kỳ tin?

Mạc Tùy buồn phiền cắn ống hút, người đàn ông đối diện ngẩn ngơ khuấy thìa, ngồi chưa được bao lâu liền chuẩn bị đi về.

Trước kia là ai đi đường nấy, hôm nay anh ta đột nhiên nói: “Anh đưa em về.”

Nhìn vẻ mặt hơi cười và ngại ngùng của anh ta, Mạc Tùy đầu tiên là kinh ngạc sau đó gật đầu, “Được thôi, đổi vị trí không chừng có thể khiến anh bớt căng thẳng.”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện về công việc của người kia, cũng không biết là bởi vì có xe cộ qua lại làm nền hay vì lý do gì khác mà bọn họ thật sự hòa hợp hơn ở trong nhà rất nhiều.

Sau đó những lần gặp sau đều duy trì thói quen này, dần dần họ cũng có thể nói chuyện với nhau nhiều hơn.

Tùy Kỳ vẫn luôn có chút không vui vì Mạc Tùy gần đây ra ngoài thường xuyên mà lại không chịu dẫn anh theo. Sau nhiều lần hỏi cô mà không có được đáp án anh có chút bức mình, nhưng cũng không dám nói gì, chỉ có thể cố gắng xì mặt cho cô biết bất mãn trong lòng mình, mặc dù hiệu quả rất ít ỏi.

Hôm nay trùng hợp sao anh lại mở cửa sổ thông gió, lúc định đóng cửa cúi xuống nhìn lại thấy Mạc Tùy cùng với tay hộ hoa sứ giả hiền lành kia tản bộ về nhà.

37 – Đòi chiến thuật

Lúc Mạc Tùy mở cửa miệng vẫn còn hơi mỉm cười, cô cảm thấy tiến triển giữa mình và người đàn ông thật thà Trần Phi kia tuy chậm như ốc sên nhưng dầu sao cũng là có tiến triển, còn hơn không có gì. Nghĩ lại, người nóng nảy như cô mà kiên trì được như thế cũng thật hiếm có, nhờ ơn Tùy Kỳ cả, chuyện đó dù sao cũng phải giải quyết triệt để.

Cô đẩy cửa vui vẻ đi vào, vừa bước qua cửa đã đâm vào một bức tường thịt. Cô ôm mũi ngẩng đầu, kính ngạc đối diện với khuôn mặt u ám của Tùy Kỳ.

“Anh đứng đây làm gì?”

Anh không đáp mà hỏi ngược lại: “Hôm nay cô đi đâu vậy?”

Giọng Tùy Kỳ rất bình tĩnh, nhưng Mạc Tùy vẫn nhận ra chút khác thường, như thể có cái gì đó muốn bùng lên mà lại bị cưỡng ép phải nén xuống.

“Đi ăn với bạn, không phải tôi nói với anh rồi sao?” Chưa chuẩn bị chu đáo nên Mạc Tùy không định rút dây động rừng, phải đánh úp mới có hiệu quả.

Tùy Kỳ ngăn Mạc Tùy đang lách mình qua, “Là nam hay nữ?”

Mạc Tùy khó hiểu nhìn anh, “Có gì khác nhau không? Nam hay nữ chỉ cần là bạn tôi thì có vấn đề gì?”

“Cho nên là nam đúng không?” Tùy Kỳ đột nhiên lộ ra vẻ mặt đau đớn, quát: “Cô đi ăn với người đàn ông khác!”

Quan hệ bạn bè của Mạc Tùy rất đơn giản, quen biết nhiều nhưng thực sự thân thiết chỉ có đôi Phạm Tư Nhiễm. Anh vẫn đang thắc mắc gần đây Mạc Tùy hay ra ngoài làm gì, không ngờ lại là đi cùng với người đàn ông khác, bảo sao lại không đưa anh theo. Trong lòng Tùy Kỳ dâng lên một cảm giác vừa tức giận vừa đau lòng vì bị phản bội.

Mạc Tùy không quan tâm nội tâm anh đang long trời lở đất thế nào, cô liếc nhìn đồng hồ nói: “Không còn sớm nữa, đi ngủ trước đã, chuyện của tôi anh

đứng xía vào.”

Nói xong cô đẩy tay anh ra đi thẳng.

“Tôi không muốn thấy lần sau!” Tùy Kỳ nói sau lưng cô.

“Lần sau sao?” Mạc Tùy quay đầu nhìn anh, “Vừa nãy anh thấy Trần Phi rồi?”

Tùy Kỳ không đáp, nhưng cô có thể biết đáp án từ vẻ mặt tức tối vì ghen tuông đó.

Mạc Tùy cúi đầu, lập tức nghĩ ra một cách.

Hôm sau, lúc cô chuẩn bị ra ngoài, Tùy Kỳ mặt sà sầm ngồi trong phòng khách nhìn cô, nhưng ngoài dự liệu, anh không ngăn cô lại.

Mạc Tùy không biết anh muốn làm gì, theo như phản ứng hôm qua thì thái độ của anh bây giờ dường như không phù hợp lắm. Nhưng thế nào mới là phù hợp? Giờ chiều một khóc hai làm loạn ba thất cô thì chết mất.

Theo thông lệ, nói chuyện với Trần Phi xong thì về, trên đường Mạc Tùy nhớ đến cách hôm qua cô vừa nghĩ ra. Thật ra cũng rất đơn giản, mục đích của tất cả mọi việc đều là vì muốn Tùy Kỳ hết hi vọng, giờ không thể diễn kịch ngay trước mặt anh thì phải nói bóng gió kích thích anh.

Tối hôm qua anh ta đã đứng bên cửa sổ thấy rồi, vậy hôm nay tên kia cũng sẽ chờ ở cửa sổ mà nhìn cho xem. Mạc Tùy liền nảy ra ý chuyển chế độ động khẩu thành chế độ động thủ.

Trần Phi không tỏ ý kiến gì với ý định này của cô, đẩy đẩy kính mắt rồi vui vẻ nhận lời, chỉ có điều nắm tay thì đơn giản, ôm hay hôn thì khó hơn, nhưng chỉ thuần túy nắm tay như trẻ con thì sao có hiệu quả được? Mạc Tùy xưa nay không trò gì không chơi được, mà đã chơi là phải chơi cái khó nhất.

Cô nhìn lại khuôn mặt ngăm ngăm thành thật ẩn chứa chút lo âu của Trần Phi, ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Đứng ở sân chạm một cái thôi, anh thấy sao?”

Trần Phi lập tức đỏ bừng cả mặt, liếc cô một cái rồi cúi gằm xuống, lại nhìn cô rồi lại cúi xuống, cứ như vậy nhiều lần, rốt cục ừm một tiếng như muỗi kêu, tỏ vẻ đồng ý.

Mạc Tùy thật bất đắc dĩ, nhìn anh ta ngại ngần thế này đến lúc đó chắc lại phải để cô chủ động thôi. Cô vuốt vuốt cánh môi hơi khô của mình, không biết có thể hôn được không.

Dù sao Mạc Tùy cũng chỉ được cái mạnh miệng thôi, càng về đến gần nhà tim càng đập mạnh, bàn tay nắm tay phốp pháp của Trần Phi cũng ướt mồ hôi.

Đi ngang qua một hàng tạp hóa, Mạc Tùy dừng bước, “Anh chờ tôi một chút đã!”

Cô đi vào trong, loay quanh ở quầy bia rượu một lúc, cuối cùng rút lấy một chai rượu.

Chỉ có thể mượn rượu tăng can đảm thôi, tuy trữ lượng của cô không tốt nhưng một chai bia thì vẫn chưa đủ độ, hơn nữa còn phải rót cho cả Trần Phi nữa. Để chắc chắn cô còn lấy hũ rượu trắng. Mạc Tùy tính toán trước sau kỹ càng, nhưng lại quên mất một từ: say rượu mất lý trí.

Nồng độ của rượu hơn hẳn với bia, Mạc Tùy chịu đựng mùi cay nồng cả mũi mà uống hai ngụm thật to, sau đó mắt đỏ ngầu đưa cho Trần Phi, “Này, anh cũng uống một ít, kẻo lúc đó lại hỏng việc!”

Trần Phi nuốt nước miếng một cái, hơi do dự nhận lấy, rồi nhấp một hớp nhỏ, lập tức nhăn mặt ho khan.

Mạc Tùy đẩy tay cầm bình rượu của anh ta, “Uống thêm ít nữa, nhanh!”

Trần Phi khổ sở nhìn cô, bị ép phải uống thêm hớp nữa, ho thêm vài lần nữa Mạc Tùy mới vừa lòng, cướp lại cái chai voi còn một nửa vứt vào thùng rác bên cạnh, sau đó tay khoác tay mặt đỏ phừng phừng về nhà.

Sau chuyện ngày hôm qua, hôm nay tuy Tùy Kỳ không đi theo nhưng trong lòng thì vẫn bưng bưng lửa giận. Từng giây trôi qua, sắc mặt anh càng lúc càng tệ, anh thường xuyên ngược lên nhìn đồng hồ trên tường, cảm nhận thời gian trôi đi rất rất chậm, tay cầm điện thoại lên không biết bao nhiêu lần, cứ gần có tín hiệu thì lại tắt đi. Anh vốn có suy nghĩ đơn giản như trẻ con nhưng đến lúc này tư duy cũng phức tạp hẳn.

Mạc Tùy không đoán sai, đúng là Tùy Kỳ đứng ngồi chờ cô về, nhưng mà địa điểm thì không đúng, không phải trước cửa sổ ngày hôm qua, mà là chỗ khuất tối om ở lối đi dưới tầng một. Ánh sáng quá yếu rất khó phát hiện ra có người sắc mặt bình thản mà lạnh lùng nhìn chằm chằm công. Hai bóng người thất thủ bước càng gần thì người kia càng tỏa khí lạnh, ánh mắt sắc bén như xé nát người ra được.

Mạc Tùy vẫn ngây ngô không phát hiện ra điều bất thường, có thể là vì uống rượu, hai người có thì thầm với nhau cũng không cảm thấy xấu hổ, cô khoác một tay lên vai Trần Phi, rất có phong thái huynh đệ tình thâm, ngay cả nói chuyện cũng dán vào tai nhau mà nói.

Hai người họ đến gần Tùy Kỳ mới nhìn rõ tư thế của họ, đầu anh “ầm” một tiếng. Mạc Tùy thậm chí còn chưa từng ôm mình như vậy, chưa từng nói chuyện thân mật với mình như vậy, giờ lại có thể vừa kéo vừa ôm một tên béo ục ịch, cả người gần như treo lên người hắn ta. Con giận trong lòng như thủy triều dâng lên ngập trời, vì sao người kia thì có thể?

Vì sao?

Hai tay buông thõng bên người nắm chặt như muốn ép ra máu, anh chìm trong những suy nghĩ rồi rầm nhìn chăm chăm vào họ, như con sói theo dõi con cừu của mình, như thể ngay giây tiếp theo sẽ lao ra ngoài, vồ tới.

Đúng lúc Mạc Tùy còn đang chuẩn bị cho tiết mục hôn môi, ngón tay vuốt ve cái cằm phây phây mờ của Trần Phi, sau đó còn chưa kịp phản ứng gì người còn lại đã bị đẩy bay ra ngoài. Mạc Tùy vẫn giữ tư thế giờ tay bị Tùy Kỳ cưỡng chế kéo vào lòng, cô ngo ngắc, đến lúc kịp phản ứng thì đập Tùy Kỳ một cái thật mạnh.

“Buông. Anh làm cái gì vậy!”

Trần Phi lăn lông lốc trên mặt đất, rên rĩ không đứng lên được, có thể thấy được Tùy Kỳ đã đẩy mạnh thế nào, tất nhiên cũng một phần là vì rượu.

Tùy Kỳ không để ý Mạc Tùy giãy giữa thế nào, không hề có ý buông cô ra, ánh mắt lạnh lẽo u ám như thung lũng không thấy mặt trời vậy. Tùy Kỳ này thật xa lạ, cả người anh tỏa ra sương lạnh khiến Mạc Tùy tỉnh ra một chút, thậm chí hơi sợ hãi, mà ngay giây tiếp theo, nghe tiếng rên đau đớn của Trần Phi cô lập tức lại nhảy dựng lên.

“Tôi rồi anh còn phát điên cái gì thế hả? Ai cho anh đánh người vô cớ? Đầu anh bị nước vào đúng không? Lập tức buông ra cho tôi!”

Tùy Kỳ nhìn Mạc Tùy nổi giận đùng đùng mà khó chịu, đây là thái độ của cô với anh, từ khi quen nhau đến giờ chưa từng thay đổi, giống như anh có cố gắng thế nào thì cũng chẳng thể thay đổi được, nhưng, vì sao? Vì sao người đàn ông kia lại khác? Anh lạnh lùng lờ người đàn ông đang lồm cồm bò dậy trên mặt đất, cảm giác đau thương lại bị sự giận dữ thay thế.

Hai tay anh dùng sức giữ Mạc Tùy, nhắc cô lên rồi quay người đi vào.

Mạc Tùy bị nhắc lên không trung bất lực giãy giữa hai chân, mắt không cam lòng nhìn Trần Phi càng lúc càng xa mà không biết phải làm sao.

Tùy Kỳ xách Mạc Tùy dứt khoát lên nhà, mỗi khi cô giãy giữa anh lại đánh một cái thật mạnh lên mông cô không chút thương tình. Trong mắt vẫn nguyên sự lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đồi chiến thuật

Lúc Mạc Tùy mở cửa miệng vẫn còn hơi mỉm cười, cô cảm thấy tiến triển giữa mình và người đàn ông thật thà Trần Phi kia tuy chậm như ốc sên nhưng dầu sao cũng là có tiến triển, còn hơn không có gì. Nghĩ lại, người nóng nảy như cô mà kiên trì được như thế cũng thật hiếm có, nhờ ơn Tùy Kỳ cả, chuyện đó dù sao cũng phải giải quyết triệt để.

Cô đẩy cửa vui vẻ đi vào, vừa bước qua cửa đã đâm vào một bức tường thịt. Cô ôm mũi ngẩng đầu, kinh ngạc đối diện với khuôn mặt u ám của Tùy Kỳ.

“Anh đứng đây làm gì?”

Anh không đáp mà hỏi ngược lại: “Hôm nay cô đi đâu vậy?”

Giọng Tùy Kỳ rất bình tĩnh, nhưng Mạc Tùy vẫn nhận ra chút khác thường, như thể có cái gì đó muốn bùng lên mà lại bị cưỡng ép phải nén xuống.

“Đi ăn với bạn, không phải tôi nói với anh rồi sao?” Chưa chuẩn bị chu đáo nên Mạc Tùy không định rút dây động rừng, phải đánh úp mới có hiệu quả.

Tùy Kỳ ngăn Mạc Tùy đang lách mình qua, “Là nam hay nữ?”

Mạc Tùy khó hiểu nhìn anh, “Có gì khác nhau không? Nam hay nữ chỉ cần là bạn tôi thì có vấn đề gì?”

“Cho nên là nam đúng không?” Tùy Kỳ đột nhiên lộ ra vẻ mặt đau đớn, quát: “Cô đi ăn với người đàn ông khác!”

Quan hệ bạn bè của Mạc Tùy rất đơn giản, quen biết nhiều nhưng thực sự thân thiết chỉ có đôi Phạm Tư Nhiễm. Anh vẫn đang thắc mắc gần đây Mạc Tùy hay ra ngoài làm gì, không ngờ lại là đi cùng với người đàn ông khác, bảo sao lại không đưa anh theo. Trong lòng Tùy Kỳ dâng lên một cảm giác vừa tức giận vừa đau lòng vì bị phản bội.

Mạc Tuyền không quan tâm nội tâm anh đang long trời lở đất thế nào, cô liếc nhìn đồng hồ nói: “Không còn sớm nữa, đi ngủ trước đã, chuyện của tôi anh đừng xía vào.”

Nói xong cô đẩy tay anh ra đi thẳng.

“Tôi không muốn thấy lần sau!” Tuyền Kỳ nói sau lưng cô.

“Lần sau sao?” Mạc Tuyền quay đầu nhìn anh, “Vừa nãy anh thấy Trần Phi rồi?”

Tuyền Kỳ không đáp, nhưng cô có thể biết đáp án từ vẻ mặt tức tối vì ghen tuông đó.

Mạc Tuyền cúi đầu, lập tức nghĩ ra một cách.

Hôm sau, lúc cô chuẩn bị ra ngoài, Tuyền Kỳ mặt sà sầm ngồi trong phòng khách nhìn cô, nhưng ngoài dự liệu, anh không ngăn cô lại.

Mạc Tuyền không biết anh muốn làm gì, theo như phản ứng hôm qua thì thái độ của anh bây giờ dường như không phù hợp lắm. Nhưng thế nào mới là phù hợp? Giờ chiều một khóc hai làm loạn ba thất cổ thì chết mất.

Theo thông lệ, nói chuyện với Trần Phi xong thì về, trên đường Mạc Tuyền nhớ đến cách hôm qua cô vừa nghĩ ra. Thật ra cũng rất đơn giản, mục đích của tất cả mọi việc đều là vì muốn Tuyền Kỳ hết hi vọng, giờ không thể diễn kịch ngay trước mặt anh thì phải nói bóng gió kích thích anh.

Tối hôm qua anh ta đã đứng bên cửa sổ thấy rồi, vậy hôm nay tên kia cũng sẽ chờ ở cửa sổ mà nhìn cho xem. Mạc Tuyền liền nảy ra ý chuyển chế độ động khẩu thành chế độ động thủ.

Trần Phi không tỏ ý kiến gì với ý định này của cô, đẩy đẩy kính mắt rồi vui vẻ nhận lời, chỉ có điều nắm tay thì đơn giản, ôm hay hôn thì khó hơn, nhưng chỉ thuần túy nắm tay như trẻ con thì sao có hiệu quả được? Mạc Tuyền xưa nay không trò gì không chơi được, mà đã chơi là phải chơi cái khó nhất.

Cô nhìn lại khuôn mặt ngăm ngăm thành thật ẩn chứa chút lo âu của Trần Phi, ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Đứng ở sân chạm một cái thôi, anh thấy sao?”

Trần Phi lập tức đỏ bừng cả mặt, liếc cô một cái rồi cúi gằm xuống, lại nhìn cô rồi lại cúi xuống, cứ như vậy nhiều lần, rốt cục ừm một tiếng như muỗi kêu, tỏ vẻ đồng ý.

Mạc Tuyền thật bất đắc dĩ, nhìn anh ta ngại ngần thế này đến lúc đó chắc lại phải để cô chủ động thôi. Cô vuốt vuốt cánh môi hơi khô của mình, không biết có thể hôn được không.

Dù sao Mạc Tuyền cũng chỉ được cái mạnh mẽ thôi, càng về đến gần nhà tim càng đập mạnh, bàn tay nắm tay phốp pháp của Trần Phi cũng ướt mồ hôi.

Đi ngang qua một hàng tạp hóa, Mạc Tuyền dừng bước, “Anh chờ tôi một chút đã!”

Cô đi vào trong, loay quanh ở quầy bia rượu một lúc, cuối cùng rút lấy một chai rượu.

Chỉ có thể mượn rượu tăng can đảm thôi, tuy trữ lượng của cô không tốt nhưng một chai bia thì vẫn chưa đủ độ, hơn nữa còn phải rót cho cả Trần Phi nữa. Để chắc chắn cô còn lấy hũ rượu trắng. Mạc Tuyền tính toán trước sau kỹ càng, nhưng lại quên mất một từ: say rượu mất lý trí.

Nồng độ của rượu hơn hẳn với bia, Mạc Tuyền chịu đựng mùi cay nồng cả mũi mà uống hai ngụm thật to, sau đó mắt đỏ ngầu đưa cho Trần Phi, “Này, anh cũng uống một ít, kéo lúc đó lại hòng việc!”

Trần Phi nuốt nước miếng một cái, hơi do dự nhận lấy, rồi nhấp một hớp nhỏ, lập tức nhăn mặt ho khan.

Mạc Tuyền đẩy tay cầm bình rượu của anh ta, “Uống thêm ít nữa, nhanh!”

Trần Phi khổ sở nhìn cô, bị ép phải uống thêm hớp nữa, ho thêm vài lần nữa Mạc Tuyền mới vừa lòng, cướp lại cái chai voi còn một nửa vứt vào thùng rác bên cạnh, sau đó tay khoác tay mặt đỏ phừng phừng về nhà.

Sau chuyện ngày hôm qua, hôm nay tuy Tuyền Kỳ không đi theo nhưng trong lòng thì vẫn bưng bưng lừa gạt. Từng giây trôi qua, sắc mặt anh càng lúc càng tệ, anh thường xuyên ngược lên nhìn đồng hồ trên tường, cảm nhận thời gian trôi đi rất rất chậm, tay cầm điện thoại lên không biết bao nhiêu lần, cứ gần có tín hiệu thì lại tắt đi. Anh vốn có suy nghĩ đơn giản như trẻ con nhưng đến lúc này tư duy cũng phức tạp hẳn.

Mạc Tuyền không đoán sai, đúng là Tuyền Kỳ đứng ngồi chờ cô về, nhưng mà địa điểm thì không đúng, không phải trước cửa sổ ngày hôm qua, mà là chỗ khuất tối om ở lối đi dưới tầng một. Ánh sáng quá yếu rất khó phát hiện ra có người sắc mặt bình thường mà lạnh lùng nhìn chằm chằm công. Hai bóng người thất thủ bước càng gần thì người kia càng tỏa khí lạnh, ánh mắt sắc bén như xé nát người ra được.

Mạc Tuyền vẫn ngây ngô không phát hiện ra điều bất thường, có thể là vì uống rượu, hai người có thì thầm với nhau cũng không cảm thấy xấu hổ, cô khoác một tay lên vai Trần Phi, rất có phong thái huynh đệ tình thâm, ngay cả nói chuyện cũng dán vào tai nhau mà nói.

Hai người họ đến gần Tuyền Kỳ mới nhìn rõ tư thế của họ, đầu anh “ầm” một tiếng. Mạc Tuyền thậm chí còn chưa từng ôm mình như vậy, chưa từng nói chuyện thân mật với mình như vậy, giờ lại có thể vừa kéo vừa ôm một tên béo ục ịch, cả người gần như treo lên người hắn ta. Con giận trong lòng như

thủy triều dâng lên ngập trời, vì sao người kia thì có thể?

Vì sao?

Hai tay buông thõng bên người nắm chặt như muốn ép ra máu, anh chìm trong những suy nghĩ rồi rầm nhìn chăm chăm vào họ, như con sói theo dõi con cừu của mình, như thể ngay giây tiếp theo sẽ lao ra ngoài, vô tội.

Đúng lúc Mạc Tuy còn đang chuẩn bị cho tiết mục hôn môi, ngón tay vuốt ve cái cảm phây phây mờ của Trần Phi, sau đó còn chưa kịp phản ứng gì người còn lại đã bị đẩy bay ra ngoài. Mạc Tuy vẫn giữ tư thế giờ tay bị Tùy Kỳ cưỡng chế kéo vào lòng, cô ngo ngắc, đến lúc kịp phản ứng thì đập Tùy Kỳ một cái thật mạnh.

“Buông. Anh làm cái gì vậy!”

Trần Phi lăn lông lốc trên mặt đất, rên rì không đứng lên được, có thể thấy được Tùy Kỳ đã đẩy mạnh thế nào, tất nhiên cũng một phần là vì rượu.

Tùy Kỳ không để ý Mạc Tuy giãy giữa thế nào, không hề có ý buông cô ra, ánh mắt lạnh lẽo u ám như thung lũng không thấy mặt trời vậy. Tùy Kỳ này thật xa lạ, cả người anh tỏa ra sương lạnh khiến Mạc Tuy tỉnh ra một chút, thậm chí hơi sợ hãi, mà ngay giây tiếp theo, nghe tiếng rên đau đớn của Trần Phi cô lập tức lại nhảy dựng lên.

“Tối rồi anh còn phát điên cái gì thế hả? Ai cho anh đánh người vô cớ? Đầu anh bị nước vào đúng không? Lập tức buông ra cho tôi!”

Tùy Kỳ nhìn Mạc Tuy nổi giận đùng đùng mà khó chịu, đây là thái độ của cô với anh, từ khi quen nhau đến giờ chưa từng thay đổi, giống như anh có cố gắng thế nào thì cũng chẳng thể thay đổi được, nhưng, vì sao? Vì sao người đàn ông kia lại khác? Anh lạnh lùng lừa người đàn ông đang lồm cồm bò dậy trên mặt đất, cảm giác đau thương lại bị sự giận dữ thay thế.

Hai tay anh dùng sức giữ Mạc Tuy, nhắc cô lên rồi quay người đi vào.

Mạc Tuy bị nhắc lên không trung bất lực giãy giữa hai chân, mắt không cam lòng nhìn Trần Phi càng lúc càng xa mà không biết phải làm sao.

Tùy Kỳ xách Mạc Tuy dứt khoát lên nhà, mỗi khi cô giãy giữa anh lại đánh một cái thật mạnh lên mông cô không chút thương tình. Trong mắt vẫn nguyên sự lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Tùy Kỳ gặp rắc rối

Anh mở cửa đóng cửa, cho đến khi đi tới phòng Mạc Tuy, ném cô còn đang kêu gào không ngừng lên giường.

Mạc Tuy vẫn chưa hết say, mặt đỏ bừng, hai mắt mờ mịt như phủ một tầng hơi nước. Cô bị ném hoa cả mắt, một lúc lâu sau vẫn không thể nói được ra lời. Sau khi trở lại bình thường vội vàng hung dữ lừa Tùy Kỳ.

“Anh cút ra ngoài cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh!”

“Dựa vào cái gì?” Tùy Kỳ nhìn cô bình tĩnh hỏi một cách lạ thường.

Mạc Tuy tức đến bật cười, vỗ giường lên giường, “Đây là nhà tôi, anh nói xem tôi dựa vào cái gì? Cho dù tôi bảo anh lập tức thu dọn đồ đạc cút xéo anh cũng phải cút cho tôi!”

Khi cảm xúc bất ổn lời nói ra đương nhiên không suy nghĩ kỹ nên vô cùng khó nghe. Tùy Kỳ nheo mắt, ngực phập phồng kịch liệt. Sau đó anh đưa tay khóa cửa phòng, im lặng, bước từng bước tới gần Mạc Tuy.

“Anh sẽ không đi, anh vĩnh viễn sẽ không đi, em là của anh, anh sẽ không nhường cho bất kỳ kẻ nào khác.” Giọng điệu Tùy Kỳ lạnh nhạt, vẻ mặt bình tĩnh, lại làm cô cảm thấy sợ hãi.

Mạc Tuy cảm thấy hơi bất an, Tùy Kỳ có chút không bình thường, rất khác.

Cô bất giác lùi lại, cho đến khi lùi sát tới đầu giường không thể lùi nữa mới cố tỏ vẻ bình tĩnh, nói: “Tùy Kỳ, anh làm cái gì vậy? Lập tức đi ra ngoài cho tôi.”

“Đi ra ngoài để em cùng tên đàn ông kia tiếp tục anh em em sao? Nằm mơ, sẽ không có lần thứ hai đâu!” Tùy Kỳ lắc đầu, dường như nghĩ đến cái gì

đó về mặt anh bỗng trở nên đồ ky, cảm giận.

Mạc Tuy càng cảm thấy bất an hơn, Tuy Kỳ hôm nay rất không bình thường, hoàn toàn khác với mọi người. Đôi mắt vốn xinh đẹp giờ phút này có vẻ quỳnh rũ mờ ám lạ thường, giống như muốn nuốt chửng cô. Mạc Tuy lạnh cả người, đang định nói lại thấy Tuy Kỳ bắt đầu chậm rãi cởi cúc áo, dây thân kinh kéo căng này giờ lập tức đứt phụt.

Cô đứng bật dậy chạy tới cửa, nhưng vì tác dụng của rượu nên tay chân cô chẳng còn chút sức nào. Chân còn chưa chạm đất đã suýt ngã, huống chi bên cạnh còn có Tuy Kỳ vẫn cảnh giác nhìn cô.

Anh giữ chặt Mạc Tuy, cúi người đè xuống, sức nặng khiến Mạc Tuy suýt nghẹt thở. Cô cố hết sức gào lên: “Tùy Kỳ, anh điên rồi!”

“Đúng, anh điên rồi!” So sánh với phần nộ của cô cảm xúc của Tuy Kỳ bình tĩnh hơn rất nhiều. Anh nhìn Mạc Tuy chăm chăm, sau đó cúi đầu hôn cô.

Lời mắng chửi tức giận và gào thét phần nộ gần như khiến anh phát điên lập tức bị nuốt vào giữa hai đôi môi quán quýt chặt chẽ. Tuy cơ thể Mạc Tuy bị giữ chặt nhưng suy nghĩ vẫn rất tỉnh táo, cô cảm thụ được rõ ràng dấu vết Tuy Kỳ để lại trên người mình, nhiệt độ cơ thể nóng rực, sức lực như muốn hòa tan cô vào xương tủy, vòng ôm chặt khít, dù đây thế nào cũng không chịu tách ra.

Cô không biết mình mất bao lâu, cho đến khi giọng nói khàn khàn biến thành cầu xin, người đàn ông kia, người đàn ông xưa nay vốn ôn hòa ngoan ngoãn kia cũng vẫn không buông tha cho cô.

Trong đêm khuya yên tĩnh là tiếng thở dốc dao động vội vàng, nơi đó đã đau đến chết lặng, hai chân mềm nhũn buông thõng hai bên. Mạc Tuy cố hết sức nhìn người đàn ông vẫn còn đang không ngừng chuyển động trên người mình, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng, vầng trán cao trắng nõn đầm mồ hôi, mắt anh sáng quắc, trong đôi mắt ấy phản chiếu bóng của chính cô nhưng lại vô cùng xa lạ.

Hôm sau khi Mạc Tuy tỉnh lại có một lát thất thần, theo sau mới dần cảm nhận được khó chịu trên người, cảm giác đau nhức khắp người khiến cô cau mày, dường như thân thể này không còn là của mình nữa, chỉ động đậy một tẹo là cả người đã kháng nghị mãnh liệt.

Các giác quan dần thức tỉnh khiến cảnh tượng điên cuồng tối hôm qua dần hiện lên trong đầu, sắc mặt cô trở nên xanh mét, khi phát hiện phía sau lưng còn kẻ sát một lồng ngực ấm áp thì cơn giận càng trào ra.

Mạc Tuy tức đến phát run, nhin đau hắt cánh tay đang đặt trên bụng mình ra. Quay đầu nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của Tuy Kỳ, cô không khỏi sùng sốt, lập tức tát anh một cái.

“Súc sinh!”

Tùy Kỳ nghiêng đầu, trên mặt hiện lên dấu năm ngón tay màu đỏ, nhưng vẫn im lặng sấn sát đỡ lấy phần eo bủn rủn của Mạc Tuy. Cả đêm anh gần như không ngủ, sau khi nóng bỏng kết thúc là trống vắng khó chịu đến tận cùng. Anh nhìn Mạc Tuy bởi vì mỗi một mà ngủ say, áp lực trong lòng càng nặng nề hơn. Trên thân thể nõn nà của cô trải đầy những vết xanh tím càng khiến anh đau lòng, nhưng anh không hối hận, Mạc Tuy là của anh, niềm tin này đủ để chống đỡ anh không sụp đổ.

Nhưng giờ phút này về cảm ghét trong mắt Mạc Tuy vẫn khiến anh cảm thấy không chịu nổi, cho dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần.

Mạc Tuy giờ tay tát anh một phát, giọng cũng phát run, “Cút, lập tức cút đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa! Cút!”

Tùy Kỳ im lặng chấp nhận cơn giận của Mạc Tuy, nhìn chăm chăm cô phát điên, trong mắt chứa đầy bi thương.

Mạc Tuy ngẩn người, lập tức khinh thường quay đầu, bủn rủn xuống giường, thân nhiên mặc quần áo trước mặt anh. Động tác của cô có chút rối loạn nhưng không vội vàng, đã đến nước này che hay không che cũng chẳng có nghĩa lý gì nữa rồi, mẹ nó, đều bị nhìn hết sờ hết rồi, giả vờ làm gì?

Cô không phải loại người coi trinh tiết như mạng, nghĩ thoáng một chút thì cũng chỉ là một tầng màng mà thôi, chẳng qua người xé rách tấm màng ấy lại không phải người mình chọn. Nhưng cô cũng không thiệt, có biết bao nhiêu người phụ nữ muốn lên giường với Tùy Kỳ, cô cũng coi như được lời mà. Cô không ngừng tự an ủi, nhưng hiệu quả lại chẳng được mấy.

Mẹ nó, đau đốn giữa hai chân khiến cô xỏ mấy lần cũng không mặc nổi quần. Tùy Kỳ cúi người định giúp cô, bị Mạc Tuy nghiêng người tránh, không thèm liếc nhìn anh lấy một cái, “Cút ra, con mẹ nó đừng chạm vào tôi!”

Đầu ngón tay Tùy Kỳ run rẩy, cuối cùng cũng buông xuống. Giờ phút này anh không còn điên cuồng cùng bất chấp như tối hôm qua nữa, giống như lại biến về thành người đàn ông rậm rạp nghe lời Mạc Tuy, chỉ có điều lần này Mạc Tuy sẽ không bao giờ bị lừa nữa.

Cô vào nhà tắm rửa mặt chải đầu qua loa rồi đi ra, Tùy Kỳ đã dọn dẹp xong đang đứng ở bên cạnh bàn ăn, trên bàn bày bữa sáng nóng hổi. Mạc Tuy không biết anh chuẩn bị lúc nào, ít nhất trong khoảng thời gian cô rửa mặt không thể nào làm xong được.

Mạc Tuy lạnh lùng nhếch miệng, mở cửa đi ra ngoài, cô không muốn ở trong căn nhà ấy nữa, ở đó khiến cô có cảm giác bức bách ngột ngạt. Cô không muốn nhìn thấy Tùy Kỳ, không muốn nhìn thấy bất cứ thứ gì có liên quan đến anh ta, ít nhất là trong lúc này.

Nhưng hiển nhiên đó là mong ước xa vời. Khi cô vừa bước chân ra ngoài Tùy Kỳ cũng lập tức đi theo, cách không gần không xa. Sự cố chấp của anh Mạc Tuy đã từng được trải nghiệm, từ lần đầu tiên gặp nhau cho tới bây giờ, lần nào Mạc Tuy cũng đầu hàng trước sự cứng đầu của anh, chưa có lần nào ngoại lệ.

Chương 39: Giăng cơ

Mạc Tùy chạy đến lúc mệt là mới giảm tốc độ, chỉ có sự mệt mỏi của cơ thể mới làm cho cô có thời gian không nghĩ đến những chuyện đáng ghê tởm kia. Nhưng cô vẫn cảm nhận được người đang đi đằng sau kia. Cô cảm thấy thật thất bại.

Cô không muốn quay về nhà, cũng không thể về nhà bố, đi mấy vòng rồi đi tìm Phạm Tư Nhiễm. Cô ấy đã bắt đầu đi làm được một thời gian nên giờ này không có nhà. Mạc Tùy không muốn tiếp tục đi lung tung nữa, cuối cùng ngồi bệt trước cửa nhà cô ấy, còn Tùy Kỳ thì đứng ở vườn hoa dưới nhà.

Công ty Phạm Tư Nhiễm gần nhà, cho nên trưa cô ấy sẽ về ăn cơm, thấy Mạc Tùy mất vô thần, mặt tái xanh như ma liền sợ hết hồn. Phạm Tư Nhiễm chưa bao giờ thấy Mạc Tùy thảm hại như vậy bao giờ.

Cô vội vàng mở cửa kéo người vào, hiếm khi còn rót hộ một cốc nước.

“Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại thành thế này?”

Mạc Tùy mệt mỏi dựa vào sofa, đỡ lấy cốc nước nhưng không uống, “Chẳng có chuyện gì cả, dạo này ngủ không ngon thôi.”

“Thật á? Không phải là cãi nhau với Tùy Kỳ chứ?” Vừa nãy cô nhìn thấy Tùy Kỳ ngồi bên cạnh bồn hoa ngắt hoa bẻ cỏ ở dưới tầng, cô có gọi anh, nhưng anh chỉ lắc đầu, cúi đầu ưu tư mà không chịu nói.

Mạc Tùy cắn răng, nào phải chỉ là cãi nhau, giờ cô thật sự muốn xé người đó ra như xé giấy vậy.

“Về mặt đó là ý gì? Không phải cãi nhau thật đó chứ? Tính tình như anh ta mà hai người cũng cãi nhau được á?” Phạm Tư Nhiễm kinh ngạc nhìn sắc mặt Mạc Tùy đen dần.

“Giờ mình không muốn nói chuyện này! Cậu đừng có nhắc đến anh ta nữa!” Mạc Tùy đặt bịch cái cốc xuống, đứng dậy đi vào phòng ngủ, “Mình ngủ lại đây một lúc, mệt chết được!”

Phạm Tư Nhiễm nhảy dựng lên, “Vậy mình đổi chăn đệm cho cậu đã!”

Mạc Tùy nhìn cái giường bừa bộn, không nói câu nào, kéo một cái ghế qua bên cạnh yên lặng ngồi xuống.

Tuy bình thường cô ít nói, nhưng cô chưa bao giờ yên lặng đến thế, như thể cả người cô đều bất động. Phạm Tư Nhiễm vừa trải giường vừa lén liếc nhìn cô, không đứng, nhất định là có chuyện không ổn, nếu bình thường lén liếc cô thể này cô đã cười mắng cho một trận rồi, làm sao lại yên tĩnh thế chứ!

“Hôm nay cậu không đi làm à?”

“Ừ.”

“Tùy Kỳ cũng không đi làm à?” Sau đó bắt được ánh mắt viên đạn của Mạc Tùy phóng tới lập tức xin tha, “Mình biết sai rồi, vậy cậu đi ngủ trước đi, có cơm mình gọi.”

Mạc Tùy xua tay, cởi áo khoác chui thẳng vào chăn, quay người, trùm chăn quá đầu, chặn đội lên một đống.

Phạm Tư Nhiễm nhìn đồng hồ, rồi chạy vào bếp làm cơm trưa, xong đâu đấy mới gọi Mạc Tùy rời giường. Mạc Tùy không phản ứng, Phạm Tư Nhiễm kéo chăn, cô càng quấn chặt hơn, không còn cách nào, Phạm Tư Nhiễm đành ăn một mình, dặn dò cô mấy câu rồi đi làm.

Xuống nhà phát hiện Tùy Kỳ vẫn giữ nguyên tư thế, vẻ mặt như có điều muốn nói mà lại thôi.

Phạm Tư Nhiễm bước tới hỏi: “Anh chọc gì Mạc Tùy mà để nó giận đến mức này thế?”

Tùy Kỳ mặt tối sầm đi, lắc đầu, hỏi ngược lại: “Cô ấy ăn cơm chưa?”

“Chưa, còn đang ngủ.”

Tùy Kỳ có chút lo lắng, “Không ăn cơm sao được? Buổi sáng cô ấy cũng không ăn rồi!”

Phạm Tư Nhiễm nhíu mày, “Lão Mạc bướng bỉnh, chẳng làm thế nào được. Anh càng ép cô ấy cô ấy càng muốn làm trái anh. Còn anh, ăn chưa?”

Tùy Kỳ lắc đầu, trong mắt chứa đầy vẻ sầu lo.

“VẬY HAY LÀ TÔI ĐƯA CHÌA KHÓA CHO ANH, TỰ ANH LÊN ĐI, RỒI TIỆN CHO MẠC TÙY ĂN GÌ ĐÓ.”

Tùy Kỳ ngăn cô lấy chìa, “KHÔNG ĐƯỢC ĐÂU, TÔI CỨ CHỜ Ở ĐÂY VẬY.”

Anh sợ phải nhìn ánh mắt lạnh như băng của Mạc Tùy, như thể với cô anh chẳng còn là cái đĩnh gì nữa.

Phạm Tư Nhiễm cũng không biết giữa bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô theo bản năng cho rằng Tùy Kỳ không gây ra được chuyện gì nghiêm trọng, anh ta không có gan làm thế, chắc chắn là Mạc Tùy tức giận vô cớ thôi.

Cô thông cảm vỗ vỗ vai Tùy Kỳ rồi đi.

(dịp: chó không có gan nhưng chó cùng rứt giậu người nào chả dám cắn =_|||)

(mèo: Chắc chị Nhiễm ko biết câu Chó sủa là chó không cắn, chó cắn không sủa)))))

Mạc Tùy đến tận chạng vạng mới dậy, thực ra cô không ngủ, tuy cô thật sự rất rất mệt, nhưng cô không tài nào ngủ được.

Cảnh tối qua không ngừng hiện lên trong đầu cô, thực ra thay vì nói là tức giận thì nên nói là cô không tin nổi. Mỗi người đều có một đặc điểm riêng, mà đặc điểm này trong mắt mỗi người lại mỗi khác.

Cô luôn xếp Tùy Kỳ vào nhóm dịu dàng ấm áp điển hình, chưa bao giờ nghĩ anh cũng có lúc sẽ vùng dậy đảo lộn tất cả, mà người phải trả giá lại là mình.

Mạc Tùy đi tới trước cửa sổ, nhìn xuống. Tùy Kỳ đang thu mình ngồi xổm bên bồn hoa, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía này với vẻ dè dặt.

Người này đuổi không đi, lại càng không thể bỏ rơi, dường như ngay từ lần gặp đầu tiên anh đã dính vào cô như nhãn dính kèm.

Mạc Tùy nhức đầu xoa trán, sáng nay phát hỏa xong cô cũng đã tỉnh táo đối diện với chuyện kia, giờ cũng không còn phần nộ nữa rồi. Tóm lại cô cũng có một phần trách nhiệm, không thể đổ hết lỗi lầm lên người anh, giờ điều duy nhất cô cần nghĩ là sau này phải làm sao để đối mặt với anh.

Như trước đây sao? Cô không ngại thơ đến thế, hơn nữa chuyện đó không hề đơn giản.

Thử chấp nhận chuyện này? Tùy Kỳ đẹp trai, nghe lời, ngoan ngoãn, trong trường hợp không bị kích thích thì rất chịu khó, nếu bỏ qua vấn đề tương lai không ổn định mà chỉ cần quan tâm tới hiện tại thì có vẻ không còn gì để soi mói.

Nhưng... Làm người yêu điều quan trọng nhất là phải có cảm giác, có tình yêu với nhau, nhưng cô thì chưa có. Cô không phủ nhận Tùy Kỳ rất tốt, nhưng cảm giác còn chưa tới.

Phạm Tư Nhiễm hết giờ làm về nhà, Mạc Tùy đang xem ti vi, hai tay bưng một bát mì ăn liền to bự nóng hổi, thấy cô về còn lên tiếng chào: “Về rồi hả?”

Tinh thần rất tốt như thể tình trạng chết trôi ban sáng chỉ là ảo giác vậy. Phạm Tư Nhiễm cất đồ xong ngồi xuống cạnh cô, “Nhiều thế, tối còn bụng ăn cơm không?”

“Ăn chứ sao lại không? Tốt bụng, biết làm sao được!” Cô thản nhiên đáp.

Phạm Tư Nhiễm khinh bỉ liếc cô, cầm điều khiển chuyển kênh, nói: “Tùy Kỳ vẫn còn chờ ở dưới đấy. Tâm trạng cậu đã tốt hơn rồi thì có phải nên tha cho người ta không?”

Mạc Tùy cảm mặt ả, nhòm nhোam: “Cậu bớt lo chuyện bao đồng đi.”

“Cậu nghĩ mình muốn lo à? Cậu ở đây vừa được ăn vừa được ngủ, người ta thì chơi với hoa cỏ như thỏ con kia kia, mình nghĩ chắc sắp đói ngất rồi ấy!”

Mạc Tùy không tiếp lời, vẻ mặt vẫn thản nhiên như không. Cô biết chắc chắn tối qua Tùy Kỳ cũng không ngủ ngon, dù sao cũng là anh cây cày, chắc chắn phải mệt hơn cô. Một ngày đêm không nghỉ ngơi, dù là đàn ông cũng sẽ mệt. Nhưng như thế cũng không có nghĩa cô phải lập tức tha thứ cho anh. Dù tâm trạng cô có tốt cô cũng là một cô gái, còn là một cô gái vừa bị cưỡng bức, nhưng cô có thể nói điều đó với Phạm Tư Nhiễm sao?

Không thể. Vì vậy một người cứ tiếp tục hờn dỗi, người kia tiếp tục làm ngơ.

Đến tận đêm khuya, hứng chịu ánh mắt trách móc của Phạm Tư Nhiễm và Tư Phàm, Mạc Tùy mới không cam lòng mà đi về. Tuy nói trời đã ấm trở lại, nhưng đến tối vẫn khá lạnh.

Tùy Kỳ nhìn thấy Mạc Tùy thì đứng lên, có lẽ ngồi xổm quá lâu anh hơi lảo đảo một chút rồi mới dè dặt nhìn Mạc Tùy.

Hai người, một trước một sau, đi về. Vào nhà, Mạc Tùy tiện tay đóng cửa.

Tiếng cửa đóng khiến cho Tùy Kỳ còn đang leo cầu thang giật mình, đôi mắt đang nhìn thẳng vào bóng tối phía trước hiện lên một chút đau đớn, sau đó anh cúi đầu xuống tiếp tục đi lên, cho đến khi đi tới trước cửa nhà, thần thờ đứng một hồi lâu, bất lực dựa trán lên cửa.

Anh có mang chìa khóa, để trong túi quần, lúc này ngón tay anh đang sờ lên nó, nhưng anh không dám dùng. Mạc Tuy sẽ tức giận, cô đã tức giận đến vậy rồi.

Mạc Tuy vào phòng, mất đảo qua giường chiếu còn lưu lại chút dấu vết, khó chịu nhàu nhàu. Cô bước tới vo chung lại thành một đồng ném vào nhà vệ sinh. Mở ngăn tủ ra mới phát hiện không có chìa khóa, cô thực sự cảm nhận được câu “họa vô đơn chí” là thế nào.

Cô thu dọn xong, rửa ráy thay quần áo rồi lại ra ngoài. Tuy Kỳ nghe tiếng mở cửa thoáng kinh ngạc, nhìn thấy túi trên tay cô lập tức hoảng sợ.

“Em đi đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Trộn Đồi Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Cặp đôi không hòa hợp

Mạc Tuy không thèm đáp lại. Lúc đi qua bị anh tóm tay, cô lập tức nổi giận, gằn giọng: “Buông ra.”

Tay Tuy Kỳ run lên, vội buông cô ra.

Nhưng anh vẫn cứng đầu, hỏi: “Em đi đâu? ” Giọng yếu ớt gần như chỉ có chính anh nghe được, mà Mạc Tuy đã sớm đi xa.

Ở nhà không thể ngủ, Mạc Tuy tìm một khách sạn không xa thuê phòng, tiện thể mua hai bát mì ăn liền, để phòng nửa đêm đói bụng.

Trên chỗ ngoặt cầu thang, khoe mắt liếc thấy Tuy Kỳ đứng ở cửa, bóng dáng cô độc thê lương giống như bị vứt bỏ. Trên người anh có tiền, chỉ cần nghĩ thông thì anh sẽ chẳng gặp chuyện gì đâu.

Mạc Tuy tắm rửa xong đi ra, không bao lâu sau liền có người gõ cửa. Cô do dự mở cửa, là bác gái trung niên chủ khách sạn.

“Cô bé. Chàng trai dưới tầng là bạn của cháu đúng không. Cậu ta vẫn đang đứng dưới tầng, cháu có muốn ra nói chuyện một chút không?”

“Không phải, cháu không quen anh ta.”

“Nhưng bác nhìn thấy anh ta theo cháu tới.” Bà chủ nghi ngờ nhìn. “Cứ đứng ở cửa ra vào như vậy cũng không tốt, cháu mà mặc kệ chúng tôi sẽ đuổi đi đấy.”

Mạc Tuy im lặng, xua tay: “Thực sự không quen, bác cứ đuổi đi!”

Bà chủ có chút kinh ngạc nhìn cô vài lần sau đó xoay người đi xuống tầng. Mạc Tuy đóng cửa lại đi vào trong phòng. Phòng cô ở phía Bắc không nhìn thấy được cửa chính khách sạn. Thôi, mặc kệ nó!

Mạc Tuy không biết bà chủ nói gì với anh, ngày hôm sau lúc đi ra phát hiện Tuy Kỳ đang đứng ở dưới gốc cây ven đường, quần áo đều bị sương sớm thấm ướt rồi, môi tái nhợt, đôi mắt dưới lớp tóc mái dài dường như càng đen hơn, như thể muốn hút người ta vào.

Mạc Tuy vung túi xách đi đến, tới gần mới phát hiện trên cằm anh đã lúm phúm râu, mắt đầy tơ máu, tiều tụy vô cùng.

Mạc Tuy nhàn nhạt nhìn anh, trong hai ngày qua đây là lần đầu tiên cô nhìn Tuy Kỳ, sự hờ hững trong mắt lại khiến cho người ta không tài nào chịu được.

Tuy Kỳ nấp máy môi, ánh mắt lóe lên, “Em ăn... Ăn sáng chưa?”

Mạc Tuy hơi nhếch môi châm chọc, đi qua bên cạnh anh.

Tuy Kỳ nhăn mày. Anh rất mệt, nhưng đau đớn thể xác không tài nào xóa tan được khó chịu trong lòng. Mạc Tuy còn đang tức giận, anh lại không biết nên làm cái gì bây giờ.

Mạc Tuy ăn sáng ở ven đường, về nhà thay quần áo, lại đi làm. Lúc quét thẻ chấm công, Lộ Khải ở phía sau kinh ngạc: “Đồng chí, cậu mới nghỉ một ngày sao đã thành ra tàn tạ thế này rồi?”

Tuy Kỳ nhìn bóng lưng cô quét thẻ xong đi lên tầng một mình, lắc đầu trả lời: “Không sao.”

Mạc Tuy ngoan ngoãn tới khu mình phụ trách, đúng lúc đó lại có hàng mới về nhưng vì không phải phiên cô dỡ hàng nên không xuống. Chờ mọi người dỡ hàng xong mới có người nói cho cô biết Tuy Kỳ vừa rồi suýt ngã xỉu, tình trạng không tốt.

Lâu như vậy không ngủ chút nào, tốt mới là lạ.

Mạc Tùy cầm khăn lau lau hàng trên giá mà không yên lòng, cứ tiếp tục như thế này liệu có xảy ra án mạng không đây?

Tan ca đi ra chỗ đậu xe lại thấy Tùy Kỳ đứng cách đó không xa, vài cô bé thu ngân trẻ tuổi vây quanh anh hỏi han. Mạc Tùy quét mắt đẩy xe đi qua.

Tùy Kỳ vốn đang im lặng ngăn người không đếm xỉa tới những người hỏi han xung quanh, lúc này vội đẩy mọi người ra đi theo cô. Ý nghĩ của anh rất đơn giản, đó là không thể để Mạc Tùy cách mình quá xa, nếu không anh lại không biết nên làm cái gì, giống như bị ném vào khoảng không khôn cùng. Đã đến nước này rồi, nếu như còn không được thấy cô anh sẽ sụp đổ mất.

Mạc Tùy theo đường cũ về nhà, mua đồ ăn, cất xe lên tầng, mở cửa vào nhà xong cũng không đóng cửa. Tùy Kỳ thấy vậy hai mắt sáng lên, sau đó đứng bên cạnh cửa lên nhìn vào trong, không hiểu thái độ này của cô nghĩa là gì.

Mạc Tùy vào phòng bếp cất đồ ăn xong đi ra, lờm anh, Tùy Kỳ rút cổ. Cô cười lạnh một tiếng, “Giỏi lắm!”

Sau đó cô đi đến bên bàn ăn, ngồi xuống, bắt chéo hai chân đung đưa, mặt mũi liếc anh. Mấy ngày không để ý lại sắp biến về hình dạng ăn xin rồi, nếu để thêm mấy ngày nữa chắc sẽ quay về thành ăn xin thật, đúng là cái số ăn xin mà.

Mạc Tùy cam chịu số phận thờ dài, nói: “Đừng đứng ỳ ra đó nữa, vào đi!”

Tùy Kỳ vội vàng bước vào, đóng cửa thật kỹ, vừa mừng lại vừa lo nhìn cô. Anh không ngờ Mạc Tùy sẽ cho anh vào, quan trọng nhất là giọng điệu và thái độ không quá tệ.

Mạc Tùy khoanh tay cân nhắc xem nên mở lời thế nào cho ổn. Cô không phải người nhỏ nhen, cũng không phải người dám làm mà không dám nhận. Tùy Kỳ từ xưa tới nay ở trước mặt cô luôn nhún nhường, bởi vậy cô luôn có ảo giác mình là người chiếm ưu thế, có lẽ đó thật sự không phải ảo giác, thế cho nên dù phải trải qua chuyện kia trong lòng Mạc Tùy cũng không lưu lại ám ảnh, nhìn thấy anh cũng không sợ hãi, giống như cô mới là người cường bức anh vậy.

“Ngồi đi.” Mạc Tùy hất cằm về phía cái ghế đối diện, “Hôm nay chúng ta nói chuyện cho rõ ràng.”

Tùy Kỳ nghe lời ngồi xuống, hai tay đặt ở trên đầu gối, ngồi nghiêm chỉnh như trẻ mẫu giáo.

“Chuyện lúc trước có phải anh nên xin lỗi tôi không nhỉ?”

“Anh không sai!”

Anh không muốn xin lỗi, trong chuyện kia anh không cảm thấy mình sai. Nếu được lựa chọn một lần nữa, anh vẫn sẽ làm như vậy. Mạc Tùy là của anh, là của riêng anh, làm sao có thể nhường cho người khác?

“Anh không sai?” Mạc Tùy trợn mắt, không tài nào hiểu được về cây ngay không sợ chết đứng của anh. “Anh có biết đó là phạm pháp không? Một cuộc điện thoại của tôi có thể đưa anh vào tù đấy.”

Tùy Kỳ nhìn thẳng vào cô, ánh mắt kiên quyết, giọng điệu cứng rắn lặp lại: “Anh không sai!”

Mạc Tùy không tài nào hiểu được logic của anh, sừng sốt mấy giây mới thờ dài một hơi, giờ hai tay đầu hàng, “Thôi được rồi, vậy anh nói xem phải giải quyết thế nào? Anh định làm gì? Muốn gì?”

Tùy Kỳ rũ mắt, khí thế vừa rồi lập tức biến mất, lại quay về trạng thái ngai ngùng khúm núm. Anh liếc nhanh Mạc Tùy một cái, đồ mặt nhỏ giọng nói: “Anh muốn ở bên em.”

“Chúng ta vốn đã ở cùng nhau rồi.” Mạc Tùy chỉ chỉ lên trên, “Anh thấy trong nhà này còn ai nữa không?”

“Không phải chỉ cái này.” Tùy Kỳ cắn môi, hai mắt ửng đỏ ướt sũng, “Anh muốn em vĩnh viễn ở bên anh, không nhìn người đàn ông nào khác dù là liếc mắt một cái cũng không.”

Một câu đơn giản bao hàm bá đạo và chiếm hữu độc hữu của đàn ông. Tùy Kỳ không mong ước gì nhiều, chỉ cần Mạc Tùy có thể nhìn anh là được rồi.

Mạc Tùy nuốt chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình, sắc mặt khác thường nhìn anh chằm chằm, cắn răng nói: “Nhìn nhiều sẽ chán. Anh tưởng mình đẹp trai lắm chắc.”

“Bọn họ đều nói anh rất đẹp trai.” Tùy Kỳ vô tội nói, mặc dù không quá quan tâm tới cái nhìn của người khác nhưng điều kiện bản thân thế nào anh vẫn biết.

“Nhưng tôi không thấy thế.”

Ánh mắt Tùy Kỳ tối sầm, xoắn ngón tay, “Em cứ nhìn thử xem, thật ra thì cũng rất được mà!”

Nói một tràng Mạc Tùy thậm chí còn không tìm thấy ý nghĩa của cuộc nói chuyện này đâu. Nếu muốn sống chung dưới một mái nhà, mà kỳ hạn lại còn chưa xác định, không thử thì còn biết làm thế nào?

Cô cam chịu nghĩ, một lúc sau lại quay lại nhìn người đàn ông đang ủ rũ kia, “Này, đói bụng rồi đói bụng rồi, đi nấu cơm đi đã.”

Tùy Kỳ lập tức đứng dậy vào phòng bếp, nửa giờ sau bụng đồ ăn đã nấu xong lên, trước ngực treo tạp dề hồng nhạt, ánh mắt vui sướng, mang lại sinh khí cho khuôn mặt chán chường.

Mạc Tùy đi rửa tay xong ngồi vào vị trí. Tùy Kỳ đã xới cơm cho cô, còn gấp mấy miếng thức ăn, dịu dàng săn sóc khiến người ta không tìm ra bất cứ sai lầm nào.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: – Trần Phi đáng thương

Chiều hôm đó Tùy Kỳ ngủ đến lúc trời tối thui, khuôn mặt đã rửa sạch sẽ núp trong chăn tròn bóng như sứ trắng, bàn tay đặt bên ngoài nắm góc áo Mạc Tùy như thể sợ cô bỏ trốn.

Mạc Tùy dựa vào giường gấp của anh chơi điện thoại, thì báo có điện thoại của Phạm Tư Nhiễm.

“Lão Mạc, mình báo cho cậu một tiếng, Trần Phi nằm viện, bị ngã gãy xương sườn, nói sao thì nói cũng đã là quen biết, mình phải qua xem, cậu đi không?”

“Chuyện lúc nào vậy?”

“Mới hai ngày nay, cụ thể lúc nào thì không biết.”

Mạc Tùy nhớ lại, đêm đó Tùy Kỳ đắp một cú hình như Trần Phi nằm trên đất một hồi lâu cũng không dậy. Không trùng hợp thế chứ? Nhưng dù có phải tại Tùy Kỳ hay không, Trần Phi gặp chuyện cô phải đi thăm, đây là vấn đề nguyên tắc.

“Mình và cậu cùng đi bây giờ à?”

“Ừ, mình chờ cậu ở hàng hoa quả nhà lão Trương nhé.”

“Ừ được.”

Mạc Tùy cúp điện thoại quay đầu nhìn Tùy Kỳ. Anh ngủ rất say, đầu lông mi dài hạ xuống như một chiếc quạt nhỏ. Suy nghĩ một chút, Mạc Tùy kéo áo khỏi tay anh. Đi qua chắc không mất bao nhiêu thời gian, cứ để anh ngủ vậy.

Chỉ là mới đứng lên Tùy Kỳ liền thức. Sau vài giây ngái ngủ, anh kinh hoàng nhảy dựng lên, nóng nảy nhìn Mạc Tùy: “Em đi đâu!”

Cũng khó trách anh phản ứng lớn như thế, hai ngày liên tục lo lắng sợ hãi, suy nghĩ vẩn vơ, được Mạc Tùy dễ dàng tha thứ còn chấp nhận mình như vậy, anh vẫn cảm thấy mình đang nằm mơ, anh rất sợ quay đầu lại, chẳng qua là do mình tự tưởng tượng.

“Anh đi cùng em.” Tùy Kỳ vội vội vàng vàng mặc quần áo.

Mạc Tùy nhìn người trước mặt – mới ngủ được ba tiếng đồng hồ. Thật ra cô cũng không mong hai người đó gặp mặt nhau, nhờ đâu đúng là do một đám của Tùy Kỳ mà Trần Phi bị như vậy thì sẽ xấu hổ lắm.

“Em sẽ về ngay, anh đi theo làm gì, đi ngủ đi.”

Tùy Kỳ nhìn cô, “Không ngủ. Đi theo em.”

Rõ ràng biểu cảm mềm mại mà lại khó bắt nạt kì lạ.

“Muốn đi theo cũng được, có điều phải nghe lời. Đừng có hơi tí là đánh người.” Mạc Tùy gạt vài sợi tóc ra, thấy Tùy Kỳ còn nhìn nghi hoặc, nói tiếp: “Trần Phi nằm viện, giờ chúng ta đi thăm.”

Tùy Kỳ lập tức yên lặng, vừa nghe là biết đó là nam: “Là người lần trước.”

Mạc Tùy vội ho một tiếng, “Đúng rồi. Anh đừng không vui, người ta nằm viện có khi là vì anh đấy.”

“Được rồi” Tùy Kỳ buồn bực bắt đầu đi giày, còn nhấn mạnh: “Em đừng quên đã nhận lời anh rồi.”

Mạc Tùy đảo mắt: “Chắc anh hiểu lầm rồi. Em đồng ý anh, không có nghĩ cái gì cũng phải lấy anh làm trung tâm, em có tự do của em, anh không thể ngăn cản.”

Tùy Kỳ nghe xong rất không vui, cảm giác hình như anh đối với Mạc Tùy vẫn chẳng là gì quan trọng. Nhưng giờ cũng không nên giải thích gì nhiều, quan hệ của họ mới hòa hoãn, không thể lại bị hủy hoại. Trong vô thức Tùy Kỳ có lẽ đã không còn là Tùy Kỳ ngày trước, bên ngoài nhìn thì không có gì lạ, nhưng tâm tư bên trong thì phức tạp hơn hẳn. Đây có lẽ là sự trưởng thành mà bất cứ ai cũng phải trải qua.

Phạm Tư Nhiễm thấy Tùy Kỳ cũng đi theo, kéo Mạc Tùy qua một bên nhỏ giọng hỏi: “Sao cậu đưa cả anh ta theo vậy?”

“Minh không muốn tranh cãi với anh ta.”

“Vậy bây giờ không phải cậu đang hẹn hò với Trần Phi à, dẫn theo anh ta thấy sao cũng không ổn ấy.”

Trước đó tìm một người cho Mạc Tùy cũng vì để Tùy Kỳ bỏ cuộc. Hai người này sớm muộn cũng phải chạm mặt, có điều phải chọn thời điểm! Người ta đang nằm viện còn sức đâu mà đối phó. Hơn nữa không phải cô coi thường ai, nhưng dạo này Mạc Tùy không biết bị làm sao, người ta đã sớm đánh nhau rồi.

Mạc Tùy cũng không biết nên giải thích thế nào, cuối cùng đành ba phải qua loa: “Không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu. Đi đã rồi nói.”

Phạm Tư Nhiễm không thể nào yên tâm, nhìn họ vài lần rồi mới bị Mạc Tùy vừa đẩy vừa kéo vào cửa hàng bên cạnh.

Mua xong vài loại đồ bổ sung dinh dưỡng và hoa quả, họ tới thẳng phòng bệnh trên tầng ba bệnh viện. Chỉ có mình Trần Phi mặc đồng phục bệnh viện rộng thùng thình nằm trên giường, mặt tiểu tụy. Thấy bọn họ tới, anh kinh ngạc, mắt nhìn thấy Tùy Kỳ, miệng đang há hốc liền cứng lại, sau đó chào hỏi như không có gì: “Mọi người sao lại tới?”

Mạc Tùy cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh ta, sự kinh hoàng lúc này đương nhiên cô không bỏ sót. Xem ra là gần như chắc chắn rồi.

“Tôi thăm anh một chút xem bình phục đến đâu rồi. Ôi, anh cũng khổ quá, đi đường thôi mà sao cũng ngã được vậy.”

Phạm Tư Nhiễm đi vào, đặt đồ trên tay lên tủ, “Bao giờ xuất viện?”

“Còn phải mất một thời gian.” Anh ta chỉ chỉ ghé ở một bên “Mọi người ngồi đi đừng đứng nữa.”

Mạc Tùy đẩy Tùy Kỳ đang đứng sát mình một cái, cảnh cáo trừng mắt nhìn cái tay đang không yên phận liên tục kéo quần áo kia của anh, sau đó ngồi xuống sau Phạm Tư Nhiễm.

Trong lúc ấy chẳng ai nói câu nào, đến tận khi Phạm Tư Nhiễm có việc đi ra ngoài, Mạc Tùy nhân lúc đó gọn gàng dứt khoát hỏi: “Vết thương này không phải là ngã đúng không?”

Thấy anh ta định chối lập tức bổ sung: “Nếu anh định nói dối thì tìm lý do nào nghe tin được ấy, đừng tùy tiện nói một câu cho qua chuyện.”

Trần Phi ngượng ngùng cười cười, giơ tay lên vò đầu, không cẩn thận chạm vào chỗ bầm xanh tím trên mắt, đau đến nhe răng. Đây coi như là đồng ý.

Mạc Tùy lấy từ trong túi ra một phong bì đưa anh: “Chuyện này là do tôi, rất xin lỗi.”

“Làm gì vậy?” Trần Phi lập tức từ chối: “Không phải chuyện gì lớn đâu, đừng làm thế.”

Mạc Tùy hơi mất tự nhiên. Nói thật đời cô chưa được mấy lần đi xin lỗi ai, nhưng tóm lại, là lỗi của họ, người khác không dung chịu đánh, cũng không thể không có biểu hiện gì, vốn là trách nhiệm của Tùy Kỳ, phải gọi anh ra nhận lỗi.

Không phải cô chưa từng nghĩ, nhưng cứ cảm thấy không ổn. Vậy cũng không khác hôm đó Trần Lương Sinh yêu cầu cô xin lỗi Triệu Yến Phi, cũng là hoàn cảnh như thế.

Mạc Tùy không quan tâm anh ta nói gì, cố ý nhét phong bì vào tay anh ta, sau đó kiếm cớ đi ra ngoài. Đã muộn rồi, họ còn phải đi làm, giờ tìm một chỗ ăn cơm chạy tới thì vừa lúc.

Cuộc sống lại trở về như trước. Điều duy nhất có thay đổi là Tùy Kỳ càng dính người hơn. Có lẽ háo sắc là bản tính của đàn ông, ngay cả anh cũng không ngoại lệ. Có lúc Mạc Tùy bị quấy quá phiền liền hung dữ mắng anh mấy câu. Không biết là do cách nói hay là tự anh nhìn ra Mạc Tùy chỉ là hồ gảy, Tùy Kỳ chỉ hí hóp mắt cười nghe, xong rồi lại đầu hoàn đó.

Mạc Tùy ở một phương diện khác mà nói, là một người may mắn. Ví dụ như chuyện đến tháng.

Không giống Phạm Tư Nhiễm mỗi lần đến tháng là như thể sắp chết, lăn lộn trên giường dở sống dở chết, uống thuốc, tiêm thuốc cũng không có tác dụng gì. Nghe người ta bảo sau khi có con là sẽ hết thôi, trước không nói cái này có đúng hay không, nhưng chỉ cần chịu đến lúc sinh con cũng đủ lấy mạng Phạm Tư Nhiễm rồi. Hồi đi học có một lần Mạc Tùy còn ác độc nhìn rồi hả hê, ai bảo có tốt số chưa phải chịu khổ như thế chứ, trừ việc phải dán thêm vài thứ lên quần, ăn lạnh chua cay ti ti thứ cũng chẳng bị làm sao.

Có điều số cũng có lúc tận, thỉnh thoảng vận đen cũng phải hiển linh một lần. Mạc Tùy không thể nào ngờ tới mình cũng có ngày hôm nay, nằm lý trên giường đau đến toát mồ hôi, đến sức để nói cũng không có, lực phủ ngũ tạng như thể bị ai xéo, làm gì cũng không có tác dụng, không sao bớt được đau đón muốn chết này.

Lão Phạm vẫn đều đau, nhưng ít ra thỉnh thoảng nó còn ngừng một chút, dựa vào cái gì cô lại là đau liên tục đến cả dùng để thở cũng không cho? Quá không công bằng!

Mạc Tùy cắn môi, mặt vàng như nền rất xấu xí, mắt oán giận trừng trừng nhìn trần nhà, vẻ mặt không cam tâm.

Tùy Kỳ đang bận rộn trong bếp thì đau lòng muốn chết, đã bao giờ anh nhìn thấy Mạc Tùy khốn khổ đáng thương như thế đâu? Cho dù là Phạm Tư Nhiễm chắc cũng không đến nỗi như Mạc Tùy, lăn lộn đến nỗi không còn sức sống. Tay pha nước đường đỏ càng nhanh hơn, chân mày nhíu chặt, cả người đều âm ảm đi như phủ một lớp bụi.

Bạn đang đọc truyện *Trộn Đồi Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: “Đến tháng” phiền phức

Sau khi pha xong, anh bung cốc vào phòng ngủ, tiện tay cầm túi chườm nóng đã sạc đầy điện từ phòng khách vào. Túi chườm nóng này lúc trước đã bị cất đi rồi, là anh lại lôi nó ra.

Anh đi đến bên giường, Mạc Tùy nằm co ro, yếu ớt lườm anh. Đôi mắt vốn cực kỳ tức giận lúc này cũng có vẻ mông lung không tiêu cự. Tóc mái dài lộn xộn xõa trên trán, có vài sợi che cả mắt, màu tóc đen như mực càng tôn lên vẻ tái nhợt của cô lúc này.

Tùy Kỳ cúi xuống vén tóc ra sau tai cho cô, sau đó nhấc chân lên đặt túi chườm lên bụng cô, còn dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Mạc Tùy xấu hổ, ôm túi chườm rồi đẩy tay anh ra ngoài, “Bỏ ra, bỏ ra ngay.”

Tuy nói vậy nhưng động tác lại yếu xìu, dù sao chuyện thân thiết hơn nữa họ cũng đã từng làm rồi. Chẳng qua là trong trạng thái tỉnh táo như bây giờ cô khiến cô có chút không quen mà thôi.

Tùy Kỳ ngoan ngoãn rút tay ra, bung bát lên, dịu dàng nói, “Uống chút nước đường đỏ nóng sẽ đỡ hơn đó.”

Mạc Tùy bây giờ ngay cả thở cũng không có sức, cô nghiêng đầu tỏ vẻ không muốn động đây, kết quả là bị Tùy Kỳ ôm dậy. Cô đau đến rên hừ hừ, “Anh đừng đụng vào em, đừng có đụng vào em.”

Tùy Kỳ siết chặt tay ôm cô, “Đi bệnh viện thôi.”

Cô còn đang không muốn động đây chứ nói gì đến đi bệnh viện. Hơn nữa cho dù đi cũng vô dụng. Trước kia phạm tư nhiễm không biết truyền bao nhiêu bình nước biển, uống bao nhiêu thuốc đông y. Kết quả có đỡ chút nào đâu. Cô còn lâu mới đi tự hành xác.

“Không đi!” Mạc Tùy co gối, lắc đầu, “Một hai ngày thôi, cố chịu là được. Không đi!”

Tùy Kỳ lau mồ hôi cho cô, lo lắng nói: “Nhưng em đã đau thành thế này rồi.” Thật sự rất muốn bế cô đi thẳng đến bệnh viện.

Mạc Tùy hung dữ lườm anh một cái, dù cho bây giờ ánh mắt không có chút lực sát thương nào: “Anh thì biết cái gì? Anh đâu phải phụ nữ, chẳng lẽ anh còn biết hơn em chắc?”

Tùy Kỳ không nói nữa mà đưa cốc nước tới bên miệng cô, chịu thua: “Không đi thì thôi, uống cái này đi đã kéo nguội mát.”

Tùy Kỳ ghét bỏ cau mày, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Tùy Kỳ để cái cốc không sang một bên, sau đó nhân lúc Mạc Tùy không đề ý vén chân lên chui vào.

“Xéo ra ngay!” Mạc Tùy lập tức xù lông quát, giận dữ nhìn anh. Quả đúng là được nước làm tới, mới hiền lành với anh ta mấy hôm mà đã bắt đầu coi trời bằng vung rồi.

Tùy Kỳ khựng lại, mím môi, có chút tội nghiệp nhìn cô. Ngay sau đó lại chậm rãi nhưng kiên quyết tiếp tục chui vào, đến khi ôm trọn cô vào lòng.

“Anh làm cái gì đấy? Em bảo anh xéo ra cơ mà, điếc à?” Bây giờ cô chẳng còn tí sức nào, tay chân khuỷa khớp chống cự cũng chỉ như con mèo con cào cào thôi.

Tùy Kỳ đặt tay lên túi chườm cho ấm sau đó áp tay lên bụng Mạc Tùy. Cơ thể dưới lòng bàn tay cứng đờ, anh vừa nhẹ nhàng xoa vừa nói: “Thả lỏng, như thế có thể sẽ đỡ hơn đấy.”

Tình chân thật của những lời này không đáng tin tẹo nào, chỉ riêng hành động này cũng đủ khiến tất cả các giác quan của Mạc Tùy tập trung hết vào bàn tay ấm áp của anh. Động tác thân mật với người khác phải làm cô nổi da gà. Cô không phải thực nữ, cũng không có tế bào lãng mạn. Chuyện người khác thấy cảm động cô lại thấy không chấp nhận được.

Mạc Tùy cứng ngắc để Tùy Kỳ săn sóc vuốt ve, đến khi hết một nhồi mới dần thả lỏng, chấp nhận số mệnh nằm trong lòng anh tiếp tục chống cự nỗi đau đón người thường không chịu nổi này.

Tùy Kỳ ôm lấy người trong lòng, thân mật tỷ cảm lên đỉnh đầu cô, ngửi thấy mùi hương ấm áp đặc biệt của cô khiến anh cảm thấy thỏa mãn, mặc dù đối với Mạc Tùy bây giờ thì lại là tàn nhẫn.

Cách Tùy Kỳ nghĩ ra cũng không phát huy hiệu quả như trong dự đoán. Mạc Tùy đau tái mặt cuối cùng cũng chỉ biết cắn lấy áo Tùy Kỳ.

Đêm đã khuya, tối nay hai người đều ngủ không ngon, đến khi trời hửng sáng mới đỡ hơn một chút. Tùy Kỳ cúi đầu nhìn Mạc Tùy đã thiếp đi, ngón tay thon dài cẩn thận vuốt ve đường nét khuôn mặt cô sau đó hôn xuống. Cô không ưu tú, cũng không quá xinh đẹp, thậm chí có vô số khuyết điểm khiến người ta đau đầu. Nhưng cô là độc nhất vô nhị, là người duy nhất trên thế giới này có thể khiến anh mất khống chế.

Mạc Tùy cho là mình ngủ rất lâu nhưng khi mở mắt ra cũng mới chỉ có hai tiếng mà thôi. Cô khẽ cử động, lập tức cứng đờ. Đêm qua đi là lúc thủy triều dâng, đau đón thay phía dưới lũ lụt rồi.

Tùy Kỳ nhận thấy sự khác thường của cô, lo lắng hỏi: “Sao vậy? Lại đau à?”

Mạc Tùy khóc không ra nước mắt, đẩy đẩy anh: “Đồng chí, anh đi xuống trước đi, nhanh lên.”

Tùy kỳ chần chờ đến khi cô không chịu nổi mà gào lên: “Thay băng vệ sinh cũng không cho à?”

Anh đỏ mặt ngồi dậy, sau đó hai người đều hóa đá. Tùy Kỳ mặc quần ở nhà màu vàng nhạt, lúc này ở phần đùi dính một vệt đỏ chói mắt, hơn nữa còn đã khô.

Dù là người bình tĩnh dù gặp phải tình huống như thế này cũng không bình tĩnh nổi nữa. Mạc Tùy há hốc miệng, mặt đen như đất nhìn anh còn thần nhiên lấy tay lau lau. Cô không chịu nổi quát: “Lau cái rắm mà lau, còn không mau đi thay quần đi.”

Thứ kia không phải chất lỏng bình thường, còn bị đàn ông sờ như vậy Mạc Tùy nhìn mà ngứa răng.

Tùy Kỳ liếc nhìn ga giường cô, lựa lời: “Em cũng nên đi thay đi.”

Quần anh còn bị bẩn thì chắc chắn ga giường và quần lót của Mạc Tùy đều bẩn. Nghĩ vậy anh không khỏi có chút nóng mặt.

“Nói thừa, anh còn không mau đi ra ngoài.”

“Anh giúp em thay.”

Mạc Tùy cầm gối ôm ném tới, nghiêng răng: “Cút!”

Tùy Kỳ thất vọng đi ra ngoài, vào phòng tắm thay quần xong liền ra ngoài ngồi đợi cô.

Mạc Tùy vén chăn trông thấy đồng bừa bột bên trong không khỏi chán nản nhắm mắt. Cô lấy áo từ ngăn tủ mặc vào rồi đi ra ngoài, liếc cái tên đang xán tới một cái rồi đi vào nhà tắm, thuận tay đóng cửa lại.

Đợi sau khi rửa ráy xong, Mạc Tùy lại tròn mắt, quả nhiên là họa vô đơn chí, băng vệ sinh dùng hết mất rồi.

Cô cúi đầu nhìn, lại nhìn cái vỏ không, đau đớn muốn khóc.

Tùy Kỳ ở bên ngoài đợi lâu mà không thấy cô ra liền tới gõ cửa, “Vẫn chưa xong à?”

Mạc Tùy gấp giấy vệ sinh lại thật dày tạm thời dùng tạm, đứng dậy đi ra ngoài. Mở cửa vừa khéo nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Tùy Kỳ, nhớ hôm qua anh thức trắng đêm chăm cô, chút bực bội trong lòng cũng không nở trút lên anh.

“Có chuyện gì không? Không có gì thì anh đi ngủ đi.”

Nói xong cô thay giày định ra ngoài. Tùy Kỳ vội vàng ngăn cô lại, “Đã thế này rồi em còn muốn đi đâu?”

Mạc Tùy giầy không nổi, bây giờ cô vẫn rất mệt, bắt đắc dĩ nói: “Em đi mua đồ, không phải đi chơi.”

“Mua đồ gì.”

“Đồ cần dùng.”

“Rất quan trọng à?”

“Nói thừa, lập tức cần dùng anh nói xem có quan trọng không?” Vừa to tiếng một câu Mạc Tuy đã cảm thấy phía dưới chảy ra ồ ồ, cô vội la lên, “Mau buông em ra.”

Tùy Kỳ nói thật tự nhiên, còn Mạc Tuy lại lúng túng liếm môi, có cảm giác như ‘không trâu bắt chó đi cày’.

Qua một lát im lặng, Tùy Kỳ lại nói: “Anh đi mua cho em.”

Miệng Mạc Tuy giật giật, càng ngày càng không hiểu nổi lối suy nghĩ của Tùy Kỳ.

“Không cần, em tự đi.”

“Giờ em đi không tiện!” Anh nhăn nhó liếc cô, “Cứ để anh đi cho!”

“Anh có thể dừng dừng về mặt đó nhìn em được không?” Mạc Tuy phát điên mất, khuôn mặt đẹp trai là thế sao cứ phải có vẻ mặt bi ối vậy nhỉ? Nhất là khi đối tượng còn là cô.

Tùy Kỳ không hiểu sao lại bị cô mắng, về mặt ngơ ngác.

Mạc Tuy bị anh nhìn tới ghen lời, người ta đã không thêm đề ý đến sĩ diện đàn ông như vậy thì cô còn bản khoăn cái gì?

Cô đành phải quay lại ghé ngồi, cũng chẳng muốn đắn đo nữa. Lao động miễn phí tự động dâng đến trước mặt, còn là lao động miễn phí không cần sĩ diện, không trưng dụng thì đúng là lãng phí.

“Vậy anh đi đi, mua mấy gói vào, tháng sau đỡ phải đi.”

Tùy Kỳ ngoan ngoãn gật đầu.

Mạc Tuy giờ tay lên chỉ vào nhà tắm. “Anh vào lấy cái gói không ra đây.”

Chờ anh mang ra cô lại dặn dò, “Em luôn dùng của hãng này, anh đừng có mua nhầm. Còn nữa, phải là loại lót bông, cái này là ban ngày, cái này là ban đêm, loại ban đêm phải mua cái dài nhất, hiểu chưa?”

Tùy Kỳ nhìn qua nhìn lại đồng bao bì hồng hồng tím tím, liên tục gật đầu, “Hiểu rồi, hãng này, bông, ban đêm dùng dài nhất.”

Mạc Tuy hài lòng, “Đúng rồi, đi đi!” Rồi lại dúi hai cái gói không vào tay anh, “Quên thì xem lại.”

Tùy Kỳ cất hai gói vào túi rồi đưa bát đường đỏ mới tranh thủ pha và túi chườm đã sạc đầy điện vào tay cô, xong mới đi.

Trong nhà lại trở nên yên tĩnh, Mạc Tuy bóp bóp túi chườm, một lúc lâu sau mới bung bát lên, nhấp một ngụm. Vị ngọt chạy dọc đầu lưỡi tràn khắp khoang miệng, mắt cô nóng lên, không nhìn được sục sục mũi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: – Trò đùa của Mạc Tuy

Chẳng bao lâu sau, Tùy Kỳ đã về, tay xách theo hai túi to đùng. Mạc Tuy tiện tay lôi ra xem xong hết sức vừa ý, chạy vào nhà tắm xử lý xong xuôi rồi đi ra. Cô và Tùy Kỳ ai nấy ngủ một giấc say, lúc dậy tinh thần đã tốt hơn hẳn.

Vốn tưởng hôm nay lại phải xin nghỉ, giờ xem ra cũng không cần nữa, chỉ có Tùy Kỳ nhúu mày đi theo sau Mạc Tuy là vẫn chưa hoàn toàn yên tâm.

Mạc Tuy thấy khá hơn một chút là lại chủ quan, vừa tan làm liền hớn hờ chạy tới tủ lạnh định mua kem. Trước đây cô cũng hay ăn, nhưng lần đau bụng kinh này làm Tùy Kỳ cũng lơ mơ hiểu thêm vài thứ, dù không thể nói là sành sỏi nhưng bây giờ sao anh còn có thể dung túng cho cô ăn kem được chứ?

“Không được ăn, ăn xong lại đau bụng thì sao?”

Mạc Tuy xua tay như không, “Không xui xẻo đến mức đau tiếp đâu.”

“Không được!” Tùy Kỳ giữ cánh tay định thò vào tủ của cô, kiên quyết: “Từ tháng sau, mấy ngày tới kỳ không cho phép em ăn đồ lạnh nữa!”

Mạc Tuy rất không vui, trước đây đâu có ai quản cô như vậy. Ngay cả Trần Lương Sinh thích lo chuyện bao đồng cũng chưa bao giờ răn dạy cô vì chuyện này. Tuy Tuy Kỳ làm thế là vì lo cho cô, nhưng một đứa trẻ con quen chạy nhảy nghịch đất nghịch cát suốt ngày bỗng bị nhốt lại thì sao mà chịu nổi?

“Haiz, anh cứ kệ em, em tự lo được.” Vừa nói vừa đưa tay ra.

Tùy Kỳ lại kéo cô sang một bên, lạnh giọng: “Em thấy tối qua vui lắm à? Đau sống dờ chết dờ có dễ chịu không?”

Dưới ánh đèn trắng, khuôn mặt vốn ôn hòa của Tùy Kỳ trở nên lạnh như tượng đá, góc cạnh cũng sắc nét như thể dùng dao gọt giữa, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống, bị đè nén bởi một lực ép vô hình nặng nề.

Mạc Tuy sững sốt, nhớ tới khuôn mặt lo lắng sốt sắng của Tùy Kỳ khi ấy, cô nhăn mũi ngượng ngùng.

Tùy Kỳ nâng mặt cô lên, xoa mạnh, ánh mắt vẫn nặng nề như trước, nhỏ giọng: “Anh còn khó chịu hơn cả em nữa.”

Được, Mạc Tuy không nói nữa, cô vốn là người chỉ thích mềm không thích cứng, hơn nữa những hành động gần đây của Tùy Kỳ làm cô rất kinh hãi, lần này dù có muốn mua cũng không dám đưa tay ra nữa.

Cuối cùng, cô lưu luyến nhìn từ lạnh, vung tay, “Đi thôi, không mua thì không mua.”

Tùy Kỳ thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó liền nở nụ cười, áp suất không lò vừa nữa lập tức biến mất như ảo giác, không khí ấm áp như mùa xuân lại quay về.

Con mèo kia nuôi một thời gian ngắn đã to lên không ít, hàng ngày ưỡn cái bụng tròn vo mướt mà lên bệ cửa sổ phơi nắng, vừa nghe tiếng mở cửa là gào lên quẩn lấy người. Chẳng mấy khi tâm trạng Mạc Tuy tốt như hôm nay, thế là cô dùng đầu ngón chân chơi với nó.

Đến tận lúc ăn cơm, Mạc Tuy rửa tay xong đi ra, Tùy Kỳ đã nấu xong cơm rồi. Cô là người cuồng ăn cay, vừa thấy bàn ăn hôm nay không có nổi một món cay cảm giác chua xót liền dâng trào.

Cô quay vào phòng bếp lấy từ trong ngăn kéo ra một chai rượu đỏ mua hồi tết, quay lại bàn ăn, đặt cốc xuống.

Tùy Kỳ thấy vậy, vội vã cầm lấy, nhìn cô đề phòng, “Không được uống rượu.”

“Em cũng đâu có nói em muốn uống, đưa đây cho em.”

“Không uống thì em lấy ra làm gì?”

“Em không uống thì anh uống chứ sao?” Mạc Tuy cướp lại từ tay anh, híp mắt cười rớt cho anh một chén, “Anh uống đi, mau uống đi, đừng để đến lúc em ngứa miệng.”

Anh đương nhiên biết tư lượng của Mạc Tuy như thế nào, hơn nữa cuộc sống của Mạc Tuy tuy nhìn có vẻ mất trật tự nhưng không rượu chè không cờ bạc. Thế nên, dù trong lòng vẫn còn nghi ngờ nhưng để đề phòng anh vẫn cứ uống, miễn cho ai đó lại nổi hứng lên làm loạn.

Hai người ăn cơm tối khá muộn, lại thêm Tùy Kỳ uống rượu nên khi ăn xong thì trời đã tối đen. Mạc Tuy bật đèn, Tùy Kỳ dưới ánh đèn vàng đã đỏ ửng hai gò má, đôi mắt mơ màng như mặt nước gợn sóng, mê hoặc lòng người.

Mạc Tuy không nhịn được kéo cái ghế tới gần anh một chút, quốc sắc thiên hương mặc cho người hái, cô không làm gì chẳng phải quá có lỗi với bản thân sao?

Người ta đã là người của cô, tuy rằng quá trình không ai ngờ được, nhưng kết quả thì đã rành rành ra đó rồi. Từ nay về sau, rất rất nhiều về sau, bọn họ đều muốn ở mãi bên nhau như thế này.

Cô cười, dựa sát lại, cẩn thận quan sát khuôn mặt anh như đang ngắm nhìn một món đồ quý giá. Rất đẹp, còn đẹp hơn trước kia nhiều. Cô đưa tay véo mặt anh một cái, cảm giác không tệ, da rất mịn, còn đẹp hơn da cô cả trăm lần, không tệ không tệ.

Do rượu nên toàn thân Tùy Kỳ nóng rực lên, tay Mạc Tuy vừa chạm tới, ngoại trừ sự vui mừng còn có cảm giác man mát rất thoải mái. Anh vô thức cọ cọ.

“Thật là đẹp trai quá đi!” Mạc Tuy cảm thán, sau đó nghiêng người hôn chụt một cái lên mặt anh.

Tim Tùy Kỳ đập lệch một nhịp, sau đó lập tức tăng tốc điên cuồng như thể muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Đây là lần đầu tiên Mạc Tuy chủ động gần gũi anh, điều này làm anh kích động muốn điên mất.

Còn cả lời cô nói... “...Em thích không?”

Mạc Tuy khe khẽ vỗ mặt anh, “Thích, cái gì đẹp em đều thích.” Vừa nói vừa hôn anh, hương rượu trong hơi thở Tùy Kỳ hình như cũng làm cho cô say.

Rõ ràng là đáp án anh mong đợi mà nghe xong lại thấy thất vọng, chỉ là “cái gì đẹp” thôi sao?

Anh lập tức kéo cô xuống, hôn điên cuồng. Sau khoảnh khắc kinh ngạc, Mạc Tùy cũng bắt đầu nhiệt tình đáp lại, nước bọt hòa quyện và đầu lưỡi khiêu khích khiến nụ hôn này trở nên kích thích hơn bao giờ hết, làm cả người Tùy Kỳ bắt đầu sôi sục, hai tay không ngừng di chuyển trên người cô. Tiếng vải ma sát nhắc nhở anh đây không phải là ảo giác như mọi ngày.

Mạc Tùy bám vào vai anh nhảy qua ngói lên đùi anh, cơ thể không ngừng cọ sát về phía trước dụ dỗ giác quan đang ngày càng bành trướng của anh, hai tay ôm lấy đầu anh, mười đầu ngón đan vào mái tóc anh. Hô hấp càng lúc càng gấp gáp, ngọn lửa trong cơ thể chuyển hóa thành tiếng rên rỉ tràn ra từ trong miệng.

Đôi mắt Mạc Tùy mơ màng, khóe miệng cong cong lên, nhẹ nhàng đưa vòng eo, dùng sự mềm mại của mình tấn công sự cứng rắn của một nơi nào đó đã đáng cao.

Không ngoài ý muốn, ngay sau đó Tùy Kỳ liền rên rỉ thành tiếng, cảm xúc càng tăng cấp, cơ thể không thể giữ tự chủ, cách tăng tăng gồng xiềng bắt đầu va chạm theo bản năng nguyên thủy.

Nhiệt độ trong phòng không ngừng lên cao, kích tình tràn ngập trong từng phân tử khí. Mạc Tùy ngược cổ lên hứng lấy những vết cắn Tùy Kỳ không ngừng hạ xuống. Cách một lớp quần, bàn tay anh bắt đầu đi xuống, khi đi qua giao điểm bí ẩn nhất giữa hai chân cô anh lập tức cứng đờ, mà Mạc Tùy bắt đầu há hê cười như điên.

“Quên rồi hả, quên rồi hả, tưởng bỏ rồi chứ gì?” Mạc Tùy liếc nhìn anh cười xấu xa, gương mặt trắng trẻo đã bị nhuộm đỏ, làm cho biểu cảm muốn trêu ghẹo có vẻ càng sinh động.

Tùy Kỳ mặt đen sì, buồn bực nhìn cô, “Em cố ý!”

Rõ ràng đang hành kinh không thể làm chuyện phòng the, vậy mà còn khiêu khích anh.

Mạc Tùy đưa tay búng một cái lên đỉnh đầu của anh, hài lòng nghe tiếng anh kêu, rồi cười nói: “Anh muốn hiểu vậy cũng được.”

Tùy Kỳ nín thở, vừa bó tay với trò đùa quái ác của cô, vừa thấy thích sự nhiệt tình của cô. Thật là mâu thuẫn.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Trần Lương Sinh sắp đính hôn

Mạc Tùy vẫn chỉ ngồi trên người anh, nhẹ nhàng di chuyển thân thể, thỉnh thoảng đụng vào anh. Tùy Kỳ không từ chối, giống như đang hưởng thụ, mặc dù hưởng thụ như vậy rất gầy vò.

“Có muốn giải quyết không?”

“Muốn.” Giọng nói đã khàn khàn.

Một tay ôm cổ anh, một tay di chuyển xuống phía dưới cách lớp quần bò dùng sức nắm chặt. Đôi chân dưới tay cô lập tức run lên. Phản ứng này đúng là đáng yêu.

“Muốn em giúp anh cũng được thôi, nhưng em không làm ăn lỗ vốn.”

Tùy Kỳ yêu vẻ mặt xấu xa này của cô muốn chết, kiềm chế, nói: “Em muốn anh làm gì?”

“Còn chưa nghĩ ra.” Mạc Tùy chậm rãi cười thất lung, kéo khóa quần anh xuống: “Cho nợ, sau này nghĩ ra sẽ nói cho anh biết.”

Cùng lúc đó ngón tay hơi lạnh đang liên tục ma sát ở mép quần lót. Hầu kết anh không ngừng di chuyển lên xuống. “Được!”

“Dù là chuyện gì cũng phải đồng ý đấy nhé.”

“Được!”

Anh vừa dứt lời, ngón tay liền từ bên mép quần lót luồn vào, nhẹ nhàng thuận thực cảm lấy thứ nóng bỏng kia, từ dưới lên trên, bắt đầu xoa nắn như mát xa, thỉnh thoảng còn ấn ấn hai viên tròn phía dưới. (mèo: Amen, tha lỗi cho anh ko biết dùng từ gì :v) (dip: vậy trông tôi giống tôi biết dùng?)

Tùy Kỳ run lên, rướn người, tấm lưng tạo thành độ cong xinh đẹp, áo tuột ra một nửa lộ ra hai vai và lồng ngực khêu gợi. Mạc Tùy nheo mắt, cúi người cắn nhẹ một cái lên điểm đỏ trước ngực, sau đó liếm liếm.

“Sao em lại...” Tùy Kỳ thở gấp, kinh ngạc vì sự to gan đồng thời cũng chìm đắm trong hành động ấy của Mạc Tuy.

Mạc Tuy không phải thiếu nữ không biết gì. Bắt đầu từ thời kì ngây thơ đã cùng Phạm Tư Nhiễm ngồi trước máy tính xem phim cảm chất lượng cao. Qua nhiều năm, không tới trăm bộ cũng có vài chục bộ rồi, có tư thế nào cô chưa xem chứ. Kinh nghiệm thực chiến tuy bằng không, nhưng cũng học được chút mảnh khảnh đủ làm anh thỏa mãn.

“Cổ mà thường thức đi, đây chính là phục vụ độc nhất vô nhị toàn thế giới đấy.”

“Ừm... Chỉ mình anh?”

Nhiều mây, “Ừ.”

Mắt Tùy Kỳ nóng lên, đột nhiên kéo cô về phía mình, sau đó hai tay luồn từ dưới áo vào. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Mạc Tuy, anh dùng sức xoa nắn lấy nơi đầy đặn mềm mại ấy.

Sau đó Mạc Tuy cũng không bình tĩnh nổi nữa. Tiếng rên rỉ hòa lẫn với thở gấp quyến rũ của đàn ông, cả căn phòng ngập tràn hương vị động tình.

Đến khi trắng lên đỉnh đầu mới dần ngừng lại. Trên người cả hai đều là đồng lộn xộn khó coi.

Về phần yêu cầu trong lúc vui đùa kia, Tùy Kỳ vĩnh viễn sẽ không ngờ trong tương lai không xa anh sẽ vì nó mà đau khổ.

Thân thể đã nếm thử tình dục có vẻ vô cùng nhạy cảm, khát vọng cũng không giống bình thường.

Tùy Kỳ ngày ngày mặt dày mày dạn quán lấy Mạc Tuy, đến khi tay cô phát run mới không tình nguyện dừng lại.

Một tuần sau, ‘bà đi’ của Mạc Tuy đã đi, Tùy Kỳ lại càng không phải kiêng kỵ nữa. Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng kéo cô động dục, ngay cả ngày nghỉ cũng giữ cô ở nhà triền miên. Mọi góc ngách trong căn nhà đều có dấu ấn hoan ái của hai người. Mạc Tuy không dưới một lần lo anh sẽ ‘kiệt sức mà chết’.

Phạm Tư Nhiễm sau mấy lần gặp Mạc Tuy cũng đã phát hiện sự thay đổi của họ. Cô ấy không nói gì, chỉ cười rất mờ ám. Dù sao tình trạng này cũng đã sớm nằm trong dự đoán.

Trần Lương Sinh sắp đính hôn, thời gian là một tuần sau.

Hôm nhận được tin, Mạc Tuy vừa tan ca, ngồi ở ghi-đông sau xe vẹo phần eo để nhọt của Tùy Kỳ. Phản ứng giãy giụa của anh làm cô thấy rất thú vị.

Tùy Kỳ vẫn vững vàng nắm tay lái, làn da dưới quần áo lại đang không ngừng run rẩy. Anh hỏn hển nói, “Mạc Tuy, đừng nghịch, cẩn thận ngã bây giờ.”

“Ngã thì ngã, sợ cái gì?” Mạc Tuy lại dùng ngón trỏ chọc chọc eo anh.

Tùy Kỳ bó tay, đến đoạn rẽ liền dừng lại, ngay sau đó lại nhìn thấy một cặp đôi cực kỳ bắt mắt đứng phía trước.

Mạc Tuy không nhúc nhích, hai chân đặt trên trục bánh xe, tay ôm eo Tùy Kỳ, thoải mái dựa lên lưng anh, ánh mắt hồ hững nhìn thẳng hai người kia.

Triệu Yến Phi kéo Trần Lương Sinh, đi về phía bọn họ, dừng cách họ một mét.

“Mạc Tuy, gần đây em bận à?” Triệu Yến Phi cười hỏi, cô vẫn chỉ mặc đồ công sở nghiêm túc nhưng không giấu được nét dịu dàng trời sinh.

“Cũng bình thường, hai người đi mua đồ hay có ý chờ em?”

Triệu Yến Phi liếc Trần Lương Sinh, ánh mắt anh thì thản nhiên nhìn Mạc Tuy, không rõ cảm xúc cũng không có ý muốn nói.

“Đang đợi em đó. Bọn chị có chuyện cần nói.”

Mạc Tuy hát cảm ra hiệu cho cô ấy nói tiếp.

“Thứ Sáu tuần sau chị và Lương Sinh đính hôn, bọn chị hi vọng em có thể tới tham gia.” Triệu Yến Phi lại quay sang Trần Lương Sinh, gắt giọng, “Anh nói gì đi chứ?”

Trần Lương Sinh im lặng một chút mới nói: “Em có đến không?”

Hai người này đính hôn là chuyện đương nhiên, chỉ không ngờ sẽ nhanh như vậy thôi. Mạc Tuy hơi kinh ngạc, sau đó gật đầu, “Đến chứ sao không, lão Phạm cũng sẽ đến đúng không? Hôm đó bọn em sẽ cùng đi.”

Thân thể Trần Lương Sinh cứng đờ, ánh mắt càng âm trầm vài phần, khẽ liếc qua đôi tay cô đang ôm eo Tùy Kỳ. Anh ta hơi cười cười, “Được, hôm đó gặp.”

Mạc Tùy vẫy tay.

Lúc chuẩn bị đi Triệu Yên Phi đột nhiên nói: “Mạc Tùy, không định giới thiệu cho bọn chị anh chàng bên cạnh em sao?”

Mạc Tùy nhếch miệng, tay tại lên lút véo eo Tùy Kỳ, nhìn thấy mặt anh hơi giật giật mới cười nói: “Còn cần giới thiệu sao? Em còn tưởng chị phải nhìn ra rồi chứ?”

Cô đứng lên xoay đầu Tùy Kỳ lại, kiễng chân hôn một cái lên khóe môi anh. Tùy Kỳ xấu hổ đỏ mặt, đây là lần đầu tiên bọn họ thân mật trước mặt người ngoài, trong lòng anh vừa ngượng ngùng vừa kích động.

Mạc Tùy vuốt mặt anh, đắc ý nhưong mày với Triệu Yên Phi, “Hiểu chưa? So với anh chàng của chị không kém chút nào đâu.”

Triệu Yên Phi che miệng cười, “Đúng thế, chỉ có hơn chứ không có kém. Đi thôi.”

Trần Lương Sinh vẫn đứng im, anh ta nhìn chằm chằm về một điểm phía trước, đó là mặt kính chiếu hậu, bên trong phản chiếu về mặt sinh động tươi tắn chỉ có ở Mạc Tùy ngày trước, một ngày trước rất xa.

Tối đó Phạm Tư Nhiễm cũng được biết tin tức này, cô ấy lập tức gọi cho Mạc Tùy.

“Lão Mạc, cậu ổn chứ?” Phạm Tư Nhiễm hỏi thẳng.

Mạc Tùy đang dựa lên người Tùy Kỳ ăn ô mai, “Ổn cái gì?”

“Thì Trần Lương Sinh đó, anh ta sắp đính hôn, cậu biết chưa?”

“Biết, nhưng thế thì sao? Đã sớm là quá khứ rồi.”

“Thật sự không sao à?” Phạm Tư Nhiễm có chút không tin, “Dù sao cũng thích nhiều năm như vậy rồi. Khi đó thích cũng không phải giả, làm sao có thể dễ dàng quên như vậy?”

Mạc Tùy ngậm ô mai mãi mà không nói, một lúc lâu sau mới trả lời: “Mình nghĩ mình sẽ hoài niệm tình cảm của những năm tháng ấy, kể cả bây giờ mình vẫn không thể nào quên được. Nhưng đã không còn là người kia nữa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: – Tìm thấy

Chẳng mấy chốc đã tới thứ sáu, Mạc Tùy và Tùy Kỳ cùng xin nghỉ, sắp xếp xong xuôi, hẹn đôi Phạm Tư Nhiễm rồi cùng tới khách sạn.

Khách tới đều là bạn bè thân thiết, hầu hết mọi người đều quen nhau. Vợ chồng Mạc Vĩ Tân đương nhiên cũng có mặt, mấy người nhìn thấy nhau từ xa. Thấy họ định đi tới, Mạc Tùy liền xoay người kéo Tùy Kỳ sang hướng khác.

Mặt Mạc Vĩ Tân trầm hẳn đi, nặng nề hừ một tiếng, “Cái tính này là ai đẻ ra không biết.”

Trần Tố Quyên đương nhiên cũng nhìn thấy, an ủi vỗ vỗ vai ông ta.

Tiệc rượu mới bắt đầu, Mạc Tùy cố ý ngồi cùng với Phạm Tư Nhiễm và Tư Phàm ở bàn xa nhất. Hôm nay cô đến không phải với tư cách là người nhà họ Mạc mà chỉ là một người bạn, đương nhiên không cần ngồi ở bàn chủ tọa. Thật ra bây giờ gọi là bạn bè cũng gượng ép lắm rồi, nhưng dù sao quen biết nhau bao nhiêu năm, tình cảm vẫn phải có.

Phạm Tư Nhiễm ghé vào thăm thì bên tai cô: “Bố cậu lừam cậu mãi kia!”

Mạc Tùy bĩu môi: “Lo chuyện của cậu đi!”

Chuyện xảy ra hôm về nhà lúc gần Tết cô không nói với ai, lần đó không phải giận dữ, những gì cô đã nói đều là nghiêm túc.

Ăn được một nửa, cô đi WC, lúc đi ra thì đụng phải Trần Lương Sinh, áo quần là lượt, vest đen cởi ra, sơ mi màu hồng nhạt bên trong để mở cổ áo. Anh ta thấy cô cũng không hề kinh ngạc, có phải là vô tình gặp hay không thì không dám chắc.

Mạc Tùy rửa tay, nhìn anh ta trong gương: “Sao vậy? Khách khứa không cần tiếp sao?”

Trần Lương Sinh nghiêng người dựa lên tường, trả lời sang chuyện khác: “Mẹ anh hôm nay rất vui, em có vui không?”

“Con trai đính hôn đương nhiên làm mẹ sẽ vui, còn buồn được nữa thì thần kinh có vấn đề rồi!” Mạc Tùy tắt nước, xoay người, hai tay ướt đầm tưa trên bồn rửa, cười: “Còn em thì không có cảm giác gì, anh cũng chẳng phải anh ruột em mà người yêu càng không, hôm nay em đến chỉ là vì thói quen biết mấy chục năm qua thôi.”

Trần Lương Sinh không thể diễn tả nỗi cảm giác trong lòng mình lúc này, có vài điều từ lâu đã hiểu, nhưng khi nó thật sự xảy ra thì vẫn thấy hụt hẫng.

Anh ta bước lên vài bước, đột nhiên lại gần đến mức Mạc Tùy ngửi được mùi rượu trên người anh ta. Không hề giống Tùy Kỳ, không có cái gì là “say lòng người” cả.

Mạc Tùy nhú mày, né sang một bên định đi ra ngoài, lại bị anh ta lôi vào ôm lấy.

“Mạc Tùy!” Anh ta ôm cơ thể ấm áp mềm mại, gọi với giọng buồn buồn.

“Xin chú ý thân phận của anh!” Mạc Tùy đánh mặt hạ giọng cảnh cáo, cổ gãy ra khỏi tay anh ta.

Trần Lương Sinh áp mặt lên cổ cô, hít một hơi thật sâu, rồi buông tay.

Mạc Tùy sửa sang lại quần áo, rồi cũng đi thẳng không quay đầu lại.

Đến khi Trần Lương Sinh xuất hiện lần nữa, trên mặt anh ta đã lại trung ra nụ cười vui vẻ khiêm tốn, cử chỉ nhã nhặn khéo léo, như thể sự mất kiểm soát khi nãy chỉ là ảo giác.

Mạc Tùy thấy Tùy Kỳ cũng đã ăn được khá khá thì kéo anh về, đến khi tiệc coi như sắp tàn Mạc Vĩ Tân cố ý tìm cô nói chuyện thì đã chẳng thấy người đâu nữa.

Hai người hôm nay đều xin nghỉ, không thể về đi làm tiếp được. Đi lang thang một hồi Mạc Tùy liền rủ anh đi xem phim, từ khi gặp nhau đến giờ cùi khô lửa cháy không biết bao nhiêu lần, thế mà một lần hẹn hò ra hồn cũng chẳng có thì thật không ra làm sao.

Tùy Kỳ đương nhiên không phản đối, với anh, chỉ cần Mạc Tùy vui vẻ muốn anh làm gì cũng được.

Mạc Tùy nắn nắn tay anh, vui vẻ cười: “Anh thật ngoan, phải tiếp tục phát huy đấy nhé.”

Tùy Kỳ cười cong cả mắt: “Anh nhất định sẽ nghe lời.”

Lúc hai người đi qua đường, một chiếc xe con hàng hiệu đắt tiền dừng lại cạnh họ. Mạc Tùy nghi hoặc nhìn sang, đang định đi vòng qua thì lại thấy hai người đàn ông bước xuống từ trên xe, trên mặt tỏ rõ sự kinh hãi cực độ và phần nộ không thể kiềm chế được.

Còn chưa kịp phản ứng, một người trong đó đã lao tới, túm cổ áo Tùy Kỳ, dưới ánh mắt kinh ngạc của anh, anh ta đấm một phát.

“Phương Như Thần, đồ khốn!” Anh ta gào lên, nghiêng răng nghiêng lợi như muốn ăn sống người vừa bị đấm, sau đó, người khác còn tưởng anh ta sẽ lao vào đánh tiếp mạnh hơn ai ngờ anh ta bật khóc.

Đây là lần đầu tiên Mạc Tùy thấy một người đàn ông khóc, khóc đến khàn cả giọng, đỏ mặt tía tai nổi cả mạch máu trên cổ, nước mắt chảy ra còn nhiều hơn nhanh hơn cả con gái, trong đôi mắt giàn giụa nước chứa đầy nỗi đau thương.

Tùy Kỳ còn đang sững sờ trước phản ứng không khống chế được của người kia nên chẳng biết phải làm thế nào. Anh lúng túng nhìn Mạc Tùy.

Mà Mạc Tùy bắt đầu nhận ra được một chuyện cô đã tưởng tượng ra vô số lần: người thân của Tùy Kỳ cuối cùng đã tìm đến, có phải cô nên chấp hai tay dâng người cho bọn họ không?

Mấy người lên xe, Tùy Kỳ có lẽ cũng nhận ra được điều này nên có vẻ hơi đề phòng, không muốn rời Mạc Tùy, cứ cố chấp kéo tay cô bắt cô ngồi ở phía sau.

Người đàn ông tuy đã lấy lại bình tĩnh nhưng mắt vẫn đỏ ngầu kia thì ngồi ở ghế lái phụ, từ khi anh ta biết chuyện Tùy Kỳ bị mất trí nhớ thì chẳng mở miệng nói câu nào cả, vẫn kinh ngạc ngơ ngác không biết đang nghĩ cái gì.

Trái lại, người đang lái xe thì bình tĩnh hơn hẳn, anh ta liếc Mạc Tùy từ kính chiếu hậu, cười nói: “Tôi là Lục Thổ.” Rồi chỉ chỉ sang bên cạnh, “Cậu ấy là Lâm Sâm, không biết phải xưng hô với cô thế nào?”

“Mạc Tùy!” Cô nói ít mà ý nhiều, cũng chỉ sang bên cạnh, “Người này là Tùy Kỳ.”

Về mặt Lục Thổ lập tức cứng lại, sau đó cười gượng gạo.

Bọn họ nhanh chóng tới được nhà Mạc Tùy, sau khi xuống xe Lục Thổ ngấm nhìn xung quanh, hơi nhú mày, nhìn lại Tùy Kỳ bằng một ánh mắt phức tạp.

Mấy người cùng lên nhà, cầu thang khá là hẹp, bình thường cũng không có ai dọn dẹp nên có mùi hôi. Trong nhà, diện tích vốn đã nhỏ, bây giờ lại nhét thêm hai người đàn ông cao to thực sự là chứa không nổi. Ngay cả Lâm Sâm giờ trên mặt cũng xuất hiện chút cảm xúc.

Mạc Tùy chỉ vào ghế bàn ăn, “Ngồi đi.” Còn mình thì ngồi xuống thăm trải trên sàn. Tùy Kỳ bị sai đi rót nước cho hai người họ rồi cũng ngồi xuống cạnh Mạc Tùy, nhân tiện đặt cốc sữa tươi vào tay Mạc Tùy.

Lâm Sâm quay mặt đi, thở hắt ra một hơi.

Nhất thời chẳng ai nói câu nào, bầu không khí có phần nặng nề.

Tùy Kỳ cúi đầu chăm chú ngắm nghía ngón tay Mạc Tùy. Ngón tay của cô rất dẻo, có thể bẻ ngược ra 90 độ, trong lúc thả lỏng có cảm giác như tay không có khớp vậy. Lần trước anh không cẩn thận ép ngược tay cô ra còn toát mồ hôi hột, tưởng mình làm cô gãy xương.

Ba người còn lại mỗi người một tâm trạng, Mạc Tùy vẫn giữ yên lặng, lấy bất động ứng vạn biến.

Hiện tại Lục Thổ cũng đang nghĩ nát óc, anh ta nghĩ sao cũng không ngờ được Phương Như Thần lại mất trí nhớ. Lúc đầu còn cho là anh giận dỗi, cố tình giờ trở mặt tích một thời gian sau sẽ trở lại. Kết quả đợi mãi chẳng thấy về mới nghĩ đến có lẽ đã xảy ra chuyện gì không hay, ví dụ như không thể đi lại rồi lại vì một lý do nào đó mà không thể liên lạc về, đang dưỡng thương ở đâu đó. Cho tới bây giờ là nửa năm rồi, họ đã tìm ở rất nhiều nơi mà không có tin tức gì cả, thậm chí bắt đầu nghĩ tới khả năng tiêu cực là lật xe ở vách núi nào đó, không tìm thấy xác. Thế nhưng anh lại đột nhiên xuất hiện, rồi lại nói là đã quên tất cả, tình huống quả thực còn hỗn loạn hơn.

Phương thị còn bao nhiêu con cáo già dòm ngó như vậy, chỉ cần hơi có gió thổi cũng sẽ lung lay, trong tình cảnh nhạy cảm như vậy mà anh lại chơi trò mất trí nhớ, nếu như để Phương lão phu nhân đang một mình chống đỡ biết chuyện này không phải sẽ tức đến gãy xiêu sao?

Lục Thổ liếc qua Lâm Sâm, mặt anh ta trắng bệch, hiển nhiên cũng bị chuyện trước mắt đã kích không nhẹ. Nếu như trước đây hai người này... Đáng tiếc giờ nói gì cũng đã muộn.

“Cô Mạc có thể nói cho chúng tôi biết hai người gặp nhau như thế nào không? Lúc đó...” Lục Thổ vội vàng lấy lại bình tĩnh liền mở lời, chỉ Tùy Kỳ, “Cậu ấy đang như thế nào?”

Có tận hai tên nên gọi tên nào bây giờ?

“Lúc tôi gặp anh ấy, anh ấy rất thảm.” Mạc Tùy nhắm một hộp sữa, chậm rãi nói: “Có điều các anh là gì của anh ấy? Có cái gì chứng minh được thân phận của hai anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Đi hay ở

Mạc Tùy trả lời lờ lờ nước đôi khiến Lục Thổ không tìm được chút manh mối nào từ những gì cô nói.

“Chúng tôi là bạn cậu ấy, về phần chứng minh, không biết thế nào mới tính là chứng minh?”

Mạc Tùy ra vẻ kinh ngạc nhìn anh ta, “Nhìn bề ngoài có vẻ anh là thành phần trí thức cao, sao ngay cả cái này cũng không hiểu? Chưa nghe từ thuyết phục bao giờ à? Tôi thấy chỉ cần không phải là những lời sáo rỗng giống như vẹt kêu là được, xem ra tôi đánh giá cao anh rồi.”

Lục Thổ hơi biến sắc, có vẻ có chút ngượng ngùng.

Anh ta lấy điện thoại ra lướt vài cái, sau đó quay màn hình về phía hai người. Trong đó là hình anh ta và Tùy Kỳ, hai người mỉm cười, khoác vai đứng trên du thuyền, phía sau là biển khơi vô bờ, xung quanh còn có vài con hải âu đang bay lượn. Dưới ánh nắng, người trong hình chói mắt khiến người ta cảm thấy lạ lẫm.

“Chụp đẹp đấy.” Mạc Tùy khen thật lòng, sau đó quay sang Lâm Sâm, “Còn anh?”

“Phần của anh ấy còn chưa đủ sao?” Anh ta nhàn nhạt nói, ánh mắt nhìn Mạc Tùy mang theo chút đắc ý.

“Đương nhiên không đủ, hai người đâu phải một.”

Lâm Sâm trầm ngâm ngay sau đó lại mỉm cười. Ngũ quan thanh tú bình thường nhờ nụ cười mà trở nên sắc nét hơn, giống như tranh phác thảo được lên màu. Mạc Tùy chợt cảm thấy hai người lạ đột nhiên xuất hiện này cũng khá dễ nhìn.

“Gáy anh ấy có vết sẹo dài bằng ngón cái, là do bị ngã vì đỡ tôi rơi từ trên cây xuống. Chân trái có một nốt ruồi, mông bên trái cũng có một cái, dưới vai phải hai mươi centimet có một nốt ruồi đỏ. Những chỗ đó đều là điểm nhấn cảm của anh ấy, khi liếm vào đó anh ấy sẽ trở nên kích động, thậm chí sẽ bắn sớm.”

Tất cả mọi người đều biến sắc, Lục Thổ là ngược ngược, anh ta theo bản năng kéo kéo ống tay áo Lâm Sâm, ý bảo Lâm Sâm đừng nói nữa, đáng tiếc anh ta không thém nghe.

Lâm Sâm có chút khiêu khích nâng cằm, giọng điệu lạnh nhạt mà tự tin, “Chẳng hay cô Mạc đây có biết điều này không?”

Tùy Kỳ nghe tới đây mặt đã sa sầm, làm sao có thể, làm sao có thể? Tên kia nói là bạn cũ của anh anh còn có thể chấp nhận, nhưng tên này... Anh vội la lên: “Anh nói vậy, các người lập tức đi ra ngoài, nơi này không chào đón các người, đi ra ngoài, đi ra ngoài!”

Không dễ gì anh mới khiến cho Mạc Tùy chấp nhận mình, Mạc Tùy mới vừa đề ý tới anh, đối tốt với anh, làm nũng với anh, không còn động một chút lại đuổi anh, khiến anh tổn thương.

Nhưng hai người này đang làm gì? Bọn họ phá hủy hạnh phúc không dễ gì mới có được của anh.

Mạc Tùy ngăn Tùy Kỳ đang kích động muốn đứng dậy đuổi người, sắc mặt tái nhợt đối diện với Lâm Sâm, “Cảm ơn anh đã nhắc nhở, tối nay tôi sẽ thứ.”

Giọng điệu Mạc Tùy bình tĩnh, ánh mắt thần nhiên nhưng đó cũng chỉ là bề ngoài mà thôi. Dù sao thua người chứ không được để thua trận, trong lòng cô đương nhiên không thể nào bình tĩnh được như vẻ ngoài. Tùy Kỳ có người yêu là chuyện hết sức bình thường, ngoại hình yêu nghiệt đến mức ấy không muốn có người yêu cũng khó. Chỉ là cô không ngờ lại là một người yêu đồng tính mà thôi.

Mạc Tùy không kỳ thị người đồng tính, thậm chí cực kỳ thông cảm. Tình yêu mà, trước tình yêu vấn đề dù lớn thế nào cũng có thể giải quyết được, chỉ cần vượt qua chướng ngại trong lòng thì có gì mà không làm được?

Nhưng những điều này chỉ đúng với người ngoài mà thôi, khi nó thực sự xảy đến với mình hoặc người đàn ông của mình thì lại là một chuyện khác. Mạc Tùy không khổng chế không nói bắt đầu tưởng tượng ra cảnh Tùy Kỳ và người đàn ông trước mắt này ân ái. Không biết ai ở trên?

Nếu như là Tùy Kỳ ở trên... Thứ từng tiến vào bộ phận nào đó của tên kia... Đột, mặt Mạc Tùy tái mét. Mà dù là ngược lại cũng không dễ chịu hơn, thân thể từng bị đàn ông đè giờ lại đè mình?

Toàn thân Mạc Tùy nổi da gà, không kiềm chế được mà cảm thấy ròn rợn.

Tùy Kỳ nắm thật chặt tay Mạc Tùy, cẩn thận quan sát từng biểu cảm của cô. Có lẽ do ở bên nhau lâu, đã quá hiểu nhau, dù chỉ là một nhịp thở cũng có thể biết đối phương đang nghĩ gì, thế cho nên lúc này Tùy Kỳ vô cùng lo lắng. Anh sẽ bị cô khinh thường, vứt bỏ sao?

Ánh mắt Lâm Sâm tối lại, mím môi không nói.

Lục Thổ nhấp hớp nước, xoa dịu không khí: “Cô Mạc và A Thần ở bên nhau đã bao lâu rồi? À, ý tôi là Tùy Kỳ.”

“Tầm nửa năm.”

“Thuận tiện nói một chút về tình hình của cậu ấy từ khi hai người gặp nhau tới giờ được chứ?” Lục Thổ cân nhắc cách dùng từ, lại nói: “Thân phận của A Thần tương đối nhạy cảm, trong nhà còn có rất nhiều người và việc chờ cậu ấy giải quyết. Chúng ta càng thẳng thắn càng dễ giải quyết những vấn đề phát sinh sau này.”

Mạc Tùy cân nhắc, cảm thấy lời anh ta nói cũng có lý liền kể lại đơn giản mọi chuyện.

“Lần đầu gặp anh ấy còn là một người ăn xin, sau đó anh ấy đi theo tôi, tôi không bỏ được mới buộc phải nhặt về. Khi đó anh ấy đã không nhớ được gì rồi, anh ấy nói là gặp tai nạn xe cộ mới quên hết mọi chuyện.”

Khi Lâm Sâm nghe thấy hai chữ ăn xin thì sùng sốt sau đó chuyển thành đau đớn và tự trách.

Lục Thổ cười nói: “Cô Mạc có thể kiếm một chỗ nói chuyện được không?” Anh ta cũng có ý đồ, hy vọng có thể cho Lâm Sâm và Phương Như Thần cơ hội ở riêng.

“Không được.” Tùy Kỳ cướp lời. Anh giận dữ nhìn chằm chằm hai người, vô cùng chán ghét.

Mạc Tùy buông tay ra, “Những người ngồi đây đều là người trong cuộc. Tôi nghĩ dù là chuyện gì mọi người cũng có quyền được biết, không cần thiết phải lảng tránh. Chẳng lẽ những gì chúng ta nói riêng anh có thể đảm bảo sẽ không nói với người còn lại sao?” Cái gọi là lảng tránh thật ra là chỉ tránh mình Tùy Kỳ mà thôi. Nhưng anh là nhân vật quan trọng nhất, tội gì phải làm vậy? Tùy Kỳ là người có quyền được biết nhất.

Lục Thổ nhăn mày, cười khổ, nói ra trọng điểm: “Vừa rồi cô có nói là mình bắt đắc dĩ? Vậy tôi có thể hiểu là cô Mạc cũng không tình nguyện cu rơ mang A Thần, có phải không?”

Ngón tay anh ta nhẹ nhàng gõ lên đầu gối, có khôn khéo và toan tính trời sinh của thương nhân.

“Vậy tôi có thể cho rằng A Thần không quan trọng với cô không? Tôi hy vọng có thể đón cậu ấy đi trong thời gian ngắn nhất, cho cậu ấy được chữa trị một cách tốt nhất để khôi phục trí nhớ, đồng thời chúng tôi cũng sẽ hậu tạ cô một khoản tiền. Đây là lòng thành của chúng tôi, mong cô đồng ý. Cá nhân

tôi cảm thấy làm như vậy đều là tốt nhất cho cả cậu ấy và cô.”

Trong lúc Lục Thố nói, Tùy Kỳ muốn chen ngang bao nhiêu lần đều bị Mạc Tùy lờ mờ bằng nấy lần ngăn lại. Ban đầu mới nhất được Tùy Kỳ quả thật cô chỉ là vì tiền, ảo tưởng anh là công tử nhà giàu, đến lúc đó có thể vết một vỏ lớn. Chuyện bây giờ hoàn toàn phù hợp với dự tính của cô, đúng như anh ta nói, vậy là tốt nhất.

Chỉ có điều thân phận của Tùy Kỳ phức tạp hơn cô tưởng tượng nhiều, chưa nói đến sau này, chỉ cần hai người trước mắt cũng đủ làm cô đau đầu rồi.

Nếu là trước kia cô chắc chắn sẽ không chút do dự giao người, nhưng hiện tại... Cô nghĩ tới vô số điểm tốt của Tùy Kỳ, dù thế nào cũng không nỡ.

Trong lòng trăm mối ngổn ngang, cô nhìn Tùy Kỳ, không nhịn được nhéo nhéo lòng bàn tay anh, nên làm thế nào bây giờ? Giữ anh lại sao? Nhưng nếu cô buông tay cuộc sống của anh sẽ tốt hơn hiện nay. Mạc Tùy tự nhận mình là người ích kỷ, chỉ hết lòng hết dạ với người thân nhất, cảm xúc không nỡ mãnh liệt lúc này đúng là hiếm có.

Nhưng chỉ chút chần chờ đó cũng đủ tàn khốc với Tùy Kỳ. Anh mở to mắt, sợ hãi nhìn do dự trong mắt Mạc Tùy, đột nhiên túm lấy vai cô hét lớn: “Anh không đi, em đừng đuổi anh!”

Anh có thể từ bỏ tất cả mọi thứ, chỉ không thể không có Mạc Tùy.

Không ai biết, một giọt nước vượt qua vạn dặm để tìm ra biển khơi gian nan đến nhường nào, cũng như Mạc Tùy vĩnh viễn sẽ không hiểu, nếu có một ngày thế giới của Tùy Kỳ không còn cô, có lẽ, sống cũng chỉ còn là tồn tại mà thôi.

Mạc Tùy hoàn hồn, đưa tay vỗ vỗ mặt anh trấn an. Nhìn đi, chính Tùy Kỳ không muốn đi cho dù cô buông tay cũng vô dụng, không phải sao? Hơn nữa nào có lý gì cô phải chấp tay nhường cho người ta, phức tạp hóa vấn đề quá thật không tốt.

Nghĩ như vậy cô liền lấy lại bình tĩnh, quay sang Lục Thố, “Anh xem, tình hình này thì không phải do tôi có đồng ý hay không nữa rồi. Chỉ cần Tùy Kỳ không muốn đi tôi cũng sẽ vĩnh viễn không ruồng bỏ anh ấy, trái lại, tôi cũng sẽ không ngăn cản. Cho nên thay vì thuyết phục tôi, không bằng thuyết phục anh ấy.”

Mạc Tùy nghiêng đầu về phía Tùy Kỳ, “Sẽ hiệu quả hơn đấy.”

Lục Thố nhìn Tùy Kỳ chỉ chăm chăm nhìn Mạc Tùy, bọn họ còn có thể làm được gì nữa.

“Cũng đành vậy. Nhưng tôi hi vọng A Thần có thể tiếp xúc với chúng tôi nhiều một chút. Yêu cầu này không quá đáng đúng không?”

“Đương nhiên, các anh là bạn tốt của anh ấy, chắc chắn sẽ không hại anh ấy, tôi không có lý do gì phải ngăn cản cả.” Chỉ là Tùy Kỳ có đồng ý tiếp xúc với các anh hay không thì là chuyện khác rồi.

Không đạt được mục đích mong muốn bọn họ tiếp tục ở lại đây cũng vô dụng. Lục Thố kéo Lâm Sâm một cái ra hiệu, dù sao ở lại cũng chỉ phản tác dụng.

Lâm Sâm không cam lòng nhìn Tùy Kỳ trong mắt đã không còn mình, hạt giống ghen tị lan ra như điên, nhưng lại không làm được gì, chỉ có thể kiềm chế, đứng dậy theo Lục Thố đi ra ngoài.

Đến cửa ra vào anh ta quay đầu nhìn về phía Tùy Kỳ, Tùy Kỳ lại bực tức cau mày, thẳng tay đóng sầm cửa lại.

Lâm Sâm lão đạo, kinh ngạc nhìn cánh cửa trước mắt, ngây dại.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Rối rắm

Lục Thố lắc đầu, không khỏi có chút cảm khái. Xưa kia đều là Phương Như Thần nâng niu Lâm Sâm, đừng nói một câu nặng lời, ngay cả cao giọng một chút cũng không nỡ, chứ đừng nói đến động tay động chân. Bây giờ thái độ chênh lệch như nước sông và nước biển, cũng khó trách Lâm Sâm bị shock như vậy. Đáng buồn thay, từ sau lần duy nhất mâu thuẫn cãi vã hai người họ đã thành ra thế này.

“Đi thôi, về nghĩ cách, dù thế nào cũng phải đưa A Thần về. Cậu ấy là người lãnh đạo của Phương thị, tuyệt đối không thể ở lại cái nơi như thế này được.”

Lâm Sâm lau mặt, gạt đầu, đi xuống trước.

Mạc Tùy tiễn khách xong im lặng ngồi xuống, mặt vô cảm cực kỳ nghiêm túc.

Tùy Kỳ dè dặt nhìn cô, cuối cùng không kiềm chế được đi tới gần muốn ôm cô, kết quả bị cô đẩy ra, lạnh lùng nói: “Đừng đụng vào em!”

Sự lạnh lùng trong giọng nói khiến trái tim Tùy Kỳ lạnh giá, uất ức tổn thương nhìn cô, “Cái này không thể trách anh, anh không quen bọn họ, anh cũng không thích người đàn ông đó.”

Mắt Mặc Tùy run run, sao cô không biết chứ? Nhưng dù sao đó cũng là quá khứ của anh, không biết thì thôi nếu biết rồi ai cũng sẽ canh cánh trong lòng mà thôi.

Nhưng... Tùy Kỳ chẳng lẽ không vô tội sao?

“Em không trách anh, chỉ là chưa hoàn hồn thôi. Anh xem TV đi, em đi ngủ một giấc.”

Mặc Tùy vỗ đầu gối đứng lên, nhưng vừa mới xoay người đã bị Tùy Kỳ ôm chặt lấy từ đằng sau. Cách quần áo cũng có thể cảm giác được anh đang run rẩy.

“Em không thích anh đúng không? Nhưng anh đã quên hết rồi mà, anh không quen bọn họ. Anh càng không quen người đàn ông đó. Tại sao em vẫn không thích anh?” Tùy Kỳ áp sát vào bên tai cô, kích động nói. Kỳ thực anh đang sợ hãi, anh vừa mới có được Mặc Tùy lại lập tức sắp vuột mất cô, anh thật sự không chịu nổi. Nhưng những gì người đàn ông đó nói ngay cả anh còn khó chấp nhận huống chi là Mặc Tùy? Nghĩ như vậy anh lại càng cảm thấy buồn bã.

So sánh với anh thì Mặc Tùy bình tĩnh hơn rất nhiều. Cô vỗ vỗ cánh tay anh, “Kêu la cái gì? Mau thả em ra.”

Tùy Kỳ cắn môi dưới không nhúc nhích, Mặc Tùy có chút bất lực lại có chút đau lòng, “Được rồi, em biết anh đang nghĩ cái gì, anh yên tâm, những gì em vừa nói với họ đều là thật, chỉ cần chính anh không muốn đi em chắc chắn sẽ không ruồng bỏ anh.”

“Thật sao?” Anh khẽ hỏi lại.

“Ừ, thật.”

Sau khi về phòng, Mặc Tùy thở dài một hơi, sau đó bắt đầu lắp chiếc máy tính cũ rích xếp xó ở góc tường. Máy tính đời cũ, chạy rất chậm, cho dù dùng cũng không dùng được vào việc gì, vậy nên về cơ bản Mặc Tùy coi nó như đồ trang trí.

Bề mặt phủ một lớp bụi dày, cô đặt màn hình lên bàn lắp ráp, cũng may linh kiện chưa hỏng, cắm điện chờ mấy phút cuối cùng cũng bật.

Kết nối với băng thông, sau đó mở trang web. Tốc độ rùa bò khiến Mặc Tùy rất bức mình, suýt nữa không nhịn được ném chuột. Sau nhiều lần thất bại cuối cùng trang web cũng hiện lên.

Mặc Tùy nhanh chóng nhập ba chữ ‘Phương Như Thần’, một lúc lâu sau liền hiện ra gần vạn tin tức tư liệu. Từng du học ở nước ngoài, sau khi về nước bắt đầu quản lý Phương thị, phong cách hành sự như sấm rền gió cuốn của anh khiến đồng nghiệp trong giới khiếp sợ. Trong ba năm ngắn ngủi đã khiến thị trường của Phương thị tăng gấp đôi, thành tích thương nghiệp đáng tự hào ấy luôn được người ta ca ngợi. Theo tin tức thì hiện nay anh đang nghỉ phép ở nước ngoài.

Mặc Tùy mang theo tâm trạng phức tạp xem hết một lượt, sau đó bản thân nhìn ảnh chụp được phóng to trên màn hình.

Vẫn khuôn mặt ấy, nụ cười ấy, rõ ràng là cùng một người nhưng lại không cảm thấy chút quen thuộc nào. Cô bỗng nhớ tới mấy lần Tùy Kỳ mắt không chế bắt gặp tỏa ra khí thế kinh người và bá đạo. Hóa ra, đó mới thật sự là anh.

Đến tối, Tùy Kỳ lại xán tới, Mặc Tùy không có tâm trạng, cố ý dịch sang bên, nhử mày lừm anh, “Lại tỉnh trùng lên nào à? Dùng tay phải mà giải quyết đi.”

Tùy Kỳ chớp chớp mắt, bĩu môi, “Vậy cũng phải là... Tay phải của em cơ.”

Mặc Tùy sợ chảy mồ hôi lạnh, chỉ tay vào anh, “Miệng anh bị làm sao đấy? Bĩu thử một lần nữa xem em có cắt luôn nó đi không.”

Rõ ràng là đang làm nũng, đây không phải trò của các bé ‘tiểu thụ’ sao? Mẹ kiếp! Nghĩ vậy mặt cô càng sa sầm lại.

Tùy Kỳ không hiểu tại sao cô lại phản ứng mạnh như vậy, đưa tay che miệng sau đó giả bộ điềm nhiên như không tiếp tục xán tới nằm trên người cô. Ngoan ngoãn được một lát hai tay lại bắt đầu không yên, luồn vào trong áo cô.

“Rốt cuộc anh bị làm sao vậy!” Mặc Tùy chặt vật trốn tránh, vóc dáng cô nhỏ bé hơn Tùy Kỳ, tay nhỏ chân nhỏ quả thật không đẩy nổi.

Ngày hôm sau lúc thức dậy chân mềm nhũn suýt chút nữa không đi nổi. Mặc Tùy vỗ vào đầu anh một cái, cảnh cáo: “Lần sau kiềm chế một chút!”

Đây dường như là tình huống quen thuộc vào buổi sáng sau mỗi lần hai người vận động, nhưng lần sau Tùy Kỳ sẽ vẫn chứng nào tật nấy tiếp tục không kiềm chế, mãnh liệt đến mức làm người ta phần nộ. Lần nào Mặc Tùy cũng bị anh lấn qua lấn lại đến chết khiếp.

Trong cuộc sống đột nhiên có thêm hai người xa lạ chen vào, cho dù đã từng quen biết cũng vẫn khiến người ta cảm thấy không thoải mái. Lúc đối mặt

với bọn họ Tùy Kỳ luôn cực kỳ im lặng và bài xích, hai người kia cũng cảm thấy bất lực và nôn nóng, nhất là Lâm Sâm. Anh ta vẫn không thể nào chấp nhận được sự thật là người yêu đã quên mình mà yêu người khác.

Kể đi kể lại những kỷ niệm về hai người đến mức sắp rách cả miệng mà Tùy Kỳ vẫn không có phản ứng như khúc gỗ, thậm chí thỉnh thoảng trong mắt còn lóe lên sự chán ghét, dồn nén nhiều ngày Lâm Sâm rốt cục bùng nổ.

“Con mẹ nó anh không có chút phản ứng nào được à? Anh rốt cuộc có cố gắng nhớ lại hay không vậy? Con mẹ nó quên nhiều như vậy chẳng lẽ là đúng sao? Anh có biết có bao nhiêu chuyện đang chờ anh giải quyết, không phải muốn quên là quên không.” Lâm Sâm mặt đỏ tới mang tai bực bội vò tóc, anh ta thậm chí tức giận muốn xách cổ người đối diện lên đánh cho nhừ tử. Nhưng nhìn thấy ánh mắt hờ hững của người kia anh ta lại không ra tay được. Sao anh có thể quên chứ? Sao có thể?

Lục Thổ vỗ vỗ vai anh ta trấn an, “Từ từ bình tĩnh. Không thể nóng vội được.”

Lâm Sâm hất tay anh ta ra, quát: “Mẹ nó, còn muốn từ từ đến khi nào? Tôi không chịu được nữa rồi, tiếp tục như vậy sẽ phát điên mất.”

“Biết làm sao? Cho dù không chịu được cũng phải chịu.”

Lâm Sâm thờ hồn hèn, ủ rũ ngồi xuống, cúi gầm đầu không nói gì nữa.

Tùy Kỳ về mặt hồ hững nhìn đồng hồ sau đó nói: “Hết 20 phút rồi, tôi phải đi nấu cơm cho Mạc Tùy.”

Anh đứng dậy mở cửa, ánh mắt sáng quắc nhìn bọn họ.

Trong mắt Lâm Sâm chứa đầy bi thương và tuyệt vọng, Lục Thổ kéo anh ta đứng dậy, quay đầu liếc nhìn phòng ngủ. Tùy Kỳ nhắm mắt, nghiêng người chần tằm mắt của anh ta, hất cằm về phía ngoài: “Đi đi.”

Hai người vừa đi ra khỏi nhà Tùy Kỳ liền đóng sầm cửa lại, vui vẻ đi nấu cơm. Mạc Tùy còn đang ngủ, không biết vừa rồi lớn tiếng như vậy có đánh thức cô không. Anh quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, ừm... Hẳn là không.

Mạc Tùy thật ra không ngủ, ban đầu cô còn hào hứng xem đám Lục Thổ có thể nói gì với anh nhưng được mấy lần liền chán. Nói đi nói lại nhiều như vậy cô sắp thuộc luôn rồi. Về phần Tùy Kỳ, 20 phút này đối với anh chẳng khác nào hành xác, chỉ mong sao mau mau chóng chóng được giải thoát, cô còn phải sợ anh đi theo hai người kia sao? Thế nên sau này khi bọn họ tới, cô luôn kiếm cớ trốn trong phòng lên mạng chơi trò chơi.

Mạc Tùy chưa từng nghĩ Lục Thổ sẽ lên tìm mình, cho dù muốn tìm cũng nên tìm Tùy Kỳ mới đúng, dù sao mục đích của họ cũng là Tùy Kỳ. Vậy nên khi nhìn thấy anh ta, cô không khỏi có chút kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Trộn Đồi Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Biện pháp của Lục Thổ

Thân phận hai bên đều có chút nhạy cảm, Mạc Tùy cũng lười khách sáo, hỏi thẳng: “Chuyện gì?”

Lục Thổ đảo mắt nhìn qua giấy bút trong tay cô: “Cô đang bận sao?”

“Nói thừa.” Cô đang ghi chép số hàng để báo cáo, đây là trình tự cố định của siêu thị, cứ một ngày phải báo một lần.”

“Vậy chờ cô hết bận rồi nói chuyện.”

“Chờ tôi rảnh hẵng đến.”

“Không sao, tôi chờ ở đây, đi đi lại lại nhiều rất phiền.” Lục Thổ cười tủm tỉm nói.

Mạc Tùy gõ gõ bút trên giấy, cười như không cười nhìn anh ta, “Nhưng anh cứ đứng ý ở đây rất chướng mắt, ảnh hưởng đến công việc của tôi.

“Đây cũng là tại cô thôi, sao có thể dễ dàng bị người khác làm ảnh hưởng như vậy. Hơn nữa tôi chỉ đứng một chỗ thôi mà.” Lục Thổ rất không hài lòng lắc đầu, sau đó xắn tay áo, “Hay để tôi giúp cô, nào nào, cô đọc đi tôi ghi cho.”

Mạc Tùy nhìn anh ta từ trên xuống dưới một lượt, cảm thấy người này hôm nay hình như bị chập mạch. Bình thường cũng đâu ăn nói ngốc nghếch như vậy, chẳng lẽ bị lây bệnh của Tùy kỳ rồi?

Lục Thổ lại giơ tay, ra hiệu cô hãy đưa đồ trong tay cho anh ta. Mạc Tùy suy nghĩ một chút, đưa tới: “Được rồi, anh ghi cho cẩn thận, viết sai một chữ thì liệu hồn.” Cô cười, thêm một câu: “Dù thế nào thì bây giờ Tùy kỳ vẫn đang nghe lời tôi đấy.”

Ba người bọn họ vốn gặp nhau 20 phút, vì Mạc Tùy yêu cầu mà biến thành một tiếng. Tùy kỳ không cam lòng nhưng vẫn phải đồng ý. Nếu không nhờ cô thì ngay cả gặp Tùy kỳ cũng là vấn đề, cho nên có thể nói Mạc Tùy vẫn là người khoan dung độ lượng, nhưng khoan dung của cô chỉ đến mức này mà thôi.

“Lời này tôi sẽ ghi nhớ thật kỹ.” Lục Thổ cúi đầu nhìn quyền sở trước mặt cô, gật đầu: “Nói đi, ghi thế nào.”

Có người giúp tôi gì không nhận, Mạc Tùy vừa dặn anh ta ghi theo mã vạch trên giá hàng sau đó nhìn theo vị trí mà sắp xếp, vừa dùng tay chỉ hướng dẫn. Nửa giờ sau cô nhận lấy bảng kê trong tay anh ta, chữ viết sạch sẽ xinh đẹp rất thích mắt.

“Rất tốt, tôi vào phòng làm việc giao báo cáo.” Tùy Tùy vỗ vỗ tệp giấy, cười thật vui vẻ.

“Đi đi.” Lục Thổ lấy khăn tay từ trong túi tiền, lau tay, “Tôi ở đây chờ cô.”

Mạc Tùy nhìn khăn tay ca-rô màu xám kia, khoe miệng giật giật.

Từ phòng làm việc đi ra xa xa đã trông thấy Lục Thổ đứng nói chuyện với nhân viên xếp hàng khu vực khác, trong tay còn cầm một cốc trà nóng, nụ cười nho nhã ôn hòa khiến đám con gái mê như điên. Chắc chắn cô ghi không thể rời vị trí trong thời gian làm việc, đám con gái này vì trai đẹp mà không sợ cả trừ tiền lương rồi.

Đến khi Mạc Tùy đi vào, mấy người mập mờ nhìn cô vài lần rồi cười cười chạy đi, chắc hẳn trong đầu đang suy nghĩ mấy chuyện không đứng đắn.

Lục Thổ giờ cái cốc về phía cô, “Có muốn uống không?”

Fuck, còn là lá trà ngâm cơ đấy, Mạc Tùy lạnh nhạt đáp: “Không cần, cảm ơn.”

“Cô cũng sẽ nói cảm ơn cơ à?”

“Đương nhiên, anh sẽ không à? Muốn tôi dạy cho anh không?”

“Không cần, cảm ơn.”

Mạc Tùy bắt đầu sửa sang lại giá hàng, “Nhân lúc tâm trạng tôi còn tốt, có rắm mau đánh.”

Lục Thổ ném cốc giấy vào thùng rác bên cạnh, vừa giúp cô vừa nói: “Cô nói chuyện thực thô lỗ.”

“Không ảnh hưởng hiệu quả là được.”

“Có lý.” Lục Thổ đặt ngay ngắn đồng heo tiết kiệm cô vừa lau, “Chắc cô cũng đoán được tôi tới đây chủ yếu là vì chuyện của A Thần. Gần đây bọn tôi tiếp xúc với cậu ấy cũng không cải thiện được tình trạng chút nào. Tôi hi vọng cậu ấy có thể cùng chúng tôi ra ngoài hoặc ở riêng với Lâm Sâm. Có lẽ sẽ giúp cậu ấy khôi phục trí nhớ.”

Ngừng một chút, anh ta lại nói: “Cho nên hi vọng cô có thể giúp chúng tôi thuyết phục cậu ấy.”

Mạc Tùy quăng khăn lau đi, như cười như không nhìn anh ta: “Đồng chí, anh thật ngây thơ, ngoại trừ là bạn của các anh ấy còn là người yêu của tôi, xin hỏi dựa vào cái gì mà tôi phải hỗ trợ các anh giúp anh ấy khôi phục trí nhớ để anh ấy rời khỏi tôi? Bây giờ cho các anh vào nhà tôi đã là quá rộng lượng rồi, đừng không biết điều như thế.”

“Tôi đương nhiên cũng biết điều này, nhưng cô cũng phải hiểu một thân phận khác của A Thần, cho dù bây giờ cậu ấy không theo chúng tôi, sớm muộn gì cũng có ngày có người khác đến tìm cậu ấy.” Lục Thổ thu hồi vẻ mặt thoải mái, nghiêm túc nói: “Hơn nữa cô có thể đảm bảo cậu ấy sẽ vĩnh viễn như thế này, vĩnh viễn không bao giờ nhớ ra sao? Mật trí nhớ do ngoại ý muốn có khả năng phục hồi rất cao, cho dù cậu ấy không trị liệu cũng có thể có ngày nhớ lại tất cả. Đến lúc đó cậu ấy vẫn sẽ rời khỏi cô mà thôi.”

“Anh cũng nói là có thể, có nghĩa là không chắc chắn, hơn nữa đó là chuyện rất lâu sau, tôi không thích tự hành hạ bản thân bằng cách suy nghĩ những thứ không chắc chắn.” Mạc Tùy thần nhiên nhún vai, “Cho dù sau này anh ấy nhớ lại thì sao, anh có tư cách gì cảm thấy sau khi nhớ ra anh ấy sẽ rời khỏi tôi? Tôi và anh ấy ở bên nhau không phải đùa cợt, chẳng lẽ anh ấy có thể phủ nhận hơn nửa năm này sao? Nói không chừng cho dù nhớ lại tất cả anh ấy vẫn không muốn về đâu.”

“Cho nên cô không giúp thật sao?”

“Hai mươi phút đã là sự giúp đỡ lớn nhất cho các anh rồi.”

Âm nhạc trong siêu thị vẫn không ngừng phát, tuy bây giờ là sáng sớm khách không nhiều lắm nhưng cũng không yên tĩnh, dưới tình huống ấy bầu không khí giữa hai người vẫn có chút nặng nề.

Thật lâu sau Lục Thổ mới cười cười, “Được rồi, không làm người khác khó chịu, chúng tôi nghĩ cách khác vậy.” Sau đó cầm lấy khăn lau Mạc Tùy ném đi lau giúp cô.

Một người đàn ông tuần tú ăn mặc chỉnh chu lại cầm khăn lau màu xám lau giá hàng thật sự khiến người ta cảm thấy vô cùng không phù hợp, giống như Phương Hoàng vào chuồng gà vậy.

“Anh còn không đi đi? Nịnh nọt tôi cũng vô dụng.” Sau khi kinh ngạc Mạc Tuy đứng bên nhắc nhở.

“Đừng nghĩ nhiều, tôi cũng chỉ dùng thân phận một người bạn giúp cô thôi mà.”

“Bạn?” Mạc Tuy cười cười như vừa nghe thấy một câu chuyện cười, không coi như kẻ địch đã là không tệ rồi chứ nói gì đến bạn. Đùa nhau à.

“Đương nhiên, quan hệ giữa tôi, cô và A Thần đều không bình thường, trở thành bạn cũng là điều dễ hiểu mà?” Lục Thổ ranh mãnh nói, tay vẫn không ngừng lại, “Tất nhiên mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình, riêng tôi thì tôi cảm thấy như vậy.”

Mạc Tuy tiếp tục thờ ơ, nếu anh ta thích làm trò thì cứ làm đi, cô thì sao cũng được, công việc có người làm hộ ai chẳng muốn?

Chỉ là không ngờ Lục Thổ không chỉ tới một ngày hôm nay mà gần như ngày nào cũng đến, trường ban lúc đầu còn mang vẻ mặt khó chịu định tới nhắc nhở vài câu, sau đó không biết anh ta dùng biện pháp nào mà Vương Triệu Tường trông thấy anh ta không chỉ hớn hờ mà còn vui mừng tới nói chuyện.

Trực giác mách bảo Mạc Tuy là có vấn đề, tìm một cơ hội lên hỏi lãnh đạo mới biết Phương thị dự định mỗi tháng thưởng cho nhân viên bằng thẻ mua hàng định mức của siêu thị. Phương thị có bao nhiêu nhân viên? Không cần tất cả đều đến, chỉ cần một phòng ban thôi cũng đủ chỉ tiêu tiêu thụ của cả tháng rồi. Cấp trên nào nghe tin này mà không vui chứ?

“Các anh cũng hào phóng thật đấy, đề hạn mức thẻ mua sắm nhiều như vậy, nhân viên của các anh chắc khóc thét nhĩ, tới siêu thị mua đồ cũng phải chạy cả nửa thành phố.”

Lục Thổ bình tĩnh cười cười, “Chỉ có thể nói trí nhớ của cô không tốt lắm, trong thành phố còn có chi nhánh của siêu thị này mà.”

Về mặt Mạc Tuy có chút mất tự nhiên. Cô quên khuấy mất.

Ở chỗ cô có một kẻ, đương nhiên chỗ Tuy Kỳ cũng có một kẻ như vậy. Đây chính là cách của Lục Thổ khi bí quá hóa liều, để Lâm Sâm và Tuy Kỳ được ở riêng, anh ta chỉ có thể làm như vậy.

Thái độ của Tuy Kỳ đương nhiên không tốt như Mạc Tuy. Anh đối với Lâm Sâm có cảm giác bài xích và ghét bỏ phát ra từ nội tâm, trông thấy Lâm Sâm liền sa sầm mặt, thật khó tưởng tượng trước kia bọn họ là loại quan hệ đó.

Bạn đang đọc truyện *Trộn Đồi Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: – Lục Thổ oan hơn Đậu Nga

Vì lý do công việc nên ngoại trừ thân phận ‘có hay không đều được’ kia thì Lâm Sâm vẫn khách hàng của siêu thị này. Tuy Kỳ không thể nổi nóng với anh ta được, lỡ như đề xảy ra chuyện thì không chỉ anh mà Mạc Tuy cũng sẽ bị liên lụy. Nói thế nào cũng là do cô giới thiệu anh vào, không thể làm cô mất mặt, Mạc Tuy sẽ diện lăm.

Lâm Sâm ngồi trên mặt đất, cách đó mấy mét Tuy Kỳ đang xếp xi dầu lên giá. Dù anh ta nói gì Tuy Kỳ cũng sẽ thờ ơ, ngay cả tức tối như lúc mới gặp cũng không thềm, lạnh lùng như thể anh ta không hề tồn tại vậy. Lâm Sâm vì chuyện này mà tuyệt vọng vô cùng, anh ta không biết tình trạng này còn kéo dài bao lâu nữa.

“Phải thế nào anh mới đi theo em?” Anh ta nói gần như lẩm bẩm, “Nếu có một ngày anh nhớ lại mọi chuyện nhất định anh sẽ hối hận, A Thần, anh từng rất yêu em.”

Tuy Kỳ đen mặt lại đá thật mạnh vào một cái thùng rỗng, bắt đầu bày rượu Thiệu Hưng.

Lâm Sâm cười khò một tiếng, tiến tới giúp anh sắp đồ lên kệ, cứ như vậy thôi, còn mất bao lâu nữa cũng kệ, anh ta cũng không có cách khác. Phương Như Thần khi không tức giận rất hiền hòa, nhưng nhờ chạm đến giới hạn thì anh lại cổ chấp hơn ai hết.

Đây là một cuộc chiến trường kỳ mà kết quả ra sao không ai biết được.

Trong cửa hàng đột nhiên xuất hiện hai người đặc biệt thế này không lý nào không ai chú ý, lời đồn đại nhanh chóng xuất hiện rồi lan đi với tốc độ ánh sáng. Nhưng những người trong cuộc đều rất ăy ý coi như không nghe thấy, cho đến lúc có người nói Lục Thổ là người yêu Mạc Tuy, hai người yêu nhau nhiều năm, còn Tuy Kỳ chỉ là nam phụ đơn phương tương tư mà thôi.

Tuy Kỳ đã không thể bình tĩnh nổi nữa, nhưng anh cũng không thể tùy tiện chạy lên tầng, đánh sa sầm mặt đợi đến tan tầm. Nhìn thấy Lục Thổ vẫn lẻo đẻo đi theo sau lưng Mạc Tuy, nhất là hai người còn nói nói cười cười, máu nóng lập tức trào lên, anh lao tới nhanh như gió, tóm cổ áo người kia, dậm

một phát.

Phát đám kia trúng vào sống mũi Lục Thổ, máu chảy xuống ào ào. Tùy Kỳ chưa hả lại đánh thêm mấy cú nữa mới bị người khác kéo lại. Nhưng có bị can anh cũng không quên kéo Mạc Tùy ra sau mình.

“Anh còn dám tiếp cận Mạc Tùy thử xem? Tôi giết anh đó!” Tùy Kỳ trừng trừng nhìn anh ta, giọng nói tàn nhẫn sắc bén lạ thường.

Người xung quanh đều bị bộ dạng hung dữ của anh dọa sợ không dám hé răng.

Mạc Tùy không phản ứng kịp, sao đột nhiên lại đánh nhau? Chuyện gì xảy ra?

“Mẹ nó, anh điên rồi!” Lâm Sâm kinh sợ hét lên, vội vã chạy tới đỡ Lục Thổ dậy, trên mặt anh ta còn be bét máu, “Có sao không? Chúng ta đi bệnh viện ngay.”

Bây giờ Lục Thổ hoàn toàn không nhìn thấy gì cả, cũng không dám chạm vào mũi mình, chỉ sợ động vào là mũi mình lệch mất. Anh ta vẫn luôn biết Phương Như Thần đánh nhau rất giỏi, ai bảo từ bé anh đã thích đánh đấm, nhưng anh ta chưa bao giờ nghĩ anh sẽ dùng nắm đấm với mình. Tuy anh ta cũng từng luyện vài đòn phòng thân, nhưng trước mặt Tùy Kỳ thì đúng là cách xa một trời một vực. Làm ơn đừng có huy dụng đó!

Một vài nhân viên quen thuộc với bọn họ giúp đưa người lên xe, trước khi đi Lâm Sâm lại liếc nhìn Mạc Tùy, trong ánh mắt là cực độ đau lòng và thất vọng.

Mạc Tùy vốn cũng muốn đi theo xem, sau khi quen thân hơn ấn tượng của cô với Lục Thổ vô cùng tốt, nhưng cô lại bị Tùy Kỳ nắm chặt tay, không nhích được.

Người vây xem tản dần, Mạc Tùy đá anh một phát: “Anh bị làm sao thế hả?”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tùy Kỳ vẫn còn nét hung dữ, khiến cho anh toát ra vẻ quý dị đáng sợ. Mạc Tùy nhú chặt mày, đè nén nỗi sợ xuất hiện trong lòng đập anh một cái nữa: “Nói! Mẹ nó, ánh mắt này của anh là có ý gì?” Cảm giác như muốn ăn thịt người vậy.

“Sau này em cách xa hần ta ra một chút!”

“Lục Thổ á?” Mạc Tùy kinh ngạc nhướng mày, từ khi họ tiếp xúc đến giờ vẫn luôn như thế mà, hôm nay anh đột nhiên động kinh à?

Giọng nói có vẻ rất thân thiết của cô làm anh buồn bực gầm nhẹ: “Đúng, là hần đó, em cách xa hần ra, anh không cho em gặp hần ta nữa!”

Nói xong liền kéo Mạc Tùy ra chỗ để xe.

“Anh động kinh à, đầu phải lần đầu em gặp anh ta đâu!” Mạc Tùy bị ép phải đi theo, cô cố rút tay ra vài lần mà không được, “Này, anh còn lên con à? Nói rõ đầu đuôi em nghe xem nào, bằng không đêm nay đừng hồng ngủ! Có nghe thấy không?”

Tùy Kỳ cắn chặt xuống đất bước đi không thèm lên tiếng.

Mạc Tùy phát hỏa, ngồi thụp xuống đất định ăn vạ không đi, nhưng vì anh đang kéo nên theo đà đổ ra đằng trước. Vậy là ngã sấp mặt xuống.

Cuối cùng Tùy Kỳ cũng ngừng lại, ngồi xuống bên người Mạc Tùy định đỡ cô dậy.

Mạc Tùy lạnh lùng đẩy tay anh ra, duỗi chân ngồi bệt luôn, phui phui bụi trên tay, lạnh nhạt: “Nói đi, đừng có bày cái vẻ mặt nửa chết nửa sống ấy ra nữa, xấu lắm!”

Tùy Kỳ nghe vậy lại càng thương tâm hơn, tủi thân gào lên: “Đúng rồi, anh xấu đấy, em chỉ thích thằng hồ ly tinh kia thôi đúng không? Anh sẽ không để em đến với hần đâu, chết cũng không!”

Chẳng mấy chốc đã tới thứ sáu, Mạc Tùy và Tùy Kỳ cùng xin nghỉ, sắp xếp xong xuôi, hẹn đôi Phạm Tư Nhiễm rồi cùng tới khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Tùy Kỳ và Lâm Sâm

Anh ta mở mắt ra nhìn trần nhà mơ hồ, “Hiện giờ tôi còn tồn công thuyết phục hai người đơn giản vì không muốn hai người khó xử mà thôi chứ thật sự trong lòng tôi vẫn luôn hi vọng A Thần có thể khôi phục sau đó trở về. Nhưng nếu như tiếp tục kéo dài thế này, chúng tôi không còn lựa chọn nào khác.”

Nụ cười trên môi Mạc Tùy tắt dần, sau đó nhẹ nhàng nói: “Đến đâu hay đến đó, tôi cũng sẽ không tùy tiện buông tay người mình thích.”

Mấy ngày tiếp theo Lục Thổ và Lâm Sâm không xuất hiện nữa, mà từ sau hôm Tùy Kỳ nổi giận thái độ của đồng nghiệp đối với anh cũng thay đổi rất nhiều, lời ăn tiếng nói luôn mang theo chút né tránh.

Tùy Kỳ chẳng quan tâm, trong mắt anh ngoại trừ Mạc Tuy những người khác đều không quan trọng.

Trong nhà có đàn máy vi tính, Mạc Tuy lúc rảnh rỗi liền dạy Tùy Kỳ chơi. Bởi vì cấu hình không đủ nên không thể chơi game online, thế nên cô liền dạy anh chơi game có sẵn trong máy. Tùy Kỳ chơi mấy lần, cảm thấy rất thú vị, thế là từ đó cứ có thời gian ở nhà là lại ôm lấy máy tính chơi dò mìn hoặc đánh bài, có thể chơi một mình cả buổi chiều.

Một tuần sau, Lâm Sâm tới gõ cửa nhà Mạc Tuy. Tùy Kỳ thấy anh ta, sắc mặt còn tệ hơn cả lúc trước nhưng vẫn phải nhin, ngoan ngoãn ngồi đối diện anh ta, cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, giống như muốn ngồi lý như vậy qua 20 phút.

Mạc Tuy thì lại chạy về phòng, cô rất tin tưởng Tùy Kỳ.

Lâm Sâm im lặng nhìn người đàn ông đối diện. Anh cúi đầu, sùnn mặt quen thuộc anh ta đã nhìn hơn mười năm, người xưa thân thuộc đến từng nhịp thở mà nay đã trở nên xa lạ như vậy. Những chuyện xảy ra gần đây khiến anh ta có cảm giác như mình sắp kiệt sức.

“Cổ phiếu Phương thị rớt giá liên tục, tất cả thành viên hội đồng quản trị đều đang hoài nghi hướng đi của anh. A Thần, anh sẽ không hi vọng Phương thị xuống dốc trong tay mình chứ?”

Lúc trước vì che giấu tin Phương Như Thần mất tích, các quyết sách của công ty đều do lão phu nhân xử lý. Nhưng anh biến mất quá lâu, nghi ngờ càng lúc càng lớn, hiện giờ đã vô cùng cấp bách.

Nên làm cái gì bây giờ? Lâm Sâm không nghĩ ra được cách giải quyết. Cho dù anh ta ép được người về thì dựa vào tình trạng hiện nay của Phương Như Thần chắc chắn không thể xử lý được công việc.

“Đến lúc nào anh mới nhớ lại được?” Anh ta định nắm tay Tùy Kỳ lại bị anh ghét bỏ tránh mất.

Anh ngẩng đầu lạnh lùng nhìn về phía Lâm Sâm, mặc dù ánh mắt không có thiện ý nhưng cũng là lần đầu tiên anh nhìn thẳng Lâm Sâm.

“Các người thời gian qua thay nhau thuyết phục tôi không thấy mệt sao?” Anh nhàn nhạt nói: “Tôi không có hứng thú với mấy thứ các người nói. Tôi là của Tùy Kỳ, cho dù trước kia không phải thì từ nay về sau cũng sẽ chỉ là của mình Tùy Kỳ mà thôi. Các người luôn miệng nói tôi sẽ hối hận, nhưng các người đâu phải tôi, dựa vào cái gì mà dám nói tôi sẽ hối hận?”

“Nghe các người nói ban đầu tôi bỏ đi cũng bởi vì anh? Chắc là cãi nhau phát sinh tranh chấp nhĩ? Xem ra anh cũng chẳng tốt lành gì. Chưa biết chừng khi đó tôi đã ghét anh rồi? Nếu như tôi cãi nhau với Mạc Tuy, tôi sẽ quán lấy cô ấy dỗ cô ấy nguôi giận, cho dù chết tôi cũng sẽ không rời khỏi cô ấy nửa bước!” Tùy Kỳ hài lòng nhìn mặt đối phương trắng bệch, lạnh lùng cười, “Luôn miệng nói chúng ta trước kia thế này chúng ta trước kia thế nọ, nhưng hiện giờ so sánh sẽ thấy rõ ràng bên nào nặng bên nào nhẹ, anh còn cảm thấy tôi sẽ hối hận sao?”

Lâm Sâm lắc đầu, anh ta đột nhiên cảm thấy có chút choáng váng, sau đó ném cái cốc trong tay tới, quát: “Anh nói linh tinh cái gì thế hả? Con mẹ nó tên khốn, vô trách nhiệm. Sao anh không chết quách đi cho rồi, còn sống làm gì? Hà?”

Lâm Sâm tức giận tim phổi đau như cắt, mặt nóng gần như muốn rơi lệ.

Tùy Kỳ nheo mắt, thái dương bị cốc ném trúng, nước văng khắp mặt, cũng may nước đã để nguội, nếu không người chịu khổ là anh rồi.

Anh lau mặt, sau đó nhào tới. Lâm Sâm có phòng bị, nhanh chóng nghiêng người tránh né, nắm đấm của Tùy Kỳ liền sượt qua mặt anh ta, lún sâu vào đệm ghế.

Không ngờ đối phương có thể tránh, Tùy Kỳ sùng sốt, cùng lúc ấy Lâm Sâm đánh trả đấm một phát vào bụng anh. Đau đớn khiến cơn giận tăng vọt, Tùy Kỳ gầm nhẹ một tiếng xoay người tấn công. Hai người liền xông vào đánh tui bùi.

Tiếng đánh nhau khiến Mạc Tuy muốn ngó lơ cũng khó, cô do dự mở cửa đi ra ngoài, ghế văng lung tung có hai cái còn gãy chân, bàn cũng lệch vị trí, mấy chiếc cốc đặt trên mặt bàn cũng rơi vỡ hết.

“Hai vị kiểm chế một chút, tài sản là của tôi đây!” Mạc Tuy không chút lo lắng cho Tùy Kỳ. Dựa vào bản lĩnh của anh nhiều nhất là xước da. Còn Lâm Sâm, anh ta vốn là tình địch, ăn no rồi việc mới lo cho anh ta.

Tùy Kỳ đã đánh hăng máu, nghe thấy giọng Mạc Tuy mới hoàn hồn. Người bị anh đánh ngã đè phía dưới đã thở hổn hển, không còn sức chiến đấu, chỉ mở to mắt vừa tức giận vừa đau xót nhìn anh.

Anh buông tay đứng dậy, vuốt nếp nhăn trên cổ áo, mắt đảo qua đồng hồ bừa bộn trên mặt đất, ngay sau đó tầm nhìn dừng lại, vừa đau lòng vừa tức giận đánh thêm một phát, quát: “Khốn kiếp, anh làm vỡ cốc của tôi.”

Chiếc cốc kia anh từng dùng chung với Mạc Tuy, chiếc cốc sứ đáng yêu anh cực kỳ quý trọng đã vỡ nát.

Lâm Sâm lăn một vòng khó khăn tránh thoát đòn tấn công của anh, trên người đau đớn, không biết có gãy xương chỗ nào không, Tùy Kỳ ra tay vốn

không chút lưu tình.

Mạc Tùy đi lên kéo Tùy Kỳ đang xù lông, ánh mắt nhàn nhạt liếc về phía Lâm Sâm, “Anh Lâm tổn thất hôm nay anh phải chịu trách nhiệm.”

Lâm Sâm khinh bỉ nhìn cô một cái, lão đảo đứng lên, gò má đã sưng phồng. Anh ta lau vết máu bên khóe miệng, “Cô Mạc chỉ quan tâm đến những thứ vớ vẩn này thôi sao?”

“Nói nhảm, tôi là dân chúng bình dân, mỗi một thứ ở nơi này đều mua bằng tiền mồ hôi nước mắt, nếu bị anh làm hỏng tôi yêu cầu bồi thường thì có gì không hợp lý?”

“Đúng vậy.” Anh ta gật đầu sau đó nhìn về phía Tùy Kỳ vẫn đang tức giận nhìn mình chăm chăm, “A Thần, bạn gái anh trong tình huống như thế này không quan tâm anh đầu tiên mà lại chỉ lo xốt tiền. Anh cảm thấy mình một lòng một dạ vì người phụ nữ như vậy có đáng không?”

Tùy Kỳ tức giận nói: “Không cần anh quan tâm.” Tay lại nắm chặt Mạc Tùy.

Mạc Tùy nhéo tay anh, cười nói với Lâm Sâm: “Tôi nghĩ anh nên lo cho mình trước thì hơn. Tôi rất tin tưởng Tùy Kỳ, bản lĩnh của anh ấy đến mức nào tôi rất rõ, anh không phải là đối thủ của anh ấy. Nếu chỉ vì anh mà phải lo lắng cho anh ấy thì không đáng.”

Cuối cùng Lâm Sâm bị Tùy Kỳ bắt để lại toàn bộ tiền mặt trên người, sau đó đuổi đi.

Trong nhà lộn xộn khiến căn nhà vốn nhỏ càng trở nên chật hẹp. Mạc Tùy cũng không muốn quét dọn liền kéo Tùy Kỳ vào phòng bôi thuốc. Cô đoán không có sai, cả người cũng chỉ có mấy chỗ bị thương ngoài da, so với Lâm Sâm quả là một trời một vực.

Tùy Kỳ vẫn luôn rầu rĩ ngồi im thin thít, đôi mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn Mạc Tùy. Chờ bôi thuốc cắt hòm thuốc xong, Mạc Tùy đi tới vuốt vuốt mái tóc bù xù của anh: “Anh muốn nói gì?”

“Rốt cuộc em có thích anh không?” Tùy Kỳ túm tay cô, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào cô.

“Vậy anh thích em không?”

“Thích!” Anh gật đầu lia lịa, giọng điệu kiên quyết, mạnh mẽ không chút do dự.

Mạc Tùy mỉm cười, cúi người hôn lên mặt anh một cái, “Em cũng thích.”

Sao lại không thích chứ? Cô không tìm ra bất cứ lý do nào để không thích Tùy Kỳ.

“Nhưng có một chút thôi.” Mạc Tùy giơ ngón trỏ lên quơ quơ, “Không cho anh quá bá đạo, không thể quá hạn chế tự do của em, nếu không thì không thích anh.”

Tùy Kỳ đang vui sướng kích động liền ngăn ngor, ngay sau đó nhấn má, “Thế thôi hả?”

“Còn quyền tự do kết bạn của em.”

“Nam không được!”

Mạc Tùy tròn mắt đứng dậy muốn đi, Tùy Kỳ liền vội vàng kéo cô, áp a áp ứng, “Nam không được!”

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Nhớ lại

“Thế giới này ngoại trừ nữ thì là nam. Ngoài đường toàn lũ đàn ông, chẳng lẽ em gặp ai cũng dẫn về nhà chắc? Bạn bè bình thường không cần quá nhiều bạn khác phái, nhưng dựa vào cái gì mà em lại không thể kết bạn với đàn ông?” Mạc Tùy buông tay, vẻ mặt buồn bực nhìn anh.

“Nếu như ngày nào đó em gặp được ai tốt hơn anh thì sao?” Tùy Kỳ bĩu môi. Thật ra là anh tự ti, bởi vì chưa đủ tốt nên mới sợ Mạc Tùy theo người khác. Cho dù Mạc Tùy không thích người khác cũng khó đảm bảo rằng người khác sẽ không thích cô. Cảm giác người phụ nữ của mình bị kẻ khác ngấp nghé rất khó chịu, chỉ nghĩ thôi cũng thấy bực mình.

“Xin anh, em đâu phải loại người đứng núi này trông núi nọ?” Véo mặt anh. “Hơn nữa với bề ngoài này của anh muốn tìm được người hơn anh cũng khó.”

Tùy Kỳ ngoan ngoãn ngồi im mặc cho cô giầy xéo mặt mình, miệng lúng búng nói: “Cho dù gặp được người đẹp trai hơn anh cũng không được thích

người ta đâu đấy.”

Mạc Tùy nghĩ nghĩ, gật đầu: “Được.”

“Vây cho dù là bạn cũng phải giữ khoảng cách.”

“Đương nhiên.”

“Tôi đa là nói chuyện phiếm trong thời gian ngắn thôi nhé. Cái khác đều không được.” Anh nghiêm túc nói.

“Chep, sao anh lăm chuyệ vậy?” Mạc Tùy bắt mắ nhú mắ, nhưng nhìn về mặt kiên quyết của anh cô vẫn đầu hàng: “Rồi rồi rồi.”

“Cũng không được quen quá nhiều.” Anh lại nói.

Mạc Tùy hết chịu nổi, trừng mắt, “Con mẹ nó, sao anh lăm yêu cầu vậy. Đây rõ ràng là vấn đề của anh, chính anh suy nghĩ lung tung. Úp mặt vào tường sám hối cho em. Không thề để ý đến anh nữa!”

Nói xong hất tay anh chạy mất. Tùy Kỳ ôm lấy cô từ phía sau, vùi mặt vào hõm vai cô ngửi ngửi, rầu rĩ nói: “Không nói nữa, em đừng giận, là anh sợ em không cần anh nữa.”

Mạc Tùy nghe vậy lại mềm lòng, chắc hẳn do ngày trước đuổi anh đi quá nhiều đã để lại ám ảnh trong lòng anh. Cô vỗ vỗ cánh tay anh: “Haiz. Biết rồi. Từ nay về sau chắc chắn không bỏ anh nữa. Thanh niên trai trắng sao cứ úy mị vậy.”

Buổi sáng hôm nay Mạc Tùy ăn hơi nhiều nên bỏ bữa trưa, tối chiều lại đói rồi. Cô quăng máy chơi game chạy tới phòng ngủ, Tùy Kỳ đang hết sức chăm chú dò mìn.

“Này, em đói bụng rồi, anh đi làm cái gì ăn đi.” Mạc Tùy chờ anh chơi xong một ván mới nói.

Tùy Kỳ đứng dậy, “Em muốn ăn cái gì?”

“Đơn giản thôi, có cái gì thì làm cái đó, hoặc hâm nóng đồ thừa từ trưa cũng được.”

Anh gật đầu, trước khi đi ra ngoài còn liếc nhìn máy vi tính. Mạc Tùy vỗ mắ hình cười nói: “Đừng lưu luyến nữa, em không tranh với anh đâu.”

Tùy Kỳ dường như có chút xấu hổ, gãi gãi đầu đi ra ngoài.

Mạc Tùy không nghiện internet nhưng gần đây thỉnh thoảng cũng sẽ lên xem tin tức, chủ yếu là chú ý tình hình của Phương thị. Dù sao nó cũng có liên quan tới Tùy Kỳ, hiểu rõ hơn một chút cũng không xấu.

Mở trang web vào lịch sử. Mạc Tùy xem tin tức đều tương đối cố định bởi vậy lịch sử chỉ có một hai cái, nhưng hôm nay lại nhiều hơn. Cô không dạy Tùy Kỳ lên mạng nhưng máy tính này ngoài cô thì chỉ có anh sử dụng.

Cô không chút do dự ấn vào mấy đường link lạ. Là trang web chính thức của Phương thị, nhưng phía dưới vẫn còn. Mạc Tùy hơi nhú mắ, ấn vào link gần đây nhất.

Đó là một trang blog cá nhân, ảnh đại diện là hình hai bé trai hoạt hình, có vài bài viết. Bài viết cuối cùng là từ một năm trước.

Mạc Tùy lại mở album ảnh, lập tức nhảy ra mấy chục tấm ảnh chế độ riêng tư. Tất cả đều là ảnh chụp hai người, khuôn mặt vô cùng quen thuộc, là Tùy Kỳ và Lâm Sâm.

Đầu cô trống rỗng trong giây lát như bị sét đánh sau đó mới chợt hiểu hóa ra anh đã nhớ lại tất cả rồi.

Mạc Tùy bắt đầu nghĩ đến những cử chỉ gần đây của Tùy Kỳ, ngoại trừ ít nói hơn một chút thì không có gì khác thường. Anh khôi phục trí nhớ từ khi nào?

Ít nhất có thể chắc chắn là sau khi đánh nhau với Lâm Sâm, nếu không làm sao anh ra tay được?

Không phải chưa lường tới chuyện anh sẽ nhớ lại, chỉ không ngờ là sẽ đột nhiên như vậy thôi, ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không có.

Mạc Tùy vỗ mắ lên gáy, cô cảm thấy mạch suy nghĩ có chút đứt quãng, thần kinh co rút đau đớn.

Khi Tùy Kỳ bung bát com rang trứng bước vào Mạc Tùy đang ngẩn người, anh đi tới nhìn mắ hình, bộ bài tú lơ khơ đang nhảy loạn.

“Qua cửa rồi à? Trò này anh chưa thắng bao giờ.” Anh có chút tiếc nuối nói.

Mạc Tùy cầm bát từ trong tay anh, đứng dậy ngồi lên giường, “Anh không biết chơi bài lại biết dò mìn.”

“Bởi vì anh vẫn chưa chơi cấp độ khó.”

Mạc Tùy nhìn anh một cái, tiếp tục vui đầu gậy com, “VẬY anh cố lên.”

“Ừ.” Tùy Kỳ lại ngồi lên ghế.

Mạc Tùy cứng ngắc nhai com trong miệng lại không cảm nhận được mùi vị. Trong lòng như bị thứ gì đó đè nặng, gần như không thở nổi. Tại sao anh phải giấu cô việc anh đã khôi phục trí nhớ? Sau này anh định làm gì?

Cô không ngốc, đường đường là đại thiếu gia nhà họ Phương sao có thể vứt bỏ cuộc sống xa hoa để chen chúc trong căn nhà trọ nhỏ hẹp này của cô? Cho nên anh nhất định sẽ đi, chỉ là không biết sẽ rời đi bằng cách nào thôi. Nhưng dù là cách nào đi nữa Mạc Tùy vẫn ghét nhất là bị lừa gạt.

“Mạc Tùy, em lạnh à?” Tùy Kỳ đột nhiên hỏi, cũng tiến đến trước mặt cô, cầm tay cô, nhủu mảy, “Lạnh quá.”

Lúc này cô mới phát hiện thân thể bất giác đang phát run, nhìn bên ngoài mặt trời ấm áp đang tỏa nắng.

Mạc Tùy cười cười, rút tay ra, đặt bát vào tay anh, vỗ vỗ bụng, “Em no rồi, anh rửa đi.”

“Em mặc thêm áo vào, đừng để cảm lạnh.” Nói xong anh đứng dậy đi ra ngoài.

Mạc Tùy nhanh chóng đi đến trước máy vi tính, mở trang web ra, địa chỉ vừa rồi đã không thấy đâu nữa rồi.

Buổi tối hai người cùng ngồi xem TV, ngày xưa Mạc Tùy đều dùng Tùy Kỳ làm đệm lưng, tay cầm hoa quả, thoải mái dễ chịu.

Hôm nay mỗi người ngồi một bên, Mạc Tùy thỉnh thoảng lại phẩy tay phẩy chân nói là rèn luyện thân thể.

“Đúng rồi, Lục Thố và Lâm Sâm gần đây cũng không xuất hiện, không biết sau này bọn họ có tính toán gì không?” Cô làm như vô ý hỏi.

Tùy Kỳ mím môi không đáp.

“Cẩn thận họ bí quá hóa liều sẽ trối anh lại mang về đây.”

“Sẽ không đâu.” Anh lắc đầu, “Bọn họ sẽ không làm như vậy, hơn nữa anh cũng sẽ không để cho bọn họ trối.”

Nếu như anh vẫn chưa khôi phục trí nhớ sẽ trả lời thế nào? Có lẽ sẽ nói như thế này: Bọn họ dám! Sau đó giọng điệu sẽ cực kỳ tức giận.

“Lần trước hai người bọn họ đều bị anh đánh, cũng không biết bây giờ sao rồi, nhất là tên họ Lâm” Mạc Tùy đưa tay dựa vào đệm tựa, vắn cổ, “Ngày đó bị anh đánh ngã, chắc hẳn còn bị thương nặng hơn Lục Thố.”

Tùy Kỳ nhủu mảy, đáng vẻ có chút cứng ngắc, có lẽ còn có lo lắng.

Mạc Tùy trước kia không bao giờ nói tới hai người kia trước mặt anh, không biết anh sẽ có phản ứng như thế nào cho nên không thể so sánh, nhưng chắc chắn không phải như thế này.

Lâm Sâm từng nói bọn họ muốn ở bên nhau đã phải trải qua rất nhiều chuyện, chướng ngại không phải người ngoài có thể tưởng tượng ra được. Cũng không khó hiểu, dù là xã hội hiện đại nhưng đồng tính vẫn không được nhiều người chấp nhận, cho nên... Bây giờ trong lòng Tùy Kỳ nhất định vẫn có người kia!

Mạc Tùy khá cố chấp, ở vài phương diện cũng bị bệnh sạch sẽ quá mức, Trần Lương Sinh chính là ví dụ tốt nhất. Nhiều năm như vậy cô vẫn có thể không vượt qua giới hạn, ngoại trừ do ân oán đời trước đương nhiên còn cả Triệu Yên Phi. Cô không phải loại người sẽ chia sẻ người yêu với kẻ khác.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Nhớ lại (2)

Tối nay bọn họ không hề nói với nhau một câu nào, mỗi người đều tự lên giường nghỉ ngơi. Mạc Tùy nằm ở trên giường dò dẫm nhìn trần nhà, chợt phát hiện ra Tùy Kỳ gần đây không bám lấy cô như trước nữa.

Vài ngày sau cô hẹn gặp Lục Thố ở một quán coffee khuất ở góc đường. Nửa tiếng sau cô mới tới.

“Tôi còn tưởng rằng cô đùa bỡn tôi, cho tôi leo cây chứ.”

Mạc Tùy gọi một ly cà phê, sau đó cười nói: “Tôi cũng đâu phải loại người như vậy, có việc đột xuất mà.”

Cô cời mũi lưỡi trai xuống, để sang một bên, lắc đầu xõa tóc: “Này, mũi anh sao rồi.”

Lục Thổ cười khỏ: “Gần khỏi rồi, cô bây giờ đối với tôi là đối tượng nguy hiểm, chúng ta nên giữ khoảng cách, tuyệt đối đừng để bất hạnh xảy ra lần nữa.”

Lúc này nhân viên phục vụ bung cà phê tới, Mạc Tuyền nhấp một hớp nói sang chuyện khác: “Sao gần đây các anh không tới nữa?”

“Bị đá kích lớn quá. Phải dưỡng thương đã chứ.” Lục Thổ dựa vào phía sau, khoanh tay nhìn cô, “Sao hôm nay cô lại hẹn tôi ra đây?”

“Nhớ anh đấy.”

“Đừng đùa.”

“Nói nghiêm túc nhé, ngày mai các anh tới nhà tôi thử một lần nữa xem, nói thật tôi cũng rất áp lực, dù sao Tùy Kỳ cũng là người nổi nghiệp của Phương thị, không phải người tôi có thể tùy ý độc chiếm. Từ giờ tôi muốn sống yên ổn là gần như không thể rồi, chỉ bằng chuẩn bị trước thì hơn.”

Lục Thổ hơi kinh ngạc. Anh ta không hiểu rõ Mạc Tuyền nhưng cũng biết đây không phải những lời cô sẽ nói.

“Tại sao cô lại đột nhiên thay đổi suy nghĩ vậy?” Khi bọn họ tới tìm Phương Như Thần tuy Mạc Tuyền không ngăn cản nhưng cũng không vui vẻ, chắc chắn trong lòng vẫn có chút kháng cự.

“Nghĩ thông suốt rồi, xã hội bây giờ thực tế lắm, không phải tục ngữ có câu ‘người không vì mình trời tru đất diệt’ sao.” Mạc Tuyền như cười như không hát cằm, “Muốn không? Tôi cũng sẽ không tới mỗi lần thứ hai đâu.”

Cảm giác có chỗ nào đó không đúng nhưng nghe lại thấy rất bình thường. Lục Thổ nhíu mày im lặng ngắm nghĩ sau đó gạt đầu, “Được, nhưng cô phải hứa bảo đảm an toàn cho chúng tôi.”

Mạc Tuyền giờ cốc với anh ta, đùa sao, nếu bây giờ Tùy Kỳ còn có thể ra tay thì cô tình nguyện đảo ngược tên luôn.

Nhưng điều ấy cũng khiến đáy lòng cô càng thêm bi thương, ngậm cà phê uống vào cũng trở nên chua chát.

Ngày hôm sau bọn họ làm ca sáng, giữa trưa về đến nhà ăn cơm xong thì Lục Thổ tới. Tùy Kỳ mở cửa, thấy người tới sắc mặt thay đổi nhưng cũng không có hành động khác thường nào, chỉ buồn bực im lặng ngồi về ghế, bản thân nhìn chăm chăm mặt đất, có vẻ không muốn phản ứng.

Tất cả nhìn có vẻ giống hệt như những lần trước bọn họ đến, không có gì bất thường.

Mạc Tuyền lần này không trở về phòng, cùng ngồi một lúc sau đó nói: “Đúng rồi, tôi có việc ra ngoài một chuyến, mấy người cứ ngồi chơi đi!”

Tùy Kỳ ngẩng đầu nhìn cô, “Em đi đâu?”

“Mua chút đồ ăn vặt.”

Tùy Kỳ đứng lên theo cô, “Anh đi cùng em.”

Hai người khác thấy thế cũng đứng lên, Mạc Tuyền liếc nhìn anh, cười cười, “Nói như thế nào cũng là có khách tới, anh ngoan ngoãn ở nhà đi!”

“Em không xách hết được!” Anh nói, Mạc Tuyền không mua thì thôi đã mua thì sẽ mua một đồng, bình thường đều là anh xách, hiện giờ một mình cô sao xách được?

Mạc Tuyền bắt đầu thay giày, “Không sao, nếu không để Lục Thổ đi cùng em là được.”

Lục Thổ và Lâm Sâm đều tỏ vẻ kinh ngạc, Tùy Kỳ thì sa sầm mặt.

Mạc Tuyền thay xong giày đứng lên, đưa tay định chạm vào mặt anh, cuối cùng cô khựng lại đổi thành vỗ vai anh, “Tùy Kỳ, anh nhớ kỹ, những gì em đã nói em chắc chắn sẽ giữ lời.”

Sau đó nghiêng người vẫy tay với Lục Thổ, “Đi thôi!”

Lục Thổ vội vàng đi theo, Tùy Kỳ vẫn luôn im lặng nhìn chăm chăm Mạc Tuyền, đến khi cánh cửa chậm rãi đóng lại.

Khoảnh khắc cửa khép lại Mạc Tuyền rũ mắt xuống, môi mím chặt, xoay người đi xuống tầng.

Hai người lên xe, vừa rẽ khỏi cửa khu, Mạc Tuyền đột nhiên bảo ngừng. Lục Thổ tuy không hiểu nhưng vẫn ngừng lại.

“Làm sao vậy? Không phải cô muốn mua đồ à?”

“Có nhiều thứ quan trọng hơn mua đồ, thích xem trò vui không?” Mạc Tuyền tựa lưng vào ghế, quay đầu nhìn anh ta, “Có thể sẽ có một vở kịch hay đấy,

tôi không biết mình có nên chờ mong không.”

Cô gần như là tự lẩm bẩm, sau đó lấy điện thoại từ trong túi ra, màn hình biểu thị đang gọi.

Do dự mấy giây cô kiên quyết nhấn nghe. Lục Thố nhìn này màn hình điện thoại dần dần nhú mào.

“Tôi hôm qua em đã nói chuyện điện thoại với lão phu nhân, tình hình ở Phương thị càng ngày càng nghiêm trọng, lần trước em từng nói cô phiều Phương thị rót giá không ngừng, hiện giờ ngay cả tài chính cũng đã xảy ra vấn đề. Bọn em nghi ngờ có người ở động tay động chân.” Là giọng Lâm Sâm, anh ta dừng một chút, lại nói: “Sức khỏe lão phu nhân hiện nay không tốt lắm, em biết em nói những thứ này đều vô dụng, nhưng không thể giấu giếm mãi được!”

“A Thân, ba ngày sau em sẽ nói chuyện của anh cho lão phu nhân, chính anh hãy chuẩn bị tâm lý.”

Im lặng rất lâu Tùy Kỳ lên tiếng, “Có đi bệnh viện chưa?”

“Anh...” Lâm Sâm kinh ngạc.

Mà Lục Thố cũng tròn mắt nhìn về phía Mạc Tùy. Mạc Tùy im lặng, vẻ mặt bình tĩnh như không nghe thấy gì.

“Tôi nhớ ra rồi, hai ngày trước vừa nhớ ra.” Tùy Kỳ bình tĩnh nói.

Yên lặng rất lâu sau đó đột nhiên truyền đến tiếng loảng xoảng, dường như là đụng phải bàn trà. Có tiếng Tùy Kỳ như giấy giụa và kính ngắc, mấy giây sau chỉ còn tiếng thờ đốc cùng tiếng quần áo hai người ma sát rõ ràng. Loại âm thanh tràn ngập kích thích này Mạc Tùy cũng không xa lạ gì.

Sau đó bởi vì pin không đủ nên cuộc gọi bị cắt đứt. Trong xe lặng ngắt như tờ, Mạc Tùy vẫn nhìn ngoài cửa sổ, giống như đã chết lặng. Lục Thố thì nhìn sườn mặt cô, không biết nói cái gì cho phải.

Con người thật sự là loài rất mâu thuẫn, tin tức đáng lý rất đáng mừng đối với bản thân bây giờ dường như lại không vui vẻ đến vậy nữa, thậm chí anh ta còn cảm thấy có chút tàn nhẫn với Mạc Tùy. Thời gian qua, anh ta chứng kiến Mạc Tùy và Phương Như Thần ở bên nhau, mặt ngoài nhìn như Phương Như Thần là người chịu thiệt, toàn tâm toàn ý, ra sức lấy lòng cô mà lại không được đáp lại chút nào. Nhưng nhìn kỹ lại mới thấy, Mạc Tùy không phải cũng chỉ có một mình anh thôi sao.

Dường như cảm nhận được tầm mắt của anh ta, Mạc Tùy xoay đầu lại, sừng sốt, buồn cười nói “Vẻ mặt này của anh là sao, cứ như chết người ấy.”

Lục Thố cũng không vì lời của cô mà thả lỏng, “Không muốn cười thì đừng cười, cho dù cô khóc tôi cũng sẽ không cười cô.”

Sắc mặt Mạc Tùy không tốt lắm, đương nhiên, trong tình huống này nếu như cô có đồ bưng cả mặt thì chắc chắn cũng là do tức giận.

“Quả thực là cười không nổi.” Giọng cô hờ hững: “Chuyện này tôi vừa phát hiện hôm trước, tôi cho rằng anh ấy sẽ khôi phục trí nhớ, chỉ không ngờ lại nhanh như vậy. Tôi vốn đã quyết định trường kỳ kháng chiến với các anh rồi cơ. Nhưng bây giờ chỉ còn một mình tôi thì kháng chiến cái rắm.”

Mạc Tùy lấy tay che mắt, giọng nói run rẩy hỏi: “Đây, anh nói xem hai người bọn họ ai trên ai dưới, cho dù tôi chết cũng phải chết cho rõ ràng nhỉ?”

“Còn anh nữa, ở cùng họ lâu như vậy liệu có bị ảnh hưởng không? Có phải anh cũng thích nam không? Anh nói xem lên giường với nam và nữ có gì khác biệt?”

Mạc Tùy bật mắt không ngừng thao thao bất tuyệt. Lục Thố trông thấy giữa ngón tay cô có chất lỏng lấp lánh. Anh ta hơi rù mắt xuống, thật lâu sau mới đáp, “Tôi thích phụ nữ.”

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: – Lựa chọn

Thời gian còn lại, hai người chạy xe đi hơn nửa thành phố, vào một siêu thị lớn mua hai chai nước khoáng.

Khi về nhà đã là chạng vạng, trước khi xuống xe, Mạc Tùy nói với Lục Thố: “Mai chúng tôi không đi làm, hai anh trở lại một lần nữa, còn nữa, chuyện hôm nay anh hãy làm như không biết nhé.”

“Ừ!” Lục Thố đáp, do dự nhìn cô.

“Anh muốn nói gì?”

“Cô định làm gì?”

Đã đến nước này rồi còn có thể làm thế nào? Mạc Tuy không muốn trả lời câu hỏi thiếu năng như vậy, nên uống nốt chai nước rồi ném vào thùng rác bên cạnh, mở cửa xuống xe.

Lục Thố nhanh chóng đuổi theo.

Khi họ mở cửa đi vào, hai người kia vẫn ngồi đối diện như trước, chỉ là sắc mặt đều không tốt lắm, trong phòng rất sạch sẽ, không bẩn thỉu lộn xộn như cô tưởng, thậm chí Mạc Tuy còn hoài nghi những gì nghe được trong điện thoại đều là ảo giác.

Tùy Kỳ liếc nhìn hai người vài lần rồi nói: “Đồ đâu?”

“À, không mang tiền nên không mua, em ngại dùng tiền của anh ta.”

“Vậy sao không về ngay? Sao không nghe điện thoại?”

Mạc Tuy lấy di động ra quơ quơ trước mặt anh, “Hết pin, đã ra ngoài thì cũng phải tỏ lòng hiếu khách dẫn anh ta đi dạo một chút.”

Tùy Kỳ và Lục Thố lạnh lùng lườm nhau, không nói gì nữa.

Lâm Sâm nhanh chóng theo Lục Thố đi về, ánh mắt anh ta có chút hoảng hốt, hai mắt còn đỏ hoe, đi đến cửa anh ta quay lại liếc Tùy Kỳ một cái, Tùy Kỳ quay mặt đi.

Mạc Tuy không để ý đến sóng gió nội tâm của bọn họ, cô lại gần học tủ trong góc, quỳ xuống, yên lặng lấy ra chiếc điện thoại giấu bên dưới.

Lâm Sâm ngồi vào xe, một môi dựa người ra sau, chờ xe chạy, mới nói: “A Thần đã nhớ ra rồi, tôi nghĩ mấy ngày nữa có lẽ chúng ta có thể về được rồi! Cuối cùng cũng kết thúc, mọi chuyện đều sẽ tốt hơn thôi!” Anh ta ngừng một chút, nghiêng đầu nhìn Lục Thố, “Sao cậu không phản ứng gì vậy?”

Lục Thố chỉ nhớ lại lúc xế chiều, ánh sáng chiều rực đỏ bao phủ Mạc Tuy, nhưng cũng không che được khuôn mặt trắng bệch của cô.

“À, hơi ngạc nhiên nên không kịp phản ứng thôi!”

“Đúng vậy. Lúc đầu tôi cũng kinh ngạc, đến giờ vẫn có cảm giác như đang mơ vậy.”

Lục Thố cười cười, “Bảo lại một tiếng với lão phu nhân đi, một năm nay bà đã lo lắng nhiều rồi.”

Đêm đã khuya, Mạc Tuy một môi mở cánh cửa phòng đã khóa gần mười tiếng đồng hồ. Chung quy là cô vẫn ích kỷ, có lẽ do hoàn cảnh gia đình hoặc do những gì cô đã trải qua mà cô không dễ dàng tin người khác, cuối cùng ngay cả Tùy Kỳ cũng vậy.

Thế nên cô không cam lòng nhường phòng cho bọn họ. Dường như trong tiềm thức cô đã cảm thấy một khi anh nhớ lại tất cả, bọn họ chỉ cần gặp nhau sẽ xảy ra chuyện đó, cảm giác ấy làm lòng cô đau đớn kì lạ, đan xen với sự bất lực.

(mèo: đoạn này nếu như ko nhầm thì bà ý nghĩ 2 thằng làm trò con bò nên cố tình khóa cửa để 2 thằng muốn lăn cũng chỉ lăn đất chứ ko lăn giường được đúng ko :v

dịp: chứ không phải còn sofa à?)

Tùy Kỳ tắm xong liền trèo lên giường gấp, muốn yên tĩnh một mình suy nghĩ đến xuất thần.

Mạc Tuy đứng ở cửa phòng, không đi vào mà lại quay đầu ngồi xuống đối diện Tùy Kỳ, phát hiện anh chưa ngủ, ánh mắt trống rỗng nhìn thẳng phía trước, sau đó anh dụi dụi mắt ngồi dậy.

“Giờ anh ở đây có quen không?”

Tùy Kỳ hơi nghiêng đầu, có vẻ không hiểu câu hỏi của cô, “Vẫn luôn rất tốt mà.”

“Nếu chúng ta chuyển nhà anh nghĩ sao?”

“Vi... Vi sao phải chuyển nhà?”

Mạc Tuy cười cười, gãi gãi tóc, “Vi sao hả... Hôm nay em thấy anh vẫn khó chịu khi phải gặp Lục Thố và Lâm Sâm, nên nghĩ hay là chuyển nhà luôn đi cho đỡ phiền phức, ai biết bao giờ thì anh mới nhớ ra chứ!”

Tùy Kỳ cúi đầu tránh ánh mắt của cô, một hồi lâu mới nói: “Ở đây đã quen rồi, đổi nơi khác thì hơi... Anh vẫn thích ở đây hơn.”

Anh liếm môi một cái, có vẻ rất phân vân, nhưng cuối cùng vẫn nói: “Dù sao bọn họ tới tìm anh anh cũng coi như không thấy, không vấn đề gì đâu.”

“Cách nghĩ của anh có chút thay đổi nhì?” Mạc Tuy lẩm bẩm.

“Suy nghĩ của em cũng khác ngày hôm qua mà?” Anh nhỏ giọng phản bác.

Mạc Tùy hơi sững người, rồi lập tức bật cười, sắc mặt hơi khó coi, có cảm giác như vừa ăn một phát tát.

“Cũng đúng!”

Tùy Kỳ quay người ôm cô, Mạc Tùy cứng người, trong đầu hiện lên tiếng thờ đóc như ác mộng ban chiều, bàn tay đặt trên đầu gối nắm chặt lại.

Tùy Kỳ chỉ nghĩ là cô đang lo lắng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, “Đừng lo, anh còn chưa nhớ ra mà!”

Mái tóc đen ngắn mềm mại khẽ chọc lên mặt Mạc Tùy, cô nhìn chăm chăm bức tường trước mặt. “...Nếu anh nhớ lại, anh định làm gì?”

“Còn chưa xảy ra biết làm sao được?”

“Tưởng tượng một chút thôi!”

“Không biết, không nghĩ ra!” Anh hơi làm nũng lắc lư người Mạc Tùy.

Đêm càng khuya, cũng có thể vì vậy mà cơ thể vốn chẳng ấm áp lại càng trở nên lạnh lẽo.

Chỉ giấu giếm mới nói là không biết, nếu không sao lại do dự. Nếu là mấy ngày trước anh sẽ trả lời thế nào? Có lẽ anh sẽ khẳng định hai người sẽ mãi như bây giờ, không hề có gì thay đổi. Chuyển nhà chỉ còn hai người với nhau anh cũng sẽ vô cùng vui sướng, sao lại cự tuyệt được?

Mạc Tùy vỗ vỗ gáy anh, đứng lên, “Khuya rồi, ngủ đi, mai có lẽ họ lại tới đó!”

Trở về phòng, cô ngơ ngẩn đứng một lúc rồi mới lè bước đi tới giường, mở ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra toàn bộ của cải của Tùy Kỳ. Số tiền trong này chỉ trừ khi Tùy Kỳ có nhu cầu dùng còn không thì chẳng bao giờ được động đến. Còn cả chiếc đồng hồ đắt giá kia cũng ở trong này, nhìn lại mà thấy xa xôi như thể đã từ mấy đời trước rồi.

Từ khi quan hệ trở nên thân mật, quần áo của Tùy Kỳ luôn để cùng với của cô. Từ khi lang thang đến giờ hầu hết quần áo của anh đều là hàng vỉa hè, hàng hạ giá, không xứng với thân phận cao quý của anh sau này, vậy cũng chẳng cần nữa.

Mạc Tùy lấy tất cả quần áo ra, sau đó cầm kéo bắt đầu cắt, lưỡi hơi cùn nên cắt mãi chẳng được, cuối cùng, cô dùng miệng xé. Mạc Tùy không phải thấp bé nhưng lại không có sức khỏe, nên cô xé phải dùng rất nhiều lực.

Hai tay đỏ bầm lên như thể sắp nứt toác chảy máu mà cô cũng chẳng có cảm giác, chỉ có đôi mắt ướt dần, càng lúc càng nhiều, những giọt nước như viên bi lăn dài trên má. Giờ cô mới hay hóa ra mình cũng có nhiều nước mắt như vậy.

Cô quăng quần áo đi, co gối lại cố gắng ôm chặt lấy mình, đầu cúi xuống thật thấp, chỉ phát ra tiếng nức nở đứt quãng.

Cô cắn môi cố gắng chịu đựng, toàn thân không kim được run rẩy, nước mắt nước mũi đầy mặt. Không thể khóc, không thể để anh nghe thấy.

Có lẽ vì trước cô quá khắc nghiệt với anh nên giờ mới đến nỗi này, thực ra cô cũng không cảm thấy hối hận, chỉ là... Cô đã mất tất cả rồi. Đôi mắt lại trào lên hai hàng nước.

Nếu không phải làm ca sáng Mạc Tùy đều sẽ ngủ rất muộn, vậy nên sáng hôm sau Tùy Kỳ không làm phiền cô, đến tận trưa anh định gõ cửa thì cửa mở ra.

Mạc Tùy mặt không biểu cảm nhìn anh, một đêm không ngủ làm cô nhìn tiều tụy hẳn đi, dưới hai mắt hơi sưng còn có vết quầng xanh thâm xỉ.

Tùy Kỳ lại càng hoảng sợ, “Sao vậy?” Vừa nói vừa giơ tay định chạm vào mặt cô.

Mạc Tùy nghiêng đầu tránh ra, giọng nói bình thản nói: “Em đi rửa mặt chải đầu đã.”

Tùy Kỳ khựng tay lại, rồi buông xuống, lông mày cau chặt.

Mạc Tùy ở trong phòng tắm rất lâu, nghe thấy tiếng người mở hồ bên ngoài mới mở cửa đi ra, quả nhiên hai người kia đã tới.

Ba đôi mắt đều hướng về phía cô, ẩn ý khó hiểu, Lâm Sâm khiêu khích nhếch khóe môi rồi mới nhìn sang Tùy Kỳ.

Mạc Tùy tự động xem như không thấy, cười cười, nói: “Tới rồi hả? Ồi, đứng đây làm gì? Ngồi đi!”

Cô ngồi xuống đầu tiên, Tùy Kỳ quay vào bếp rồi bung ra một bát cháo, đưa cho Mạc Tùy, “Mới nấu sáng nay, em ăn lót dạ đi đã, một lúc nữa ăn trưa!”

Mạc Tùy nhận lấy, nhìn anh chăm chú, rồi nở nụ cười, ăn hết sạch bát cháo.

Ăn xong cô để bát qua một bên, rồi nhìn Tùy Kỳ nói: “Tìm chỗ ngồi đi, em có chuyện muốn nói!”

Tùy Kỳ ngồi xuống bên cạnh cô, vừa hay bốn người ngồi đối diện nhau, giống như lần đầu họ gặp nhau vậy.

Mạc Tùy đột nhiên thấy hơi buồn cười, mà cô cũng cười ra tiếng thật. “Mấy người nghiêm túc vậy làm gì? Tôi bị mấy người nhìn trừng trừng đến phát ngượng đây này!”

Mạc Tùy vuốt vuốt tóc, sau đó lấy chiếc đồng hồ và tấm thẻ cô đã ngắm nhìn cả đêm từ trong túi, cô nuốt nước bọt, mắt vô thần.

“Đây là thẻ lương và đồng hồ của Tùy Kỳ.” Cô đẩy chúng ra trước, “Tôi để nó ở đây, có cần hay không thì tự chọn!”

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: – Quyết liệt

Tùy Kỳ chậm rãi quay đầu nhìn khuôn mặt bình tĩnh của cô, run rẩy, “Em... có ý gì?”

Lúc ấy Lâm Sâm đột nhiên cúi người nhặt đồng hồ lên. “Thứ này sao lại ở chỗ cô?”

“Gán nợ, khi mới tới đây, anh ấy không có tiền, nên phải thế chấp cái này cho tôi.” Mạc Tùy nói một cách thân nhiên đến đáng sợ.

Lâm Sâm hiện lên một nỗi tức giận trong mắt, đang định nói gì thì bị Tùy Kỳ chặn họng, “Em có ý gì?”

“Ý của em rất đơn giản, anh đã nhớ ra rồi thì hãy chọn đi!” Mạc Tùy nhìn thẳng vào đôi mắt băng lạnh trong nháy mắt của anh, “Người em yêu chẳng lẽ lại để người khác tơ tưởng? Anh đi theo họ hay là đi theo em?”

Mạc Tùy nhún vai xòe hai tay, “Có khó gì đâu, thích ai thì chọn người đó, tự trong lòng anh rõ nhất.”

“Em biết chuyện này từ bao giờ?”

“Mấy ngày trước!” Mạc Tùy nhìn đầu ngón tay mình, trả lời bình thản như không.

Ngay cả Lâm Sâm nghe vậy cũng có chút kinh ngạc, Lục Thổ chỉ yên lặng liếc nhìn Mạc Tùy.

“Chọn đi chứ!” Mạc Tùy thúc giục.

Tùy Kỳ nhìn cô chăm chú, như thể muốn xé nát biểu cảm bình thản trên khuôn mặt cô.

“Ngoài tình cảm anh còn rất nhiều trách nhiệm bắt buộc phải gánh vác, có bà nội của anh, có Phương thị của gia đình anh, đó là cơ nghiệp giữ gìn mấy đời của nhà họ Phương, anh không thể để nó bị hủy hoại trong tay anh.” Sau một hồi lâu anh mới cất tiếng, giọng khàn khàn.

“Lấy tình để cảm động, lấy lý lẽ để thuyết phục sao?” Mạc Tùy gật đầu, “Có lý, vậy sự lựa chọn của anh là?”

“Mạc Tùy!” Anh có phần bất đắc dĩ, nhưng bây giờ bảo anh phải lựa chọn thì quả thực rất khó, anh cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có lúc Mạc Tùy đột nhiên đẩy anh vào cục diện này. Cô làm sao mà biết được?

Những suy nghĩ rối rắm trong đầu còn phức tạp hơn bất cứ một dự án một công trình nào anh đã từng làm. Vậy mà thái độ kiên quyết chờ đợi một câu trả lời hợp lý lại khiến anh không có tư cách trốn tránh, anh khổ sở nhắm mắt, “Anh sẽ trở về! Em đi cùng anh!”

Anh biết Mạc Tùy có mâu thuẫn với gia đình, không chi tiết nhưng cũng đủ hiểu cô sẽ không quay về đó, mà anh càng không thể bỏ lại cô ở đây.

“Nghe cũng có vẻ khả thi!” Mạc Tùy chỉ Lâm Sâm, “Còn anh ta thì sao?”

Không ai nói được gì nữa, Lâm Sâm cũng nhìn chăm chăm Tùy Kỳ, dường như cũng muốn biết đáp án, không nhận được cảm giác hồi hộp.

Nhưng câu trả lời, phải nói sao đây?

Lâm Sâm không phải người ngoài, trừ thân phận người yêu cũ, thời gian bọn họ quen biết nhau cũng lâu đến mức khiến họ giống như người thân. Mà lúc này Mạc Tùy lại muốn họ hoàn toàn phân rõ giới hạn. Chuyện này thật khó khăn, anh không làm được.

Mạc Tùy nhìn con số thay đổi trên điện thoại, đã mười phút đồng hồ, không lâu, nhưng cũng là giới hạn mà cô có thể cho Tùy Kỳ. Mạc Tùy mỉm cười, nói: “Nếu không nghĩ ra thì thôi, cho anh mấy ngày suy nghĩ, tấm thẻ này anh cầm đi!”

Cô nhét chiếc thẻ vào tay Tùy Kỳ còn đang sưng sò, xoa xoa tay đứng lên, rồi nói: “Nếu đã hết bệnh thì chắc còn rất nhiều việc phải làm, hôm nay anh đi theo họ đi, vài ngày nữa, hoặc là bao giờ muốn về thì quay về đây!”

Sự khoan dung bất ngờ của Mạc Tùy làm Tùy Kỳ không kịp phản ứng. Với tính tình của cô, có thể dễ dàng thuyết phục vậy sao?

Nhưng cô nói cũng đúng, nội bộ Phương thị đã có rất nhiều vấn đề, thực sự cần phải chấn chỉnh rất nhiều, nếu còn dè dặt sợ là không kịp.

Hơn một tiếng sau, anh đi theo hai người kia ra ngoài, mắt vẫn không rời Mạc Tùy. Anh không chắc sau khi anh đi cô sẽ ra sao.

Mạc Tùy như thể biết anh nghĩ gì, nói: “Yên tâm mà đi đi, lúc về cũng không cần mang theo gì cả, đồ dùng quần áo ở đây đều sẽ giữ lại cho anh, công việc ở siêu thị anh cũng không cần đi làm nữa, hôm nay em đã xin nghỉ cho anh rồi.”

Tùy Kỳ nhìn cô mỉm cười nhẹ nhàng mà trong lòng lại càng không nở rộ đi, suy nghĩ một chút rồi anh nói: “Anh đi cùng bọn họ, dự mấy cuộc họp rồi sẽ về, sẽ không mất nhiều thời gian đâu.”

“Ừ, cứ biết vậy đi!” Cô đẩy anh ra ngoài, vẫy tay, đóng cửa lại.

Sự bình tĩnh trên khuôn mặt lập tức biến mất, cô không mạnh mẽ, dù bề ngoài cô có hùng dũng thì cô vẫn là con gái, cô làm sao mà mạnh mẽ được đây?

Mạc Tùy dựa vào cửa, mệt mỏi trượt dần xuống.

Tùy Kỳ nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt, xoay người đi xuống nhà, “Đi thôi! Hai tiếng nữa triệu tập các lãnh đạo cấp cao, mở cuộc họp trực tuyến.”

Lục Thố và Lâm Sâm nhìn nhau, đồng thanh đáp, “Vâng!”

Mạc Tùy về phòng, trên giường la liệt mảnh vụn quần áo hạ giá, cô không thèm cời giày nhảy lên giường bước sang bên kia, kiểm tra lại một lần những giấy tờ quan trọng rồi xách va li ra ngoài. Khi ra đến phòng khách, cô nghĩ lại một chút rồi để lại một tờ giấy. Sau đó cô không chút do dự xoay người đi ra ngoài, không hề quay đầu lại!

Tùy Kỳ mở hai cuộc họp, mỗi cuộc là hơn bốn tiếng đồng hồ, sau khi hoàn tất thì ngoài trời đã tối đen.

Lục Thố ra ngoài mua đồ ăn, lúc này trong phòng chỉ còn lại hai người.

Lâm Sâm bước ra phía sau anh, nâng đầu anh nhẹ nhàng mát xa. Tùy Kỳ thoải mái nhắm mắt lại, sau đó chợt nghĩ tới cái gì, liền nghiêng đầu tránh tiếp xúc của anh ta.

“Cậu cũng mệt rồi, đi nghỉ đi!” Anh đứng lên, bước ra bên cạnh rót nước uống.

Áo sơ mi trắng, quần tây đen, cổ áo để mở lộ ra xương quai xanh trắng nõn xinh đẹp.

Tay cầm cốc hơn run làm nước rơi lên quần, anh nhìn xuống, nhớ ra hỏi: “Quần áo tôi thay ra đâu rồi?”

“Vứt rồi, cũ rách vậy anh còn muốn mặc sao?”

Tùy Kỳ nhú mày, “Sau này đồ của tôi tôi không cho phép thì đừng có đụng vào.”

Lâm Sâm như bị tạt một gáo nước lạnh, cảm thấy vô cùng khó chấp nhận, “Từ khi nào hai chúng ta phải phân chia rõ ràng như thế?”

“Đó là ngày trước, từ giờ trở đi sẽ khác!” Tùy Kỳ bình tĩnh nói.

“Vi đứa con gái kia?” Anh ta thấy Tùy Kỳ gần như ngậm chấp nhận, mất hết lý trí quát: “Vậy là anh thực sự thích nó hay sao? Còn tôi thì sao? Anh coi từng ấy năm của chúng ta là cái mẹ gì vậy?”

Trái ngược với sự kích động của anh ta, Tùy Kỳ tỉnh táo đến lạnh lùng, “Lâm Sâm, là cậu buông tay trước, lúc tôi đi tôi đã nói rất rõ ràng, chúng ta đã kết thúc rồi!”

“Em đã nói đó là hiểu lầm, sao anh không tin em?”

“Clip quay cảnh trên giường cũng là hiểu lầm?” Tùy Kỳ lạnh lùng nói, ánh mắt sắc bén, “Đừng coi tôi là đồ ngu! Trong máy tính tôi còn giữ đầy muốn xem không? Tôi cũng nhận được thư nặc danh thôi, nghĩ lại chắc là người tình bé nhỏ của cậu gửi tới. Lâm Sâm, giờ tôi chỉ hỏi hân, trước đây làm với cậu không đeo bao.”

Mặt Lâm Sâm trắng bệch, trước cái nhìn ghét bỏ không hề che giấu của anh, anh ta cuối cùng cũng hiểu mọi việc vốn dĩ đã chấm dứt từ lâu. Những lo lắng những cố gắng tìm kiếm suốt gần một năm nay càng làm cho anh ta cảm thấy không cam lòng, nhưng dù vậy anh ta cũng không muốn biểu lộ ra một chút nào. Anh ta thở hộc ra một hơi, cố giữ bình tĩnh nói: “Vậy chiều nay sao không chọn đi?”

Tùy Kỳ cúi đầu lắc lắc cái cốc, “Tôi còn muốn giữ mặt mũi cho cậu, Lâm Sâm, đây là thứ cuối cùng tôi còn có thể cho cậu, cũng mong sau này cậu đối

xử với Mạc Tùy khoan dung một chút. Cô ấy là người rất đơn giản, tôi không muốn cô ấy bị chút tổn thương nào!” Dừng một chút rồi nói tiếp, “Tôi yêu cô ấy!”

“Những lời này sao hai ngày trước anh không nói? Lúc đấy em ra vì sao không nói?”

“Mạc Tùy có thể về bất cứ lúc nào, tôi không muốn cậu mất kiểm chế!” Anh cười khổ, “Ai ngờ cô ấy đã biết!”

Nguyên nhân anh không muốn cô biết việc anh nhớ lại sớm như thế chỉ có một, đó là vì anh nhất định phải trở về Phương thị. Nhưng Mạc Tùy lại là người cực kỳ sợ phiền phức, anh sợ cô ngại những mối quan hệ xã giao không lồ mà không muốn đi theo anh, hoặc bỏ anh. Sự dứt khoát của Mạc Tùy anh hiểu rõ hơn ai hết.

Anh chịu không nổi tình trạng ấy, chỉ nghĩ thôi cũng đã cảm thấy khó khăn rồi.

Lâm Sâm rời đi, Tùy Kỳ nhìn về phía trước một hồi rồi lấy điện thoại ra gọi cho Mạc Tùy, nhưng chỉ có tiếng âm báo tắt máy lạnh như băng đáp lại. Anh đổi sang gọi vào điện thoại bàn, không ai nghe, cuối cùng là tiếng tút liên hồi báo máy bận.

Giờ này không thể nào cô lại không ở nhà, vì sao di động tắt, máy bàn thì không ai nhắc? Cô đi đâu?

Một dự cảm xấu dâng lên trong anh, anh trầm mặt quay người, bước chân gần như hoảng hốt mà chạy ra ngoài, vừa hay đụng trúng Lục Thố, “Đưa chìa khóa xe đây!”

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: An cư

Lục Thố vừa rút chìa khóa ra đưa anh vừa hỏi: “Cậu đi đâu vậy? Không ăn cơm à?”

Lời còn chưa dứt, Tùy Kỳ đã chạy đi xa.

Hai mươi phút sau. Anh đứng trước cửa nhà Mạc Tùy, đề phòng làm cô sợ anh còn cố ý gõ cửa. Khi nhận thấy sẽ không có ai ra mở, anh lấy chìa khóa ra, mở cửa, đi vào.

“Mạc Tùy!” Anh gọi cô trong lúc đưa tay mở đèn. Trong nhà ngăn nắp sạch sẽ như lúc chiều anh đi vậy, trên mặt đất còn đặt bát cháo từ sáng chưa rửa.

Anh đi tới gõ cửa phòng ngủ, sau đó mở ra, đèn vừa sáng cảnh tượng bên trong liền đập vào mắt anh. Những mảnh vải vụn vung vãi trên giường làm đau mắt anh, có những cái là vì trời nóng mà cất đi, có những cái là mới thay hôm trước, toàn bộ đều bị cắt nát!

Sau vài giây ngơ ngác anh vội xoay người mở tủ quần áo, bên trong chỉ còn vài món quần áo không mặc tới và một hàng mắc áo đóng đũa.

“Sao có thể?” Anh lâm bầm, về mặt thần thờ, chiều nay vẫn còn nói chuyện bình thường mà, sao giờ lại đột nhiên thành ra thế này? Chẳng lẽ ngay từ đầu cô đã quyết định rồi sao? Ngay từ đầu đã không định ở bên anh nữa?

Không có thời gian để anh suy nghĩ, anh liền gọi cho Phạm Tư Nhiễm, nhưng ngay cả cô ấy cũng không biết Mạc Tùy đi đâu, thậm chí còn hỏi ngược lại anh, nhưng anh biết trả lời thế nào?

Đi hỏi Vương Triệu Tường, ông kinh ngạc nói: “Hai ngày trước Tiểu Mạc đã làm xong thủ tục thôi việc rồi, cả cậu cũng thế mà, bảo là sắp chuyển nhà, sao giờ cậu lại hỏi tôi?”

“Máy người còn không thèm hỏi han đích danh đương sự là sao?” Tùy Kỳ không nhịn được gất lên, tim đau nhói.

“Không phải, con bé bảo cậu không muốn bỏ việc, tâm trạng đang không tốt, dặn bọn tôi đừng nhắc đến việc này trước mặt cậu. Hơn nữa lúc cậu tới thủ tục cũng do một tay Tiểu Mạc làm nên cũng coi là trường hợp đặc biệt!” Vương Triệu Tường còn hơi pha trò nói.

Tùy Kỳ tức giận đến hoa cả mắt. Không ai biết, anh cũng chỉ có thể hỏi được những người này thôi, nhưng hỏi ai cũng không biết, khôn nạn!

Anh lại gọi vào điện thoại Mạc Tùy, vẫn là tiếng báo máy đã tắt vang lên, anh lập tức ném điện thoại vớ nát, khí chất nhã nhặn lịch thiệp mới trở lại đã biến mất hoàn toàn.

Có lẽ là vì quá giận dữ, cảm xúc tăng đến cực hạn sẽ bùng nổ, anh dùng những hành vi vô cùng bạo lực để phát tiết cảm xúc ấy. Tất cả đồ đạc trong phòng đều bị đập vỡ, căn phòng bừa bộn như vừa có cơn bão thổi qua.

Tùy Kỳ nhìn xung quanh, căn phòng không có người sao mà xa lạ, anh đột nhiên quỳ xuống, sau đó nhìn thấy tờ giấy với nét chữ nguyệt xích ngoác, mẫu giấy

như là xé từ đầu đó ra, mặt kia còn có mấy câu quảng cáo.

Cô viết: ‘Anh Phương, miếu nhỏ này không giữ được Đại Phật như anh, nhưng xét tình nghĩa tôi cho anh ở nhờ bao nhiêu lâu, nhớ trả thù lao mà chúng ta từng thỏa thuận, đây một chút, đưa cho Lão Phạm nhé, coi như là quà kết hôn năm nay tôi tặng cô ấy. Nhớ kỹ anh còn nợ tôi một yêu cầu, giờ tôi xin nói. Thế giới này thật ra nhỏ lắm, ngày nào đó bất hạnh gặp nhau, anh nhớ hãy làm như không quen biết!’

Tùy Kỳ tức đỏ cả mặt.

Phân rõ quan hệ sao? Nào có dễ như vậy, người anh đã định thì cả đời này chỉ là của anh.

Trang giấy trong lúc vô thức bị vô thành một nắm, cuối cùng anh lại thận trọng giờ ra lấy tay vuốt phẳng, gấp lại cẩn thận cho vào trong ví.

Hôm ấy, Mạc Tùy đi thẳng đến bến xe đường dài, sau đó liên tục đổi từ chuyến xe này đến chuyến xe khác đi từ thành phố này đến thành phố khác. Mất một tuần đi chuyển, cô dừng chân ở một thị trấn nhỏ ven biển.

Ở đây kinh tế chưa phát triển, cũng may khách du lịch khá nhộn nhịp, khắp nơi đều là khách sạn nhà nghỉ bình dân rất độc đáo, sau vài vòng dạo quanh cô ở lại một khách sạn nhỏ tên là Biển Xanh. Vài ngày sau biết được họ đang tuyển một lễ tân, Mạc Tùy vui vẻ đi phỏng vấn, sau đó liền quyết định sống lâu dài tại đây.

Sau khi ở lại đây được nửa năm, cô gọi cho Phạm Tư Nhiễm. Cô ấy vừa nghe thấy giọng cô liền bật khóc, tiếng nước nở sùi sùi của cô ấy đau lòng đến mức Mạc Tùy nghe mà mũi cũng cay cay. Nhưng khi cô ấy hỏi cô vì sao lại bỏ đi, có chuyện gì đã xảy ra, Mạc Tùy lại phát hiện mình chẳng biết kể thế nào.

“Không có chuyện gì lớn, chỉ là thay đổi hoàn cảnh sống thôi!” Cô qua loa trả lời.

Nói vậy có trời mới tin, nhưng Phạm Tư Nhiễm cũng không hỏi nhiều, Mạc Tùy đã không muốn nói cô có ép thế nào cũng chẳng cạy ra được.

Cô ấy nói với Mạc Tùy, Tùy Kỳ đã cho cô ấy một số tiền lớn, từ bấy đến giờ vẫn kiên trì đi tìm Mạc Tùy.

Mạc Tùy ở đầu bên này chỉ cười cười, ngoài “À” một tiếng cũng không phản ứng gì nhiều, chỉ thản nhiên nói, “Giờ nên gọi là chủ tịch Phương rồi!”

Anh đâu có còn là Tùy Kỳ cái gì cũng không biết kia nữa? Tùy Kỳ của cô từ buổi chiều hôm ấy đã không còn tồn tại rồi.

Mạc Tùy thay đổi rất nhiều, trở nên trầm lặng lạnh nhạt, giọng nói nhẹ nhàng điềm đạm, giọng điệu kích động và nóng nảy ngày xưa dường như hoàn toàn không còn nữa. Trước đây Phạm Tư Nhiễm còn hay than thở Mạc Tùy độc miệng hay mắng chửi người, giờ mới phát hiện những điều ấy mới thân thiết làm sao.

Trước khi kết thúc cuộc gọi Mạc Tùy dặn Phạm Tư Nhiễm tuyệt đối không được cho ai biết số điện thoại của mình.

Sau đó mấy tháng Phạm Tư Nhiễm chuẩn bị kết hôn, Mạc Tùy gửi cho cô ấy một phong bì đồ thật to nhưng không đến. Phạm Tư Nhiễm vô cùng bất mãn, cần nhẫn rất lâu.

Mạc Tùy cười nói: “Cùng lắm thì bao giờ mình kết hôn cậu cũng không tới là được!”

Cô ấy sùng sốt, lập tức gào lên phần nộ, “Đồ vô lương tâm, chết đi, sao mình không dự lễ cưới của cậu được, chị đây còn phải làm phù dâu!”

“Lấy chồng rồi vẫn còn làm phù dâu được à?”

“...”

Mạc Tùy cũng gọi cho Mạc Vi Tân, cũng là lần đầu nói chuyện sau lần cãi nhau ầm ỹ ấy. Một lúc lâu ông mới nói: “Mạc Tùy, có thời gian... Thì về thăm bố, không muốn về nhà thì bố con mình có thể hẹn ở ngoài!”

Đây cũng là lần đầu tiên trong từng ấy năm Mạc Vi Tân nhượng bộ, giọng nói dè dặt gần như là cầu xin. Lòng oán hận đè nén đến mức nát trong Mạc Tùy trong âm thanh già nua ấy dường như bong ra từng mảng.

“Được!” Cô đáp.

Hàng năm luôn có mùa đông khách du lịch, lúc ấy toàn bộ thị trấn đều tấp nập người. Cô bận túi bụi, thời gian rảnh vào những lúc này ít ỏi đến đáng thương.

Thường ngày thì cũng khá nhàn, một ngày có thể có đôi ba người đến trọ, bình thường Mạc Tùy chỉ ngồi tự kỷ hoặc chơi cờ nhảy với con trai ông chủ tên Trần Kiện. Con trai ông chủ tuổi xấp xỉ Mạc Tùy, nhưng lại bị thiếu năng, là di chứng do bị sốt cao hồi nhỏ, nhìn thấy con gái là hô “Vợ ơi!”. Người ta thét lên chạy đi là cậu ta vui vẻ đến tận trưa, nhưng từ khi Mạc Tùy tới cậu không làm thế nữa, có lẽ là vì có người chịu chơi cùng.

Mạc Tùy cứ vậy mà qua hai năm, suốt thời gian ấy cô chưa từng rời thị trấn nhỏ này. Có lẽ do ở đây phong cảnh đẹp, người dân hiền lành chất phác đã quen rồi, giờ phải về thành phố lớn ồn ào phức tạp lại cảm thấy không quen.

Vùng ven thị trấn còn có vài dự án du lịch đang khai phá. Lần đi ra ven thị trấn Mạc Tùy đã được chiêm ngưỡng công trình khổng lồ ấy tuy hiện giờ nó mới chỉ là những khối bê tông cốt thép vô cùng đơn điệu. Nghe nói muốn hoàn công ít nhất phải hai năm.

Mới đây công trường xảy ra sự cố, một công nhân làm việc trên cao không cẩn thận ngã xuống, bất hạnh tử vong tại chỗ. Vụ việc rất ảm ỉ, chủ yếu là nghi vấn vấn đề an toàn lao động, và đền bù cho người thân của công nhân.

Từ khi tới đây cô chưa từng gặp người quen, cô cũng chưa từng nghĩ tới sau này có thể vô tình gặp ai. Vì thế, khi bất ngờ nhìn thấy Lục Thổ xuất hiện trước quầy, cô nhất thời thất thần.

Anh ta cũng kinh ngạc tròn tròn mắt, áo khoác vắt trên tay rơi xuống cũng không phát hiện ra.

Sau một lúc lâu, anh ta nhặt áo lên, vỗ vỗ bụi bên trên, lấy lại tinh thần, cười nói: “Không ngờ lại gặp cô ở đây, thực sự là đã lâu không gặp, Mạc Tùy!”

Khi ấy Mạc Tùy bỏ đi làm anh ta cũng rất ngạc nhiên, có lẽ do cô biến mất đột ngột quá nên anh ta cảm thấy trong lòng rất không thoải mái. Cảm giác như đáng lẽ không nên như thế, sao lại thành thế này nhỉ? Sườn mặt cô đơn của Mạc Tùy trong ánh trời chiều hôm ấy thì thoáng lại hiện lên trong đầu anh ta, một cảm giác thông cảm nào đó bắt đầu dâng trào, làm anh ta mất bình tĩnh.

Phương Như Thần vẫn luôn tìm cô, dù bây giờ đã không có hành động gì nữa, nhưng anh ta biết, anh vẫn đang tìm.

Mạc Tùy gật đầu, “Đúng thật, đã lâu không gặp, anh tới du lịch hả?”

Cô cảm chứng minh thư của anh ta nhập dữ liệu vào máy tính trang trí hoa hòe hoa sói. Cái bọc này do một cô gái làm ngược ca với cô làm. Bà chủ có bảo dù là máy tính cũng phải có phong cách theo chủ đề của khách sạn! Mặc dù chủ đề của khách sạn hình như hơi nhiều.

“Không phải, có công việc.”

“Vậy mà anh lại ở khách sạn bình dân?” Doanh nhân xuất sắc không phải đều ở khách sạn lớn nhiều sao à? Vậy mới phù hợp với thân phận cao quý của bọn họ.

“Khó có dịp được đi một chuyến đương nhiên phải chọn nơi thú vị một chút, cũng may nghĩ như thế, không thì đã chẳng gặp được cô.”

Mạc Tùy cười cười, đưa chiếc chìa khóa có gắn con búp bê vải màu xanh cho anh ta. “Tầng hai nhé!”

Lục Thổ nhận lấy, rồi nhìn Mạc Tùy bằng vẻ mặt phức tạp. Cô trở nên rất ít nói, tóc ngắn ngày xưa giờ đã nuôi dài buộc được một cái đuôi ngựa đơn giản, trên khuôn mặt là nụ cười nhàn nhạt, cảm giác cô trở nên ôn hòa hơn rất nhiều, nhưng cũng trở nên hoàn toàn xa lạ.

Mạc Tùy thấy anh ta chưa đi, hỏi: “Còn cần gì nữa không?”

“Không!” Anh ta lắc đầu, “Bao giờ thì cô hết giờ làm? Cùng ăn bữa cơm nhé!”

Mạc Tùy thật ra không muốn tiếp xúc nhiều với những người quen cũ, nhưng hai năm qua sống quá yên bình, tính cách bị mài hết góc cạnh, thành ra cô không biết phải từ chối người khác như thế nào, nhất là khi Lục Thổ rất thân thiện, trước đây hai người cũng rất hợp tính.

Cô nhìn đồng hồ trước mặt, “Còn hai tiếng nữa!”

“Được rồi, vậy tôi đi sắp xếp hành lý đã, chốc nữa lại quay lại tìm cô!” Anh ta vẫy vẫy chìa khóa, xách hành lý rồi đi.

Mạc Tùy thờ dài, ngay cả cô cũng bắt đầu nhớ tính tình mình trước kia, nóng tính, vui buồn lộ hết ra mặt, nhưng chân thực, còn dễ dàng hơn phải đeo mặt nạ thế này, nhưng mặt nạ đeo lâu rồi khó mà cởi ra được.

Lư Văn Phương hôm nay có việc, gọi điện tới bảo sẽ đến muộn nửa tiếng, sau khi cúp điện thoại Mạc Tùy nhìn Lục Thổ đang đứng đợi, “Khuya lắm rồi, không thì anh đi ăn trước đi, tôi còn nửa tiếng nữa mới đi được.”

“Không sao cả, dù sao tôi cũng không đói.” Anh ta tựa vào quầy, thản nhiên nói.

Mạc Tùy không tiện nói nữa, bắt đầu chỉnh sửa vài thứ cần bàn giao.

Lục Thổ nhìn một lúc rồi nói, “Hai năm qua cô vẫn ở đây?”

“Ừ!”

“Sống có tốt không?”

“Tạm được.”

“Đã trở về lần nào chưa?”

Mạc Tùy hơi ngừng tay, lắc đầu, “Chưa từng.”

Lục Thổ có một cảm giác thôi thúc phải nói cho cô biết rằng, Phương Như Thần vẫn còn bám lấy căn phòng trọ mà hai người họ từng sống, tháng nào cũng dành chút thời gian để ở đó vài ngày, nhưng lời đến khóe miệng rồi lại nuốt lại.

“Cô thật ít nói.”

Mạc Tùy vén tóc ra sau tai, cười nhìn anh ta, “Lúc mới tới không quen nhiều người, không có ai nói chuyện, đến khi quen rồi thì hình như lại không có gì để nói, nên biến thành thế này.”

Nói xong lại cúi đầu tiếp tục sửa soạn, Lục Thổ nhìn xoáy tóc trên đầu cô, giật mình, không biết nói gì cho phải.

Nếu có một ngày Phương Như Thần nhìn thấy Mạc Tùy thế này sẽ phản ứng thế nào? Chắc chắn là đau lòng đến đứt ruột gan, dù sao người chẳng liên quan như anh ta còn cảm thấy có chút đau lòng nữa là.

Lúc Lư Vân Phương tới đổi ca thấy Lục Thổ đứng một bên thì kinh ngạc nhũn mày, tiến đến bên cạnh Mạc Tùy hóng chuyện, “Ủi, đây là ai? Bạn trai cũ của cậu hả?”

Cô biết quan hệ của Mạc Tùy với mọi người rất đơn giản, hai năm qua chưa từng thân thiết với ai, hôm nay có người tới rất có thể là bạn trai cũ.

“Không phải, người quen cũ thôi.”

“Không phải á, sao mình lại ngửi thấy mùi gian tình vậy nhỉ?”

Mạc Tùy giao xong việc, dặn dò: “Đừng nói lung tung, để người khác hiểu lầm thì không tốt, mình với anh ta còn không tính là bạn bè.”

Lư Vân Phương thấy cô nghiêm túc thì không đùa nữa, chỉ gật đầu đáp một tiếng.

Mạc Tùy không biết Lục Thổ thích ăn cái gì, hỏi anh ta anh ta lại bảo tùy cô, cô liền dẫn anh ta đến tiệm mì mình thường hay ăn.

“Hàng này làm mì trộn rất được, nước mì là công thức gia truyền, anh ăn thử xem.”

Lục Thổ xem xét phong cách trang hoàng bên trong, gật đầu, “Được, tôi thích ăn mì trộn.”

Mạc Tùy cười cười, sau đó cúi đầu lấy đũa, ôi, xấu hổ, cô không biết nên nói cái gì nữa.

“Giờ cô sống ở đâu?” Lục Thổ mở miệng hỏi.

“Sau khách sạn một đoạn.”

“Có thể tôi sẽ ở lại đây một tuần, có điều khách sạn cứ giữ phòng tôi ở lại cho tôi nhé!”

“Vì sao?” Một tuần thì cũng không khác lắm với những khách du lịch bình thường, ngắn hơn là Mạc Tùy tưởng, trong lòng cô có chút vui vẻ, nhưng nghe câu sau cô lại khó hiểu.

“Vì mấy ngày sau tôi sẽ quay lại, đăng kí đi đăng kí lại phiền lắm!”

Lúc này mì được bung ra, Lục Thổ đổ nước xi dầu trộn mì lên trên, dùng đũa trộn đều rồi đặt trước mặt Mạc Tùy. Cô vội xua tay, “Anh ăn trước đi, để tôi tự làm.”

“Đầu thế để cô chờ được, cô đã làm việc cả một ngày rồi. Cả buổi chiều tôi đều nghỉ, còn ăn bao nhiêu là thứ.”

Mạc Tùy do dự mấy giây rồi nhận lấy, chậm rãi ăn.

Lục Thổ cười cười, hai tay dựa vào cạnh bàn nhìn cô, “Tôi vừa mới nói sẽ còn quay lại, có phải cô nghe thế thấy thất vọng lắm không?”

“Không có.”

“Đừng nói dối, mặt cô cứng ngắc lại luôn ấy.”

Mạc Tùy bất đắc dĩ, nói sang chuyện khác: “Anh tới đây cụ thể là làm gì?”

“Hắn là cô nghe nói rồi, công trường ở phía tây đó có sự cố, tôi đến vừa là xử lý tranh chấp vừa là giám sát, trước khi hoàn thành chắc phải qua lại đây nhiều.”

“Công trình đó là của các anh hả?”

Thấy Lục Thổ không hề do dự gật đầu, Mạc Tùy không nhìn được nhũn mày. Lục Thổ là nhân viên của Phương thị, vậy có khi nào Phương Như Thần cũng tới đây không? Tuy khả năng đó không phải cao, nhưng nhờ đâu Lục Thổ nói với anh về cô thì sao? Không phải cô tự đề cao mình, thực giác cô

cảm thấy nếu Phương Như Thần biết cô ở đây thì nhất định sẽ tới, tình huống đó cô hoàn toàn không muốn gặp.

Lục Thổ dường như biết cô đang nghĩ gì, nói: “A Thần sẽ không đến, cậu ấy còn bận dự án khác!”

Mạc Tùy liếc anh ta, không nói gì, Lục Thổ lại nói: “Yên tâm đi tôi sẽ không nói cho cậu ấy biết tôi đã gặp cô đâu.”

“Vì sao?”

“Để cô khỏi chạy!” Lục Thổ mỉm cười, “Cô không ngại tôi cũng phải ngại thay cho cô.”

Những ngày sau đó Lục Thổ đều đi sớm về khuya, anh ta còn bận hơn cả Mạc Tùy tưởng tượng, có khi cả ngày chỉ ăn một bữa, nhưng một bữa đó cũng nhất định phải ăn với Mạc Tùy.

Anh ta nói: “Mệt như chó vậy, nếu cả ăn cũng phải ăn một mình nữa thì có phải khổ quá không.”

Mạc Tùy nghe vậy không biết nói sao, nhưng nhìn đôi mắt vẫn đỏ của anh ta lại cảm thấy thương.

Đến ngày thứ năm Lục Thổ mò ra được nhà Mạc Tùy. Chỗ ở ở đây tốt hơn nhà cô thuê trước kia rất nhiều, căn bản ở đây ít người ở lâu dài, nên tiền thuê cũng rẻ.

Anh ta mệt mỏi nhắm mắt dựa vào sô pha, áo vest ném sang một bên, cả vạt cũng kéo lỏng, hai cái cúc đầu của áo sơ mi cũng cởi, tóc thì bù xù lòa xòa trên mặt.

Đã là hứng sáng, anh ta không tìm được cái gì ăn ở ngoài nên mới đến đây. Mạc Tùy không biết nên thương anh ta hay tự thương cái thân mình đang nằm chần ăm thì bị gọi ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Người từng bị tổn thương

Trong nhà có đồ ăn dự trữ, cô nấu bát mì ăn liền thả thêm một quả trứng gà, lúc bung lúc ra Lục Thổ đã dựa vào sofa thiếp đi rồi. Cô không biết nên gọi anh ta dậy hay cứ để anh ta ngủ tiếp.

Cô đành cho mì vào hộp giữ nhiệt đặt trên bàn, rồi vào phòng ngủ cầm chăn đắp thêm anh ta, xong xuôi cô cũng vào phòng khóa cửa đi ngủ.

Lục Thổ đêm nay ngủ không ngon, trời tờ mờ sáng anh ta đã tỉnh lại, đau khổ xoay cái cổ cứng ngắc.

Thấy tấm chăn trượt từ trên người xuống, anh ta ngẩn ra, quay đầu lại nhìn thấy hộp giữ nhiệt chặn lên một tờ giấy: Mì nóng, anh dậy thì ăn nhé!

Lục Thổ đặt chân sang một bên, mở nắp hộp ra, quả thật vẫn còn nóng, mùi xông vào mũi, chỉ là không được đẹp mắt cho lắm, cũng đúng, mì để mấy tiếng rồi, nhìn còn đẹp mới là lạ.

Anh ta ăn thử một miếng, nhúu mảy, hương vị cũng không tệ.

Lúc Mạc Tùy thức dậy Lục Thổ đã đi rồi, chăn được gấp gọn đặt ở trên sofa, hộp giữ nhiệt và đĩa cũng đã được rửa sạch hong khô, quả nhiên là lịch sự.

Hai ngày sau Lục Thổ rời khỏi thị trấn, anh ta không mang hành lý theo, dù sao vài ngày nữa lại quay lại mang đi làm gì cho phiền.

Ngồi máy bay hai tiếng, bên ngoài sân bay lái xe đã chờ sẵn, Lục Thổ lên xe trực tiếp tới công ty.

Đến công ty đi thang máy chuyên dụng tới tầng cao nhất. Phương Như Thần còn đang họp, anh ta đi vào văn phòng tổng giám đốc ngồi khoảng nửa giờ mới thấy Phương Như Thần vội vàng đi vào, thấy anh ta liền sùng sốt hạ, lập tức nói với thư ký xinh đẹp đang đi theo đằng sau: “Cô đi ra ngoài trước đi, sửa sang lại những tài liệu tôi vừa nói rồi thông báo xuống các phòng.”

“Vâng!” Thư ký gật đầu, đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Phương Như Thần xoa cổ đi ra sau bàn làm việc ngồi xuống ghế tựa, nhìn Lục Thổ nói: “Sao về sớm vậy? Theo kế hoạch không phải còn mấy ngày nữa sao?”

“Xử lý thuận lợi nên về sớm!” Lúc này thư ký lại đi vào mang cho Lục Thổ một tách cà phê, sau đó lại nhanh chóng đi ra ngoài.

“Chính quyền địa phương nói thế nào? Ảnh hưởng lớn không?”

“Ảnh hưởng chắc chắn là có, nhưng tin tức đã bị phong tỏa, lại bồi thường đầy đủ nên cũng ổn. Về phần chính quyền thì khoảng thời gian trước có thăm hỏi mấy lần, không vấn đề!”

Phuong Như Thần thở phào, gật đầu, “Vây là tốt rồi, bên này phái người theo dõi chặt chẽ, vài ngày nữa cậu tới thành phố xem hạng mục đầu thầu vườn hoa Kim Phạm xem. Tôi vừa được tin vài năm nữa xung quanh khu đó sẽ mở rộng thành một phần trung tâm thành phố, giá nhà sẽ tăng vọt, dự án này tôi nhất định phải lấy.”

“Khi nào thì mở thầu?”

“Nhiều nhất là nửa tháng nữa, tài liệu đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi, cậu chỉ cần tới giám sát, thuận tiện tính vài số liệu là được!”

Lục Thổ cảm tách cà phê suy nghĩ, một lúc lâu sau nói: “Được, nhưng công trình bên này cũng do tôi quản lý, hai năm rồi tôi còn chưa được nghỉ phép năm, thuận tiện cho tôi nghỉ phép một thể đi!”

Phuong Như Thần gổi tay ra sau đầu, cười nói: “Công trình này còn lâu mới kết thúc, cậu nghỉ gộp hai năm thể định nghỉ bao nhiêu ngày?”

“Cùng lắm thì lại thay cậu ra nước ngoài mấy lần.”

“Được rồi, đến lúc đó rồi tính.” Phuong Như Thần nâng cổ tay nhìn đồng hồ, đứng dậy, “Tôi đi trước, có việc gọi điện thoại.”

Ánh mắt Lục Thổ lóe lên, “Lại về căn hộ đấy à?”

Về mặt Phuong Như Thần trở nên lạnh lẽo, rồi lại lập tức cười cười, đi tới nắm anh ta một cái, “Đi đây!”

“Chờ một chút!” Lục Thổ giữ anh lại, “Hai nhà Phuong – Trần sắp thành thông gia, cậu làm như vậy chẳng phải không thích hợp cho lắm sao? Nếu mãi không tìm được Mạc Tùy thì sao?”

Hai năm trước cô phiếu Phuong thị ngã giá không ngừng, cuối cùng là nhà họ Trần ra tay giúp đỡ. Tuy chỉ vì tình nghĩa của đời trước, nhưng từ sau lần đó đại tiểu thư nhà họ Trần – Trần Lăng thường xuyên ra vào nhà họ Phuong, lâu dần mọi người cũng cho rằng hai nhà sắp thành thông gia. Tin tức kiểu này trong giới buôn bán cũng không có gì mới, vì lợi ích dùng hôn nhân làm lợi thế. Mà hai nhà Phuong Trần cũng ăn ý lựa chọn im lặng đồng nghĩa với gián tiếp thừa nhận. Cho nên Lục Thổ rất hiếu kỳ, Phuong Như Thần làm lộ liễu như vậy chẳng lẽ không khiến Trần Lăng tức giận sao?

“Tôi không nghĩ tới vấn đề này, đợi đến khi cần kết hôn tôi sẽ kết hôn, về phần hiện tại. . . . .” Anh lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Có một số việc chỉ bản thân mình biết, Trần Lăng từng bị tổn thương, người đàn ông cô ấy yêu hiện đang ở nước Pháp xa xôi. Tình huống cụ thể anh không biết, nhưng anh biết Trần Lăng còn chưa từ bỏ. Yêu một người nhưng lại không có được người đó thì trái tim vĩnh viễn sẽ không hoàn chỉnh. Bọn họ đều không hoàn chỉnh, cũng bởi vậy họ có thể đến với nhau, nhưng đó cũng chỉ là do hiện thực dồn ép mà thôi.

Lục Thổ nhìn bóng lưng anh đi ra ngoài, trên mặt là vẻ đấu tranh cực độ, tay cầm tách cà phê siết chặt, môi đóng mở mấy lần cuối cùng lựa chọn im lặng.

Người trong trấn ban đầu còn thấy hiếu kỳ với sự xuất hiện thường xuyên của Lục Thổ, hiện giờ đã thành quen. Hôm nay vừa khéo Lô Vân Phuong trực ban, cô thấy Lục Thổ đi vào thì huyet sáo cười nói: “Anh Lục đẹp trai càng ngày càng lên sắc nhỉ!”

“Vây à? Cảm ơn!” Lục Thổ một tay xách hành lý một tay đặt lên quầy, cười nhìn cô ấy, “Sao hôm nay lại là em? Mạc Tùy đâu?”

“Hôm nay vốn là ca của em!”

“Đừng nói dối, anh nhớ ca của cô ấy!”

Lô Vân Phuong ‘ái chà’ một tiếng, cười thích thú, “Cả chuyện này cũng hỏi thăm được cơ à, anh cũng giỏi đấy!”

Lục Thổ nhường mảy, không hề cảm thấy xấu hổ, “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Bình thường thôi!”

“Rồi rồi rồi, đừng ra về nho nhã, buồn nôn!” Cô ấy xoa xoa cánh tay, sau đó chỉ ra bên ngoài, “Đang ở ngoài bờ cát! Hôm nay là sinh nhật Trần Kien, Mạc Tùy đang chơi với cậu ấy!”

Lục Thổ cất hành lý xong liền quay lại tìm. Gió thổi tới mang theo mùi mặn của biển, từ xa đã thấy hai người đi chân trần ngồi trên bờ cát, xắn tay áo đắp lâu đài cát.

Mạc Tùy vui vẻ chỉ dẫn cho Trần Kien, đến gần có thể nghe thấy tiếng trách mắng nho nhỏ. Lục Thổ nhớ thái độ trước kia của Mạc Tùy đối với Phuong Như Thần có chút tương đồng với Trần Kien bây giờ.

Trần Kien nhìn thấy anh trước, hơi ngạc nhiên sau đó hét lên, “Quái nhân đến rồi!”

Anh ta không biết tại sao Lục Thổ thường xuyên đột nhiên xuất hiện rồi lại đột nhiên biến mất, giống hiệp sĩ cổ đại tới vô ảnh đi vô tung, thế cho nên anh ta luôn gọi Lục Thổ là quái nhân.

Lục Thổ đến gần, ngắm lâu đài bọn họ đắp. Nói thật là xấu vô cùng, bên trong hình như còn định đắp hai người, thế nhưng còn chưa đắp xong.

Mạc Tùy thấy Lục Thổ nhìn chằm chằm nên có chút ngượng ngùng, giải thích: “Trần Kiện muốn có vợ, cho nên tôi bảo anh ấy đắp nhà và cô dâu, đáng tiếc còn chưa đắp xong.”

Lục Thổ gật đầu, anh ta cũng có nghe nói về tình trạng của Trần Kiện.

Lục Thổ xắn tay áo, “Tôi giúp cô!”

Mạc Tùy cũng không thể cự tuyệt, nhìn Trần Kiện một cái, nhưng anh ta đã trốn mất. Bởi vì không quen Lục Thổ, nên anh ta có chút sợ hãi.

Mạc Tùy vỗ tay, đứng dậy kéo Trần Kiện lại. Trần Kiện to béo gấp đôi Mạc Tùy, anh ta cúi đầu sợ hãi trốn sau lưng Mạc Tùy.

Mạc Tùy đá anh ta một cái, khẽ nói: “Dừng cảm lên, đừng khiến tôi mất mặt, bằng không về sau tôi sẽ không chơi với anh nữa đâu.”

Trần Kiện bắt đắc đi lại ngồi xuống. Đành chịu thôi, suốt hai mươi mấy năm qua chỉ có Mạc Tùy là chịu chơi với anh ta, uy hiếp này chính là tử huyệt.

Lục Thổ cười hỏi, “Sao anh ta sợ tôi vậy?”

“Trừ phụ nữ, chỉ cần là đàn ông xa lạ anh ta đều sợ!”

“Vì sao?”

“Vi bị đánh nhiều quá!”

Bạn đang đọc truyện *Trộn Đồi Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: – Phát hiện

Dù sao cũng là sinh nhật Trần Kiện, Mạc Tùy không mong cậu không vui trong ngày này, vậy nên cô không cho Lục Thổ tham gia, mà chỉ đứng một bên dùng điện thoại quay cho bọn họ. Lần đầu tiên Trần Kiện được quay phim, cảm giác rất thích thú, thế nên cũng không làm ầm ĩ như trước nữa.

Nhưng xây một ngôi nhà cũng không dễ, Mạc Tùy không có tài năng đấy, ngồi đắp một lúc lâu cũng vẫn là một đồng không ra hình, khó khăn lắm mới nhìn ra được đại khái là cái gì. Cô không muốn chơi nữa, tùy tiện bỏ lại một câu: “Coi như xong rồi đấy, cậu dùng tạm nhà này đi!”

Trần Kiện không vui lắm, “Cậu nói là nhà sẽ rất đẹp cơ mà!”

“Cái này đẹp thế còn gì?” Cô chỉ chỉ đồng cát mềm, “Cát này làm được cái nhà như thế là đẹp lắm rồi! Không tin cậu hỏi anh ta đi!”

Mạc Tùy hùng hổ chỉ sang Lục Thổ, ngầm chớp mắt vài cái.

Lục Thổ tay cầm điện thoại, nhìn qua màn hình thấy được động tác của Mạc Tùy, anh ta cười, “Đúng đấy, khá đẹp rồi, đây là tác phẩm đẹp nhất tôi từng thấy.”

“Thật hả?” Trần Kiện hưng phấn xác nhận.

Mạc Tùy gật đầu thật mạnh “Thật thật!” rồi lái sang chuyện khác “Không phải còn muốn cắt bánh gato à? Đẽ lâu là không thấp được nền nữa đâu!”

Sự chú ý của Trần Kiện bị chuyển sang hướng khác, “Đúng đúng, cắt bánh cắt bánh!”

Bánh gato là Mạc Tùy cắt công vào thành phố mua, đang đặt cách đó không xa. Nhưng gió lớn thổi cát bay lên rất mất vệ sinh, nên họ chạy tới một chiếc thuyền hồng để trên bờ cắt bánh.

Bánh gato hình thức rất đơn giản, vẽ hình một cậu béo và số tuổi, nhưng Trần Kiện nhìn thấy vẫn rất vui vẻ, nhảy nhót múa may quay cuồng quanh chiếc bánh.

Mạc Tùy cầm nến lên, cười: “Đừng quay nữa chóng mặt đấy, nhanh ra ước rồi thổi nến nào.”

Trần Kiện dừng lại, nghiêng đầu. Cảnh đó cậu mới thấy trong tivi, chứ cậu chưa từng gặp, nên cậu hơi bối rối, “Ước thế nào cơ?”

“Minh muốn gì thì ước cái đó!” Mạc Tùy nói.

Trần Kiện nghĩ một chút, rồi gật đầu cái rụp, “Ừ, tôi biết rồi!”

Hai tay cũng không chấp lại, cậu hét toáng lên: “Tôi muốn Mạc Tùy làm vợ tôi!”

Mạc Tùy nhướn mày, cười khở chẳng biết làm sao.

Sau ống kính Lục Thố mím môi, đột nhiên nói: “Cái này không tính.”

“Vì sao?” Trần Kiện nhú mày.

“Điều ước chỉ có thể liên quan đến mình, không được liên quan đến người khác, nếu không sẽ không linh.”

Trần Kiện rất thất vọng, phụng phịu giậm chân, mớ rung rung, sau một lúc lậ, lại nói, “Vậy được rồi, tôi ước sau này tôi được ăn thật nhiều thịt mỡ!”

Mạc Tùy nghe mà ói máu, béo quá sẽ ảnh hưởng sức khỏe, nên ông chủ khổng chế nghiêm ngặt đồ ăn của Trần Kiện, không cho cậu ăn thịt, xem ra Trần Kiện khá oán hận chuyện này.

Trần Kiện một mình xoi hết nửa cái bánh rồi hài lòng chạy ra ngoài chơi. Lục Thố và Mạc Tùy thì đứng trên chiếc thuyền cũ ngắm cảnh biển. Hai năm qua Mạc Tùy đã ngắm nhìn khung cảnh này không biết bao nhiêu lần, nhưng mỗi khi nhìn cô vẫn có cảm giác lòng nhẹ nhàng hơn, như thể cho dù là chuyện gì đứng trước cảnh tượng này cũng chỉ là hạt cát.

“Mấy ngày nữa cũng là sinh nhật tôi, đến lúc đó cô lại tổ chức với tôi nhé!” Đột nhiên Lục Thố nói.

Mạc Tùy nhìn cánh hải âu bay liệng phía xa, “Được, đến lúc đó gọi thêm vài người cho náo nhiệt.”

“Hai người là đủ rồi, những người khác tôi cũng không quen lắm.”

Mạc Tùy nhú mày, cô không phải đồ ngốc, lời nói cử chỉ của Lục Thố đang muốn biểu hiện gì không phải cô không hiểu. Không tính đến chuyện Lục Thố là người như thế nào, cho dù anh ta có tốt ngàn vạn lần thì chỉ cần có quan hệ với Phương Như Thần, Mạc Tùy đều sẽ từ chối giao du. Nếu không phải anh ta chủ động tiếp cận thì hẳn hai người cũng chẳng có dính dáng gì.

“Hai người thì không hay lắm, để người ta thấy không biết sẽ nói gì. Tuy tôi không phải người cầu nệ tiểu tiết, nhưng tôi vẫn rất quan tâm đến danh tiếng của mình.” Mạc Tùy đùa.

“Bị thấy thì sao, tôi vốn đang theo đuổi cô mà, trai chưa vợ gái chưa chồng, chuyện rất bình thường.” Lục Thố dứt khoát nói thẳng.

Mạc Tùy không kịp phản ứng, nhưng ngay sau đó đã bình tĩnh lại: “Lục Thố, chuyện này không nên đùa, chúng ta không thân đến mức ấy, hơn nữa tôi tự thấy mình không có gì đặc biệt, với tướng mạo của anh muốn tìm loại nào mà không có? Hơn nữa chuyện trước kia không phải anh không biết, sao tôi có thể chấp nhận anh?”

“Đừng kích động như thế!” Lục Thố dứt hai tay trong túi quần, quần áo anh ta bị gió biển thổi phấp phới, mái tóc mềm mại bay hơi rối: “Tôi thấy em thực sự hấp dẫn tôi, tôi cũng không thể nói mình có tình cảm sâu đậm với em, dù sao chúng ta mới tiếp xúc chưa nhiều. Có điều từ trước tới nay người khiến tôi có hứng thú chỉ có một mình em. Vậy nên chúng ta cứ thông thả từng bước, giờ tôi chỉ nhắc nhở em, cho em có chuẩn bị thôi.”

Mạc Tùy ôm trong lòng sự bất an lo sợ, nhưng anh ta đã nói vậy cô cũng không tiện nói gì thêm, chỉ có thể nhú mày giữ yên lặng.

Lục Thố không đòi Mạc Tùy mua quà sinh nhật gì, chỉ cần cô ra sân bay đón và cùng ăn bữa. Có lẽ biết cô sẽ từ chối, cuối cùng còn nói thêm một câu, dù là bạn bè bình thường những việc này cũng là nên làm.

Mạc Tùy bó tay. Nghĩ lại, cô cũng cảm thấy việc này không khó, thế nên một ngày trước khi đi đón cô cẩn thận gọi điện cho anh ta để xác nhận giờ bay. Lúc đó Lục Thố đang ở biệt thự của Phương Như Thần báo cáo công việc, nhưng vì vừa mới ăn phải vài đồ ăn hỏng nên phải vào nhà vệ sinh.

Phương Như Thần nhìn mã vùng số gọi đến lại nghĩ là công việc, nên không ngại nghe thay.

Xem đi, có một vài việc luôn trùng hợp như thế, đương nhiên, chuyện không trùng hợp thì đã không trở thành chuyện.

“A lô? Xin chào!”

Mạc Tùy nở nụ cười, “Sao lịch sự vậy, tôi chỉ gọi hỏi xem mai anh đi chuyến mấy giờ thôi, nếu không đến lịch giờ thì không ớn lắm!”

Khi còn là Tùy Kỳ, anh và Mạc Tùy rất ít khi nói chuyện điện thoại. Giờ Mạc Tùy và Lục Thố cũng tương tự, không mấy khi nói chuyện điện thoại nên cô hoàn toàn không nghe ra giọng bên kia có gì khác lạ. Nhưng Mạc Tùy không nhận ra không có nghĩa là Phương Như Thần không nhận ra. Trước đây mỗi lần trò chuyện anh đều ghi âm lại, mấy năm nay anh đã tua đi tua lại chúng không biết bao nhiêu lần, sao có thể không nghe ra?

Bút trong tay rơi ‘bộp’ xuống đất, cơ mặt Phương Như Thần như bị keo cao su cố định, hô hấp cũng dần hỗn loạn.

“Mạc Tùy?” Anh gượng gạo phát âm hai tiếng.

“Đúng rồi, tôi đây!” Mạc Tùy nhắc lại: “Mai anh đi chuyến nào? Đã đặt chưa?”

Hai tay Phương Như Thần siết chặt lại rồi lại thả lỏng ra, đôi mắt nhìn vô định về hướng bàn trà phía trước, anh cố giữ bình tĩnh: “Rồi, một giờ chiều.”

Vé máy bay của Lục Thố là thư ký của Phương Như Thần đặt giúp, đương nhiên anh biết.

“Được, vậy mai gặp!”

“Mai gặp!”

Cúp điện thoại, anh nhanh chóng xóa cuộc gọi trong nhật ký, sau đó đặt lại điện thoại về chỗ, không bao lâu sau Lục Thố đi ra, anh ta xoa xoa bụng cười khò, “Thực là khổ sở quá, đã mấy ngày rồi!”

Phương Như Thần cúi đầu xem tài liệu không đáp, vì sao Lục Thố không nói việc này cho mình? Đáp án dường như đã rõ ràng.

“Sao vậy? Sắc mặt đột nhiên kém thế?” Lục Thố ngồi xuống đối diện anh, hỏi.

“Không sao, đột nhiên đầu hơi choáng!” Anh nhàn nhạt nhìn anh ta, “Phần còn lại cậu gửi thẳng vào mail cho tôi đi, hôm nay đến đây thôi!”

“Cũng được, dù sao phần quan trọng đã nói hết rồi, cần thì gọi điện thoại sau.”

Phương Như Thần gật đầu, Lục Thố thu dọn xong mau chóng đi về.

Trong phòng chỉ còn lại một mình anh, Phương Như Thần ngẩn ngơ nhìn về phía trước, dường như còn chưa thể hoàn hồn. Hai năm qua Mạc Tùy vẫn ở thành phố J? Cô sống thế nào? Bây giờ cô thế nào rồi? Có khi nào cô không muốn gặp lại anh không? Có khi nào nhìn thấy anh là chạy không?

Trong đầu lại quẩn quanh rất nhiều nghi vấn, mà khiến cho anh không thể bỏ qua nhất là giọng điệu như rất thân thiết của Mạc Tùy. Cô và Lục Thố đã gặp lại từ lâu. Anh còn nhớ rõ cách đây hai năm Lục Thố tiếp cận Mạc Tùy, tuy lúc ấy bọn họ còn chưa tính là bạn, nhưng anh biết ấn tượng của Mạc Tùy về Lục Thố không phải tệ, mà Lục Thố đối với Mạc Tùy cũng rất đặc biệt. Trong trí nhớ của anh, Lục Thố là người ôn hòa thân thiện nhưng cũng không quá gần gũi với ai, nhưng anh ta tiếp xúc với Mạc Tùy nhiều hơn rất nhiều so với người khác. Mạc Tùy của hai năm sau, Lục Thố gặp cô sớm hơn anh, điều này làm cho anh ghen đến mức đầu ngón tay cũng đau.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Tìm được

Ngày hôm sau, Lục Thố xuống máy bay đi ra cửa liền nhìn thấy Mạc Tùy. Cô đang nhảy lò cò, thấy anh ta vội vã vẫy tay.

Lục Thố cười, bước nhanh tới, “Chờ lâu chưa?”

“Không sao! Cũng không lâu lắm!”

Sau đó hai người bắt xe cùng về khách sạn, Mạc Tùy nhận ca, Lục Thố thì trở về phòng nghỉ ngơi, đêm khuya sau khi giải quyết xong công việc lại tới chỗ Mạc Tùy.

Hai năm qua, lúc rảnh rỗi Mạc Tùy có học chút nấu ăn, hiện giờ nấu nướng cũng có bài có bản rồi, nguyên liệu thì chuẩn bị sẵn từ sáng.

Cô thuần thục đeo tạp dề, bật bếp nóng chảo chuẩn bị xào rau.

Lục Thố tựa vào cửa nhìn, đây là lần đầu tiên anh nhìn bóng lưng một cô gái nấu cơm, cảm thấy rất mới mẻ, trong lòng lại tràn ngập một cảm giác không thể nói rõ, giống như. . . . . Một gia đình?

Lúc này có người gõ cửa, Mạc Tùy vẫn không ngừng tay, vẻ mặt khó hiểu, “Lúc này còn ai đến nữa nhì? Chủ nhà sao? Tiền thuê nhà theo quý hình như tôi chưa trả.”

Cô nói với Lục Thố: “Anh ra mở cửa xem là ai!”

Lục Thố đi mở cửa, nhưng một lúc lâu sau vẫn không lên tiếng.

Mạc Tùy gọi vọng ra: “Là ai đấy?”

Không ai trả lời.

Cô lại đảo muối vài cái, tắt bếp, lau tay vào tạp dề rồi đi ra ngoài.

“Ai đấy? Đêm hôm khuya khoắt sao. . .” Bỗng dừng dừng lại.

Phuong Như Thần đang đứng ở cửa đối diện Lục Thố, ánh mắt lạnh lẽo nặng nề, cơ thể cao ráo dưới bộ tây trang trắng như từng bách. Anh nghe tiếng quay đầu lại nhìn, ánh mắt sững sờ trong giây lát sau đó lập tức biến thành vui vẻ.

“Mạc Tùy!” Anh gọi, muốn nói một câu ‘đã lâu không gặp, giờ em thế nào?’ Nhưng lại không thốt ra được thành lời.

Mạc Tùy nhìn Lục Thố, anh ta đang cau mày dường như cũng không ngờ anh sẽ đến.

Phuong Như Thần đẩy Lục Thố ra đi thẳng tới, nhìn bốn phía, “Em luôn ở đây sao? Hoàn cảnh cũng không tồi.”

Lục Thố đóng cửa lại xoay người, đi đến bên cạnh Mạc Tùy, hai người đều không đáp lời.

Phuong Như Thần nhìn bọn họ đứng cạnh nhau cảm thấy vô cùng chứng mắt, đi dép lê giống nhau như ở chung một nhà.

“Sao không nói gì?” Anh cười cười.

Mạc Tùy nâng tay, “Anh Phuong, mời ngồi!”

Anh Phuong? Phuong Như Thần rũ mắt xuống, lặng lẽ ngồi xuống.

Mạc Tùy hiện giờ không còn tâm trạng nấu cơm tiếp, Lục Thố chắc cũng không hứng thú ăn cơm nữa. Cô đi pha hai chén trà bưng ra đặt trước mặt hai người, sau ba người mỗi người ngồi một góc.

Lục Thố lên tiếng trước: “Sao cậu lại đến đây?”

Phuong Như Thần nhấp một ngụm trà, mắt cũng không thèm ngước lên: “Vì sao tôi không thể đến?”

“Cậu biết từ khi nào?”

“VẬY còn cậu biết từ khi nào?” Phuong Như Thần ngoại trừ phần nộ còn có cảm giác thất vọng khi bị bạn tốt phản bội. Anh lạnh lùng nhìn Lục Thố, lần đầu tiên nghiêm túc nhìn kỹ anh ta, “Tôi nghĩ cậu tốt nhất nên cho tôi một lời giải thích, chẳng qua không phải bây giờ. Tôi có thể cho cậu vài ngày cân nhắc, Lục Thố, chúng tôi quen nhau từ lúc mới lọt lòng, cậu đừng khiến tôi thất vọng lần nữa!”

Lục Thố tránh ánh mắt của anh, chuyện này quả thật là anh ta ích kỷ. Từng câu từng chữ Phuong Như Thần nói đều đánh vào tim anh ta, không phải không chột dạ, nhưng nếu được chọn lại một lần có lẽ anh ta sẽ vẫn làm như vậy.

Lúc này Mạc Tùy chợt lên tiếng, giọng điệu bình thản, “Không trách Lục Thố, là tôi bảo anh ấy đừng nói cho anh.”

“Vì sao?” Phuong Như Thần quay sang cô. “Không muốn gặp anh đến thế sao? Rốt cuộc anh đã làm chuyện đại gian đại ác gì khiến em ghét anh như vậy?”

Anh quả thực không hiểu, chuyện hai năm trước thật sự nghiêm trọng như vậy sao?

Mạc Tùy nhìn ngón tay mình, ánh mắt có chút trống rỗng, cô gật đầu, “Phải, không muốn gặp.”

“Lý do?”

“Không muốn gặp anh chẳng lẽ không phải là lý do sao?” Mạc Tùy ngẩng đầu nhìn anh, đây là lần đầu tiên cô nhìn vào mắt anh từ khi anh bước vào cửa. Khi vừa bỏ đi cô quả thực vô cùng căm hận, nghĩ rằng nếu quả có một ngày cô gặp lại người này, khi đó trong tay có cái gì cô liền ném cái đó, xả giận một phen rồi phui tay chạy lấy người.

Nhưng hiện giờ gặp lại cũng chỉ thế này mà thôi, hoàn toàn không có phần nộ như lúc xưa từng nghĩ. Ngoại trừ ngực hơi nhói lên thì không khác gì với gặp những người khác. Cô không biết vì sao, có thể là thời gian dài, cảm xúc khi đó bị mài mòn; có lẽ là vì trưởng thành hơn hai tuổi, đã trở nên thành thục; cũng có thể vì người đàn ông trước mắt đã trở nên xa lạ, không tìm thấy bóng dáng khi xưa nữa.

Phuong Như Thần cũng phát hiện sự thay đổi của Mạc Tùy, ngoại trừ bề ngoài cùng tính cách còn có ánh mắt cô, hoàn toàn bình thản, không thấy chút phần nộ nào.

Nhưng anh thà đối mặt với Mạc Tùy nóng nảy gắt gỏng khi đó còn hơn, ít nhất còn có thể tìm chút sơ hở từ những lời nói trong cơn nóng giận, không giống hiện giờ, thâm trầm hờ hững như không gì có thể kích thích được sự hào hứng của cô.

Anh thở dài, “Không tính lý do từ phía anh.”

“Vậy thế nào mới tỉnh?”

Thế nào mới tỉnh? Anh biết trả lời thế nào? Lý do nào có thể khiến anh buông tay Mạc Tuy ư? Nhưng trên thế giới này làm gì có lý do nào có thể khiến anh buông tay Mạc Tuy? Cho dù là chết cũng không được.

Mạc Tuy nói tiếp: “Anh Phuong hoặc Phuong Tổng, tôi muốn nói khoảng thời gian chưa đầy một năm ấy đối với cuộc đời dài đằng đặc của chúng ta mà nói quả thật ngắn đến mức không đáng nhắc tới, anh tội gì phải giữ rịt lấy nó? Thân phận, gia thế, hoàn cảnh trưởng thành của chúng ta cách biệt một trời một vực, vốn dĩ sẽ chẳng sao giờ gặp nhau, có tất yếu phải vì một sai lầm mà canh cánh trong lòng không?”

Phuong Như Thần tròn tròn mắt, “Em cảm thấy đó là sai lầm?”

Mạc Tuy lạnh nhạt gật đầu, “Đúng, là sai lầm, hơn nữa tôi rất hối hận, nếu được làm lại một lần tôi tuyệt đối sẽ không đưa người lạ về nhà.”

Tim Phuong Như Thần lạnh đến phát run, sự tồn tại của anh bị một câu nói nhẹ như lông hồng của cô xóa bỏ, nỗ lực duy trì về lịch thiệp bị cô dễ dàng đánh vỡ.

Đó là ràng buộc duy nhất giữa bọn họ, cô lại nói là sai lầm, cô còn hối hận, sao cô có thể hối hận? Sao có thể? !

Lục Thổ uống một ngụm nước, lúc này nói: “A thần, muộn rồi, về đi, có việc để ngày mai nói.”

“Câu cảm miệng cho tôi!” Phuong Như Thần quát, sau đó trừng mắt nhìn Mạc Tuy, “Đó không phải sai lầm, với anh đó là chuyện đúng đắn nhất đời này anh từng làm, em không chấp nhận anh chỉ chứng tỏ em không hiểu anh. Mạc Tuy, anh sẽ cho em biết sự xuất sắc của anh, ưu điểm của anh, chúng tôi vô cùng thích hợp.”

Mạc Tuy cúi đầu, không đáp, cô không biết còn có thể nói cái gì. Con người cô bây giờ nói được nhiều như vừa rồi đã là rất hiếm thấy rồi, hơn nữa cô cũng đã thể hiện rõ suy nghĩ và lập trường của mình rồi.

Ưu và khuyết điểm của Phuong Như Thần cô đều biết, tuy rằng đã từng cố phủ nhận nhưng không có nghĩa là không tồn tại, chỉ có điều. . . . .

Mạc Tuy có chút đau đầu, xoa xoa huyệt thái dương. Quen với việc có người bên cạnh rồi lại bị vứt bỏ là chuyện rất tàn khốc, rất khó để lại tin tưởng một người khác. Nếu đến cuối cùng lại vẫn chỉ còn một mình thì tội gì phải quen với việc được chia sẻ? Thế giới này ngoại trừ bản thân ra, không ai có thể vĩnh viễn không rời xa.

Sự im lặng của cô khiến cảm xúc của Phuong Như Thần có chút mất khống chế. Anh đột nhiên đứng dậy đi đến kéo Lục Thổ đứng lên. Lục Thổ nhúm mày, “Câu làm gì thế?”

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: – Không không chế được

Phuong Như Thần không thèm để ý đến anh ta, tóm hai tay anh ta đẩy ra ngoài. Lục Thổ không phải người thích vận động, sức lực hai người cách biệt nên anh ta phản kháng cũng chẳng có tác dụng gì, bị động lùi ra xa.

“A Thần, cậu làm gì vậy? Đừng đùa nữa, mau buông ra!”

“Cảm miệng lại!” Anh quăng anh ta ra ngoài cửa rồi đóng sầm cửa lại.

Lục Thổ hơi lão đảo, xoay người nhìn cánh cửa đóng chặt, cảm thấy khóe dờ mếu dờ, rồi sau đó thờ dài. Cũng chỉ có lúc gặp chuyện liên quan đến Mạc Tuy cậu ấy mới có thể mất đi sự bình tĩnh thường ngày như thế, dường như lại giống với hồi mới tìm thấy cậu ấy, vừa ấu trĩ vừa nóng nảy.

Mạc Tuy không kịp phản ứng trước những hành động của anh, đến khi hoàn hồn thì Lục Thổ đã bị đuổi ra ngoài mất rồi.

Cô nhúm mày: “Anh làm gì vậy? Đó là Lục Thổ mà!”

Sau đó cô đứng dậy định đi mở cửa, Phuong Như Thần kéo cô vào lòng mình, “Định mở cửa cho hắn sao? Mới như vậy đã không nỡ bỏ sao?”

Hai người cách nhau rất gần, hô hấp của Phuong Như Thần gần như phả thẳng trên mặt cô, sự ấm áp khác thường này làm cô hết sức mất tự nhiên.

“Anh đừng quá đáng, đây là nhà tôi, mong anh tôn trọng một chút.” Mạc Tuy lạnh lùng nhìn chằm chằm anh, nói.

Sự chống đối bình thản đến lạnh lùng của người đối diện cũng như sự bảo vệ của cô dành cho Lục Thổ làm đầu Phuong Như Thần đau đớn. Anh không hiểu vì sao Mạc Tuy lại có thể có liên hệ với Lục Thổ, hai người họ liên lạc với nhau từ bao giờ, hay là họ vẫn luôn liên lạc suốt hai năm qua. Vậy trong

thời gian không có anh ở đây hai người đã có quan hệ thế nào, tại sao họ phải lừa anh, anh đã tìm cô lâu như thế, tại sao chứ?!

Càng nghĩ lại càng thấy khó chịu trong lòng, đau đớn như thể muốn nổ tung. Anh hồi hận, anh đã hối hận từ lâu rồi, sao khi ấy anh phải để ý nhiều chuyện như vậy mà không chọn Mặc Tuy. Cô đã cho anh cơ hội sao anh không nắm lấy, biết rất rõ vì chuyện riêng của gia đình mà Mặc Tuy rất thiếu cảm giác an toàn sao anh còn nói dối cô?

Hai năm, hai năm có thể thay đổi rất nhiều thứ, bên cạnh cô có hay chẳng những người khác, người ấy có phải là Lục Thổ không, họ có phải cũng sống như người yêu không, như ngày xưa anh với cô? Hình ảnh hai người đứng sóng vai lúc vừa vào cửa anh nhìn thấy lại ủa vào trong óc.

Phương Như Thần khẽ gầm lên một tiếng, ép Mặc Tuy lên vách tường, khuôn mặt méo mó vì sự ghen tuông điên loạn, toát lên sự dị dạng đáng sợ.

Ngón tay dè dặt trên đôi môi mềm mại của cô dùng sức cọ sát, nói bằng một giọng như rên rỉ: “Chỗ này có bị hấn chạm qua không? Hử?”

Mặc Tuy hơi hoảng sợ, sợ hãi nhìn anh, đau đớn trên môi làm cô bắt an, tròn tròn mắt.

Cô quay đầu qua một bên, giọng run rẩy: “Anh làm cái gì đó! Buông ra!”

Phương Như Thần nhìn vào mảnh da trắng nõn trên cổ lộ ra khi cô quay đầu, nheo mắt lại, rồi không do dự cúi đầu hôn lên, đầu lưỡi thông thả và trân trọng chà đạp trên làn da trơn mịn, đã lâu quá rồi.

Mặc Tuy sững sờ, da gà nổi đầy, sự bình tĩnh miễn cưỡng giữ lại cuối cùng cũng sụp đổ. Cô quát: “Đồ khốn, anh đang làm gì? Buông ra, cút!”

Sự phản kháng của cô không có tác dụng gì với Phương Như Thần, anh dễ dàng khống chế tay chân cô, đầu lưỡi từ từ di chuyển sang một hướng khác. Mặc Tuy cố gắng giãy giụa, muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của anh, nhưng lại làm cho hô hấp của người kia ngày càng dồn dập, đôi mắt càng thêm say mê. Anh ngừng đầu nhìn Mặc Tuy, rồi đỡ lấy đầu cô dùng sức hôn.

Khi môi lưỡi chạm nhau, Phương Như Thần phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, lưu luyến trong cổ.

Khi Mặc Tuy nhận ra mình không thể đẩy được anh thì không giãy giụa nữa, để kệ anh muốn làm gì trên người mình thì làm. Cho đến khi quần áo từng món từng món rơi xuống, anh rồi mới cô tìm kiếm đến những nơi khác, Mặc Tuy mới nhìn ánh đèn vàng mờ ảo trên đầu mình, bình tĩnh: “Nếu anh muốn phát tiết đến thế thì chúng ta có thể lên giường, ít ra sẽ thoải mái hơn. Tôi cũng có nhu cầu của tôi, chúng ta có thể thỏa mãn lẫn nhau.”

Cái đầu đang dụi vào ngực cô dừng lại, sau đó từ từ ngẩng lên, khi hai ánh mắt chạm nhau, anh nhận ra trong mắt người kia ngoài sự tĩnh lặng thì chẳng có chút trâm mê nào, như một gáo nước lạnh tạt vào đầu anh, lạnh buốt đến xương.

Anh buông cô ra, hoảng loạn lùi một bước, nhìn Mặc Tuy tỉnh táo tự chỉnh lại quần áo, anh quát lên trong tuyệt vọng: “Anh không cần chuyện đó, em biết rất rõ, anh yêu em, Mặc Tuy! Anh yêu em, vì sao em không thể yêu anh như thế! Cho dù chỉ là một phần mười thôi cũng đủ rồi!”

Đầu ngón tay đang cầm quần áo chột run lên, rồi lại tiếp tục yên lặng.

Phương Như Thần nhìn cô với một khuôn mặt đau thương, nhưng anh không biết phải làm sao, đứng trước Mặc Tuy anh hoàn toàn bất lực. Rõ ràng giờ anh đã giỏi giang hơn xưa, vậy tại sao lại càng không thể nói ra lời?

Anh đau đớn ngồi phịch xuống sofa, cúi đầu, vò tóc.

Về mặt Mặc Tuy phức tạp, đối diện với một người mất lý trí như thế, cô cảm thấy như thể mình đã gặp lại “Tùy Kỳ”, mọi hành động của anh đều không khác xưa chút nào.

Mặc Tuy đi thẳng về phòng, trước không nói có thể đuổi người ngoài kia ra ngoài hay không, ít ra cũng đừng nên chọc giận anh tiếp làm gì, tránh lại xảy ra chuyện gì không tốt.

Đêm đó chẳng ai có thể ngủ ngon, nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ, như thể cả thế giới bên ngoài đang cùng thức với họ.

Ngày hôm sau, Mặc Tuy thức dậy liền thấy Phương Như Thần đang đứng bên cửa sổ, quay lưng về phía cô nói chuyện điện thoại, giọng nói lạnh nhạt lưu loát, tư thái cao ngạo tuần tú, như thể sự điên cuồng hôm qua chỉ là một ảo giác nhất thời.

Cho đến khi anh quay người lại, cổ áo chật vật những nếp nhăn và hai mắt đỏ vằn tơ máu mới chứng minh cô không nằm mơ.

Anh nhanh chóng cúp điện thoại, cười đi tới, “Dậy rồi hả? Đi tắm đi rồi ăn sáng, anh làm cháo em thích ăn nhất đó, tuy không đủ nguyên liệu nhưng mùi vị cũng không tệ lắm đâu.”

Mặc Tuy nhìn lên trên bàn, rồi quay người vào nhà tắm rửa mặt chải đầu. Mắt Phương Như Thần tối sầm lại.

Khi cô đi ra, anh đã bày xong bát đĩa, Mặc Tuy yên lặng ngồi xuống bắt đầu ăn.

“Có nhạt quá không?” Phương Như Thần căng thẳng nhìn cô.

Mặc Tuy chỉ lắc đầu.

Sau khi ăn xong Phương Như Thần muốn dọn bát, cô lại né người qua một bên, cầm bát đứng lên tự mình mang vào bếp rửa.

Tay anh khựng lại trên không rồi chán nản hạ xuống, anh nhìn bóng hình cô độc trong bếp, cảm thấy thất bại, còn khó chịu hơn cả trước đây bị cô xua đuổi.

Lúc ra cửa Mạc Tùy cầm một cái túi từ tủ giày, bên trong phồng lên không biết đựng gì. Phương Như Thần hơi ngạc nhiên, nhưng không hỏi, anh hơi sợ phải nói chuyện với cô.

Khi tới khách sạn, Phương Như Thần vẫn bám theo cô. Trên đường đi gặp vài người quen, nhìn thấy anh đi sau Mạc Tùy đều ngạc nhiên. Người lớn tuổi nói chuyện đều không e dè, thấy vậy chỉ cười nói: “Cậu trai này đẹp thật đấy, còn đẹp hơn A Mai thị trấn mình.”

Nói xong, cả mấy người đều cười, A Mai là một cô gái sinh ra và lớn lên ở thị trấn bên bờ biển này. Cô ấy là đại mỹ nữ được mọi người ở đây công nhận.

Phương Như Thần nghe xong câu ấy cũng không giận, lễ phép gật đầu cười cười với họ.

Mạc Tùy đi vào khách sạn, thấy Lục Thố ngồi một góc ăn sáng, đặt gói đồ trên tay lên bàn, “Coi như bồi thường bữa cơm không thành hôm qua!”

Lục Thố liếc mắt nhìn sắc mặt không lấy gì làm đẹp của Phương Như Thần, cười cười, lấy các thứ ra, là một vỏ sò lớn. Đối với người vùng biển vỏ sò chẳng phải thứ gì đặc biệt, nhưng vỏ sò này có màu rất lạ, năm màu xếp lớp trái đều.

Mạc Tùy nói: “Cái này là dân biển ở đây đi đánh cá mang về, tôi thấy đẹp nên mua, anh đừng chê.”

“Không đâu, rất đẹp!” Anh ta để lại vỏ sò vào trong túi, đặt lên đùi.

Mạc Tùy gật đầu quay người vào trong phòng.

Phương Như Thần không đi theo nữa, ngồi xuống đối diện Lục Thố, mắt tròn trừng nhìn anh ta.

Lục Thố đảo đũa hai lần cũng không ăn nổi nữa, đặt đũa xuống bắt đầu nói chuyện, “Hành lý của cậu đâu?”

Anh bình tĩnh đáp hai chữ, “Không mang!”

“Đi tay không tới à?” Lục Thố kinh ngạc nhìn anh, “Ồ đây có nhiều thứ không mua được lắm.”

“Đừng nói nữa!” Phương Như Thần mặt sắc lạnh, “Giải thích!”

“Giải thích cái gì?”

“Tìm được Mạc Tùy lúc nào? Sao không nói cho tôi?” Anh dừng một chút, rồi khó khăn nói nốt, “Quan hệ hiện tại của hai người là gì?”

“Mấy tháng trước tôi tới đây giải quyết vụ sự cố vô tình gặp lại cô ấy. Còn về việc sao không nói cho cậu, cậu cũng biết rõ Phương thị mới ổn định chưa được bao lâu, còn có nhà họ Trần, tôi nghĩ không đề cậu biết thì tốt hơn, và lại bản thân tôi cũng có cảm tình với Mạc Tùy.” Thấy ánh mắt không tốt đẹp gì của Phương Như Thần, Lục Thố gơ hai tay, “Ok, tôi biết việc này tôi xử lý không có tâm lắm, nhưng đối mặt với cô gái mà mình thích đàn ông ai mà chẳng ích kỷ.”

Phương Như Thần dồn sức đập cả hai tay xuống bàn, “Cô ấy là của tôi, cậu vứt ngay cái tình cảm không nên có của cậu đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trộn Đồi Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tùy Kỳ khóc

Lục Thố nhíu mày, “A Thần, cậu bình tĩnh một chút, cậu đừng quên còn có Trần Lăng.”

“Liên quan quái gì đến cậu?” Phương Như Thần nâng tay chỉ vào Lục Thố, “Tôi nói cho cậu biết, Mạc Tùy là của tôi, chỉ có thể là của tôi, tôi có thể không cần Phương thị, nhưng tuyệt không thể mất cô ấy.”

Lục Thố khiếp sợ, sau đó cũng nổi giận, “Cậu nói vớ vẩn gì thế, cậu điên rồi!”

“Cậu thì biết cái gì, Phương thị mất có thể bắt đầu lại, mất Mạc Tùy cậu bảo tôi đi đâu tìm?” Hai năm, hai năm qua anh không đêm nào được an giấc, trong lòng bất an lo sợ Mạc Tùy gặp chuyện ngoài ý muốn, hoặc đã có người khác mà quên anh. Những suy đoán này luôn khiến anh phát điên, nếu nữa

đời sau vĩnh viễn phải sống như vậy thì còn ý nghĩa gì nữa? Nhưng bắt đầu đi và sợ hãi ấy không ai biết, không ai hiểu.

Lục Thổ trợn mắt nhìn anh như nhìn một kẻ điên, khi nhận ra những gì anh nói đều là thật đành bắt đầu nói: “Vậy khi nào cậu về?”

“Tôi không về!”

“Cái gì?”

“Công ty có việc có thể gọi điện thoại cho tôi hoặc gửi mail, tôi không về!” Dừng một chút, lại nói: “Còn có, buổi chiều cậu về trực công ty.”

“Cái gì?” Lục Thổ lần này thực sự biến sắc, đây rõ ràng là muốn đuổi anh ta đi!

“A Thần, cậu đừng đùa! Đây không phải trò đùa, cậu sao có thể rời công ty!” Anh ta nghiêm túc nói.

“Nói ít thôi, tôi tự có tính toán của tôi.”

Nói xong anh đứng dậy đi vào buồng trong, Mạc Tuy đang ngồi trước máy tính xem danh sách khách đăng ký, chỉ cách một bức tường đương nhiên cô nghe được cuộc nói chuyện của hai người.

Phương Như Thần không quấy rầy cô, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế bên cạnh.

Tâm tư của Lục Thổ trong lòng mọi người đều hiểu, nhưng địa vị của anh ta trong lòng Mạc Tuy từ trước đến nay đều không thay đổi. Điểm này cô có thể cam đoan. Có lẽ chính Lục Thổ cũng hiểu, hơn nữa anh ta cũng biết dựa theo tình huống hiện tại mình không có phần thắng, bởi vậy cũng không quá phản đối quyết định của Phương Như Thần, xé chiều hôm đó liền xách hành lý đi mất.

Phương Như Thần lại bắt đầu quần lấy Mạc Tuy, có đôi khi thất thần chợt cảm thấy ngoại trừ hai năm trống rỗng thì không có gì thay đổi, đợi đến khi hoàn hồn lại tự giễu, sao có thể không có gì thay đổi chứ?

Giờ tan làm, Phương Như Thần đứng chắn đường Mạc Tuy đòi đi mua quần áo. Ráng chiều đỏ như lửa chiếu lên mặt anh càng thêm quyến rũ mê người.

“Anh có thể vào nội thành mua!” Mạc Tuy nói.

“Em đi với anh.”

“Tôi không rảnh.”

“Anh không biết đường.”

Phương Như Thần quấy rối vô cùng nhuần nhuyễn, anh đã sẵn sàng tinh thần kháng chiến đến cùng. Anh đã dự đoán được Mạc Tuy cuối cùng sẽ đồng ý, nhưng không ngờ lại dễ dàng như vậy.

Cô không tiếp tục tìm lý do nữa, chỉ lạnh nhạt gật đầu, “Được!”

Sau đó cô xoay người dẫn anh đi ra ngoài. Đây là kết quả anh muốn, nhưng đối diện với khuôn mặt thản nhiên như mặt nước lạnh sóng của Mạc Tuy anh lại cảm thấy thật mất mát.

Đến nội thành anh nghĩ cách để Mạc Tuy nói chuyện, nhưng phản ứng của cô không phải lắc đầu thì là gật đầu, nhiều nhất cũng chỉ một hai con chữ.

“Đi thôi, đi ăn cơm!” Đèn đường vừa bật, anh xách theo đồng hồ, đề nghị.

“Không cần.”

“Đi thôi, giờ về nhà lại phải chuẩn bị đồ ăn, cũng không biết phải chờ tới khi nào.”

Mạc Tuy vẫn lắc đầu, “Không cần, anh ở lại đây mà ăn, tôi đi trước!”

Sao anh có thể để cô đi như vậy? Anh giữ cô, bắt đầu gọi, “Mạc Tuy!”

Mạc Tuy thong thả nhưng kiên quyết rút tay ra, “Phương Như Thần!”

Đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh, thật xa lạ.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào? Anh muốn tôi cùng anh đi mua quần áo, tôi đi. Nếu anh nhất định muốn tôi cùng anh đi ăn cơm, được, tôi cũng có thể đi, nhưng cũng phải có giới hạn được không? Tôi rất mệt, tôi muốn về nhà ăn cơm rồi đi ngủ, yêu cầu của tôi không khó chứ? Anh có thể đừng làm tình làm tội tôi nữa được không?”

Cô không muốn có liên quan đến người và việc trước kia nữa, cô cảm thấy rất mệt mỏi, cô chỉ muốn ở một mình, tại sao lại không được?

Phuong Như Thần ngẩn người, sắc mặt trở nên trắng bệch. Hiếm khi cô nói dài như vậy, lời nói cũng không nặng nề, nhưng lại khiến anh cảm thấy cực kỳ xấu hổ và chật vật.

Anh rũ mắt, nói nhỏ: “Anh chỉ muốn ở bên em thêm một lát.”

“Nhưng tôi không muốn.”

“Anh xin lỗi.”

Hai người lại quay về trần nhỏ, Phuong Như Thần nhìn đồng quần áo trong tay lúc này chỉ thấy thật châm chọc.

“Anh đừng đi theo tôi nữa.” Mạc Tùy vừa đi vừa nói, “Tôi sẽ không để anh ở cùng.”

Phuong Như Thần nhìn bóng lưng cô, không nói gì.

Đến cửa nhà trọ Mạc Tùy cũng không mở cửa đi vào, mà ngồi bệt xuống đất, ngẩn người nhìn mặt đất.

Phuong Như Thần muốn ngồi bên người cô, đi vài bước lại dừng lại, ngồi xuống đối diện cô.

Hai người đều không nói gì, từng giây từng phút trôi qua, Phuong Như Thần thi thoảng liếc nhìn cô, vẻ mặt càng ngày càng bi thương.

“Em có từng thích anh không?” Thật lâu sau anh hỏi.

“Từng thích!”

“Vậy vì sao lại dễ dàng buông tay như vậy?”

Mạc Tùy sau một lúc lâu mới đáp, “Có lẽ vì tôi vốn là người vô tình.”

Phuong Như Thần không nói nữa, đứng lên đi ra ngoài, đi được một đoạn, quay lưng về phía cô nói: “Mau vào nhà ăn cơm đi, ngày mai anh lại đến tìm em.”

Tiếng bước chân xa dần, cho đến khi biến mất.

Ánh mắt Mạc Tùy trống rỗng, ngồi thừ ra thật lâu mới vào nhà.

Từ đó Phuong Như Thần không quấy rầy cô nữa, chỉ cố gắng hết sức chăm sóc cô trong phạm vi anh có thể làm được.

Ví dụ như mang cho cô một chén trà nóng, mua một lọ thuốc nhỏ mắt, đưa một chiếc áo khoác v...v...

Giống Lục Thố anh cũng ở lại khách sạn này. Khi cô đi làm, anh ngồi ở sảnh giải quyết công việc của mình. Máy tính không biết được mạng tới từ khi nào, một ngày phải họp mấy lần, di động cũng kêu liên hồi. Mạc Tùy có khi có thể thấy quảng thâm rõ ràng dưới mắt anh.

Chờ Mạc Tùy tan tầm, anh sẽ đi theo từ xa đưa cô về nhà. Anh luôn đứng dưới tầng, chưa bao giờ đi lên. Dưới sân có bồn cây, bên cạnh là ghế đá, anh liền ngồi ở trên ghế, cho đến khi tầng hai tắt đèn.

Lần đầu tiên Trần Kiến nhìn thấy Phuong Như Thần ngồi ở sảnh thì ngẩn người, khoe miệng chảy nước dãi, sau đó hét lên, “Vợ xinh đẹp!”

Sau này cậu ta liền biến thành cái đuôi của Phuong Như Thần, mỗi ngày đều ngồi bên chân anh nhìn ngẩn ngơ. Ông chủ thấy cái vẻ ngu ngốc này của con trai thì vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng ít ra không cần đi tìm Trần Kiến khắp cả trấn cũng coi như là việc tốt, thế là cũng nhắm một mắt mở một mắt cho qua.

Phuong Như Thần có khi rảnh rỗi cũng sẽ tán gẫu vài câu với cậu ta. Có một lần, anh hỏi: “Mạc Tùy ở đây có vui không?”

Trần Kiến ngây thơ, nói: “Đương nhiên là vui rồi, vợ nhỏ Mạc ngày nào cũng cười.”

Phuong Như Thần nhìn biển khơi phía xa, “Vậy à? Thế cô ấy có nói chuyện với cậu không? Nói cái gì?”

“Nói chuyện!” Trần Kiến gãi gãi đầu, ngẩng đầu nhìn trời, thật lâu sau mới không xác định nói: “Vợ nhỏ Mạc rất ít nói chuyện.”

Phuong thị hàng năm đều có đại hội công nhân viên, các thành viên hội đồng quản trị đều sẽ có mặt. Sau khi nhận được vô số cuộc điện thoại của Lục Thố, Phuong Như Thần chỉ có thể bắt đắc đi rồi đi.

“Anh sẽ về nhanh thôi, nhiều nhất một tuần!” Trước khi đi một ngày anh nhào người lên quầy, nói với Mạc Tùy.

Mạc Tùy cầm bút tính sổ sách, “Không nhanh cũng không sao.”

Phuong Như Thần cười cười, “Anh sợ em chạy mất, hơn nữa một mình em ở đây anh rất lo. Mạc Tùy, thời gian còn dài, anh có thể đợi, cũng sẽ không

tạo áp lực cho em, em có thể từ từ cân nhắc.”

Đời người khó đoán, rất nhiều chuyện không thể nói trước được. Ví dụ như thời gian, ai biết đời người sẽ dài bao nhiêu?

Phuong Như Thần đi rồi, Mạc Tuy phát hiện mình lại thường xuyên nhìn nơi anh ngồi. Một người muốn tạo thành thói quen thật ra rất đơn giản, cho dù cố gắng kìm chế, cũng không thể phủ nhận không có anh vẫn sẽ có chút không quen.

Hiện giờ là mùa hạ, vùng ven biển nhiều nhất chính là bão, một năm bão lớn bão nhỏ cũng có mấy lần, nhưng chưa bao giờ đổ bộ vào thị trấn nhỏ này.

Buổi tối hôm Phuong Như Thần rời đi cực kỳ tượng thủy văn thông báo bão sắp tới, nhưng không ai để ý, phòng hộ cũng chỉ làm qua loa. Nhưng ba ngày sau bão đổ bộ, trấn nhỏ bất hạnh nằm trong tâm bão.

Đây là cơn bão lớn nhất trong suốt mấy chục năm qua, thiết bị điện tê liệt, tất cả thiết bị liên lạc gián đoạn, cả thị trấn bị mưa to gió lớn tàn phá.

Phuong Như Thần xem được tin tức lập tức gọi điện thoại cho Mạc Tuy, nhưng không gọi được.

Anh ngăn người, sau đó khoác áo đi ra ngoài. Nơi này ít nhiều cũng bị ảnh hưởng thế nên trời cũng đang mưa. Anh lái xe đến thẳng sân bay, nhưng tất cả các chuyến bay đến thị trấn J đều đã bị hoãn.

Anh đành lái xe đi, trong lúc đó cũng không ngừng gọi điện thoại cho Mạc Tuy, nhưng cũng chỉ nghe được câu nói không có tín hiệu của tổng đài. Trên radio đang không ngừng đưa tin ảnh hưởng của cơn bão, nghe tới thị trấn của Mạc Tuy có nhà sập Phuong Như Thần sốt ruột đến phát điên. Hôm nay Mạc Tuy trực tới, khách sạn đều là nhà đã xây lâu năm, không biết chừng. . . .

Anh dám mạnh lên vô lăng, mắt vẫn đỏ.

“Mạc Tuy!” Anh gầm nhẹ một tiếng, tiếp tục tăng tốc, xe lao đi như tên bắn.

Nhưng qua mấy trạm thu phí lại phát hiện đường cao tốc cũng bị chặn.

Mãi tới tối hôm sau Phuong Như Thần mới đến nơi. Lúc này trời vẫn đang mưa như trút nước, cây cối ven đường gần như đều bật gốc, khắp nơi là mảnh mái nhà la liệt, xe cứu hỏa xe cứu thương liên tiếp dừng ở ven đường.

Phuong Như Thần càng nhìn càng kinh hãi, lúc này đã có điện và tín hiệu, nhưng anh vẫn không gọi được cho Mạc Tuy.

Anh dầm mưa chạy tới thị trấn, nước mưa quất vào mặt đau gần như không mở được mắt. Đến khách sạn anh gọi mấy lần lại phát hiện không có ai, liền vội vàng chạy tới nhà Mạc Tuy. Đi ngang qua một tòa nhà sập, nơi đó vây đầy người, ngay cả ông chủ khách sạn cũng đứng đó, ông ấy cũng thấy Phuong Như Thần vội vàng vẫy tay gọi anh qua.

Phuong Như Thần do dự chạy tới, nghe thấy ông ấy đang hô cái gì đó, tới gần mới nghe rõ, ông ấy nói: “Nhanh lên, Mạc Tuy bị kẹt phía dưới!”

Phuong Như Thần khựng lại, chân mềm nhũn suýt nữa không đứng nổi. Mạc Tuy, anh lập tức chạy như điên tới.

Trần Kiện lau nước mắt đang thì thào gọi vợ nhỏ Mạc.

Tất cả mọi người đang chuyển đá và bùn đất, trời vẫn mưa, mọi người cũng không dám làm mạnh sợ đất sụt tiếp.

Nhà này chỉ có một bà lão cao tuổi, rất thân với Mạc Tuy. Trời bão bà ấy lo cho đàn gà con muốn ra che gió che mưa cho chúng nó, đúng lúc Mạc Tuy tan tâm đi qua. Thấy vậy cô liền chạy vào giúp, kết quả là vừa che kín chuồng gà, nhà liền sập. Bà lão bất hạnh chết ngay tại chỗ, Mạc Tuy thì bị vùi bên dưới, nhưng theo mọi người nói thì cũng lành ít dữ nhiều.

Phuong Như Thần đột nhiên quay đầu trừng trừng nhìn người đang nói, vẻ mặt hung tàn, “Cô ấy không sao, cô ấy không sao hết, ông dám rửa cô ấy thêm một câu nữa xem?”

Người kia bị đáng vẻ của anh làm sợ hãi, lùi một bước, ngượng ngùng im lặng.

Mà Phuong Như Thần đã không còn tâm trạng để ý đến người khác, anh chạy giữa chỗ sập, bắt đầu dùng tay đào.

Mạc Tuy ở phía dưới, hơn nửa đã gần 20 tiếng. Ý nghĩ này khiến trái tim anh gần như chết lặng, không biết cô bị thương thế nào, không biết cô có còn tỉnh táo hay không, cho dù không muốn thừa nhận nhưng tình hình lúc này quả thật vô cùng nguy hiểm. Nếu Mạc Tuy không còn nữa. . . . .

Đôi mắt anh đỏ lừ, cắn chặt môi dưới nhẫn nhịn. Nhất định sẽ không sao, cô là Mạc Tuy, nhất định sẽ không sao hết.

Lúc trước anh không đi thi tốt rồi, cô nhất định rất sợ hãi, nếu anh ở bên cô có lẽ cô sẽ đỡ sợ hơn một chút?

Hai tay không bao lâu liền đầm đìa máu, anh lại như chết lặng, tiếp tục đào bới. Bên cạnh có người bắt đầu không đành lòng lắc đầu, gần như đã không còn hi vọng.

Lúc này bên cạnh đột nhiên có người kêu, “Ồ đây, nhanh qua đây, cô ấy ở đây này! !”

Đó là góc chết mấy tầng đá lớn đổ dựa vào nhau, Mạc Tuyền chập vạt nằm trong góc, bị thương cụ thể thế nào chưa biết, nhưng dưới ánh đèn có thể thấy lớp bùn phía dưới đã bị nhuộm thành màu đỏ, nước mưa rơi xuống còn có máu loãng tiếp tục chảy ra.

Phương Như Thần gọi cô như điên dại, nhưng cô không hề phản ứng, thân thể đưa lưng về phía mọi người mềm oặt nằm trong lớp đồ nát, không chút động đậy.

Lại qua tầm hai tiếng, Mạc Tuyền mới được cứu ra. Cô nằm ở cang, trên mặt dính đầy máu và bùn, gần như không nhìn rõ khuôn mặt nữa.

Vội vàng đưa cô vào bệnh viện, ở trong phòng phẫu thuật mấy tiếng, trong thời gian ấy còn lên cơn sốc mấy lần vì đầu bị thương mất quá nhiều máu. Phương Như Thần thần thờ đứng ở hành lang bệnh viện, quần áo trên người còn đang nhỏ nước, có người bảo anh đi thay anh dường như cũng không nghe thấy, sắc mặt tái nhợt không khác gì người bị bệnh nặng.

Lục Thố cũng đã tới đây, anh ta bị mấy thành viên hội đồng quản trị gọi điện thúc giục tới phát phiên mới tới. Đến nơi mới biết Mạc Tuyền xảy ra chuyện, tình hình nguy cấp.

Anh ta tới bệnh viện, liếc mắt một cái liền thấy Phương Như Thần thất hồn lạc phách, cả người dường như vừa mới vớt từ dưới nước lên.

Nhìn đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng đỏ, anh ta hỏi: "Tình huống như thế nào?"

Mất Phương Như Thần giật giật, không đáp.

Lục Thố cũng không nói nữa, vỗ vỗ vai anh như cổ vũ, cùng nhau đứng.

Trời tờ mờ sáng Mạc Tuyền được đưa ra, nhưng vẫn chưa qua thời kỳ nguy hiểm, phải đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt. 24 giờ tiếp theo Phương Như Thần luôn đứng ngoài phòng bệnh, không rời nửa bước, một ngày hai đêm anh không chớp mắt một phút nào, cũng không ăn lấy một miếng cơm. Lục Thố khuyên rất hòng cũng không có tác dụng. Phương Như Thần như vậy khiến anh ta cũng đành bó tay.

Cũng may Mạc Tuyền thuận lợi vượt qua giai đoạn nguy hiểm, được đưa vào phòng bệnh thường. Giây phút ấy, Lục Thố thấy Phương Như Thần đột nhiên khóc, hai tay che mặt vùi đầu vào đầu gối, hai vai run lẩy bẩy, chỉ có tiếng khóc òe nén đứt quãng thỉnh thoảng phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Xuất viện

Mạc Tuyền hôn mê một ngày mới tỉnh. Nhìn một màu trắng toát trước mắt cô có chút thất thần, sau đó mới từ từ nhớ lại mọi việc. Cô nhớ rõ đêm đó vừa đi che chuông gà xong bước được vài bước thì nhà sập, có cái gì đó đập mạnh vào đầu cô, sau đó cô ngất.

Trong thời gian ấy thỉnh thoảng cô tỉnh lại, nhưng toàn thân đau đớn không còn sức để kêu cứu. Trên mặt có rất nhiều chất lỏng chảy xuống, mang theo vị rỉ sắt đậm đặc và mùi bùn đất, hiển nhiên đó là máu, hơn nữa còn là máu của cô. Ngay sau đó cơn buồn ngủ kéo tới, cô cố gắng giữ mình tỉnh táo, nhưng vô ích.

Sau đó cô lại bắt đầu nằm mơ, mơ hồi còn bé ở trong một ngôi nhà lớn rất đẹp, hồi ấy một nhà ba người sống với nhau, mẹ cô mặc váy trắng đứng trong phòng bếp nấu canh, cô vui vẻ chạy tới, nhưng khi người ấy quay mặt lại, khuôn mặt lại biến thành Phương Như Thần, nét mặt ngại ngùng ngượng ngập như khi mới gặp lần đầu.

Anh bưng bát canh ấm nóng thơm nức đưa tới trước mặt cô, nói một câu mà cô hằng quen thuộc: "Mạc Tuyền, nhân lúc còn nóng mau uống đi!"

Cô đột nhiên thấy lòng mình tê dại, cảm giác khó thở ập tới.

"Tuyền Kỳ!" Trong cơn mê cô rên rỉ hai tiếng, khóe mắt chảy xuống hai vệt nước mắt dài, nhanh chóng hòa với máu.

Phương Như Thần thấy cô tỉnh lại, bật dậy bấm chuông trên đầu giường, các bác sĩ rất nhanh theo nhau vào kiểm tra toàn diện cho cô, ghi lại các thông số cần thiết xong lại mau chóng ra ngoài.

Trong phòng bệnh lại trở nên yên lặng, Phương Như Thần đang đứng bên cửa sổ khuấy cái gì đó, nửa khuôn mặt nhìn nghiêng vẫn hoàn mỹ như thế, chỉ là có chút hốc hác.

Mạc Tuyền lên nhìn anh, cảm giác có gì đó là lạ, nhưng không thể nói rõ là lạ ở đâu.

Rất nhanh, Phương Như Thần quay người bước tới, trên tay bưng một cái bát nhỏ, bên trong là cháo. Mạc Tuyền mới tỉnh chỉ ăn được đồ ăn lỏng.

Anh ngồi vào mép giường múc một thìa đưa tới bên miệng cô, mắt nhìn chăm chăm vào miệng cô, mặt không biểu cảm.

Mạc Tùy máy móc há miệng ăn, đối diện với Phương Như Thần như thế này có vẻ hơi lúng túng.

Anh không hề để ý đến sự gượng gạo của cô, vẫn thông thả dứt từng thìa từng thìa một.

Chẳng mấy chốc Mạc Tùy không ăn nổi nữa, nhiều ngày chưa ăn gì nên cô không có tí khẩu vị nào.

Động tác của Phương Như Thần vẫn không dừng lại, Mạc Tùy cố ăn thêm một miếng nữa, rồi tránh đi, nhìn anh khổ sở nói: “Thôi, em no rồi!”

Động tác của anh vẫn cứ tiếp tục, Mạc Tùy bất đắc dĩ, “Phương Như Thần!”

Anh ném thìa vào bát, phát ra tiếng cạch rất vang, sau đó đứng dậy đi sang bên, trong lúc ấy còn không nhìn cô lấy một cái.

Bấy giờ Mạc Tùy mới nhận ra hình như anh đang tức giận, nhưng không biết mình đã chọc anh giận lúc nào.

Hàng ngày Mạc Tùy đều cần làm vệ sinh, mà người làm việc đó đương nhiên là Phương Như Thần. Khi biết chuyện này, đột nhiên cô cảm thấy muốn chết quách đi cho xong.

“Thực ra có thể gọi y tá làm cho mà!” Cô chật vật đề nghị.

“Không cần!” Anh nói ít mà ý nhiều, rồi giờ tay lên bắt đầu cời cúc áo của cô.

“Này này này!” Mạc Tùy khổ sở muốn cản nhưng rõ ràng không có hiệu quả gì, mà cô cũng chẳng có sức để chống cự.

Cô nhìn khuôn mặt không đổi sắc của Phương Như Thần cuối cùng chịu thua. Anh thành thạo cời áo cô, tránh chỗ bị thương, lau rất thuần thục. Hai năm rồi chưa “trần trụi” trước mặt anh trong lúc tỉnh táo, mặt Mạc Tùy đỏ đến độ có thể luộc được trứng. Phương Như Thần cũng dần thờ ơ, nhưng hoàn toàn không có hành động vượt rào nào. Dù anh có muốn làm gì cũng phải chờ cơ thể Mạc Tùy cho phép đã.

Cứ như thế, chừng nửa tháng sau Mạc Tùy xuất viện. Trong thời gian đó Lục Thổ có tới nhiều lần, nhưng không lần nào ở lại lâu. Phương Như Thần nói rất ít, không phải cần thiết thì nhất quyết không mở miệng, hàng ngày không xử lý chuyện công ty thì là chăm sóc Mạc Tùy.

Mạc Tùy lại về nhà trọ trong trấn nhỏ. Ngày đầu tiên về nhà, tất cả mọi người trong khách sạn đều đến thăm cô. Lâu rồi không đông người như thế, tâm trạng cô cũng vui vẻ lên.

Nhưng sắc mặt của Phương Như Thần thì không tốt lắm, đoàn người nhìn nhau, để lại quả rồi thức thòi ra về ngay.

Mạc Tùy nhú mày nhìn anh, bất mãn trong thời gian gần đây cuối cùng cũng bùng nổ.

“Người ta cũng là có ý tốt mới đến thăm em, sao anh lại tỏ thái độ như thế? Nếu anh không thích ở đây thì có thể đi, em không ép anh ở lại.”

Phương Như Thần mặt tái mét nhìn cô, “Em chỉ mong anh đi thôi đúng không, nói em hay, cả đời này anh sẽ không đi đâu cả, tốt nhất em nên biết điều đó rồi ngoan ngoãn mà ở bên cạnh anh đi. Mạc Tùy, anh đã khoan dung với em quá rồi, em đã không thêm để ý anh cần gì phải tự làm khó mình?”

Chuyện lần này anh không bao giờ muốn phải trải qua nữa, anh cũng không có khả năng chịu được thêm lần thứ hai. Biện pháp duy nhất là không để Mạc Tùy rời khỏi tầm mắt của anh, một chút cũng không được.

“Em không có ý đó!” Mạc Tùy chỉ nói như vậy.

Người chưa từng cận kề cái chết sẽ vĩnh viễn không hiểu được cảm giác bất đắc dĩ và tuyệt vọng ấy. Khi đối mặt với tử vong, tình cảm và lưu luyến chôn sâu dưới đáy lòng mới là chân thật nhất. Cô nhớ rõ, hình ảnh cuối cùng trong đầu là khuôn mặt tuần tú của Phương Như Thần.

Người đã chết một lần thì rất nhiều chuyện nghĩ mãi không thông đều sẽ trở nên rõ ràng, cũng không còn gì phải rối rắm khó xử nữa. Chỉ cần được sống, người mình yêu cũng bình an khỏe mạnh ở bên cạnh mình là đủ rồi. Có lẽ đây chính là sự trưởng thành mà người ta thường nói, đương nhiên cái giá phải trả cũng thật lớn.

Mà Phương Như Thần thì không muốn nói nhiều, anh chỉ nghĩ rằng Mạc Tùy còn đang vô cùng bài xích anh, về mặt phản kháng nhẫn nhịn này anh không muốn thấy, nếu cả hai đều không thoải mái thì cần gì phải nói thêm.

Phương Như Thần chăm sóc cho cô rất tốt, cẩn thận tất cả mọi việc. Thịnh thoảng họ nói chuyện, hay xuống tầng tản bộ, nhưng cứ nhắc đến việc Mạc Tùy muốn ra ngoài một mình hoặc đi xa hơn một chút là câu chuyện lại kết thúc với sự im lặng của anh.

Nửa tháng trôi qua trong không khí như bình yên mà dường như cũng không bình yên này, Mạc Tùy đã hồi phục tương đối, cả ngày ở nhà cô rảnh rỗi đến mọc mốc trên người, vậy nên cô chuẩn bị đi làm bình thường.

Lúc ăn cơm, cô chủ động nói chuyện này với Phương Như Thần.

Anh bình tĩnh nói: “Để thêm một thời gian ngắn nữa đã.”

“Nhưng em đã khỏi rồi.”

“Nhưng anh lo.” Anh nhìn thấy bát Mạc Tùy đã hết lại xới cho cô lưng bát nữa, “Ăn nhiều một chút, hôm nay anh làm món sườn em thích này.”

“Vậy anh nói một thời điểm cụ thể đi, bao giờ em có thể đi làm?” Cô nhượng bộ một bước.

Anh lưỡng lự, “Anh mong sau này em đừng đi làm nữa.”

Mạc Tùy nhú mày, “Vì sao?”

“Chuyện này trước đó chúng ta đã nói rồi, anh không hy vọng em cách anh quá xa, anh cũng không hy vọng anh không trông thấy em, cho nên em cứ ở nhà là tốt nhất.”

Mạc Tùy nhìn khuôn mặt bình tĩnh kì lạ của anh, đột nhiên cảm thấy hình như anh hơi bất thường, có vẻ cực đoan quá mức. Làm gì có người nào tồn tại trên thế giới này mà không tiếp xúc với thế giới bên ngoài?

Cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Cứ cho là em không ra ngoài, vậy anh có thể không bao giờ ra ngoài được không? Công ty của anh thì sao? Chẳng lẽ không có người lãnh đạo sao?”

“Chính sách do người tạo ra thì cũng có thể thay đổi. Ở đây anh cũng vẫn có thể lãnh đạo được Phương thì!” Anh gấp thức ăn đặt vào bát cô, “Ăn com tập trung vào, đừng nghĩ nhiều quá vậy.”

Mạc Tùy lập tức quẳng đũa đi, mắt nhìn chăm chăm vào bát com trước mặt, thất thần.

Tay Phương Như Thần đang gấp thức ăn hơi khựng lại, rồi anh liền đặt đũa xuống, tay lại giơ lên xoa đầu cô, “Ngoan nào, đừng giận dỗi.”

Mạc Tùy lạnh lùng nhìn anh, chậm rãi gắp từng chữ, “Anh điên rồi!”

Phương Như Thần cười cười, không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Cầm tù

Chờ anh thu dọn bàn xong vào bếp rửa bát, Mạc Tùy lặng lẽ đứng dậy đi ra cửa, kết quả lại phát hiện khóa cửa không biết đã thay từ khi nào. Cô vội vã thử vài lần nhưng vẫn không mở được.

Phương Như Thần lau tay đi ra, dường như đã đoán trước được cô sẽ chạy, thấy cô làm vậy cũng không ngạc nhiên chút nào.

“Muốn đi có thể nói với anh, anh đưa em đi. Nhưng không thể ở bên ngoài lâu, nhiều nhất là một tiếng.”

“Anh thật sự muốn hạn chế tự do của em?” Mạc Tùy kinh ngạc nhìn anh, “Đây là giam giữ em, anh biết làm vậy là phạm pháp không?”

“Hết cách rồi, không làm như vậy anh không quản được em.”

“Anh không quản được em cái gì? Em có đi đâu đâu.”

Phương Như Thần lắc đầu, “Anh không tin em, hai năm trước em đã lừa anh một lần, anh sẽ không tin em nữa.”

Mạc Tùy thở ra một hơi, “Cho em ra ngoài! Em nói một lần cuối cùng, cho em ra ngoài!”

Phương Như Thần lắc đầu, đến gần cô, sau đó liền kéo Mạc Tùy đang cứng đơ vào lòng, môi áp lên cổ cô, nói: “Anh không tin em, anh chỉ tin bản thân mình, chỉ có nhìn thấy em anh mới có thể an tâm.”

Mạc Tùy run lên, cô đột nhiên nhận ra rằng Phương Như Thần đang nói thật, có lẽ tương lai cô thật sự phải sống trong một căn phòng bốn bức tường. Ý nghĩ này khiến cô cảm thấy sợ hãi, cho dù anh làm tất cả đều là vì cô, đều là tại cô, nhưng cô vẫn không thể chấp nhận được.

Ngày hôm sau Mạc Tùy nhận ra thêm một vấn đề khác, không có thiết bị liên lạc. Từ lúc bị thương tới nay cô không hề dùng di động, cái di động kia chắc cũng đã hỏng rồi. Nhưng cô phát hiện điện thoại bàn và máy tính trong nhà đã biến mất, tìm một vòng cũng không thấy, duy nhất chỉ còn lại laptop của Phương Như Thần dùng để làm việc. Nhưng laptop lại cài mật khẩu và vân tay, cô không dùng được.

Có một buổi tối cô lên cầm di động của Phương Như Thần định gọi ra ngoài, lại phát hiện ngay di động cũng cài mật khẩu. Cô lập tức cảm thấy tuyệt vọng. Sau khi nói chuyện này vài lần đều không có kết quả Mạc Tuy càng ngày càng trở nên yên lặng. Thật ra cô của bây giờ vốn không nói nhiều lắm, nhưng bây giờ đã chẳng khác người câm điếc là mấy, dù Phương Như Thần nói cái gì cô cũng không phản ứng.

Lục Thổ thường đến đây báo cáo công việc với Phương Như Thần. Mạc Tuy để ý phát hiện thông thường là một tuần một lần, thỉnh thoảng có hơn một tuần, nhưng tuyệt đối không quá nửa tháng.

Lần này anh ta đến, Phương Như Thần đi mở cửa. Mạc Tuy đi theo anh, Phương Như Thần kinh ngạc nhíu mày sau đó liền ôm eo cô, đóng cửa lại. Khi bọn họ xoay người Mạc Tuy lên đưa cho Lục Thổ một tờ giấy chuẩn bị từ trước.

Cũng may anh ta vô cùng phối hợp, lặng lẽ nắm ở trong tay.

Nội dung trên tờ giấy rất đơn giản, chỉ xin Lục Thổ bí mật đưa cho cô một cái di động.

Lục Thổ không phải đồ ngốc, vài lần tới đây anh ta đương nhiên phát hiện thấy tình trạng kỳ lạ của hai người, chỉ không biết tình huống cụ thể mà thôi.

Lần tiếp theo anh ta đến, rốt cục anh ta cũng đã mang di động đến cho Mạc Tuy. Anh ta cầm một túi tài liệu vừa mới vào cửa được vài bước thì làm rơi túi tài liệu, lúc cúi người nhặt liền nhét một cái di động rất nhỏ vào tay Mạc Tuy.

Buổi tối, Mạc Tuy một mình nằm trong phòng ngủ, nhìn kim đồng hồ trên tường chỉ vào số 12, gọi tới số điện thoại duy nhất được lưu trong máy.

Đầu kia nhắc máy rất nhanh, hiển nhiên là cũng đang chờ.

“Mạc Tuy!”

Mạc Tuy co người lại, hạ giọng đến mức nhỏ nhất, mắt thường xuyên nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, “Lục Thổ, tôi bị Phương Như Thần nhốt, anh mau nghĩ cách giúp tôi!”

“Nhốt?” Anh ta ở bên kia cũng kinh ngạc: “Tại sao có thể như vậy? Tôi biết A Thần có tính chiếm hữu mạnh, nhưng không đến mức như thế!”

“Tôi cũng không biết.” Mạc Tuy sốt ruột nói, “Nhưng sự thật chính là như thế, anh mau nghĩ cách, bằng không tôi chỉ có thể báo cảnh sát.”

“Nếu thật sự là như vậy thì báo cảnh sát đối với cậu ta cũng không có tác dụng đâu. Sẽ chỉ khiến cậu ta càng đề phòng cô hơn thôi.”

Phương thị có thể làm ăn lớn như vậy, đương nhiên sẽ có vài quy tắc ngầm. Tuy rằng nơi Mạc Tuy ở là một tỉnh khác, nhưng Phương thị vẫn có thể thao túng được.

Mạc Tuy đương nhiên cũng biết điều này, “Cho nên tôi mới nhờ anh giúp.”

Lục Thổ là cấp dưới của Phương Như Thần, về lý nên không nên nhúng tay vào chuyện này, nhưng. . .

Anh ta suy nghĩ một chút rồi, nói: “Cô có thể nói kỹ hơn được không?”

“Được, tôi. . . .” Tiếng nói đột ngột dừng lại, Mạc Tuy hoảng sợ nhìn cửa phòng vang lên một tiếng, sau đó cửa bị từ từ đẩy ra, sau cửa là khuôn mặt bình tĩnh của Phương Như Thần. Nhìn thấy Mạc Tuy còn thức anh hơi kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy điện thoại trong tay cô thì mặt anh lập tức xanh mét.

Anh nổi giận đẩy cửa sai bước đi tới, giăng lấy điện thoại trong tay cô, ném mạnh xuống đất. Không cần xem cũng biết là ai, có thể vào đây chỉ có Lục Thổ, nhưng chính điều này càng khiến anh tức giận hơn. Anh chưa từng quên Lục Thổ giấu diếm chuyện của Mạc Tuy và ý đồ của anh ta đối với cô. Dưới tình huống như vậy mà bọn họ vẫn còn liên lạc được với nhau.

Mạc Tuy thấy anh nổi giận như vậy lại không hề lo lắng, đứng lên vuốt nếp nhăn trên áo ngủ. Cô vốn ngồi ở góc tường gọi điện thoại, lúc này tuy rằng về mặt thần nhiên nhưng hành động lại vẫn lộ ra sự chật vật.

Phương Như Thần giẫm lên di động, sau vài tiếng răng rắc thân máy đã vỡ càng tan nát hơn.

“Em lại muốn trốn?”

Mạc Tuy vuốt mấy lọn tóc lòa xòa trước trán, “Em không trốn, em chỉ muốn đi ra ngoài mà thôi.”

“Em muốn ra ngoài có thể nói với anh, vì sao không nói?”

“Em không cho rằng một người còn sống sờ sờ mà ra vào nhà còn phải xin phép, phải có người phê duyệt, còn phải có người đi theo. Nếu thế thì sống làm gì nữa?”

Nói xong cô liền đi vào trong, Phương Như Thần giữ lấy cô, mắt nhìn chằm chằm sườn mặt của cô, “Em biết anh không có ý đó mà.”

Mạc Tuy cúi đầu, “Chúng ta không cùng ý kiến, anh đi ra ngoài đi, em muốn ngủ!”

Phuong Như Thần bị dánh vè hờ hững của cô làm tổn thương, đột nhiên anh bế thốc cô đặt lên giường, sau đó nằm đè lên, dùng ưu thế thân hình giữ chặt cô dưới cơ thể mình, ánh mắt sáng quắc nhìn khuôn mặt hoảng hốt của cô, “Anh sẽ không đi, từ hôm nay trở đi anh ngủ cùng em.”

Mạc Tùy tức giận nói: “Cút xuống!”

Phuong Như Thần nâng mặt cô, trong mắt dường như tràn ngập sương mù dày đặc.

“Vì sao em không chịu nhìn anh? Vì sao lần nào cũng cự tuyệt anh?” Anh nhẹ nhàng hôn một cái lên trán cô, nỉ non: “Thật không công bằng.”

Khoảng cách giữa hai người quá gần, hô hấp cùng nhiệt độ cơ thể của Phuong Như Thần tỏa lên người cô. Mạc Tùy cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình cũng dần dần tăng lên.

Cô nhìn chằm chằm trần nhà, “Phuong Như Thần, đừng như vậy, buông em ra đi.”

Nhưng anh lại giữ mặt cô, hôn thật sâu, dường như muốn bù đắp trống rỗng mấy năm nay. Vẫn là hương vị trong trí nhớ, không thay đổi chút nào, thật hoài niệm.

Nói là hôn, không bằng nói cắn. Mạc Tùy có cảm giác như đầu lưỡi cũng bị anh mút vào. Cô theo bản năng giãy giụa, dù bao lâu không gặp, dù cô đã thay đổi đến mức nào, thì rất nhiều thứ ăn sâu vĩnh viễn sẽ không bao giờ thay đổi, nhiều nhất chỉ là được che giấu rất tốt mà thôi.

Mạc Tùy là người thích mềm không thích cứng, bởi vậy Phuong Như Thần càng dùng sức khống chế cô thì cô lại càng phản kháng kịch liệt.

Cho đến khi anh dời đi, vùi mặt ở cổ cô, cánh môi ướt át áp lên làn da cô, không tiếp tục, mà lại dùng giọng điệu mềm mại và bi thương không ngừng gọi tên cô.

Trần đầy đau đớn và cô đơn còn có vô tận khát cầu trong giọng anh rốt cục cũng khiến Mạc Tùy mềm lòng. Cô luôn là người ích kỷ, nhưng chuyện trải qua lần này khiến cô suy nghĩ lại rất nhiều. Phuong Như Thần là người đứng ở thế yếu, giữa hai người, anh luôn là người chịu thiệt, dù là trước đây hay hiện tại, đây là sự thật.

Yên tĩnh một lúc lâu, trong tiếng nỉ non của anh, Mạc Tùy nói: “Còn nhớ lần em và Lục Thố ra ngoài cho anh và Lâm Sâm thời gian nói chuyện không?”

Nâng tay sờ tóc mềm sau gáy anh, “Cuộc nói chuyện của hai người em nghe thấy hết.”

Phuong Như Thần nằm trên người cô, anh cũng không có hỏi vì sao nghe thấy, chỉ giải thích: “Anh không làm gì cả, anh đẩy cậu ta ra!”

“Hai người có hôn rồi.” Mạc Tùy nhàn nhạt trần thuật.

Anh im lặng, gật đầu, “Ừ!”

“Không giải thích sao?”

“Không giải thích, sai chính là sai.” Anh càng dùng sức ôm chặt Mạc Tùy, “Nhưng anh đã nói rõ ràng với cậu ta rồi, giờ cậu ta đang ở Anh.”

“Thật ra lúc đó em đã cho anh cơ hội lựa chọn, là chính anh bỏ lỡ, cho nên không thể trách em đột ngột bỏ đi.”

Đây là ác mộng lớn nhất trong đời Phuong Như Thần, chỉ nghĩ tới thôi cũng khiến anh không tài nào chịu nổi.

“Anh biết. Anh đã hối hận từ lâu rồi.” Giọng anh nghèn nghẹn.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Trở về

Mạc Tùy mỉm cười, khúc mắc chôn sâu mấy năm nay cuối cùng cũng có thể nói ra, hóa ra lại đơn giản hơn trong tưởng tượng rất nhiều. Không thử sẽ vĩnh viễn không biết được vấn đề đơn giản hay phức tạp, thật ra rất nhiều thứ đều không khó khăn như mình nghĩ.

Cô nghiêng đầu hôn vành tai anh, “Lại tin em một lần đi, em nhất định sẽ không bỏ anh lại nữa!”

Khi nhận thấy cơ thể anh đột nhiên cứng ngắc, cô lại nói: “Tùy Kỳ, em yêu anh.”

Những chuyện sau đó đều trở nên đương nhiên. Phuong Như Thần để lại trên cơ thể cô rất nhiều dấu ấn, bàn tay dịu dàng lại trần trọng lướt khắp toàn

thân cô. Đến khi Mạc Tùy không chịu nổi, chỉ có thể thở, anh mới chịu tiến vào.

Tiến vào mạnh mẽ và chôn sâu khiến hai người cảm giác được khoái cảm trước nay chưa từng có. Phương Như Thần giữ chặt Mạc Tùy, hai tay dùng sức như muốn nhét cô vào trong thân thể mình, gần như điên cuồng chiếm đoạt, ánh mắt nóng bỏng nhìn khuôn mặt Mạc Tùy ửng đỏ đắm chìm trong dục vọng, trong lòng dâng lên thỏa mãn mà chỉ hai năm trước mới có.

Mạc Tùy không biết mình rốt cuộc thiếp đi lúc nào, chỉ biết đến cuối cùng cô gần như không thở nổi, thể lực của Phương Như Thần trong hai năm này đúng là tăng lên không ít.

Khi tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, dưới người là đệm thịt cực êm. Mạc Tùy khẽ ngẩng đầu liền thấy đôi mắt vui vẻ đang nhìn mình.

Phương Như Thần xoa eo cô, “Em tỉnh rồi? Đã đói bụng chưa?”

Mạc Tùy Kỳ thử cử động, sau đó liền cứng đờ, nơi đó vẫn còn kết hợp, bọn họ thể mà lại duy trì tư thế gắn kết ngủ cả đêm.

Mặt Mạc Tùy đỏ như lửa đốt. Cô đánh mạnh lên lồng ngực Phương Như Thần, “Lập tức ra ngoài cho em!”

Anh vô tội đáp, “Bên trong thoải mái.”

Mặt cô từ đỏ chuyển thành tái, “Em rất mệt!”

“Không phải ‘động’ cũng mệt sao?”

Lần này Mạc Tùy không để ý thân thể đang mỏi nhừ nữa, lập tức muốn đứng lên. Phương Như Thần giữ chặt eo cô, sắc mặt hơi thay đổi, lập tức xoay người đè Mạc Tùy xuống, lại đột ngột tiến vào.

Nhìn ánh mắt kinh sợ của Mạc Tùy, anh tội nghiệp nói nhỏ: “Không nhịn được nữa!”

Mẹ kiếp! Mạc Tùy đột nhiên lại muốn chửi bậy.

Sau buổi sáng hôm đó cuộc sống lại quay lại giống như xưa, Phương Như Thần tuy không tiếp tục hạn chế hoạt động của cô, nhưng cứ cách nửa tiếng lại nhắn tin một lần. Mạc Tùy có khi đang bận không để ý thì hai phút sau anh sẽ gọi thẳng đến.

Ban đầu Mạc Tùy vì chiều theo trái tim nhỏ bé nhạy cảm của anh mà chịu đựng, cẩn thận trả lời anh, nhưng sau vài lần cô liền không chịu nổi, dù cô không để ý thì người khác nhìn vào cũng sẽ thấy hai người bọn họ quái dị.

Lần đó ăn cơm cô liền nhắc tới chuyện này.

“Anh có việc thì gọi điện thoại cho em, không có việc thì gửi tin nhắn ít thôi!”

“Anh gửi tin nhắn là vì bảo đảm an toàn của em, gần đây trị an khu này không tốt lắm!”

“An toàn cái gì mà an toàn? Em không ở khách sạn thì ở nhà ngốc, có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

Phương Như Thần đáp, “Anh cũng là vì tốt cho em!”

“Nhưng như vậy ảnh hưởng nghiêm trọng tới công việc của em, chính anh cũng có công ty đấy thôi, dù khách sạn không thể so với công ty anh, nhưng về cơ bản là giống nhau.” Mạc Tùy đặt bát đĩa xuống, “Chính anh tự mình suy nghĩ lại đi!”

Nói xong liền đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trộn Đồi Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Trở về 2

Phương Như Thần rầu rĩ nhìn bóng lưng cô, bắt đầu thu dọn bát đĩa.

Sau lần ấy tuy rằng Phương Như Thần không tiếp tục nhắn tin điện thoại thường xuyên quấy rầy Mạc Tùy nữa, nhưng thay vào đó anh lại mang máy tính đi theo Mạc Tùy đi làm.

Mạc Tùy và anh gần như 24 giờ đều gặp nhau, phiền chết.

“Sao anh lại bắt đầu đi theo em nữa hả? Cái đó có gì khác hạn chế tự do của em?”

“Em không cho anh điều khiển từ xa anh cũng đành quan sát từ gần, chọn một trong hai, nhất định phải chọn.” Anh ngẩng đầu khỏi máy tính kiên quyết nói.

Mạc Tùy trực tiếp ném bút, không để ý đến anh nữa.

Qua mấy tháng, Mạc Tùy chuẩn bị trở về thành phố mình đã sống hai mươi mấy năm.

Hơn ba năm, chuyện của cô và Phương Như Thần đã được giải quyết, dường như cũng không còn lý do gì để không quay về nữa.

Trần Kiện sau khi biết tin này đã khóc thật lâu, ai khuyên cũng không được, cuối cùng Phương Như Thần ngượng ngùng ôm anh ta một cái mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Trở về 3

Bọn họ đi máy bay trở về, sau khi Mạc Tùy lên taxi mới biết được nhà trọ nhỏ kia Phương Như Thần vẫn thuê, mà giờ bây giờ bọn họ cũng đang trên đường trở về nơi đó.

Mạc Tùy cảm động đồng thời cũng do dự, ai không có tiền mới thuê một nơi cũ nát như vậy. Hiện tại Phương Như Thần đường đường là người đứng đầu Phương thị, chính cô hai năm qua sống tiết kiệm cũng đã tích góp được một chút, tiếp tục ở lại nơi đó dường như cũng không ổn? Hơn nữa cô là người thích hưởng phúc chứ không thích bị ngược!

“Hay là chúng ta thử thuê nơi khác đi?” Cô khéo léo đề nghị.

“Vi sao? Anh vẫn thích nơi đó, tuy rằng hơi nhỏ nhưng ở quen vẫn thấy nhà cũ thoải mái hơn, hai người ở cũng miễn cưỡng đủ!”

Chính anh cũng đã nói là miễn cưỡng, vì sao không chọn nơi nào không miễn cưỡng đi?

Nhưng cô nhìn vẻ mặt vui vẻ xán lạn như ánh mặt trời của Phương Như Thần, quyết định không nói. Thôi, để anh vui là được, nếu người khác biết dù sao người mất mặt cũng là anh cơ mà.

Mạc Tùy xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng thật ưu thương.

Có thể vì trở về chỗ cũ nên có cảm giác an toàn, Phương Như Thần không còn quản Mạc Tùy quản nghiêm như lúc ở thị trấn nữa, cách nửa tháng cũng sẽ về Phương thị xử lý công việc.

Mạc Tùy nhận lúc anh không có nhà đã gọi điện cho Mạc Vĩ Tân, cô không hẹn ở nhà mà vẫn hẹn ở bên ngoài như mọi lần.

Từ sau khi Trần Lương Sinh đính hôn đến bây giờ hai cha gái chưa từng gặp nhau, năm tháng đã để lại dấu vết vô cùng rõ ràng trên người Mạc Vĩ Tân.

Cho dù nhìn vẫn khỏe mạnh, bước chân vững vàng, nhưng không che giấu được cảm giác tang thương phát ra từ bên trong.

Đề tài hai người có thể nói cũng không nhiều, đối với Mạc Tùy rất nhiều chuyện của Mạc Vĩ Tân vẫn là quả bom sẵn sàng phát nổ.

Một buổi chiều trôi qua, hơn nửa thời gian gần như đều im lặng.

“Nghĩ thông rồi thì thỉnh thoảng gọi điện cho bố, bố lớn tuổi rồi, cũng không hi vọng gì nhiều, chỉ mong các con đều sống tốt!” Lúc đi, ông ấy đã nói vậy.

Mạc Tùy uống một ngụm cà phê, có chút gian nan nói: “Bố cũng chú ý sức khỏe một chút.”

Tay Mạc Vĩ Tân đặt trên ghế run lên, sau đó kích động liên tục gật đầu, “Được được! Chúng ta đều phải sống tốt.”

Lúc Mạc Tùy về Phương Như Thần đã ở nhà, mặc tạp dề nấu cơm, phòng tràn ngập mùi thơm của thức ăn.

Mạc Tùy thay dép, đi vào, từ phía sau ôm anh, cả người đều dựa vào người anh.

Phuong Như Thần vẫn không ngừng tay, nói: “Cẩn thận dầu bắn vào đấy, em ra bên ngoài chờ đi!”

Mạc Tùy không buông tay, anh đi đâu cũng đi theo, “Em mệt, để em dựa một tý.”

“Sao lại mệt? Hôm nay đi những đâu?”

“Đi gặp bố em, sau đó dạo phố, nhưng không mua được gì!”

Anh bày đồ ăn xong liền quay người lại ôm cô, hôn trán cô một cái, đau lòng nói: “Muốn mua cái gì? Lần sau anh bảo người mang qua đây!”

“Đồ của phụ nữ, mắt thâm mỵ của đám đàn ông các anh không phù hợp!” Mạc Tùy tỏ vẻ ghét bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trọn Đời Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Trở về 4

Phuong Như Thần nhớ mấy hôm trước mưa liên tục mấy ngày, thấy đồ lót giặt không kịp khô, anh liền tới siêu thị mua cho cô một đồng, kết quả là đến bây giờ cũng chưa mặc lần nào.

Anh xoa đầu cô, “Được rồi, tối nay ngâm chân, anh đắp bóp mát xa cho em!”

Mạc Tùy rù rì coi như đồng ý.

Từ khi Phuong Như Thần về Phuong thị, bà nội anh liền về Mỹ, nói là muốn ở đây với con trai và con dâu để dưỡng lão.

Mạc Tùy lần đầu tiên thấy bà là qua máy tính, không quá giống tướng tượng của cô. Cô vốn tưởng sẽ là một người uy nghiêm khôn khéo, nhưng hóa ra lại không có gì khác những bà cụ bình thường, thích nói xấu cháu nhưng thực chất lại cực kỳ yêu thương.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Phuong Như Thần nói là bà vô cùng hài lòng với cô. Nghĩ cũng đúng, ngay cả Lâm Sâm bọn họ còn chấp nhận, huống chi là Mạc Tùy?

Tất cả đều đã kết thúc, cuộc sống vẫn tiếp tục, thỉnh thoảng vẫn cãi nhau tranh luận, Mạc Tùy một lần nữa tìm việc, là nhân viên quản lý đơn hàng của một xí nghiệp nhỏ. Phuong Như Thần vì thế mà oán giận thật lâu, nhưng không thay đổi được quyết định của cô.

Có một buổi sáng Mạc Tùy dậy muộn, vội vàng đi làm, ngay cả Phuong Như Thần đang làm ổ trên giường cũng bị cô lôi dậy.

“Mau mau mau! Em bị muộn, bị muộn mất rồi!”

Phuong Như Thần mơ mơ màng màng mở mắt vò tóc, sau đó ôm cô, nhõng nhẽo gọi, “Vợ à!”

“Vợ cái rắm, em muộn rồi đây này!” Cô vỗ vào gáy Phuong Như Thần, “Mau đưa em đi!”

Anh méo miệng, lại muốn ôm, Mạc Tùy trừng mắt, “Mẹ nó, anh không dậy ngay tối nay cho anh ngủ đất!”

Phuong Như Thần kêu rên, lập tức bò dậy.

Không có thời gian ở nhà làm bữa sáng, Phuong Như Thần mua cho cô một bát cháo sườn. Lúc lái xe qua ngã tư đường thì vừa khéo gặp phải đèn đỏ.

Mạc Tùy cắn thìa oán giận, “Hừ, thế này đến muộn thật rồi, trừ chục đồng tiền lương cuối tháng đấy.”

“Không sao, anh trợ cấp cho em.” Phuong Như Thần ở bên nói.

Mạc Tùy lườm anh một cái, “Không thêm, em thích tự mình kiếm.”

Nói xong quay đầu nhìn bên ngoài, ven đường là một bệnh viện nhi, rất nhiều cặp vợ chồng ôm con đi ra đi vào. Mạc Tùy liếc mắt một cái liền thấy Trần Lương Sinh và Triệu Yên Phi.

Hơn hai năm qua bọn họ gần như không thay đổi, trong lòng Trần Lương Sinh ôm một đứa bé, đang nói gì đó với Triệu Yên Phi. Anh ta theo bản nhìn qua, thấy Mạc Tùy cũng sùng sốt.

Mạc Tùy gật đầu cười với anh ta, đúng lúc hết đèn đỏ, chiếc xe cũng chậm chậm đi qua. Mạc Tùy nhìn kính chiếu hậu, thấy người kia cũng nhìn theo, sau đó càng ngày càng xa, cho đến khi không nhìn thấy nữa.

Phương Như Thần nói: “Buổi trưa hôm nay muốn ăn gì?”

Mạc Tùy nghĩ nghĩ, nói: “Sườn xào chua ngọt, cá chần nước sôi, còn có canh trứng gà.”

“Em ăn nhiều thật đó!”

“Hừ, ăn nhiều là phúc đấy!”

“Phải phải phải!”

The End

Bạn đang đọc truyện *Trộn Đồi Em Nuôi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.